

Khi Tôi Mười Bảy

Contents

Khi Tôi Mười Bảy	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	24
7. Chương 7	27
8. Chương 8	30
9. Chương 9	32
10. Chương 10	38
11. Chương 11	42
12. Chương 12	52
13. Chương 13	55
14. Chương 14	59
15. Chương 15	67
16. Chương 16	72
17. Chương 17	81
18. Chương 18	86
19. Chương 19	91
20. Chương 20	94
21. Chương 21	100
22. Chương 22	104
23. Chương 23	110
24. Chương 24	117
25. Chương 25	121
26. Chương 26	125
27. Chương 27	128
28. Chương 28	133
29. Chương 29	137
30. Chương 30	142
31. Chương 31	150
32. Chương 32	155
33. Chương 33 : Những Chọn Lựa	158
34. Chương 34 : Điệu Nhảy Cuối	161
35. Chương 35 : Những Ngày Sau Cùng	165
36. Chương 36 : Ca Phẫu Thuật	168
37. Chương 37 : Tuổi 17	174
38. Chương 38 : Kí Ức Đóng Lại	177
39. Chương 39 : Người Con Gái Ấy	179
40. Chương 40 : Định Mệnh Lặp Lại	182

41. Chương 41 : Thật Giả Giả Thật	185
42. Chương 42 : Tạm Biệt	188
43. Chương 42 : Tạm Biệt (2)	192
44. Chương 43 : Nàng Công Chúa Ngủ Trong Rừng	192
45. Chương 44 : Ending	194

Khi Tôi Mười Bảy

Giới thiệu

Tóm tắt truyện: Có thể nhân vật của mình vẫn theo những môtip cũ, nhưng tạo hình nhân vật không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-toi-muoi-bay>

1. Chương 1

CHAP 1

Từ khi vừa mới chào đời, An Hiểu Thuyền đã được “ưu ái” hơn những đứa trẻ khác, đó là biết trước được số mệnh của mình

- Con anh chị sẽ không thể sống qua tuổi 18

Đó là lời “sấm truyền” của bác sĩ khi Hiểu Thuyền vừa tròn 1 tháng tuổi. Với cha mẹ của nó thì đây quả là một cú sốc lớn. Họ đều là những bác sĩ phẫu thuật tài giỏi, họ cứu sống những người xa lạ hằng ngày, nhưng chỉ đành bất lực nhìn đứa con bé bỏng sống với quả tim không hoàn hảo

- Đây là một trường hợp rất hiếm gặp, một căn bệnh cực kì hiếm. Quả tim của cháu bé có thể ngừng đập bất cứ lúc nào, và tuổi thọ lâu nhất của cháu là..17 năm. Tôi nghĩ gia đình nên chuẩn bị sẵn tâm lý, bất cứ lúc nào, cháu cũng có thể ra đi...

Ông bà An đã tìm vô vàn những phương pháp chữa trị, nhưng tất cả hi vọng đều bị bóp chết khi họ biết, đó là căn bệnh bẩm sinh. Không thể nào chữa khỏi.

Khác với những bậc cha mẹ khác, ông bà An không che giấu Hiểu Thuyền. Từ khi nó nhận thức được xung quanh thì đã nghe cha mẹ liên tục nói về bệnh tình của nó, và nó cũng vui vẻ chấp nhận

An Hiểu Thuyền vẫn đi học như bao đứa trẻ khác. Nó muốn học đàn thì lập tức học đàn. Nó muốn học võ thì lập tức đi học võ. Nó muốn nói gì, ăn gì, uống gì, đi đâu, làm gì, gặp ai đều lập tức được đáp ứng.

Mỗi tối trước khi đi ngủ, Hiểu Thuyền vẫn hôn chúc cha mẹ ngủ ngon, và mỗi khi sắp chìm vào giấc ngủ, nó đều chuẩn bị sẵn cho việc ngày mai có thể không bao giờ thấy ánh sáng mặt trời được nữa...

Mẹ của Hiểu Thuyền đêm nào cũng chấp tay trước ngực, cầu xin Chúa Trời che chở cho đứa con gái bé nhỏ, rồi trong giấc ngủ chập chờn, những giọt nước mắt của người mẹ tội nghiệp ấy lại lặng lẽ rơi...

Cha của nó không cầu xin cũng không rơi nước mắt. Hằng đêm ông vẫn đều đặn qua phòng lúc Hiểu Thuyền đã ngủ say, áp bàn tay chai sần lên mặt con, cảm nhận từng hơi ấm của sự sống, rồi lại dịu dàng đắp chăn cho nó và khẽ khàng hôn lên trán nó đầy yêu thương...

Anh 2 của nó lại là một người lãnh cảm, không bao giờ quan tâm đến em gái, thậm chí chưa bao giờ nhìn đến nó. Shin ghét Hiểu Thuyền..

Thấm thoát 16 năm đã trôi qua

An Hiểu Thuyền bây giờ là một cô học sinh lớp 11 trường M. Vô cùng xinh xắn nhưng chẳng ai dám đến gần. Vì Hiểu Thuyền nhà ta nổi tiếng bởi võ công thâm hậu và là “học trò cưng” của giám thị Nghiêm...

- Này ai cho em trượt batin trong trường thế hả An Hiểu Thuyền

...

- Sao em dám sơn cổng trường thành màu hồng hả An Hiểu Thuyền

...

- Ai? Là ai lấy bộ tóc giả của tôi chẻ ngôi giữa? Gruu..AN HIỂU THUYỀN

...

Đó chỉ là 1 trong vô số trò đùa quái ác của An Hiểu Thuyền

2 giờ sáng

- Tao sẽ không để mày toàn thân bước ra khỏi đây

1 tên có vẻ ra dáng đại ca, nói giọng đầy kiêu ngạo. Người con trai đứng giữa vòng vây vẫn không tỏ ra chút nao núng, chẳng thèm nói lại câu nào. Đám người xung quanh trong tay đều lấp lăm lấp tuyết sắt, dao, gậy trong khi chàng trai kia chẳng có tác sắt trong tay. Nhưng lũ người tha hóa này vốn chẳng biết chút gì về khái niệm quân tử, nên khi vừa nghe lệnh từ tên đại ca, toàn bộ chúng đồng loạt xông vào

Người con trai đó chẳng vừa chút nào. Hạ được tên cầm tuyết thì lấy tuyết của hắn đánh thẳng cầm dao. Hạ được thẳng cầm dao thì lấy dao chém thẳng ôn cầm gậy. Và cứ thế, như đang chơi trò domino. Trong nháy mắt, game over. Chàng trai vút cây gậy bóng chày xuống, khẽ phủ bụi trên người rồi rút tay vào túi ung dung bước đi...

Một tên núp sau bụi cây đã rút súng ra bắn rồi chạy biến đi. Chàng trai ôm lấy chân, khẽ rửa thơm. Bỗng nghe đằng sau có một đám khác đang rượt đuổi mình, thì không còn cách nào khác là..chạy.

Chạy qua 3, 4 con đường thì chàng trai không đi nổi nữa, máu ở chân cứ túa ra, làm ướt đầm ống quần jeans, có thể chết vì mất máu chứ chẳng đùa. Nhìn ngó xung quanh, phát hiện ra một “chỗ trốn” lý tưởng. Dương Khôi Thần thầm mỉm cười, nhanh như cắt phóng qua tường rào.

Nơi đó chính là “ Trường trung học phổ thông M ”

Leave cm và ủng hộ mình nhé

2. Chương 2

CHAP 2 – FIRST MEET

2h45 sáng

- Cách

An Hiểu Thuyền nhẹ nhàng đóng cửa thư viện lại, môi nở nụ cười đầy đắc ý. Nhịp chân sáo bước đi...

Khi đến dãy hành lang khu B, dưới ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn pin mini, một dáng người hiện ra, ngồi duỗi chân, lưng dựa vào tường. Hiểu Thuyền giật mình khựng lại. Hơi sợ, nhưng tò mò nhiều hơn. Nó tiến lại gần. Chiếc đèn pin thẳng vào con người kia, thấy được người đó còn thở, nó cũng thở phào.

Đến gần hơn, Là một đứa con trai. Và còn rất đẹp. Đôi mắt khép để lộ hàng mi dày. Sống mũi cao. Đôi môi đầy quyến rũ. Bỗng đôi mắt kia mở bừng ra...

Dương Khôi Thần hơi giật mình khi thấy trước mặt là một con nhỏ nào đó đang nhìn hấn chăm chăm. Quá quen với những ánh mắt ấy, Khôi Thần mỉm cười nhạt thếch rồi cố lết dậy, lần mò đường cũ để ra ngoài. Giờ này chắc bọn dog diên kia đã đi hết rồi..

Dương Khôi Thần khựng lại, quay ra sau nhìn. An Hiểu Thuyên đang bám lấy chân hấn

Thần khẽ nhăn mặt lại, nó bám ngay chỗ vết thương, hấn đau

- Để tôi băng bó vết thương cho

Thuyên nhìn hấn với đôi mắt “cún con”

- Biến đi

Thần lạnh lùng gằn giọng, nếu không phải đang bị thương thì hấn đã một phát đập bay Hiểu Thuyên rồi. Nó hoàn toàn không xao động, lặp lại câu nói lúc này

- Để tôi băng bó vết thương cho

Vừa nói vừa kéo kéo chân Khôi Thần. Chờ ơi hấn đau kinh khủng, đến chết với con nhỏ này

- Được rồi được rồi làm ơn đừng kéo nữa

Hiểu Thuyên lập tức buông tay, mỉm cười toe toét rồi chạy biến đi. Thần đau quá phải ngồi phịch xuống đất, giờ hấn đau đến lằm bằm nguyên rửa nó còn không đủ sức, mắt lại khép chặt..

Tiếng xé ngọt vang lên. Thần khẽ mở mắt. Lại là con nhỏ đó, nó đang chuẩn bị băng bó cho hấn. Mặt khá căng thẳng, nó đeo cả găng tay. Xem ra nhỏ này cũng chuyên nghiệp gớm

- Áaaa

Khôi Thần cố kìm cho tiếng thét nhỏ hết mức

- Cô tâm thần à, sao đổ hết chai oxy già vào chân tôi hả???????

- O..không phải sơ cứu người ta hay làm vậy sao?? – Thuyên ngược mắt lên hỏi đầy ngây thơ

- Người ta phải lấy bông gòn chấm nhẹ vào vết thương, hiểu chưa?

Thần khó nhọc giải thích, hết bước này đến bước khác. Sát trùng mất đến 10 phút, trải đều thời gian đó là tiếng rên đau đớn của Dương Khôi Thần. Lúc ôm cái chân bị thương để chạy trốn còn không đổ nhiều mồ hôi như bây giờ. Cuối cùng cũng đến bước băng lại...

- Chờ ơi rốt cuộc cô có biết sơ cứu không vậy?

Nó “ngây thơ” lắc đầu. Hấn cố kìm sự giận dữ lại, gằn từng tiếng

- Vậy tại sao đòi băng bó cho tôi hả?

- Vì vui. Tôi chưa sơ cứu cho ai bao giờ. Muốn thử

Lại 1 câu đáp hết sức “thơ ngây”. Thần muốn lao vào mà bóp chết nó ngay lập tức

- Ấy bệnh nhân không được giận dữ, không tốt cho sức khỏe đâu, nghe lời bác sĩ đi

Chờ ơi con nhỏ này còn đem hấn ra chơi trò bác sĩ – bệnh nhân, đúng là đau đớn về cả tinh thần lẫn thể xác. Thần dùng hết sức tàn còn lại đè Thuyên xuống, cả thân người cao to phủ lên cơ thể bé nhỏ của nó

- Aaaaa anh làm gì thế?

- Đè chết cô

Mặc cho nó vùng vẫy, hấn vẫn không hề suy chuyển. Cuối cùng, Hiểu Thuyên hít một hơi sâu, dùng sức đẩy hấn ra. Thần lặn ra, nó nhanh chóng ngồi dậy, nhìn lại thì thấy hấn đã bất tỉnh, suy nghĩ một lát rồi nó nhoẻn miệng cười, lấy điện thoại ra gọi rồi quay người bước đi...

Cuộc chạm mặt đầu tiên vừa ấn tượng vừa đầy đau đớn

*

*

Xung quanh một màu trắng toát. Đây là bệnh viện. Dương Khôi Thần tỉnh hoàn toàn. Nhìn sang bên cạnh, Jin đang đọc tạp chí. Hắn chống tay ngồi dậy, vô tình đụng đến vết thương khiến hắn khẽ rên lên

- Nằm yên đi, vết thương của mày không nhẹ đâu

Jin mắt vẫn không rời cuốn tạp chí, bình thản nói

- Sao tao ở đây?

- Có người gọi cấp cứu, rồi bệnh viện liên lạc với tao

Thần nhìn xuống chân của mình, hỏi

- Chân của tao mấy ngày thì khỏi?

- 1 tháng

- Gì, sao lâu vậy?

- Chỉ là vết đạn sượt nhưng bác sĩ nói là mày sơ cứu sai phương pháp gây nhiễm trùng, chưa rửa chân là may rồi. Mà ai băng ày nhìn ghê thế?

- Cái..gì, cơ à???

Khôi Thần như muốn gào lên. An Hiểu Thuyên, lớp 11A1 trường M (trước khi bất tỉnh đã kịp nhìn phù hiệu của nó), con nhỏ chết tiệt, cô hãy đợi đấy

- Ất xì

Hiểu Thuyên khẽ xoa mũi, có ai nhắc nó sao. Nhưng nó chẳng quan tâm, mắt vẫn chăm chú nhìn về phía thư viện

- Chờ ơi, ai tô đen các gáy sách thế này?

Tiếng cô thư viện “thánh thót” vang lên, Thuyên bật cười rũ rượi. Sẽ thú vị hơn nếu cô biết những cuốn sách đó chỉ toàn những trang giấy trắng, còn sách thật nó đã giấu trong nhà kho rồi. Sắp đến kì thi HKI nên học sinh mượn sách thư viện để học rất nhiều, xảy ra sự cố này thế nào cũng náo loạn toàn trường. Điều đó càng làm An Hiểu Thuyên thích thú...

2 tuần sau

1 chiếc xe máy đỗ trước cổng trường THPT M, gây chú ý cho tất cả mọi người bởi con xe đen bóng đẹp đẽ. Người con trai tháo nón bảo hiểm ra, gạt chống xuống xe. Lần này thì toàn bộ ánh nhìn đổ dồn vào khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn ta.

Dương Khôi Thần liếc nhìn đồng hồ, khẽ mỉm cười

Toàn bộ học sinh chạy ùa ra cổng, phần lớn đứng bao quanh hắn. An Hiểu Thuyên thấy tụ tập đông vui quá, cũng chen vào xem

- A ra là anh, thế mà tôi tưởng có đám xiếc nào chứ?

Xung quanh rộn lên tiếng cười. Thần không để tâm

- Tôi đang muốn tìm cô đây

- Có chuyện gì? Chân anh khỏe rồi hả? Nhanh gồm, có phải muốn trả ơn tôi không?

Thần nhìn thẳng vào nó. Hắn chưa từng thấy loại con gái nào như vậy. Nghĩ lại 2 tuần qua hắn phải khổ sở kiêng cử, tập luyện, ngủ nghỉ, uống thuốc. Y như cực hình, tất cả chỉ vì hắn muốn hồi phục sớm để đến tính sổ với nó

- Bớt nói đi, tôi...

Thần chưa kịp nói hết câu thì

- An Hiểu Thuyền, em dám giấu sách trong nhà kho hả???/

Tiếng thét của giám thị Nghiêm vang lên. Tội nghiệp, mất 2 tuần ông ta mới tìm được đồng sách thật. Thấy ông đang chạy đến, Thuyền quanh sang nói

- Đi thôi, tìm chỗ nào khác nói

Rồi nó nhanh chóng leo lên xe của Thần. Hắn nở nụ cười gian xảo “Đem cô ta đến nơi hoang vắng nào đó giết hoặc vứt lại cũng được”, rồi lập tức rồ ga phóng đi, để lại đằng sau tiếng gào của giám thị Nghiêm và ánh nhìn đầy thắc mắc và ganh tị của đám học sinh...

Bãi biển vắng, cách thành phố 25km

Lúc này trời đã xế chiều. Thần đứng đối diện với Thuyền

- Cô biết bơi không?

- Sao hỏi vậy, muốn dìm chết tôi àh?

- Đúng vậy đấy

Nói xong hắn lôi nó xuống biển, đến chỗ nước qua bụng, đè đầu nó xuống. Thuyền cũng chẳng phải thứ dễ bắt nạt gì, nó chống lại, dùng sức gạt chân hắn. Trúng ngay vết thương cũ. Thần đau quá, mất đà, đè hẳn lên Thuyền. Rồi 2 đứa cứ vùng vẫy như thế, đến khi thấm mệt thì đình chiến, cổ lết lại lên bờ, nằm lên bãi cát thở lấy lại hơi

- Sao anh nhỏ mọn quá vậy, dù sao tôi cũng có lòng tốt bằng giúp anh mà, lại còn gọi xe cấp cứu giùm nữa

- Được cô sơ cứu thì chết còn sướng hơn. Sao cô không giết tôi luôn đi hả

Khôi Thần hét lên. Hiểu Thuyền mắt lập tức sáng rõ, quay sang nói

- Được hả? Tôi cũng chưa thử qua giết người

- Cô có vẻ thích những thứ mới lạ nhỉ? Thế thử bị giết qua chưa?

Thần nhếch miệng hỏi ngược lại. Nếu giờ có dao trong tay dám hẳn lui nó luôn rồi. Hiểu Thuyền bĩu môi

- Rồi, từng giây từng phút luôn ấy chứ

Hắn không hiểu lắm, quay đầu sang nhìn, bắt gặp ánh mắt nó đang nhìn xa xăm lên bầu trời màu chiều tà, sâu thẳm và buồn. Hắn không muốn hỏi nữa, cũng hướng mắt lên nhìn

Trời sắp tối

Mưa rồi

Dương Khôi Thần khẽ mở mắt, chống tay đứng dậy. Nhìn sang bên cạnh, không còn thấy An Hiểu Thuyền đâu. Hắn cũng chẳng quan tâm. Càng tốt. Bỏ cô ta ở đây luôn. Nghĩ là làm. Hắn nhanh chóng đứng dậy, phủ cát rồi bỏ đi...

Nhưng cuộc đời đâu dễ dàng vậy

Khi vừa quay đi, ánh nhìn buồn xa xăm của An Hiểu Thuyền lại hiện lên, đôi mắt đen ấy vừa tuyệt vọng vừa cô đơn, khiến cho Thần chợt dừng bước. Rồi không hiểu hắn suy nghĩ gì, thở dài rồi quay người lại

“Quân tử 10 năm báo thù chưa muộn”

Dương Khôi Thần quay lại tìm Hiểu Thuyền. Căng mắt ra nhìn mới thấy được có bóng người dưới biển. Không khó gì để hắn biết là nó vì bãi biển này vốn vắng teo, chẳng có ma nào ngoài 2 đứa nó cả..

- Làm trò gì đấy, về thôi !

Thần hét lớn. Thuyền quay người lại đáp

- Xuống tắm đi

- Diên àh, trời đang mưa đấy

- Thế mới tuyệt chứ

Nó cười tươi đáp. Chắc bị mưa ướt đến não bộ không hoạt động rồi nên hấn cũng xuống luôn. Hiểu Thuyền quay lại

- Có phải rất... - nó đang nói

Một “làn nước” up vào mặt nó

- ...tuyệt không – nó “phun” nốt mấy từ cuối

Thần ôm bụng cười sặc sụa

- Đúng là rất...

Nó tạt trả lại hấn

-cô chết chắc rồi

Thế là 2 đứa nó lại tiếp tục dìm hàng nhau, mặc ưa ngày càng to. Cuối cùng, bất phân thắng bại, vẫn phải đình chiến, khó nhọc lết lại lên bờ. Bây giờ muốn nằm vật ra cỏ cũng không được vì trời vẫn mưa xối xả

Thần cố căng mắt trong đêm, tìm xem chiếc xe của mình ở đâu nhưng gần như là vô vọng, vì lúc tụi nó đang mải “giết” nhau thì vô tình di chuyển xa chỗ để xe, thêm vào trời tối và mưa, xác định phương hướng gần như là không thể

Sau 1 lúc căng đến mòn mắt, hấn quay lại nói với nó

- Này, cô...

Chưa kịp nói hết câu thì hấn giật mình khi thấy Thuyền nằm sóng soài trên cát. Chậm tiến về phía nó, hấn lấy chân khẽ lay lay

- Này, cô lại bày trò diên gì đấy?

Không có tiếng trả lời. Thần cúi người xuống, thấy mắt nó nhắm nghiền, miệng phả ra hơi thở nặng nề khó nhọc, đưa tay sờ lên trán nó, rất nóng

Không thể để nó chết đây được. Dù rất muốn giết Hiểu Thuyền nhưng Thần muốn nó phải chết đau đớn hơn. Hết cách, hấn bế nó lên. Trước mắt phải tìm chỗ trú cái đã

15 phút sau

Mưa ngày càng nặng hạt. Dương Khôi Thần đang đứng trước một căn nhà trọ, có vẻ lương lự, nhìn biển hiệu rồi lại nhìn An Hiểu Thuyền trên tay với nhịp đập ngày càng yếu. Hấn nhắm mắt thở dài, miễn cưỡng bước vào trong

1 tia sét đánh xoẹt qua, làm lóe sáng biển hiệu của nhà nghỉ:

“Phu thê các”

3. Chương 3

CHAP 3 – VỢ CHỒNG HỒ

- Xin chào quý khách

Một người phụ nữ lịch sự cúi chào

- 1 phòng

- Vâng, xin hỏi tên của anh ạ?

- Dương Khôi Thần

- Vâng, quý khách ở phòng 18 ạ

Thần nhanh chóng nhận chìa khóa, bước đi thật nhanh.

Phòng 18

Đặt An Hiểu Thuyền xuống nệm, hấn ngồi bệt xuống. Đứng bất ngờ khi hấn chỉ thuê 1 phòng. Đây là quán trọ Phu thê các mà, hấn thừa thông minh để biết phải giả làm vợ chồng mới được vào thuê (thật ra vì có cái bảng chú ý ngay cửa)

Thần mở tủ đồ, rất may có 2 bộ pajama. Hấn nhanh chóng vào phòng tắm. Lát sau trở ra. Thấy người khỏe khoắn hơn nhiều. Liếc nhìn Hiểu Thuyền vẫn mặc bộ đồ ướt, lại thấy nó sốt ngày càng cao, hấn thở dài. Không thể gọi người vào thay giùm được, sẽ lộ mất

Đành vậy, Khôi Thần lấy trong tủ bộ pajama còn lại, tắt đèn tối thui và nhắm tịt mắt lại...

...

Sáng hôm sau

An Hiểu Thuyền khẽ cựa mình. Nó đã hạ sốt. Vô thức quay sang bên cạnh, nó kinh ngạc khi gương mặt của Dương Khôi Thần đập ngay vào mắt, vốn định hét lên nhưng Thuyền lại ngán người ra ngán. Chưa bao giờ nhìn hấn ở vị trí gần như vậy, quả thật, hấn rất đẹp

Thần đột nhiên mở mắt, rồi giật mình khi thấy nó nhìn mình chằm chằm. Thuyền cũng giật mình, định hét lên thì hấn nhanh chóng bịt miệng nhỏ lại

- Nếu không muốn bị đuổi khỏi đây thì im đi

Nó hơi bình tĩnh lại, khẽ gật đầu. Thần yên tâm gỡ tay xuống, nói ngắn gọn cho nó nắm tính hình. Hiểu Thuyền vừa nghe vừa gật gù, khuôn mặt trông có vẻ rất thích thú

- Nghe vui đấy, tôi chưa từng thử có chồng qua

Nó cười toe toét, hấn chẳng buồn nói gì nữa. Đứng dậy bước vào phòng tắm thì bất chợt bị níu lại, hấn khó chịu nhìn xuống nó

Hiểu Thuyền mặt tái mét, từ từ ngược mắt lên nói

- Ai-thay-đồ-cho-tôi ??

Khôi Thần nuốt ực một tiếng, không nói gì. Mặt nó chuyển dần sang đỏ rồi tím

- Chúng ta là...vợ chồng mà

Hấn khó nhọc tìm cách chữa lửa, nhưng xem ra chẳng ăn thua, hết cách, hấn phóng như bay vào nhà tắm.

Phòng ăn

2 đứa nó cùng xuống, dù không muốn. Ngồi cùng bàn với nhau, dù chẳng muốn. Chẳng ai nói với ai câu nào, vì chẳng muốn...

1 bà cô bưng đồ ăn đến

- 2 cháu còn trẻ thế đã cưới rồi cơ àh?

- Hở? Sao

Thần hơi khó hiểu, sau đó nhanh chóng nói

- Àh àh, vâng ạ

- 2 cháu đẹp đôi quá

- Hahaha

Hiếu Thuyền cười khinh khỉnh: “Thằng đòi bại đó có mà đẹp đôi với dê”

Hắn biết nó cười gì, khẽ liếc mắt: “Im đi”

Rồi 2 đứa cứ đầu đá bằng ánh mắt, cho đến khi..

- Mà sao 2 đứa không đeo nhẫn cưới?

Câu thắc mắc “ngô nghê” của bà cô vang lên. 2 đứa nó như muốn đứng tim

- Tại cô ấy chê

- Tại ảnh không có tiền

Thần và Thuyền liếc mắt nhìn nhau

- Àh tại con thấy ảnh nghèo không mua được nhẫn nên con giả bộ chê để anh khỏi tự ái (ý nói hắn nghèo rớt mồng tơi)

Nó nhanh miệng giải thích

- Vâng đúng đó ạ, vợ con biết nghĩ lắm, cái gì cũng không dám xài, cũng không dám lấy ra dùng (ý nói nó keo kiệt)

- Dạ đúng rồi, chồng con vô công rồi nghề nên con chắt chiu từng chút mới nuôi được ảnh (thất nghiệp+vô dụng+ăn bám)

-

2 đứa nó liên tục nói xéo nói xiên nói xỏ nhau. Rồi bỗng đồng loạt quay sang cô bồi bàn đang đứng nhứ mày khó hiểu

- Chúng cháu là vợ chồng thiệt đó

Đúng là 2 đứa đầu đất, nói như vậy chẳng khác nào “lạ ông tôi ở bụi này”

- Àh ờ. 2 đứa ăn ngon miệng nhé

Cô bồi cười xuề xòa: “Cặp này lạ thật”

Sau bữa sáng. Thần gọi nhờ điện thoại của nhà trọ

- Ủa sao không gọi được vậy chú?

Hắn hỏi một người đàn ông trung niên ngồi sau quầy tiếp tân

- Cậu muốn gọi đi đâu?

- Thành phố

- Điện thoại này chỉ gọi nội bộ nhà nghỉ được thôi. Cậu mượn di động cũng vô ích, ở đây ngoài vùng phủ sóng

Hắn kinh ngạc, vậy chẳng khác nào bị giam cầm

- Cậu đừng lo, mỗi chiều chủ nhật định kỳ đều có chuyến xe về thành phố

Bây giờ mới là sáng thứ bảy, làm chồng con nhỏ kia 1 ngày nữa chắc hắn chết

- Chồng ơi chồng ơi

Thần muốn rụng cả sống lưng, quay người lại, thấy Thuyền đang chạy về phía hắn gọi í ới

- Gì?

- Mình tham gia đi

Vừa nói nó vừa chỉ về phía băng rôn

“Cuộc thi hằng năm – chỉ có ở nhà trọ Phu thê các”

- Không

Hắn lạnh nhạt nói

- Anh không muốn bị nghi ngờ thì tốt nhất là đồng ý đi. Chỗ khi ho cò gày này không có chỗ nào khác cho chúng ta ở đâu

Thuyền kéo hắn xuống thì thầm. Thần miễn cưỡng để nó kéo đi vào đám đông đang tụ tập chuẩn bị tham gia cuộc thi

- Xin chào các cặp vợ chồng, hôm nay chúng ta lại được tái ngộ trong cuộc thi hằng năm. Năm nay chúng ta chào đón 1 cặp mới – vừa nói MC vừa chỉ tay về phía tụi nó, 1 tràng vỗ tay vang lên, Thuyền cười đáp lại, Thần quay mặt đi – họ rất đẹp đôi phải không ạ? Vâng vậy tôi xin nói lại thể lệ cuộc thi. Chúng ta chỉ thi 1 phần duy nhất. Đó chính là cưỡi ngựa

Dứt lời, hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên

- Đây, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn 7 con ngựa. Đích đến chính là ngọn đồi bên kia. Cặp nào thắng cuộc sẽ nhận được phần thưởng hết sức thú vị, đó là sẽ được tổ chức lễ cưới ngay tại Phu thê các

Hiểu Thuyền phấn kích vỗ tay lia lịa. Kéo Thần đi chọn con ngựa tốt nhất. Nó muốn thắng

- Xuất phát

Sau tiếng hô, đồng loạt 7 con ngựa phi như bay đi

Thuyền ngồi đằng trước, Thần ngồi đằng sau nắm dây cương

- Chà tôi không ngờ anh biết cưỡi ngựa đấy

Đến 1 khu rừng nhỏ

Hắn không ngờ là phải cưỡi ngựa vượt khu rừng, tay hơi không vững

- Này đi đằng hoàng chút coi, xem đâm vào cây rồi kìa. Này coi chừng cái cây phía trước

Nó nói như hét lên, ngược mặt lên nhìn thấy trán hắn có vài giọt mồ hôi

- Làm sao...dừng

Thần nói vô cùng “nhẹ nhàng”. Thuyền trợn ngược mắt. Con ngựa vẫn phi nước đại, và phía trước là 1 cái cây rất to

- Dừng lại dừng lại

Nó vừa hét vừa...bóp cổ con ngựa. Hắn nhìn nó chẳng biết nói gì hơn

Còn 2m

Thuyền cảm giác có cánh tay ôm chặt lấy mình, rồi cả người nó ngã nhào xuống ngựa

Nó nhắm chặt mắt. Tiếp đất rồi. Nhưng không hề đau

Nó mở hé mắt ra, thấy Thần đang nằm dưới, khuôn mặt vô cùng khổ sở. Ngay lập tức nó bật dậy. Hắn cũng ngồi dậy, nhìn về phía “chú” ngựa, thấy nó đã chạy được 1 quãng xa (con ngựa tự né cái cây.OMG)

Thuyền nhìn xung quanh. Đây là..

Rừng hoa chuông xanh

Loài hoa này rất đẹp và hiếm, không dễ dàng thấy được. Nó vui sướng chạy nhảy khắp nơi

Thần có vẻ chẳng hứng thú mấy, vẫn ngồi im

Chạy mệt nghỉ, Thuyền mới đến ngồi bên hắn

- Không có gì làm anh ấn tượng được nhỉ?

- Có

- Hả? Là gì?

Thuyền chồm sang, hời đầy tò mò

Thần cũng quay sang nhìn nó, bình thản chỉ

- Cô

Dù biết hần nói với ý không tốt đẹp gì, nhưng nó vẫn có chút vui, mặt thoáng đỏ

- Cô kì dị quá mà, đã xấu lại còn điên

Hiếu Thuyền mặt tối sầm lại, cảm xúc “màu hồng” ban nãy lập tức biến mất: “Tên chết tiệt này đúng là chỉ giỏi để người ta hận”

Thần thấy khuôn mặt nó chuyển đổi liên tục, không nhịn được, ôm bụng cười

Đẹp quá. Dương Khôi Thần cười trông rất đẹp. Hần có lúm đồng tiền rất sâu bên má trái. Bất giác không kiềm chế được, An Hiếu Thuyền đưa ngón tay lên ấn vào lúm đồng tiền đó. Hần dừng cười

- Làm trò gì vậy?

- Đo xem nó sâu bao nhiêu

- Cô đúng là con nhỏ không bình thường. Có bỏ tay khỏi mặt tôi không thì bảo!!!

- Không bỏ. Tôi ngoáy chết anh

- Được lắm, vậy cô cũng chết đi

Dứt lời hần đưa 2 ngón lên ấn vào cả 2 má của Thuyền làm nhỏ chột buồn cười, bò ra cười ha hả, để lộ 2 lúm đồng tiền 2 bên

- Dừng...dừng đừng đụng vào đấy...nhột..nhột nhột

Thần vẫn không buông ta, cứ ấn tay vào 2 má nó: “Con nhỏ này thật kỳ lạ, nhột ngay má, càng tốt, cho cô cười chết luôn”

Rốt cuộc giữa cánh đồng hoa chuông xanh, có 2 người đang lẩn lờ bò lết. Người con gái nằm dưới, vừa cười như điên vừa ấn ngón tay vào má trái chàng trai. Còn chàng trai đè lên cô gái, mặc cho lời van xin vẫn cứ ấn giữ 2 ngón tay vào má của cô

Xét theo một góc độ nào đó đây có thể được xem là một cảnh khá lãng mạn, nhưng mà, haizz, thật tội cho đồng hoa chuông xanh

Gần xế chiều 2 đứa nó mới lết về được khách sạn. Bộ dạng trông thảm hại vô cùng

Hần: đầu tóc bù xù, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều đến vẻ đẹp trai ngời ngời, nhưng bên má trái in hằn vết đỏ, cứ như mới bị ấn đấm xong

Nó: đầu tóc cũng bù xù, nhưng thảm hơn hần nhiều, cả 2 má của nó đều có vết đỏ, đã vậy miệng nó cứ ngượng nghịu thế nào ấy, cũng phải thôi, cười muốn sái quai hàm luôn mà

Đương nhiên khi về đến nơi thì mọi người đã tập trung đầy đủ, họ đến hỏi thăm tụi nó rất nhiều

- Àh tại..chồng con thấy rừng hoa chuông xanh lãng mạn quá nên dừng lại ngắm, ai ngờ ảnh ngu ngốc không biết buộc dây ngựa nên để ngựa chạy mất

Vừa nói Thuyền vừa đánh đánh Thần như trách iu

- Phải cũng tại “vợ iu” nói chỉ cần cần huyết sáo thế nào ngựa cũng quay lại nên chồng chủ quan buộc lỏng cho ngựa nó thở, không ngờ vợ lại không biết huyết, kết quả là ngòi “thối gió” đến trật cả quai hàm đây này

Thần cũng xuýt xoa nhìn nó, tay bóp đến 2 má nó hóp vào

Sau một hồi gườm gườm nhau, tụi nó quay sang thì thấy ai cũng há hốc nhìn mình. Nó bèn nhanh tay ôm chầm lấy tay của hần

- Yêu nhau lắm cần nhau nhiều, đó là chủ trương “yêu” của tụi con

Mặt mọi người lúc này mới giãn ra, cười tươi nhìn đôi “vợ chồng” trẻ

Sau đó thì cả nhà trợ tham gia vào lễ cưới của cặp chiến thắng. Đó là 1 cặp vợ chồng trung niên. An Hiểu Thuyền mãi mê ngắm họ khiêu vũ cùng nhau, người vợ tựa người vào ngực của chồng, khuôn mặt sáng ngời hạnh phúc, người chồng dịu dàng ôm lấy vợ, dìu bà đi theo tiếng nhạc. Nó thèm muốn biết bao được như họ

- Rất muốn...mặc thử

Thần quay sang, nhìn theo ánh mắt của nó

- Áo cưới?

- Ừm, suy cho cùng đời người có mấy lần được mặc chứ

- Muốn thì ra tiệm áo cưới mà thử

- Anh đúng là thực dụng, ý tôi là trong mặc lễ cưới, đi bên người mà mình yêu kìa

- Vậy cô không bao giờ mặc được đâu

Thần muốn ám chỉ việc nó sẽ bị ế, nhưng lại không nghe nó phản bác lại, chỉ thấy hàng mi cong khẽ sụp xuống. Hấn nói rất đúng, nó hiểu hơn ai hết rằng mình sẽ chẳng bao giờ được mặc áo cưới bước vào thành đường, được sống trọn đời với người mình yêu

Thần nhíu mày, đúng là tâm lý con gái hấn không bao giờ nắm bắt nổi, huống hồ nó còn không phải là 1 đứa con gái bình thường. Nhưng hấn không thích nhìn nó như vậy. Hấn đứng dậy, bỏ đi

Hiểu Thuyền vẫn trầm ngâm. Đến khi...

- Làm gì vậy?

Thần lúi lỏm đứng dậy, đi đến vườn sau. Dừng lại trước 1 rừng hoa anh đào rũ vào nhau tạo nên 1 mái vòm tuyệt đẹp, càng lung linh hơn dưới ánh đèn vàng ấm áp. Hiểu Thuyền thừ người ra ngắm, rồi bất chợt cảm thấy có vật gì cài lên tóc. Là khăn voan của cô dâu. Nó kinh ngạc nhìn hấn. Thần chỉ nhún vai. Rồi bất chợt 1 bản nhạc vang lên. Thần khẽ hấn giọng, rồi chìa tay ra cúi xuống:

- Có thể mời cô dâu của tôi nhảy không?

Nó vẫn đứng như trời trồng, mắt mở to kinh ngạc, hấn nói khẽ

- Nhanh đi, bọn họ đang nhìn kìa

Nó giật mình bừng tỉnh, lén nhìn ra sau lưng hấn, đúng là có...rất nhiều người đang thập thò rình. Thuyền bật cười, khẽ đặt tay lên tay hấn, nghiêng mặt lên nói

- Được, ta cho người vinh dự nhảy cùng ta đó

Quen rồi, Thần không thèm để ý nữa, giờ lại thấy buồn cười nhiều hơn

Tụi nó bắt đầu nhảy

Thật ra là đi qua đi lại giống con lật đật hơn

- Đây rồi cuộc cô có biết nhảy không?

Cuối cùng không chịu được nữa, hấn bực mình hỏi

- Không. Nhưng thấy vui quá

Nó nhe răng ra cười toe toét

- Vui hả? Chân tôi bị cô đạp muốn thủng luôn rồi này

...

Sau 5 phút tiếp tục vật lộn

- Cô, đứng lên chân tôi
- Sao?
- Nhanh
- Ừ

Nó vui vẻ nhảy lên

- Đây, bước lên nhẹ nhàng như người bình thường không được à?
- Không thích

Nó lại cười. Hôm nay nó cười rất nhiều, tất cả đều “tại” hấn, thật ra thì hấn cũng không đến nỗi tệ lắm

- Nặng như heo

Tên này đúng là chẳng thể nào ưa nổi

- *#&\$(@#&
- *#(\$&\$*(#
-

Tụi nó lại tiếp tục chửi rửa nhau, đương nhiên những người kia không hề nghe thấy, chỉ thấy trước mặt là 1 cặp vợ chồng vô cùng hạnh phúc....

Tiệc tàn

Khôi Thần về phòng ngủ trước. Hiểu Thuyên đi trả lại tấm voan cho “cô dâu”

- Chồng của cháu rất yêu cháu đấy. Cháu thật hạnh phúc
- Cô Vy (tên cô dâu) mỉm cười nói. Thuyên đỏ mặt gật gật đầu
- Cháu có biết khi chàng trai tặng cô gái khăn voan có nghĩa là gì không?
- Dạ không ạ
- Nghĩa là họ muốn bảo bọc che chở cho người con gái đó suốt đời

Nó lại một lần nữa mặt đỏ bừng, miệng nở nụ cười vui sướng

Trở về phòng

Thần đã ngủ say, nó nhẹ nhàng nằm xuống cạnh hấn (chỉ có 1 chiếc giường mà 2 đứa nó đều không muốn nằm sán). Đây quả là một người con trai rất quyến rũ, những khuyết điểm trong tính cách càng làm cho hấn trở nên đáng yêu hơn. An Hiểu Thuyên chợt nghĩ, nếu được hấn yêu, chắc hấn sẽ rất hạnh phúc, nhưng nó lại tự lắc đầu, xua tan đi ý nghĩ đó lập tức, rồi dần chìm vào giấc ngủ

Cứ để hạnh phúc đến đây thôi

Rồi cả ngày chủ nhật hôm sau tụi nó đi đâu cũng chồng chồng vợ vợ, vẫn những cái lườm nguýt đầy “âu yếm”. Đến cuối buổi chiều, khi tụi nó chuẩn bị đi còn bị mọi người kéo lại và được nghe giảng giải miễn phí chuyện . Không biết được chỉ dẫn kĩ càng đến đâu mà đến khi giáp mặt nhau tụi nó mặt mũi đều đỏ bừng bừng, không dám nhìn nhau

Lúc ngồi vào xe, An Hiểu Thuyên ngoái người nhìn lại căn nhà trọ “Phu thê các”, nơi chứa đựng những kỉ niệm thật vui, những kỉ niệm nó sẽ mãi mãi mang bên mình. Rồi cơn buồn ngủ ập đến, nó tựa vào vai Khôi Thần, hấn không đẩy nó ra, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở bên người con gái kỳ lạ này, hấn cũng trở nên khác thường, cười nhiều hơn, quan tâm nhiều hơn. Nhưng có lẽ cũng chỉ đến đây thôi, về đến thành phố 2 đứa lại đường ai nấy đi, rồi thời gian trôi qua sẽ làm phai mờ những kỉ niệm ở đây, tiếng cười trong trẻo hòa trong gió ở rừng hoa chuông xanh và cả hình ảnh người con gái cài khăn voan với nụ cười xinh đẹp..

Nhưng đời mấy ai biết được chữ ngờ

- Ô anh chàng đẹp trai đó bỏ quên thẻ học sinh này
- Nhưng cậu ta bị mất điện thoại rồi sao liên lạc đây?
- May quá ở đây có ghi số điện thoại cha mẹ cậu ta này
- Vậy gọi cho họ thôi. Mà hình như số điện thoại này quen quen nhỉ
-

4. Chương 4

CHAP 4 – KẾT HÔN

Đến thành phố rồi

Thần và Thuyên bước xuống. Không biết nên nói gì

- Chồng...

Nó cất tiếng nói trước, nhưng đã khựng lại. Quên mất. Giờ đây tại nó không cần giả làm vợ chồng nữa rồi, chợt có chút buồn

- Àh, anh...giờ về nhà?

Đúng là một câu hỏi ngu ngốc, nó tự chửi mình. Thần gật đầu

- Uhm, vậy...tạm biệt

Nó mỉm cười rồi vẫy tay chào. Hấn không thềm đáp lại. Hiểu Thuyên liếc hấn, khó ưa vẫn hoàn khó ưa mà. Rồi nó quay người bước lên chiếc xe buýt vừa trờ đến. Lúc quay người ra cửa sổ, thì không còn thấy Dương Khôi Thần đâu nữa, cảm thấy trong lòng có chút hụt hẫng..

Bây giờ đã gần 10h tối. An Hiểu Thuyên biến mất mấy ngày, không nói với cha mẹ câu nào, chắc họ rất lo lắng và giận. Mở cửa, nó rón rén bước vào phòng khách, bây giờ nó rất buồn ngủ, chửi mắng gì thôi để sáng mai nghe vậy

Đèn bỗng mở sáng choang. Hiểu Thuyên giật mình. Cha mẹ đang ngồi trên ghế sofa. Không hề quay lại nhìn nó. Lần này thăm rồi

Nó rón rén bước đến, mặt cúi xuống đất không dám nhìn thẳng vào cha mẹ. Mẹ nó đứng bật dậy, nhanh như cắt, một bạt tai giáng xuống mặt nó

- Sao mày không đi luôn đi hả? Có biết mày phải để mọi người lo lắng thế nào không? Gọi một cú điện thoại cực khổ lắm sao?....

Mẹ nó cứ mắng liên tục, giọng bà run run vì khóc. Dù luôn chuẩn bị trước việc Thuyên có thể ra đi bất cứ lúc nào, nhưng có người mẹ nào lại không đau lòng khi đứa con bé bỏng đột ngột biến mất kia chứ

Nó ôm chầm mẹ vào lòng, khẽ xoa xoa vào tấm lưng gầy của bà, dỗ dành lại bà. Cha của nó giờ mới đứng dậy, ông vòng tay ôm chặt 2 người phụ nữ của mình...

Một bóng người đứng im trên cầu thang, đôi mắt lạnh lùng nhìn vào 3 người, sao đó quay người bước đi..

...

Dương Âu Thần vừa bước vào nhà đã thấy 2 bóng người quen thuộc ngồi trên sofa

- Con trai yêuuuuuuuuuuu

Người phụ nữ vừa thấy hấn vào thì lao đến ôm hấn với vận tốc ánh sáng

- Mẹ àh, cư xử đúng tuổi có được không?

Hắn ngao ngán đẩy bà Dương ra. Bà không vừa lòng, đưa tay nhéo má hắn

- Mày bắt mẹ phải cư xử như người già sao? Có phải ý mày là mẹ già rồi không, hả?

Đang định gật đầu nhưng thấy ánh mắt như tóe lửa của mẹ thì hắn lảng, không nói nữa. Ngồi xuống ghế sô pha đối diện cha

- Con trai yêu àh, đối xử tình cảm với mẹ con chút đi

Cha hắn bỏ cuốn tạp chí xuống nói

- Cha mẹ đến nhà con có chuyện gì?

- Thằng nhóc này, cha mẹ đến nhà mày cũng cần lý do àh?

Mẹ của hắn lườm

- Không phải lý do, mà là mục đích

Hắn thản nhiên uống trà nói, rồi chờ đợi

- Thẻ học sinh của mày

Bà Dương để tấm thẻ lên bàn

- Mày để quên nó ở Phu thê các

- Sao cha mẹ biết?

- Ông Tần gọi điện cho 2 chúng ta

- Àh ông già trực quây

Đột nhiên bà Dương lao sang ngồi sát hắn, vặn hỏi

- Mày con chưa chịu ra mắt gia đình?

- Gì cơ?

- Con dâu tương lai của mẹ

- Gì?????

Thần sắc trà, ho sắc súa

- Đúng là có tật giật mình. Mày giấu ai chứ sao giấu nổi mẹ hả. Nói ày biết, năm nào kỷ niệm ngày cưới mẹ và cha mày đều đến ở Phu thê các hết, khách quen đó, ông Tần kể hết chuyện của mày rồi

Thần ngán ngẩm nói

- Không như cha mẹ nghĩ đâu, sự thật là....

Bỗng mẹ hắn òa lên khóc. Lại trò này nữa

- Con ơi là con. Mẹ đã già rồi sao mày còn bắt mẹ phải đợi con dâu ra mắt, đợi có cháu ẵm bông chứ, sao mày tàn nhẫn thế?....

Bla bla bla. Hắn đang buồn ngủ mà cứ nghe tiếng mẹ khóc than càng khiến đầu như muốn nổ tung

- Được rồi được rồi stop. Con sẽ đưa cô ấy giới thiệu với cha mẹ. Vừa lòng?

Mẹ nó không than nữa, gật đầu ngay lập tức. Không muốn đứng đây nghe mẹ than vãn thêm câu nào, Thần phóng nhanh lên phòng

Trước khi đóng cửa phòng, hắn còn loáng thoáng nghe tiếng mẹ bàn tính việc gặp con dâu tương lai...

Khổ rồi đây

Nhà An Hiếu Thuyên

Sau khi chúc cha mẹ ngủ ngon, nó nằm trên giường, không sao ngủ được. Trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của Dương Âu Thần.

2 ngày đi cùng nhau, người con trai đó đã cho nó trải nghiệm rất nhiều cái “lần đầu tiên”. Lần đầu tiên băng bó. Lần đầu tiên có “chồng”. Lần đầu tiên cười ngửa. Lần đầu tiên thấy hoa chuông xanh. Lần đầu tiên đội khăn voan. Lần đầu tiên khiêu vũ...

Trong lòng nó chợt mong gặp lại hắn. Và nó ước ngày mai mình vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, vẫn có thể tỉnh dậy để tìm gặp lại hắn, nó chưa sẵn sàng bắt chợt rời xa thế giới này.

Đó cũng là lần đầu tiên...

Hôm sau

Giờ ra về

- An Hiểu Thuyền, tôi đã cảm không được trượt batin trong trường rồi mà, đứng lại mau

Giám thị Nghiêm vừa hét rụt theo vừa thở hồng hộc. Hiểu Thuyền quay lại lè lưỡi trêu, không ngờ lúc quay về phía trước thì thấy cục đá chắn ngay giữa, nó nhanh chóng lách người qua nhưng mất thăng bằng, đang chờ một cú ngã đau đớn thì thấy mình được ôm chặt lại, người tựa vào một vòm ngực ấm áp. Ngược lên, An Hiểu Thuyền không giấu được nụ cười

- Là anh?

Ngược lại với vẻ hí hửng của nó, khuôn mặt Thần vô cùng nhăn nhó khổ sở. Không nói nhiều, hắn cầm tay lôi nó đi luôn

Hôm nay Thần chạy chiếc xe hơi thể thao đen. “thầy” nó vào xe, hắn nhún ga phóng như điên

- Tôi sẽ nói ngắn gọn thế này. Hôm nay tôi cần cô đóng giả làm bạn gái trước mặt cha mẹ tôi. Nhưng sau đó tôi sẽ chia tay cô ngay trước mặt họ, vì cô bắt cá

- Sao cơ? Tại sao tôi bị đá chứ không phải anh?

- Vì tôi thích

- Buồn cười thật. Nằm mơ đi, muốn tôi giúp thì cho tôi làm người đá anh

Thần quay sang, thấy nó không có vẻ gì là thương lượng được. đành vậy

Dương Gia

- Xin chào thiếu gia

1 dãy người hầu cúi chào khi thấy hắn bước vào. Thuyền hơi giật mình. Không ngờ tên này giàu đến thế. Thần dẫn nó bước vào phòng khách. Có 2 người đang ngồi trên ghế sofa. Người đàn ông đang chăm chú đọc báo. Còn người phụ nữ thì thông thả ngồi uống trà

- Cha, mẹ. Bạn gái con, An Hiểu Thuyền

Âu Thần lạnh nhạt nói. Ông bà Dương ngược lên. Thuyền nói giọng hơi run

- Dạ, chào 2 bác ạ

Bà Dương ra hiệu cho nó ngồi xuống

- Ta hỏi đơn giản thôi. Con thấy Thần nhi của chúng ta thế nào?

Nó hơi bất ngờ, đôi mắt đầy mê hoặc của mẹ hắn cứ nhìn xoáy vào nó làm Thuyền bối rối (giờ đã biết đôi mắt hắn được di truyền từ ai)

- Hắn..àh, anh ấy..rất...đáng yêu

Hiểu Thuyền đỏ mặt, vì nó đang nói thật lòng mình.

Ông Dương bỏ tờ báo xuống. Âu Thần sắc trà. Bà Dương mở to mắt nhìn nó

Có vẻ lần này không cần dùng đến chiêu ngoại tình thì cha mẹ nó cũng không đồng ý cho 2 người quen nhau rồi

Bống bà Dương chồm đến ôm chặt lấy nó

- Ôi con thật hợp ý với ta. Ta thích con rồi đấy

Hắn một lần nữa ho sặc sụa. Cha hắn lại tiếp tục xem báo (con người kì lạ)

Thuyên hơi giật mình. Rồi thở phào trong lòng. Vui vẻ tiếp chuyện với mẹ hắn hơn

Đến khi Thần giả ho đến sắp ngạt thở đến nơi, nó mới chú ý đến hắn. Hắn ra hiệu lên phòng. Mặt lộ rõ không vui.

Trên phòng

Đã rất lâu rồi căn phòng này không có người sử dụng, vì từ khi vào cấp 3 thì hắn đã dọn ra ở riêng. Nhưng trong phòng mọi thứ đều rất sạch sẽ, như được lau chùi quét dọn hằng ngày.

- Được rồi, bây giờ tiến hành kế hoạch B

- Có kế hoạch A sao?

- ...cấm thắc mắc, làm đi

Thần gất. Nó bĩu môi. Hít hà một lúc rồi nói như hét

- Tôi không ngờ anh lại là đồ tồi đến vậy

- Không, em hãy nghe anh giải thích đã

- Khỏi nói nhiều, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa

- Chỉ một lần này thôi. Em hãy bỏ qua đi

- Đừng nói nhiều. Dành hơi mà nói lời ngon ngọt với cô ta

- Anh sẽ chia tay với cô ta ngay lập tức

- Không cần. Bây giờ tôi chia tay anh

- Anh...

- Có chuyện gì vậy?

Nghe thấy tiếng cãi nhau ồn ào “đầy cố ý”, bà Dương chạy lên xem. Thấy mặt nó đỏ bừng vì tức giận, còn thằng con thì ra sức năn nỉ nhưng khuôn mặt chẳng tỏ vẻ gì ăn năn (==)

- Không có chuyện gì đâu mẹ

- Mà nhìn mặt con bé vậy mà nói không có chuyện gì àh?

Quay sang nhìn. An Hiểu Thuyên không những mặt đỏ bừng, mà tay còn ôm ngực, ra chiều khó thở. Thần hơi bất ngờ “Cô ta có làm quá không?”

Nhưng hắn không biết là nó đang đau. Tim của nó hình như do quá kích động nên cứ nhói lên từng đợt.

Trà

Phải rồi, sao nó quên được chứ. Mẹ nó dặn phải kiên trì đắng mà nó quên mất. Không tiện từ chối bà Dương nên nó đã nốc luôn mấy tách. Tiêu rồi. Mẹ nói nếu uống nhiều quá, ngoài co thắt tim, thì nó sẽ bị....

Bùn nôn

Hiểu Thuyên chạy vội vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo

Bà Dương và Thần trở mắt ra nhìn.

10 phút sau

Thuyền bước ra từ nhà vệ sinh. Khuôn mặt bơ phờ mệt mỏi. Bà Dương đi đến, đầy dụi dằm nhìn nó

- Con àh, hãy tha thứ cho Thần nhi đi

Trong lúc chờ nó nôn xong, bà đã gắng hỏi Thần, hấn “thật thà” kể đầu đuôi cho bà nghe

Bà nói tiếp

- ..như vậy nó mới có cơ hội chăm sóc cho con và đưa con trong bụng chứ

- Sao cơ ạ?

Nó và hấn hét lên. Gì thế này

- Con đừng có chối. Ta biết con đã có thai. Từ cách uống trà đến triệu chứng ới này

- Ở không không, bác hiểu lầm rồi, cháu....

- Được rồi con không cần nói nữa. Người nhà họ Dương quyết không để bất cứ người nào chịu thiệt thòi. Ta sẽ gả Thần nhi cho con

- Cái gì? – cả 2 đồng thanh

Dương Âu Thần như muốn gào lên. Sai rồi sai rồi. Kế hoạch của hấn không phải là thế này. Đã lệch kế hoạch mà còn bị gả đi nữa chứ. Chết mất. Hận. Ta hận An Hiểu Thuyên

An Hiểu Thuyên dù bất mãn ngoài mặt nhưng trong lòng cũng vô cùng sung sướng. Vốn định từ từ “đốn” tên đáng ghét này, nhưng không ngờ thổ tự chui vào hang cọp. Coi như bước đầu thành công. Yeah. Dương Âu Thần, hãy đợi đấy

2 con người mang 2 tâm trạng. Sắp sửa sống chung dưới một mái nhà. Lại còn “đứa con” trong bụng. Hứa hẹn đầy chuyện thú vị đây

5. Chương 5

CHAP 5 – HOME SWEET HOME

- Con không muốn

Dương Âu Thần gắt lên phản đối. Làm chồng giả con nhỏ này có 2 ngày mà hấn đã vô cùng khốn khổ rồi, muốn bắt hấn làm suốt đời thôi thà tự tử, huống hồ hấn mới 18 tuổi, cưới gì chứ.

An Hiểu Thuyên thoáng buồn, nhưng cũng lí nhí nói

- Bác àh, cháu mới..17 tuổi thôi, cưới bây giờ e là sớm quá ạ

- Sớm gì chứ, con đã mang cốt nhục nhà họ Dương rồi, bây giờ không cưới thì đợi đến khi bụng to ra mới cưới chắc

- Mẹ đang nói quái gì thế, giữa con và cô ta chẳng có gì hết

Đến nước này thì không thể tiếp tục diễn nữa rồi. Hấn mặc kệ sau này mẹ than vãn về việc không có cháu bồng gì nữa, thà nghe thế còn hơn cưới con nhỏ này.

- Á....

Bà Dương néo tai hấn

- Mày ăn nói với mẹ thế àh? Mẹ ghét nhất thằng nào làm mà không chịu trách nhiệm nhá? Mày có còn là đàn ông không??

Hấn nhăn mặt, mặt đỏ bừng, hét lên

- Con đã nói giữa con và cô ta chẳng có gì hết. Cô ta không mang thai, mà dù có thì cũng không phải của con...

Lần này An Hiểu Thuyên cũng trợn mắt nhìn hấn. Nói gì cơ, hấn nghĩ nó là đứa con gái hư hỏng vậy sao. Còn bà Dương mặt cũng đỏ bừng bừng, đưa tay lên ôm ngực, thở lầy thở để.

- Mày...mày..

Rồi đột nhiên bà ngã khụy xuống. Bất tỉnh

Thần chạy nhanh lại, đỡ bà dậy

- Mẹ, mẹ, tỉnh lại đi...

Rồi nhanh như cắt bế bà lên và lệnh cho người hầu gọi cấp cứu

Bệnh viện

- Bác sĩ, bà ấy thế nào?

Dương Chấn (papa Thần) hỏi ông bác sĩ vừa bước ra từ phòng bệnh.

- Chủ tịch Dương, phu nhân có dấu hiệu bệnh tim, bây giờ chỉ là giai đoạn nhẹ, không có gì đáng lo, nhưng nên hạn chế những chuyện làm phu nhân không vui hay bức mình, bà ấy không chịu được đả kích hay xúc động quá đâu

Ông Dương Chấn gật gật đầu, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh. Thần trầm ngâm. Còn Thuyên thì đôi mắt nhìn xa xăm....

3 người đẩy cửa vào.

- Nghi Doanh

Dương Chấn nhẹ bước đến bên vợ, nở nụ cười hiền từ. Bà cũng dịu dàng nhìn ông, nắm lấy tay ông. Nhưng lúc nhìn sang Thần, bà quay mặt đi, vẻ giận dữ =='

Ấu Thần đến buồn cười với tính cách trẻ con của mẹ. Hấn biết mình rất may mắn, khi nhà vừa giàu lại vừa được hưởng niềm yêu thương của cha mẹ một cách đầy đủ, và có vẻ vì thế nên hấn không bao giờ trân trọng tình cảm yêu thương đó, chỉ luôn lạnh nhạt với họ. Hấn rất yêu cha mẹ mình, nhưng chẳng qua không biết cách để bày tỏ, hấn chưa từng tặng hoa ẹ, tặng quà cho cha, thậm chí viết thiệp chúc mừng hay đơn giản chúc một câu ngủ ngon cũng chẳng có.

Không ngờ người mẹ luôn tươi cười vui vẻ giờ đây lại mang bệnh, có lẽ phần nhiều là tại hấn mà ra

- Mẹ. Chúng con sẽ cười

Ấu Thần bất chợt lên tiếng, giọng điềm tĩnh. Cả 3 người trong phòng quay sang nhìn hấn

Suy nghĩ trong đầu từng người

Cha hấn : “Biết điều đó con trai”

Mẹ hấn: “Mẹ yêu con”

An Hiểu Thuyên: “Yeah”

Vậy là chúng ta đã có người hi sinh

Ấu Thần chợt có cảm giác mình bị sập bẫy

Thật tội

Dưới sự nhiệt tình của Mama Doanh (mẹ Thần). Hôn lễ sẽ được cử hành vào đầu mùa thu, nghĩa là....tuần sau (OMG)

Áo cưới, lễ phục, bàn tiệc, khách khứa, tất cả đã được lo chu toàn, chỉ thiếu một việc quan trọng nhất. Đó là

Hỏi cưới

2 nhà ngồi 2 bên đối diện nhau, 2 đứa nó ngồi giữa, mặt đều thờ ơ. Mama Dương nói chuyện cời mở gần gũi, bà An cũng lịch sự đáp lại. Nhưng rồi đột nhiên bà đứng bật dậy, nói giọng nghiêm túc

- Phu nhân Dương, có thể nói chuyện riêng chút không?

Ngoài nhà Thuyên ra, 3 người của Dương gia đều trở mặt ngạc nhiên. Mama Dương gật đầu, bước đi theo, có chút căng thẳng.

30 phút sau.

2 vị phu nhân bước ra. Bây giờ khuôn mặt của Mama Dương cũng trở nên căng thẳng. Rồi bà nhìn Hiểu Thuyên

- Ta có chuyện muốn nói với con

Nó không nói gì, khuôn mặt bình thản, gật đầu đứng dậy. Thần thắc mắc, gì mà từng người bị gọi đi như thảm vậy. Nhưng trong lòng hần cũng có chút hi vọng chuyện sẽ không thành, như vậy thì hần thoát

- Con có yêu Thần nhi không?

Mama Dương nhanh chóng vào vấn đề, Hiểu Thuyên hơi đơ, rồi chậm rãi nói

- Cháu không biết. Nhưng...cháu thật sự muốn anh ấy yêu cháu..

Mama Dương chợt mỉm cười, bà bước đến, cầm chặt tay nó

- Vậy thì con phải cầm tay nó chặt thế này này, biết chưa, dù có chuyện gì cũng không buông ra

- Nhưng bác gái, cháu...

- Con biết ấn tượng đầu tiên khi ta thấy con không?

-

- Chính là đôi mắt của con. Con rất hay cười, con cố cất giấu mọi nỗi đau vào đôi mắt, khiến cho nó trông thật u buồn.

- Con...

- Con có quyền được hạnh phúc, con xứng đáng được hạnh phúc, hãy biết nắm chặt nó

- Nhưng như thế...thật bất công cho Thần

- Vì thế ta cần con làm một giao kèo, nó là con trai của ta, ta đương nhiên không thể để nó chịu thiệt

- Ô..vâng ạ..

- Đó là – bà dừng lại, nhìn sâu vào mắt nó, cười hiền – hãy làm cho Thần nhi của ta hạnh phúc

.....

Vậy là xong. Cả 2 bên gia đình đều đã đồng ý. Niềm hi vọng mong manh của Thần không thành hiện thực.

Cho đến tận khi đứng trước lễ đường, hần vẫn cảm thấy hối hận vì câu nói bốc đồng trong bệnh viện. Định quay người bỏ đi thì thấy Mama Dương đặt tay lên ngực, thở khó nhọc

Ôi

Chỉ còn cách sau này bịa ra lý do gì đó để ly hôn cô ta thôi

Đứng sau cánh cửa gỗ sang trọng, Thuyên vô cùng căng thẳng, tim cứ đập từng hồi

Một bàn tay to ấm áp khẽ nắm lấy đôi tay nhỏ đang run rẩy của nó

- Không sao đâu con yêu

Nó nhìn nụ cười hiền từ của cha, bỗng thấy mắt cay cay, rồi nó ôm chặt cha, vùi mặt vào ngực ông

- Được rồi con yêu, rồi hết mái tóc đẹp rồi này

Ông An vuốt tóc Hiểu Thuyền, khẽ lau những giọt nước mắt chực rơi. Nó nhìn ông, mỉm cười thật tươi

Tiếng nhạc chợt nổi lên, bài Canon

Nó hơi giật mình, rồi nhanh chóng hít một hơi thật sâu, ông An nắm chặt tay con gái hơn

Cánh cửa gỗ bật mở

Thánh đường hiện ra

Đây là nhà thờ nổi tiếng nhất Hàn Quốc với kiểu mái vòm cổ kính. Khách mời ngồi kín 2 bên. An Hiểu Thuyền căng thẳng bước theo điệu nhạc nhẹ nhàng. Ông An vỗ nhẹ vào tay nó, nó siết chặt tay cha hơn, bước đi vững vàng.

Trông nó vô cùng xinh đẹp, với bộ đầm cưới trắng tinh khôi, tà áo dài phủ kín lối đi. Thuyền cài một chiếc băng đô có những bông hoa nhỏ li ti làm bằng vàng trắng, mái tóc nâu được búi lên để lộ chiếc cổ trắng ngần quý phái, thêm vào đó là khuôn mặt hơi ửng hồng vì căng thẳng càng tô điểm thêm nét đẹp thuần khiết của nó

Ngẩn mặt về phía trước. Nó thấy Thần đang đứng đó. Hắn mặc bộ pe đen, mái tóc màu đồng vẫn lòa xòa trước trán, khuôn mặt cao ngạo, trông vô cùng hoàn mỹ. Nó có thể đọc được sự bất mãn trong mắt hắn. Đột nhiên thấy buồn cười, mọi căng thẳng bay đi hết, giờ nó chỉ muốn nhanh chóng được làm vợ hắn, để dày vò, hành hạ hắn

Nghĩ đến đó, nó bất giác phá ra cười. Cả lễ đường ai nấy đều nhìn nó, ông An nhắc khẽ, nó đỏ mặt cúi đầu xuống

Ấu Thần than thầm “Ôi phải kết hôn với con nhỏ thần kinh này thật sao”

Đến nơi hắn đứng, ông An trao tay nó cho hắn, Thần không đưa tay ra đỡ, chỉ nhìn trân trối vào...cha sứ, mong Cha sẽ cứu rỗi linh hồn đáng thương của hắn..

Hiểu Thuyền khẽ hắng giọng, Mama Dương ngồi dưới làm động tác ôm tim khó thở. Hắn rời mắt khỏi Cha, miễn cưỡng đưa tay ra cầm tay nó

Đến phần đọc lời thề

- Con đồng ý

An Hiểu Thuyền nói trong sung sướng

-con có đồng ý không?

Thần không trả lời. Sự im lặng đến đáng sợ

Bây giờ vẫn còn kịp

Nói không đi, nói không đi

Nhưng

Bệnh tim của mẹ

Một đứa con suốt bao năm qua luôn khiến cho bà phải lo lắng đau lòng

Đây có lẽ là món quà duy nhất hắn có thể tặng cho bà , làm cho bà vui

Rồi hắn quay sang Thuyền

Nó đang nhìn hắn

Đôi mắt đen vẫn ám màu buồn bã, khiến hắn chợt nhớ về buổi chiều tà trên bãi biển

Ánh mắt nó thật đau thương

Nếu hắn nói không

Nó sẽ bị người khác chê cười

Huống hồ Dương gia là một gia tộc rất quyền lực

Rồi người ta sẽ đào bới mọi thứ về cuộc sống của nó, và rồi bịa ra đủ lý do vì sao bị Dương thiếu gia cao quý “đá” ngay trong hôn lễ

Không biết sao trong phút chốc, 1% bản chất tốt trong hắn trỗi dậy

- Con..đồng ý

Cả hội trường, không, phải nói là “những người trong cuộc” lập tức thở phào nhẹ nhõm

Thần chậm chạp đeo chiếc nhẫn vào tay Hiểu Thuyên. Nó sung sướng ngắm nhìn chiếc nhẫn bằng vàng đen độc nhất vô nhị vừa khít tay mình, rồi nhìn chiếc y hệt trên tay hắn, mỉm cười toe toét. Đáp lại chỉ là cái liếc thờ ơ ==’

- Ta tuyên bố bây giờ 2 con đã là vợ chồng. Chú rể có thể hôn cô dâu

Dương Ấu Thần chợt mỉm cười. Quay sang nó. Lấy tay nâng cằm nó lên. Thuyên nhíu mày chờ đợi, xem hắn định bày trò gì đây

Thần cúi xuống. Cả lễ đường dồn mắt vào cặp vợ chồng trẻ, chờ đợi một nụ hôn nồng nàn

Hắn áp sát vào mặt nó, nhoẻn miệng nói mình nó nghe

- Ly dị nhanh thôi

Thuyên hoàn toàn không bắt ngờ, miệng cũng cười gian, hét to

- Em cũng yêu anh

Không để Thần kịp hoàn hồn, nó đã kéo cổ hắn xuống, đặt nụ hôn lên môi, vô cùng ngọt ngào

Hắn dường như đang gào thét trong nụ hôn đó, nhưng tứ chi hoàn toàn không còn sức để đẩy nó ra, đầu óc cũng bỗng chốc trở nên mụ mị

Chú rể của chúng ta đã bị cưỡng hôn

Và đó là nụ hôn đầu tiên

Của cả hai

Để lại ấn tượng khó phai đó chứ

Rồi khi cả 2 tỉnh táo lại

Thần bàng hoàng

Thuyên xấu hổ

Cả 2 mang 2 tâm trạng khác trong tiệc cưới của mình

Và họ đều

Mượn rượu giải sầu

Lúc tỉnh dậy

Trời đã sáng trưng

Ấu Thần khê nhăn mặt, quay sang bên cạnh, khuôn mặt của Hiểu Thuyên đập ngay vào mắt hắn, nó đang mở to mắt nhìn hắn

- Cô...sao lại ở đây???

- O vợ chồng thì phải ngủ chung với nhau chứ

- Về mặt hình thức thì là vậy, nhưng sự thật thì không. Lát tôi sẽ đi làm giấy ly hôn

Hiểu Thuyên hoàn toàn không để tâm, nó khê xoa bụng nói

- Đói quá
- Lết xuống bếp mà nấu
- Ủi để vợ nấu cho chồng ăn luôn nha
- Nay tôi cầm đũa, không được xưng hô như thế

Nhưng nó đã chạy biến đi rồi. Thần xoa xoa đầu, hôm qua uống nhiều rượu quá nên đầu choáng choáng, sao người ta hay nói uống say sẽ quên hết mọi phiền não, mà hần vẫn không sao quên được vụ bức hôn ngày hôm qua vậy

Bực bội

Hần đâm vào tường, rồi bước vào nhà vệ sinh đóng sầm cửa lại

Trên tường

Xuất hiện một vết nứt

Trong nhà vệ sinh

- Sh*t, đau quá (==')

Lúc bước xuống nhà, hần thấy Hiểu Thuyền đang lui cui trong bếp, hí hửng xào nấu gì đó. Hần cười khinh khinh: “Tự tin quá nhỉ, xem cô nấu ngon tới cỡ nào”

Rồi hần bước ra khỏi nhà, phóng đến quán bar quen thuộc

- Hey
- Hey mắt mày

Jin phá ra cười

- Mới cưới vợ sao lại cấu thế?
- Im đi

Thần biết Jin đang cười nhạo mình, thẳng nhai đó lúc nào cũng thích đem hần ra làm trò đùa

- Đêm đầu tiên thế nào?

Hần không đáp, liếc mắt nhìn thẳng bạn

- Đừng nói không xảy ra chuyện gì nhá, vợ mày “cá tính” như thế, không thịch mày àh?

Thấy khuôn mặt đỏ bừng của hần, Jin cười ngật nghèo. Từ sau “nụ hôn” hôm qua, hình tượng hần đã sụp đổ ít nhiều, vì đến hôn cũng để vợ chủ động, đúng là nổi nhục nhả

Hần bực mình thấy 1 phong bì lên bàn, Jin mở ra xem

- Giấy ly hôn? Nhanh vậy
- Giờ tao cần một lý do
- Mày yếu sinh lý
- Chán sống àh?
- Thế chẳng lẽ nói vợ mày yếu sinh lý

Thần đứng dậy, bỏ lại mấy cái sinh lý của Jin sau lưng. Nhờ vậy nó chỉ tổ đau não

Trên đường lái xe về nhà, hần bật ra một ý tưởng. Không cần phải suy nghĩ lý do chi ết ọc, hần sẽ hành hạ nó cho đến khi nó tự phải đòi ly hôn là được.

Thần phá ra cười: “Mình đúng là thông minh”

Lát về nhà, hấn sẽ quật đổ hết thức ăn do nó làm, rồi bắt nó lau chùi quét dọn tất cả góc ngách trong nhà...

Nhưng

Cuộc đời đâu bao giờ được suôn sẻ

Lúc hấn ngoặc xe vào nhà. Thì gần như cả người đơ ra, quên cả thắng xe lại...

*

*

CHÁY

*

Nhà của hấn

*

Đang bốc cháy

6. Chương 6

CHAP 6 – CUỘC SỐNG BẮT ĐẦU

Cháy, cháy hết rồi

Âu Thần bàng hoàng nhìn căn nhà của mình

- Hình như nguồn cháy bắt đầu từ nhà bếp

- Ủ, trong đó gần như cháy trụi

Lời nói của 2 người cứu hỏa lọt vào tai hấn

- An-Hiểu-Thuyên

Hấn gần từng tiếng. Nổi điên rồi đây

- Hả? Gì?

Nó ở đâu chui ra, lộ đầu sau vai hấn, hồn nhiên hỏi

Hấn quay lại, gần như muốn lao vào bóp chết nó

- Cô đã làm gì nhà tôi hả?

Hiểu Thuyên hoàn toàn không để ý đến sự giận dữ của Âu Thần, xụ mặt nói với giọng chán chường

- Không ngờ chiêm trứng nguy hiểm thế. Chồng àh, chắc chúng ta phải ra ngoài ăn sáng thôi

Thần trần trối nhìn nó. Rồi mặt hấn tối sầm lại

- An Hiểu Thuyên, đứng yên đó

Trong lúc nó còn ngơ ngác nhìn, hấn đã chui vào xe, khởi động máy, và mục tiêu chính là nó, hấn phải đâm chết nó

- Ấy da thiếu gia àh, bình tĩnh lại, bình tĩnh lại

Lão quản gia già lâu năm của gia đình hấn ở đâu chạy đến, “dỗ dành” hấn

- A mẹ tới

Trong lúc quản gia đang “huyền thuyên” với hấn, nó đã bước ra khỏi tầm ngắm, chạy đến chỗ Mama Dương

- Mẹ ăn sáng chưa ạ?

- À, mẹ ăn rồi. Mà sao cần nhà lại....

- Dạ con chiêm trứng...không ngờ...nhà dễ cháy đến thế

Thuyên cười ngô nghê nói. Thần đang bước lại, thấy cảnh ấy lại sôi máu lên

- Ấy ấy thiếu gia, bình tĩnh bình tĩnh

Vẫn là lão quản gia

- Vậy bây giờ 2 đứa tính ở đâu?

Thần hậm hực không trả lời. Thuyên nhún vai

- Ta có một căn nhà để không, 2 đứa dọn qua ở đi

Mama Dương nói, không giấu được sự phấn khích trong đôi mắt

Tất cả quần áo của Thần đều bị cháy trụi, còn của Thuyên thì tối qua người hầu đã đem hết qua nhà Thần, nên mặc nhiên cũng chịu chung số phận

Ngay sáng hôm đó, 2 đứa nó dọn sang nhà mới luôn

Căn nhà của Mama Dương nằm lọt trong khu biệt thự cao cấp. Chỉ có một con đường độc đạo đi vào. Tất cả biệt thự đều hướng ra cánh đồng mênh mông. Khung cảnh ở đây quả rất đẹp, như sống giữa thiên nhiên ngay trong lòng thành phố

- Đến rồi ạ

Xe đỗ xích trước một ngôi nhà nhỏ, rất xinh xắn, màu trắng ngà và phần lớn bề mặt là kính trong suốt

- Có nhầm không, đây mà gọi là nhà sao

Ấu Thần gào lên. Có 2 vấn đề. Thứ nhất, ngôi nhà này quá nhỏ đối với hắn. Thứ 2, màu trắng của ngôi nhà quá sáng sủa, đối lập hoàn toàn với phong cách tối tăm của hắn => gai mắt => hoàn toàn không muốn ở

- Thưa thiếu gia, ...chính xác là ngôi nhà này đó ạ

Tài xế bỏ lại câu trả lời gổn lộn như sét đánh với hắn, rồi chạy khuất luôn

Trái ngược hoàn toàn với Thần. Hiểu Thuyên rất thích căn nhà này

Trước nhà có bãi cỏ xanh với 2 chiếc xích đu, hoàn toàn không trồng hoa, rất hợp với sở thích của nó

Thuyên chạy lon ton vào, tra chìa khóa. Cửa mở

Toàn bộ nội thất trong nhà đều màu trắng toát, nhìn vô cùng sạch sẽ và đẹp

Nó thích thú vừa chạy quanh nhà vừa hú hét. Thần bước vào, neho mắt (trắng sáng quá mà), bịt tai (nó ồn quá mà), bước thẳng lên phòng ngủ

Bàng hoàng

- Oa, chỉ có 1 giường

Nó đã chạy lên từ lúc nào, ngó qua vai hắn kêu lên. Thần đã nhìn qua, và thấy “ngôi nhà chật chội” này chỉ có 2 tầng, chỉ mỗi phòng này có giường, và cả 2 đứa nó đều không ngủ được dưới sàn

- Phòng này của tôi

- Cửa chúng ta chứ

- Tôi ngủ 1 mình

- Tại sao? Mình là vợ chồng mà

Thần sấn tới, ép nó vào tường

- Cô đang chơi tôi phải không? Chúng ta chỉ là vợ chồng giả, sau 30 ngày theo luật định, tôi sẽ ly hôn ngay (pháp luật quy định kết hôn 30 ngày rồi mới được ly hôn – t/g chế)

- Vậy thì trong thời gian đó, hãy ngoan ngoãn đóng nốt vai vợ chồng đi, chồng yêu

Thuyên cười ma mãnh, vỗ vỗ vào vai hấn rồi lách người bước vào phòng

Phòng ngủ rộng vừa đủ, được bài trí rất sang trọng và đẹp mắt

Thuyên mở lớp cửa kính, bước ra ban công, hít hà mùi cỏ non, từ đây có thể thấy cánh đồng bao la giao nhau với bầu trời xanh cao vời vợi

Bực bội, Thần nằm vật xuống giường, mỗi lần phát điên, không giết người thì hấn đi ngủ. Nhưng. Đói. Hấn đói. Vẫn chưa ăn sáng. Nghĩ đến bữa sáng, hấn lại thấy hận. Vừa đói vừa hận, tâm trạng vô cùng phức tạp, thế là hấn cứ lẩn đi lẩn lại trên giường

- Đói àh? Ăn không?

Thần nghe nó hỏi mà cứ thấy lạnh người

- Cô muốn đốt luôn tôi sao?

Hấn hỏi vô cùng nghiêm túc, thế mà Thuyên lại phá lên cười

Rồi nó đi xuống bếp. Hấn vã mồ hôi, đi theo cho chắc ăn

Lần này, nó làm mì gói

Thần thở phào khi nó bưng 2 tô mì ra mà nhà bếp vẫn nguyên vẹn

Mấy con xe của hấn vẫn chưa được đưa đến nên nguyên ngày hôm đó, Thần phải ở lì trong nhà, và hấn ngủ một mạch đến tối

- Á aaaaa

Tiếng thét làm hấn choàng tỉnh. Tiếp sau đó là hàng loạt tiếng động rùng rợn khác

Thần nhúu mày, bước xuống lầu

Tối thui

Toàn bộ đèn lầu dưới đều bị tắt hết. Thần nhìn quanh, rồi tiến về phía ánh sáng lập lờ ở phòng khách

- Làm trò gì vậy?

- Xem phim ma

Hiểu Thuyên ôm gối, mắt đăm đăm vào tivi

Thần liếc nhìn, trên màn hình xuất hiện một người con gái tóc dài, mặc bộ đồ Lolita bản thủ. Là “quái nữ Lolita”, bộ phim ma ăn khách nhất hiện nay. Người con gái trên tivi đột nhiên nhoẻn miệng cười, Thần bắt giác thấy lạnh sống lưng

Nhưng không phải vì hấn sợ, mà là nhiệt độ trong phòng này, đặc biệt lạnh hơn các phòng khác, rất lạnh

- Mở máy lạnh bao nhiêu độ vậy?

- 10

- Điên àh

- Vậy mới feel. Nói nhiều quá, muốn coi thì ngồi xuống không thì đi đi

Chẳng biết nghĩ gì, Thần ngồi xuống xem cùng nó

- Á á á...

- Có im đi không, điếc tai

Thần gắt lên

- Cõi phim ma là phải như thế

Lúc đầu hắn cứ tưởng nó gan lắm, ai dè từ lúc ngồi cùng toàn thấy nó lấy tay che mắt, có mấy cảnh hù người che không kịp thì hét như điên lên, lại còn bầu vào vai hắn, đau chết đi được. Thế cũng bày đặt mở volum cho lớn, hạ nhiệt độ, tắt đèn tối thui. Rõ thích làm mẫu

Hết phim, Thần ngáp dài, vươn vai bước lên lầu, Hiểu Thuyên co rúm bám chặt tay hắn bước theo

Sau nhiều lần dứt nó ra mà không được, hắn mặc kệ luôn

Lên đến phòng, hắn đổ người xuống giường, nó cũng bò lên, nằm sát vào hắn

- Làm quái gì thế, xê ra

Thần lấy chân đạp nó sang một bên

Nó không những không xích ra, mà lấy tay ôm luôn chân của hắn, kéo hắn lại gần ==’

Đó là thói quen của An Hiểu Thuyên, khi xem xong một bộ phim ma thường bám và ôm chặt lấy người kế bên, bất kể ai, không hề có chút ngượng ngập xấu hổ, nói tóm lại là trong tình trạng rất dễ bị lợi dụng. Sau này, khi 2 người đã yêu nhau, Dương Âu Thần đã nói với nó rằng: “Cấm không được xem phim ma với người khác, chỉ được xem với 1 mình tôi thôi” và cũng từ đó Thần có một cách xả bực bội khác là bắt nó mua phim ma rồi 2 đứa cùng coi (muốn ôm người ta ấy mà)

Nhưng đó là chuyện sau này, còn hiện tại, vẫn còn nhiều chuyện thú vị lắm

7. Chương 7

CHAP 7 – NGƯỜI BẠN MỚI

Sáng hôm sau, Thần và Thuyên phải đi bộ một quãng dài để đến trạm xe buýt, vì xe của Thần vẫn chưa được đưa tới, gọi taxi đến rước thì máy bận, cứ như mọi chuyện được sắp đặt để 2 đứa nó phải đi bus đến trường vậy (Mama Dương bày trò chứ ai)

Lên xe buýt, Thần tìm 1 góc ngồi, nhất quyết không cho Thuyên ngồi cạnh, thế là nó đành ngồi đằng sau hắn

2 cô nữ sinh ngồi xéo liên tục nhìn hắn, cười tủm tỉm. Rồi 1 cô gái nom rất xinh xắn qua bắt chuyện

- Xin chào, em có thể ngồi cạnh anh không?

Thần lúc này đang đeo headphone, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn không để ý đến cô gái kia. Thấy hắn không trả lời, cô ta bạo dạn ngồi xuống luôn

Hiểu Thuyên bỗng chồm người lên nói

- Đây xe nhiều chỗ thế tại sao chọn đúng chỗ này

- Ồ, vì tôi thích, liên quan gì đến cô

- Nhưng tôi không thích...

Rồi nó nhảy bật qua, ngồi cạnh Thần, cầm tay trái hắn lên giơ giơ trước mặt cô ta

- ...và anh ấy là chồng của tôi

Nó hất cằm lên nói. Cô nàng tức tối bỏ về chỗ ngồi (hà bây giờ hay nói bạn trai là chồng, cô nàng này cũng hiểu theo nghĩa như vậy nên mới không ngạc nhiên gì mấy). Thần lúc này mới quay lại, rút tay ra

- Làm gì đấy, đã bảo cầm cô ngồi gần tôi rồi mà

Thuyên không đáp, vẫn cứ ngồi lì cạnh hắn

- Đây...

Tiếng loa thông báo đến trạm, Thần đang định cự lại nhưng thôi đến trường rồi, nhanh thoát khỏi con nhỏ này thôi

Hắn xuống xe, nó thò người ra cửa sổ, cúi về phía hắn la to

- Tạm biệt chồ..

Thần nhón lên bịt miệng nó lại

- Cầm cô để người khác biết tôi là chồng cô

- Vậy nói họ tôi là vợ anh được không

- Cũng không

Hắn hét lên, rồi nhanh chóng phóng qua cổng trường (cửa mở không đi ==')

Hiếu Thuyền nhìn theo mỉm cười

Nó nhảy xuống xe qua...cửa sổ (có cửa lại không đi, 2 vợ chồng đúng là giống nhau)

Đi ngang cổng trường, nó thấy một vụ đánh hội đồng

Một đám con gái tóc nhuộm xanh đỏ đeo khuyên tai váy ngắn cũn cỡ đang vây đánh một cô gái khác

- Làm gì đấy?

Nó tò mò bước đến hỏi. Đám đó quay lại nhìn nó

- Liên quan gì đến mày. Không muốn giống nó thì cút đi

Thuyền hoàn toàn chẳng để tâm, tỉnh bơ tách đám người đó ra, đỡ cô gái kia dậy

- Bạn có sao không?

Tụi kia mắt mở to, sững cò lên

- Con kia mày chán sống rồi àh?

Một ả tóc xanh đang định sẵn tới nắm tóc nó thì..

Nó bẻ ngoặt tay cô ta ra sau

- Á aaaa

Ả ta kêu thét lên

- Chị mày luôn rất yêu đời, yêu đến nỗi muốn sống giùm phần đời phí phạm của tụi bây luôn đây...

Rồi nó đạp từng ả xuống đất. Rất nhanh là tàn cuộc. Trước khi quay người đi, nó nắm đầu ả tóc xanh ban nãy, nói nhỏ

- Còn muốn sống thì đừng bao giờ hỏi tao câu ngu ngốc đó nữa, nghe chưa

Ả sợ bắn người, gật đầu lia lịa

Thuyền đứng lên, phủi tay bỏ đi

- O..ơ bạn gì..ơi

Một giọng nói nhỏ nhẹ run rẩy gọi nó

- Có chuyện gì?

- Àh..không không...àh cảm ơn bạn

Là cô gái bị vây đánh lúc nãy, Thuyền sực nhớ ra

- Àh không có gì, muốn thử cảm giác làm nữ hiệp thôi (==')

Cô gái kia gật gật đầu, mặt hơi đỏ

- Bạn nên đến phòng y tế đi, coi chừng bị nhiễm trùng

Thuyền chỉ vào vết thương ở tay của nhỏ nói, rồi chạy như bay vào dãy D

Giờ ra về

Thuyền bước ngang qua nhà vệ sinh. Nó chợt khựng lại, có một linh cảm khác lạ

“Sao hôm nay yên ắng thế nhỉ?”

Nó đẩy cửa bước vào

Khóa rồi

Hiểu Thuyền lấy chân đạp

Nó cười đắc thắng

Cửa bung ra rồi (OMG)

Thuyền bước vào. Xém xỉu khi thấy một người con gái ngồi co ro dưới sàn, tóc xòa che hết khuôn mặt

Nó chậm chậm tiến về phía cô gái kia

- Đây...bạn...là người hay ma vậy?

Nó để tay thành hình cây thánh giá, giơ trước mặt. Rõ là điên ==

Cô gái đó giật mình, thu người lại hơn

Thuyền chợt thấy trên tay của nhỏ có vết thương

- Bạn là người lúc sáng àh??

Chỉ có tiếng nấc khẽ thay cho câu trả lời

Hiểu Thuyền quan sát, trông nhỏ bây giờ tệ hơn lúc sáng nhiều

Tóc tai rối bù. Tay chân đầy vết cào cấu. Quần áo tả tơi. Từ đầu tới chân đều ướt nhẹp

Nhỏ bị bắt nạt

- Nào đứng dậy đi, mình đưa bạn đến phòng y tế

Thuyền nhẹ nhàng nắm tay nhỏ dẫn đi

- Em là học sinh mới àh? Ngày đầu không suôn sẻ nhỉ?

Cô y tế dịu dàng bắt chuyện. Cô luôn tạo cảm giác thoải mái nhất cho học sinh của mình. Khi cô vén mái tóc của nhỏ lên, Thuyền mở to mắt...

Khuôn mặt vốn rất xinh xắn kia bị đánh đến thảm thương. Mắt bầm môi sưng, khắp mặt tèm lem son phấn, nhìn vô cùng tội nghiệp

Nhỏ chỉ khẽ gật đầu

- Bạn tên gì?

Thuyền hỏi khi cả 2 bước ra khỏi phòng y tế

- Gim

- Mình là An Hiểu Thuyền

Nó cười tươi, đưa tay ra bắt. Gim rụt rè mỉm cười lại

- Làm bạn nhé !!

Thuyền vẫn mỉm cười, nhưng Gim thì bỗng đứng sững lại, mặt biến sắc

- Có thể...không làm bạn được không?

- ...sao cơ???

Nó mở to mắt ngạc nhiên. Gim cúi đầu chạy nhanh ra cổng, bước nhanh vào một chiếc xe hơi láng bóng
Thuyên đứng nhìn theo, ngẩn ngơ. Rồi chợt nó hét toáng lên

- Chết rồi, về nhà nấu cơm cho chồng !!!!

8. Chương 8

CHAP 8 – BỮA ĂN “THÂN MẬT”

Lúc Hiểu Thuyên chạy về đến nhà, nó gọi đến học hơi mà chẳng nghe trả lời. Thì ra Âu Thần vẫn chưa về nhà. Có chút buồn, nhưng rất nhanh chóng nó đã lấy lại được tinh thần. Không làm bữa trưa được thì làm bữa tối vậy

Thế là xuống bếp, lục đục làm đủ thứ

Tối

Thuyên bày hết đồ ăn ra bàn, khê lau mồ hôi. Vừa lúc đó nghe tiếng cổng mở, nó mừng rỡ chạy ra

- A chồng về

Thuyên reo lên, chạy đến khoác tay Thần. Hắn khó chịu dần dần đẩy đẩy ra, nhưng như mọi khi, vô ích ==’

- Ai đấy?

Nó hồi khi thấy một chàng trai khác bước ra từ chiếc xe vàng chóc

- Jin

Hắn giới thiệu không thể ngắn gọn hơn, rồi bước vào nhà. Jin nhìn nó, nó cũng gườm gườm lại cậu (2 người này sau này tạo ra rất nhiều chuyện vui). Thuyên không thích Jin, nói đúng ra là không thích chiếc xe lòe loẹt của cậu. Nó quay ngoắt đi, bước vào nhà, không mời bạn của chồng một câu theo lễ thường.

Vào đến nhà, thấy Thần đang ngồi trên ghế sofa, nó lập tức kéo hắn đến bàn ăn

- Ăn thử đi, tôi tự nấu hết đấy

- Cái gì???

Hắn bàng hoàng, chạy vội vào nhà bếp.

May quá, không bị cháy

Thuyên thắc mắc, kéo hắn ra lại

- Làm quái gì thế? Ăn nhanh đi

Thần nhìn chằm chằm vào các món ăn. Toàn là đồ chế biến sẵn hết. Hèn chi mà nhà bếp còn nguyên, không, phải nói là căn nhà này còn nguyên mới đúng

Nhưng như thế cũng may. Ít ra hắn biết những món này không thể đầu độc chết hắn

Còn chưa kịp thò đũa vào, một bàn tay vô duyên khác đã chõ ngang

- Món này không tồi, nhưng tốt nhất nên để lò vi sóng thêm 20 giây nữa

Jin ăn một miếng to rồi thần nhiên góp ý, rồi khi Thần muốn gấp món nào cậu cũng lấy tay bốc trước, rút cuộc suốt bữa tối, 2 đứa nó chẳng ăn được miếng nào

Thần thì chẳng cảm thấy gì, chỉ bức bối vì đói thôi. Còn Thuyên cũng chẳng có phản ứng gì, chỉ lặng lẽ dọn chén bát vào. Phản ứng của tụi nó làm Jin thấy chán

Lúc 3 đứa đang ngồi xem tivi, Jin chợt cảm thấy người nóng ran, cậu ra sức lấy tay quạt lấy quạt để. Thấy lạ, Thần hỏi

- Mày làm quái gì vậy?

- Có thấy nóng không??

- Nóng? Máy lạnh để 22 độ đấy

Hắn nhíu mày nói. Tuy vậy nhưng Jin vẫn thấy rất nóng, muốn cởi phăng cả chiếc áo đang mặc, kèm theo đó là một cảm giác rạo rức khó tả, mặt cậu từ từ đỏ lên

Thần không thiếu chất xám, hắn quay sang Thuyên, lúc này nó đang ôm bụng cười ngặt nghẽo

- Cô bỏ thứ gì vào đồ ăn vậy???

- Một chút...thuốc kích thích ấy mà

Nó thành thật trả lời. Vốn đồng thuốc đó là dành cho Thần, ai ngờ ý đồ đen tối của nó bị Jin dập tắt. Thôi thì để lần sau vậy

Thần rùng mình, nếu hôm nay không có Jin làm vật thế mạng thì chẳng biết hắn sẽ trôi về đâu nữa đi. Nó thật quá dễ tiện

Chỉ tội nghiệp cho Jin, nhưng có vẻ bản thân của cậu cũng dễ tiện như Thuyên, nên đâu đời nào để bản thân chịu thiệt

Jin lập tức nhào tới đè Thần, lột áo hắn ra

- A, làm gì thế, biến đi

Hắn gào to, lấy chân đạp Jin ra, nhanh chóng phóng khỏi ghế sofa. Không ngờ Jin mất đà, lao thẳng vào Thuyên vẫn đang cười như điên. Giờ cậu trúng thuốc rồi, chẳng quan tâm gì hết, ai cũng được, lôi ra đè hết

- A aa, cút đi tên biến thái này. Chồngggggg

Thuyên dùng hết sức đẩy Jin ra, nhưng sức con gái làm sao bì được, huống hồ tên con trai này còn đang bị...kích thích nữa chứ =))

Nó ra sức vùng vẫy, quơ tay về phía Thần cầu cứu, hắn không những làm ngơ, còn nghênh nghênh mặt: “Cho chừa tội háo sắc”

Bức bí quá, Thuyên đành đá vào “chỗ hiểm” của Jin (cách cổ điển đây mà), rồi nhân lúc cậu “phân tán năng lượng”, nó chạy bổ về phía của Thần

- Anh được lắm

- Ai làm người đó chịu

- Nhưng chúng ta là vợ chồng mà, xảy ra chuyện đó cũng là lẽ thường thôi

- Này này, cô điên nặng thật đấy, tôi đã nói cuộc hôn nhân này.....

- Aaaaaaa, hắn tới kìa

Thần chưa nói xong, quay lại đã thấy Jin đứng trước mặt 2 đứa nó. Mặt của cậu càng lúc càng đỏ, chiếc áo sơ-mi đã bị cởi phăng từ lâu, và bây giờ, Jin đang lần tay tháo...dây nịt

- Chà...thuốc này công hiệu gớm

Thuyên trầm trồ xoa xoa cằm, mặt đỏ ửng vô cùng: “Lần sau dùng lại”.

Thần trừng mắt nhìn nó

- Cô dùng thuốc gì vậy hả?

- Hơ, chẳng biết nữa, tôi chỉ nói: “Bán cho tôi liều mạnh nhất” thôi

Hắn đổ mồ hôi hột, mở to mắt nhìn nó, nếu quả thật hôm nay người trúng thuốc là hắn chắc chắn suốt đời cũng không thoát nổi con quỷ này

Quay lại sang Jin, cậu đã tháo bay dây nịt rồi, đang cởi nốt những-thứ-có-thể-cởi trên cơ thể

Và thứ cuối cùng đã được vứt xuống sàn. Thuyền hét lên, Thần đưa tay lên che mắt nó. Jin lao đến chỗ 2 đứa nó

- Chạy, chạy đi

Hắn gào lên, nó không thấy gì hết, chỉ biết cầm đầu chạy

- Lên cầu thang, lên cầu thang, nhanh lên, coi chừng vấp

-

Tình hình hiện giờ là thế này

1 đôi trai gái, người con gái chạy trước, người trai đằng sau đang bịt mắt cô, không ngừng gào thét, cả 2 đều chạy bán sống bán chết vì bị một người con trai lỏa lồ hăng máu khác rượt phía sau

Khổ nỗi căn nhà này không rộng, tụi nó lại mới chuyển đến nên không rành đường, còn một điều kinh dị là cửa phòng nào cũng không có khóa (rất tiện cho Hiểu Thuyền nhà mình nửa đêm giở trò xằng bậy ==))

- Thuốc...đó...khi nào mới hết vậy ??

Sau 1 tiếng rượt đuổi hộc máu, Thần nuốt khan hỏi

- Không...biết, thuốc liều mạnh mà...chắc..lâu

Thuyền cũng hồn hển hồn nhiên đáp lại, chân vẫn chạy không ngừng

- Chết tiệt, qua ngày mai cô chết với tôi An Hiểu Thuyền

Nó đang bị bịt mắt nên không biết vẻ mặt nhăn nhó nổi điên của hắn lúc này, chỉ biết cười hì hì đáp lại

Rốt cuộc, trò rượt đuổi đã kéo dài...suốt đêm. Tối đó, những nhà hàng xóm xung quanh được một đêm mất ngủ vì tiếng la hét, tiếng đồ vật đổ bể, tiếng chân chạy rầm rầm từ căn nhà màu trắng xinh xắn

Chỉ mới là ngày thứ 2 thôi mà cuộc sống vợ-chồng của tụi nó thật đáng ngưỡng mộ quá. Càng về sau này thì cường độ quậy càng tăng cao, những diễn viên hài chủ chốt đã xuất hiện hết rồi, say goodbye với những ngày tháng bình yên đi thôi

9. Chương 9

CHAP 9 – TẮM TIỀN

Sáng hôm sau

- Áaaaaaa

Thần nhăn mặt, bịt tai, sáng sớm con nhỏ này lại bày trò gì đây

- Áaaaaaaaaaaaaaaaa

Rốt cuộc không chịu nổi, hắn phải bò dậy, đến lúc này mới nhận ra là suốt đêm qua mình ngủ trên hành lang. Hắn bước đến cầu thang chỗ Thuyền đang hét. Đưa tay vịn miệng nó lại

- Im coi, lại chuyện gì nữa đây

Thuyền đưa tay chỉ về phía phòng khách, trên sàn nhà, một người con trai lỏa lồ đang nằm sấp ở giữa phòng, đáng vẻ như đã chết

Thần thở dài, quên mất thằng chết tiệt này. Hắn quay sang liếc nó, rồi bước đến chỗ Jin

Hắn thật sự chẳng muốn nhìn gần cái người kia, mặt quay đi chỗ khác, hắn lấy chân đạp đạp Jin

- Dậy, dậy

Đã 5 phút trôi qua mà Jin vẫn nằm lì đó, không nhúc nhích

Một chiếc ghế bay đến, đáp lên người Jin, che vừa đủ những chỗ cần che

- Hay là chết rồi

Thuyền đứng sau lưng Thần nói, mặt hơi tái, nhưng rất nhanh, một nụ cười nở trên môi

- Tuyệt, thì ra cảm giác giết người là thế này

Thần nhướn mày nhìn nó, những người điên như nhỏ này thật sự quá nguy hiểm. Nó quay sang hấn, nín nín áo

- Phi tang xác thôi

- Nó chưa chết

- Nhưng này giờ hấn có nhúc nhích đâu

- Thì sao ?

- Nghĩa là chết rồi

- Sao cô lên được cấp 3 hay vậy

Hấn thở dài ngao ngán, quay lại với cái xác kia. Giật mình

- Tỉnh rồi àh ??

Jin đã ngồi dậy từ lúc nào, đang mãi mê ngắm cái ghế rách, trong đầu thắc mắc tại sao bản thân lại trần trụi như thế này

- Ôi chán

Thuyền xùy một tiếng rồi bỏ lên lầu. Thần lấy chân đạp Jin một phát xong cũng bỏ đi. Jin ngáp dài, rồi cũng lết xuống bếp lục đồ ăn, tỉnh bơ (==') 3 tên này thiệt là hết nói

Hôm nay chủ nhật nên tụi nó không cần phải đi học. Lúc Thần tắm rửa thay đồ xong, xuống lầu thì Jin đã về rồi, còn Thuyền thì đi đâu chẳng biết, hấn cũng chẳng quan tâm.

Dọn đến đây 3 ngày rồi mà giờ hấn mới có dịp ngắm ngôi nhà. Tất cả nội thất đều mang một màu trắng toát, ngoài mặt đều được làm bằng kính, có thể nhìn ra cánh đồng bao la bên kia con đường.

Thần đứng bên cửa kính, ngược nhìn bầu trời, hôm nay trời rất đẹp, thêm vào đó là sự yên tĩnh, khiến hấn cảm thấy thật thư thái, dọn đến đây xem ra cũng không đến nỗi nào, hấn nhắm khê mắt nhắm nháp chút bình yên

- Chôngggggg

Lại đến rồi đây

Thần bực bội mở mắt ra, thấy Thuyền đang lạch bạch chạy vào

- Xem này, là quà cưới bố mẹ gửi

Nó giờ giờ phong thư lên, bên ngoài có gia huy của nhà họ Dương

Hai con thân yêu !!!

Căn nhà và chuyến du lịch này là quà cưới của bố mẹ. Sống hạnh phúc nhé

Vậy đó. Thư chỉ vọn vọn có 2 dòng thế thôi. Thuyền thích thú cầm 2 tấm vé lên, mắt sáng rỡ. Thần cũng tò mò nhìn vào. Là một chuyến đi suối nước nóng

Thôi. Lần này xong rồi

Vì thứ 4 là hết hạn nên tụi nó quyết định cúp học 2 ngày để đi

Sáng thứ 2

Hiểu Thuyền đeo balo du lịch, phóng xuống lầu

- Chồng àh, nhanh đi, sắp trễ xe buýt rồi

Khôi Thần chậm chạp bước xuống, thờ ơ nói

- Thì sao, tôi lại không đi xe buýt

- Chứ đi bằng cái gì

Vừa dứt lời, chiếc xe vàng chói lòn lẹt đã đậu ngay trước cổng. Nó bước đến bên cửa xe, cúi đầu xuống nói với Jin

- Cho mượn xe sao? Thật tốt bụng quá

- Tôi thích suối nước nóng lắm

Jin đáp lại bằng một câu chẳng ăn nhập gì, nhưng như thế cũng đủ hiểu rồi. Nó quay sang hắt, lúc này đang mở cửa xe

- Thật sao ?????

Nhìn khuôn mặt đau khổ của nó, hắt nhếch miệng cười. Thuyền bực bội thấy balo ra ghế sau, đang sắp chui vào xe thì

- Bạn...bạn gì ơi

Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên, Thuyền quay người lại nhìn.À, là Gim, cô bạn lần trước được nó cứu, và từ chối làm bạn với nó

- Có chuyện gì sao ??

- Àh..lần trước bạn làm rớt cái này, hôm nay bạn không có đi học nên mình đem đến trả

Gim xòe bàn tay ra, trong đó là chiếc móc khóa nhỏ rất xinh xắn, khắc địa chỉ ngôi nhà mới này và ngày cười, là nó đã đặt làm để kỉ niệm

Thuyền cầm lấy móc khóa, miệng nở nụ cười tươi

- A cảm ơn bạn

Gim khẽ gật rồi quay người bước đi. Lúc đó, nó nảy ra một ý tưởng

- Nay khoan về đã, tụi mình đang tính đi du lịch, thiếu một người đây, cậu đi chung luôn đi

Thuyền nói một lèo, không kịp để Gim nói lại, đã đẩy nhỏ vào xe, trên xe cũng toàn những người không thích dây dưa, nên người vừa lên đủ là phóng đi luôn

Suối nước nóng thẳng tiến

Đó là một khu suối nước nóng tọa lạc trên núi cao, mới khai trương chưa bao lâu nên vẫn chưa đông khách. Lúc tụi nó đến, người quản lí đơn đả ra chào mừng. Đó là một bà già lụ khụ, nhưng xem ra thần kinh vẫn rất minh mẫn. Bà cầm 2 tấm vé, gật gù nói

- 2 tấm vé này chỉ thuê được một phòng thôi, nhưng để mừng khai trương thì nhà nghỉ chúng tôi sẽ khuyến mãi cho các vị

Thần nghe vậy mừng thầm trong bụng, vậy là không cần phải ở chung phòng với con người nguy hiểm kia rồi

Bà già quản lý dẫn tụi nó đến phòng nghỉ

- Đây là phòng của 4 vị

Tưởng gì, hóa ra cũng vẫn là 4 đứa 1 phòng

- Này bà già, có nhầm không vậy, khuyển mãi gì đâu

Hắn bực bội gắt

- Chàng trai trẻ, ta mới 79 tuổi thôi, đừng gọi là bà già chứ. Với lại căn phòng này chính là khuyển mãi còn gì, không thấy nó rộng hơn những phòng khác hay sao

Bà Ni trả lời, rồi quay người bước về lại phía quầy

- Ô ngủ chung càng tốt chứ sao

- Phải, tao thích ngủ chung lắm

Thuyền và Jin hào hứng xách balo vào phòng, Thần “điên cuồng” nhìn 2 con người kia, miễn cưỡng bước vào, còn Gim vẫn rụt rè đứng tần ngần ở cửa

- Gim, vào đi, đừng ngại, người quen cả thôi

Nó kéo nhỏ vào trong, giới thiệu nhanh

- Đây là chồng tớ, Dương Khôi Thần, còn đây, hừ, là kì đà

- Vâng, cứ gọi tôi là anh Jin đẹp trai

Vừa dứt lời, Jin đã bị ngay 2 cái balo quăng trúng mặt

Đến trưa, khi ăn cơm xong, cả bọn kháo nhau đi tắm

- Chúng ta đi tắm lộ thiên đi

Thuyền quay sang Thần, hào hứng nói

- Tắm tập thể ???

- Ủ ừ

- Đẹp đi

Jin chống cằm, mặt dê tiện nói

- Sao vậy, mày có khiếm khuyết cơ thể nào muốn giấu sao ?

Thần chẳng buồn liếc cậu, cũng chẳng thèm đáp

- Vậy tôi với tiểu Thuyền Thuyền đi vậy

Nói rồi 2 đứa nó tung tăng đi về hướng nhà tắm lộ thiên

Thần thấy khó chịu, tên bạn 75 của hắn với cô vợ 35 sẽ làm gì ở cái nhà tắm đó đây, không được, dù sao cũng mang tiếng là chồng cô ta, hắn mà không đi thì mọi người sẽ cười chê Dương Khôi Thần (mọi người nào, ngại biện quá đi). Nghĩ vậy, hắn cũng chạy về hướng đó

Nhưng đương nhiên, hắn chạy về hướng đó không phải để tắm chung, chỉ để kéo cô vợ của mình đi thôi. Trước khi bị kéo đi, Thuyền ngoảnh đầu lại, giơ ngón cái lên và nháy mắt với Jin

Thần kéo nó ra phía sau nhà trọ, nơi có một thác nước nóng đổ xuống, làm hơi nước bốc mù mịt cả một vùng. Thuyền thích thú reo lên trước cảnh đó

Thần chợt hỏi

- Tại sao cô lại thích gọi tôi là chồng ?

- Vì anh thật sự là chồng của tôi

- Đây chẳng qua chỉ là 1 cuộc hôn nhân ngoài mong muốn. Tại sao lại coi chuyện này nghiêm túc như vậy

- Vì tôi nghĩ, tôi thật sự thích anh rồi

Hắn hơi ngạc nhiên

- Lúc đầu chẳng phải cô rất ghét tôi đó sao? Thay đổi nhanh thật

Thuyền nhìn khuôn mặt có chút giấu cợt của Thần, đáp rất nghiêm túc

- Đừng coi đây là trò đùa, tôi không chơi đùa với tình cảm

Nó hơi ngừng một chút, hướng mắt về phía thác đổ

- ...cuộc sống của tôi, vốn không cho phép tôi chần chừ, tôi buộc phải quyết định nhanh hơn người khác, ngay khi tôi xác định được là thích anh, thì nhất định tôi sẽ theo đuổi anh tới cùng, cố gắng hết sức mình làm tất cả những gì có thể để anh đón nhận tình cảm đó, vì...tôi không có thời gian để nhìn lại hay hối tiếc...

Hơi nước làm hạn chế tầm nhìn, khiến cho khuôn mặt của Thuyền nhòe đi, đôi mắt càng thêm buồn đau. Thần không ngờ, nó lại thích hẳn, vả lại còn rất nghiêm túc, không phải lần đầu tiên được tỏ tình, nhưng cảm giác lần này thật lạ, có chút căng thẳng và...vui

Đang mải suy nghĩ, lúc định thần lại đã thấy nó đứng trước mặt từ lúc nào. Đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào hắn

- ...vì thế cho nên...anh chết chắc rồi

Nói xong, nó cười gian đến lạnh sống lưng, quay người bước vào trong, để hắn đứng với nỗi sợ vô hình

Tối

Trong phòng. Mỗi người một việc. Gim cứ ngồi nhìn điện thoại. Thuyền thì chơi laptop. Thần chơi game. Jin đọc tạp chí

Cửa phòng mở ra. Là bà Ni quản lý

- Ta chưa thấy cái đám nào đi du lịch chán như thế này, thanh niên thời nay thật chẳng có sức sống gì

Vừa nói bà vừa lắc đầu, rồi đặt chăn ga nệm gối xuống

- Bà àh, sao toàn nệm đôi không vậy?

- Chứ 4 đứa bây không phải 2 cặp sao. Thôi đừng tưởng ta thế mà không biết, chúng bây đã gì gì nhau chứ gì, giới trẻ thời nay toàn thế, ta đưa nệm đôi là hợp ý tụi bây lắm rồi còn gì

- Chà, cháu tưởng người già nghĩ khác chứ, không ngờ bà cũng phóng túng quá

Jin xoa xoa cằm nói, lập tức ăn một gậy của bà

- Ta mới 79, cấm gọi ta là người già

- Bà àh, nếu bà đã nghĩ thế thì cho tụi cháu phòng riêng luôn đi

Thuyền khoác tay Thần nói

- Phòng của ta không cho free

Nói xong bà đóng cửa đi ra. Nó xụ mặt xuống, thôi kệ, miễn ngủ chung là được rồi

- Tôi và cô ngủ chung, vậy cô tính để bạn cô ngủ chung với nó àh?

Thần đắc ý nói, chỉ chỉ Gim và Jin. Thuyền nhú mày suy nghĩ, Gim thì xanh mặt

- Vậy chúng ta bốc thăm đi

Không biết từ lúc nào Jin đã làm xong thùng bốc thăm, đưa đến từng người. Ai tình ý có thể nhận ra ánh nhìn vô cùng gian xảo của Thuyền và Jin. Và kết quả chung cuộc là

Thần-Thuyền ; Gim-Jin

Thuyền cầm lá thăm, đắc chí cười to, rồi nó đến vỗ vai Gim

- Đừng lo, hắn bóng đó, hắn chỉ thích chổng mình thôi, yên tâm đi

Nhìn mặt Gim nhợt nhạt, nó cũng thấy tội nghiệp, dù sao chính nó đã đẩy nhỏ vào hoàn cảnh này. Thuyên lúi trong đồng hành lý ra con dao bấm

- Đây, nếu hấn động đến cậu thì cứ đâm mấy nhát

- Ô...ơ...lỡ chết người thì sao

- Chết bỏ

Nó đáp tỉnh bơ, kèm theo đó là nụ cười khuyến khích. Lúc này Jin đã ngủ say, Thần cũng trằm mền kín mít

Đèn tắt

Thuyên phóng vào nệm, kéo mền ra, Thần đã ngủ say mất rồi. Nó nhìn khuôn mặt lúc ngủ của hấn, đây không phải là lần đầu tiên nó ngắm, nhưng vẫn phải ngăn người giây lát, thật sự nó rất thích khuôn mặt lúc hấn say ngủ, trông đáng yêu và bình yên như một đứa trẻ, khiến người khác vừa yêu thích vừa ngưỡng mộ. Nó tự hỏi hấn đang mơ gì, có mơ thấy nó không, nó chợt nhích đến sát hấn, áp mặt vào khuôn ngực rắn chắc, vòng tay ôm chặt hấn, khẽ mỉm cười.

Ở đầu bên kia

Gim lạnh run nhưng chỉ dám cắn răng nhịn, vì Jin đã dành hết mền và đã lăn ra ngủ say. Gim vốn là một cô gái rất nhút nhát, không dám phản bác ai câu nào, càng không dám cự cãi lại, từ lâu nhỏ đã đánh mất chính kiến của mình, cũng chính vì tính cách nhút nhát hiền lành đó mà từ khi cấp 2 Gim đã luôn bị các bạn ăn hiếp. Những chuyện như bị trấn lột tiền, cặp sách, hộp bút, cơm hộp...và cả việc sáng hôm đó Thuyên thấy nữa, đều là chuyện cơm bữa. Nhà Gim giàu thật, nhưng lại chẳng ai quan tâm nhỏ cả, chỉ biết thấy tiền cho nhỏ thôi, bằng chứng là hôm nay bị Thuyên lôi đi bất ngờ, cho đến tối khuya như bây giờ vẫn không có cú điện thoại hỏi thăm nào

Nghĩ đến đây, nhỏ bật chợt nắm chặt điện thoại, mím môi khóc khế. Bỗng, nhỏ chợt thấy ầm hấn, nhìn kĩ lại, thì ra có ai đắp mền cho nhỏ. Gim quay sang, thấy Jin hướng lưng về phía mình, nhỏ nói khế

- Cảm ơn

Sáng thứ 3

Thuyên thức dậy từ sớm, rón rén đi đến chỗ hồ nước nóng có thác đổ. Điều bộ rón rén cộng thêm chiếc máy ảnh trên tay, trông nó giống y như tên biến thái thứ thiệt

Nó tiến lại gần phía hồ, có bóng người. Thuyên mỉm cười đắc chí, tiến đến gần hơn, hơi nước tỏa mù mịt che dấu nó rất tốt. Nó cầm máy ảnh lên, hướng về phía người kia chụp lia lịa, miệng cười hí hửng

- Mình sẽ dùng những tấm hình này uy hiếp hấn, bắt hấn phải yêu thương mình, hahahaha

Hiểu Thuyên hí hửng, chẳng là qua điều tra nó biết hấn thích đi tắm buổi sớm, và cũng qua điều tra nó biết hấn thích tắm ở đây

Sau khi chụp đã đời, nó thò mặt ra, cười to nói

- Nghe đây, tôi đã có những bức ảnh anh lỏa thể rồi, khôn hồn thì ra sức yêu thương chiều chuộng tôi đi hahahaha

- Ô...ơ được được

Thuyên kinh ngạc, tiếng thằng chồng sao già thế kia, nó định thần nhìn kĩ lại, hơi nước dần bay đi, để lộ một nỗi kinh hoàng

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Thuyên che mặt lại, hét to

- Ông...ông là ai??

Một lão già nào đó nhìn vô cùng 35 đang đối diện với nó, có vẻ thích thú với câu uy hiếp vừa nãy

- Hahahahaha

Thuyền quay lưng lại, thấy nguyên nhân phát ra tiếng cười, là Jin với thằng chồng nó

Nó hiểu ra, hẳn học nhìn Jin

- Anh chơi tôi

Jin nhún nhún vai. Thì ra là các nguồn điều tra của nó đều là từ Jin-tên bạn thân đệ tiện của gã chồng

- Đừng hòng có được poster của Mr.Z nhà

Nó hét lên, thì ra phần thưởng là poster của thần tượng. Jin lại nhún nhún tỏ vẻ bất cần, lúc này

- Rất tiếc tôi ra giá cao hơn cô rồi

Vừa nói Thần vừa ném cho Jin một vật, là huy hiệu có hình Mr.Z, rồi hắn giơ tấm hình chụp lúc Thuyền kinh ngạc khi thấy ông già, lúc đó miệng nó há to, mắt như muốn rớt cả ra ngoài, nói tóm lại là trông vô cùng ngu dốt. Nó tức ói máu, chạy bổ đến cướp lại, tiện chân đạp Jin xuống nước

- Nay huy hiệu đó không ướt nước nóng được đâu

Vừa chạy Thần vừa ngoảnh lại nói. Jin sững sờ nhìn hình Mr.Z tan theo nước. Cậu nhìn Thuyền, trong lòng tràn ngập lửa hận. Nó cũng quay lại nhìn cậu, lè lưỡi trêu: “đáng đời quân phản bội”

Thế là nhà nghỉ có một cuộc rượt đuổi ra trò. Lúc chạy đuổi đến khu nhà sau. Bỗng nhiên Thần khựng lại, Thuyền mất đà đụng sầm vào hắn, Jin đằng sau cũng lao vào 2 đứa

Một tiếng động long trời nổ ra, chiếc bình chứa nước lạnh đổ, nước tràn ra hết sân. Bà chủ nói cái bình khổng lồ nhưng để chông chênh vậy vì do phong thủy, không ngờ vì việc đó đã dẫn đến “bi kịch” ngày hôm nay. Sức chứa của cái bình đó đúng là kinh khủng, không những làm ngập vườn sau mà còn ngập luôn cả quán trọ

Vậy là rốt cuộc, 2 ngày nghỉ ngơi của tụi nó trở thành một tuần lao động khổ sai cho nhà nghỉ, không những làm việc không công mà còn phải nghe bà già Ni rửa xả suốt ngày. Trong suốt thời gian đó thì 3 đứa nó cứ đổ lỗi cho nhau, xỉ vả nhau đủ thứ, nói chung không khí làm việc vô cùng sôi nổi náo nhiệt, chỉ có Gim dù là bị oan nhưng vẫn chăm chỉ ngoan ngoãn im lặng làm việc.

Haizz

Đúng là một kì nghỉ đáng nhớ

10. Chương 10

CHAP 10 – THÀNH VIÊN MỚI

Tan học, Thần lê thân về nhà, nằm dài trên ghế sofa. Không hiểu sao dạo này hắn hay ở nhà, không bay nhảy như trước nữa. Chắc tại con vợ phiền phức kia nên hắn phải ở nhà thường xuyên để giám sát nếu không một ngày nào đó ngôi nhà này cũng chỉ còn đồng tro tàn thì khổ

Nhắc đến vợ, không biết Thuyền lại la cà ở đâu mà giờ này chưa về. Vừa lúc đó thì tiếng mở cổng vang lên, kèm theo đó là tiếng của nó

- Nào nào ngoan nào, vào đi vào đi

Hắn thắc mắc ngồi dậy, cô ta lại bày trò gì thế không biết. Hắn bước ra, kinh ngạc

- Cái gì thế ?

- Nhìn không biết sao, cún con đó

Thuyền hồn nhiên trả lời rồi cười tít mắt. Thần nhìn chăm chăm vào con “cún con” của nó. Con chó rất đẹp, lông trắng muốt, đặc biệt đôi mắt nó bên màu lục bên màu nâu, và đặc biệt hơn nữa là kích cỡ của nó,

hoàn toàn không nhỏ tí nào, nếu không muốn nói là khổng lồ, mới ngồi thôi mà con chó đã cao gần ngang vai của Thuyền rồi

Thần đi đến bên con chó, nó liếm liếm hần, hần cũng thích thú vuốt bộ lông trắng mượt mà, sự thật là hần thích chó. Thuyền thấy hần thích cũng rất vui, mon men đến bên hần nói

- Mình nuôi nó nhá, nhá

Thần khựng lại

- Không cần đi học àh, để nó 1 mình ở nhà ai coi, rồi còn tiểu tiện này nọ nữa. Không được

- Thì mình dạy nó, có sao đâu, đi mà đi mà, chòongggggggggg

Hần muốn sờ cả gai óc với cái giọng nằn nì của nó, rồi con chó cứ liếm liếm hần như cầu xin, thế là hần đành miễn cưỡng gật đầu

Nó nhảy cẫng lên sung sướng, lao đến ôm chặt cổ hần, hần bực bội kéo nó ra

- Nó ị là cô hốt đấy

Thuyền gật đầu lia lịa, cười khoái chí. Nó quay sang vuốt ve con chó

- Từ nay em sẽ sống ở đây nhé, Hắc Bảo

Con chó quẫy đuôi mừng rỡ

- Đây nó trắng thế mà gọi là Hắc Bảo àh

- Thì có sao, thế mới đặc biệt chứ

Hần không nói nữa, quay người bước vào nhà. Thuyền tiếp tục vuốt ve Hắc Bảo, thì thầm nói

- Hắc Bảo ngoan, từ nay ở nhà làm bảo vệ, không cho tên biến thái đó bước vào cửa nữa bước, có biết chưa

Vừa nói xong thì Thuyền cười ha hả. Thì ra mục đích thực sự của nó là ngăn không cho Jin đến nhà, vì nó điều tra được cậu rất sợ chó, có Hắc Bảo rồi, nó tha hồ làm chuyện “đại sự” mà không sợ Jin đến quấy nhiễu nữa

- Đây, đối

Thần ở trong hét vọng ra ngoài, nó tỉnh cơn mơ, lật đật chạy vào bếp nấu cơm trưa

- Lại là mì gói àh ?

Hần ngán ngẩm nhìn tô mì. Tưởng lấy vợ rồi sẽ được ăn những bữa cơm gia đình ấm áp này nọ, ai ngờ suốt tuần nay toàn phải nuốt mì mà sống, hần cũng chẳng dám ca thán nhiều, vì nếu đòi nó nấu bữa cơm đúng nghĩa thì e lại cháy nhà mất

Đang đói meo, chưa kịp cầm đũa lên thì lại có người đến, Thuyền rửa thềm, đi ra mở cổng, rồi nó chột cảm thấy có 1 luồng khí khó chịu xộc đến, không cần hỏi nó cũng biết đằng sau cánh cổng là ai

Nó mở cửa ra, Jin nhăn răng ra cười với nó, tay xách một hộp đồ ăn thơm phức. Từ sau dạo tắm suối nước nóng, gần như ngày nào Jin cũng lết xác qua, một ngày 2, 3 lần. Đó là lý do vì sao Thuyền đem Hắc Bảo về nuôi

Nó cười khinh khỉnh nhìn Jin, đơn đả mời vào. Thấy thái độ nó khác thường, Jin cảnh giác, chơi bầy nhiều lâu cũng đủ để cậu biết tính của nó rồi

- Tiểu Thuyền Thuyền hôm nay lại làm gì mờ ám àh ?

- Hahaha, phải đó

Nói rồi nó quay người vô trong, huýt gió. Lập tức Jin thấy một con chó khổng lồ chạy bổ ra, cậu hoảng sợ la oai oái. Hắc Bảo chỉ còn 1 bước là nhảy lên người Jin rồi, Thuyền nhanh chóng giữ nó lại

- Đây là Hắc Bảo

Rồi nó quay sang vuốt Hắc Bảo, chỉ vào Jin

- Còn đây là tên biến thái đó, em đã nhớ mùi chưa ?

Jin lau giọt mồ hôi trên trán, mặt vẫn tỉnh bơ nói

- Tiểu Thuyền Thuyền, em thật đê tiện

Nó nhếch môi cười, rồi xòe tay ra

- Đưa thức ăn đây

Jin đưa hộp thức ăn cho nó, sợ dĩ cậu ngoan ngoãn thế vì biết nếu không đưa thế nào nó cũng thả Hắc Bảo ra, thôi thì nhịn lần này vậy. Thuyền nhe răng ra cười rồi đóng sầm cửa lại. Nó chạy vào sung sướng nói

- Chồng ơi, có đồ ăn rồi này

- Ai đem đến đây ?

- Kì đà

Thần biết nó nhắc đến ai, cũng thừa biết Jin sợ chó, đó cũng là lý do hần đồng ý nuôi Hắc Bảo (đúng là vợ chồng, đều như nhau. Tội nghiệp Jin)

Buổi chiều

Thuyền đòi dắt Hắc Bảo đi dạo, rồi kéo Thần đi cùng luôn. Ra đến công viên, ai cũng nhìn tụi nó, vì Hắc Bảo gây chú ý quá cơ mà, và còn vì Thần rất đẹp trai nữa, nhiều đứa con gái muốn đến gần làm quen nhưng Hắc Bảo cứ gừ gừ, thế là sợ quá chẳng ai dám đến bắt chuyện. Thuyền nở nụ cười, vuốt ve Hắc Bảo

- Em làm tốt lắm, cứ thế phát huy, cần thì cứ táp luôn, không phải ngán

Hần cũng quá quen với nó rồi, nghe không thấy sợ nữa mà trái lại còn thấy buồn cười

- Sao cô có tiền mua Bảo Bảo vậy ?

Thần chợt thấy thắc mắc. Thuyền lơ đãng đáp

- Không, nhặt đấy

- Nhặt ?

Loại chó hiếm như Hắc Bảo đi lung tung ngoài đường thì đã bị người khác bắt từ lâu rồi, sao đến lượt nó nhặt chứ. Lúc này Thần mới thấy trên cổ Hắc Bảo có cái vòng cổ. Hạn quay sang nó, nó quay đi nhìn chỗ khác, gương mặt đầy vẻ tội lỗi. Mặt hắn tối sầm lại

- Cô-ăn-cấp-nó

- Gì mà ăn cấp, là giải thoát nó khỏi bọn khốn đó...

- Đại ca, con nhỏ đó kìa, còn có Bạch Khuyển của anh nữa

Thuyền chưa kịp nói xong thì nghe tiếng hô hoán của ai vang lên, nó quay lại nhìn thì thấy cả một băng đang tiến về phía mình. Thần cũng quay lại, rồi nhìn nó

- Àh....là bọn khốn đó đấy mà

Hắn thở dài, muốn một tay bóp chết nó cho xong, nhưng rồi kìm lại, hắn cầm tay nó chạy nhanh khỏi công viên, không quên huýt gió một tiếng, thế là Hắc Bảo cũng lao đi theo

Thế là một nam một nữ một chó bị một đám người rượt đuổi phía sau, tiếng la ó rộn lên khắp các con đường

- Sao từ lúc quen cô lúc nào cũng phải chạy hết thế này ?

Thần vừa thở hồng hộc vừa nói. Thuyền không đáp, chỉ nhả răng ra cười. Chạy độ 1 tiếng thì tụi nó bắt được đuôi, nhanh chóng núp tạm chỗ nào đó. Thuyền ngồi sụp xuống thở lấy thở để, bỗng nó kêu lên

- Hắc Bảo chảy máu rồi này

1 chân của Hắc Bảo có vết băng bó, máu đã rỉ ra ướt tấm băng

- Em ráng chịu đau chút nhé, về nhà chị sẽ băng lại cho

Rồi nó quay sang hẳn

- Này, công nó đi

- Cái gì?

- Chứ Hắc Bảo bị thương thế sao đi được chứ

- Nó bị thế sao tôi công nổi

Nó bực bội dậm chân, nguýt hẳn

- Hừ con trai gì mà yếu quá

Thần cũng chẳng buồn cãi lại con điên vô lý này. Hắn nhìn quanh rồi mắt chợt sáng lên. Hắn tiến đến bên 1 chiếc xe đẩy, loại có 2 bánh để chở rôm rạ như ở quê, Thuyền như hiểu ý, nó giúp hắn đỡ Hắc Bảo lên chiếc xe, rồi cả 2 đẩy Hắc Bảo đi. Lúc này tụi nó mới nhận ra, không biết đây là cái chỗ quái nào, hình như là đã chạy ra khỏi cả thành phố, chỉ thấy lác đác vài ngôi nhà lụp xụp, đường bụi bay mù mịt, không thấy chiếc xe nào chạy ngang, cũng chẳng thấy bóng người nào (chạy kinh dữ)

Bây giờ thì tốt rồi, trời đã tối, 2 đứa nó đói mồm meo, phải đẩy thêm con chó to như sư tử, lại phải canh chừng cái bọn lúc này.

Đi được một đoạn thì cả 2 ngồi bò ra. Cũng có vài xe chạy ngang nhưng không chiếc nào dừng lại vì ngại con chó to

Cả 2 đứa nó đều bực bội lắm rồi, chỉ thiếu điều quay sang **** rửa nhau thôi, vừa may có một chiếc xe đang chạy lại, thế là có chỗ xả tức. Thần nhặt cục đá lên ném vào chiếc xe, Thuyền thì hét lên

- Bể bánh xe kia tên chết tiệt kia

Từ nãy đến giờ tụi nó đều chơi trò này, không ngờ lần này có chút mới mẻ. Chiếc xe kia dừng lại, một người đàn ông xuống xem xét, rồi một người đàn bà khác bước xuống, rồi lại thêm mấy người nữa. Tụi nó kinh ngạc, chiếc xe nhỏ thế mà sao chứa được nhiều người kinh, khi định thần lại thì trong đầu của tụi nó chỉ có duy nhất một chữ : Chạy

Thế là lại chạy bán mạng, nhưng lần này còn đẩy thêm một con chó to nữa. Cả gia đình kia la hét chửi rủa, liên tục ném tất cả những thứ có trong tay về phía tụi nó. Không ngờ nhà này còn sung hơn đám ban nãy, rượt bao dai

Đến đoạn dốc, cả 2 đều đã kiệt sức, đoạn dốc lại xuất hiện bất ngờ, khiến 2 đứa nó không kịp giữ chặt chiếc xe, thế là chiếc xe chở Hắc Bảo cứ thế lăn không phanh. Thuyền hét lên, rượt theo, Thần cũng hoảng hồn lao theo. Ai ngờ nó vấp cục đá, nên mặc nhiên lăn (đúng nghĩa đen luôn nhá) theo chiếc xe luôn, Thần khựng lại kinh ngạc, rồi hắn phá ra cười, không ngờ cười dữ quá, trượt chân rơi tự do theo nó luôn

Không biết là may mắn hay tới số, cuối đoạn dốc là 1 con sông. Chiếc xe đẩy, con chó, nó và hắn đều rơi thẳng xuống sông

- Aaaa mau cứu Hắc Bảo

Thần ráng lết chút sức tàn bơi đến phía Hắc Bảo, kéo nó lên bờ, Thuyền ở phía sau nhấc mông Hắc Bảo, phụ hắn đẩy vào

Vào đến bờ, cả 3 nằm vật ra thở. Đầu con dốc, bà mẹ trong gia đình đó hét lớn

- Cho chừa chơi ngu nhá, lần sau đừng có mà đẩy vào nhà bà

Thuyền cũng không vừa, đứng lên hét lại

- Này bà già kia, xe có trầy xước gì đâu mà đuổi giết tụi này ghê thế. Tôi nhớ số xe của bà rồi đấy, lần sau cho nổ banh luôn

- Aaa con nha đầu này, đúng là điếc không sợ súng mà, cả nhà đầu, giết nó

Sau tiếng gào, đám người đó lao xuống con dốc, bà mẹ mặt mũi dữ tợn chạy nhanh nhất. Thuyền điếng người lùi lại. Thần bật dậy cốc đầu nó. Nó ôm đầu hét lớn cốt cho đám đó nghe thấy

- Ngon nhào vô, bà đây cũng không ngán đầu

- Cô không ngán tôi ngán

Hắn nói câu gọn lỏn rồi đẩy nó xuống sông, mục đích là để đám người đó xử nó, trong khi hắn và Hắc Bảo chạy thoát thân

- Này này, cả nhà chúng ta sống chết có nhau mà, chônggggggggg

Thuyền giã giữa dưới nước, nhưng hắn và Hắc Bảo đã chạy biến, trước khi khuất dạng hắn không quên quay đầu lè lưỡi nhìn nó

Thuyền không có thời gian tức giận nữa, nó nhanh chóng bơi vào bờ chạy theo, vì đám người kia đã gần xuống hết dốc rồi

Trong một ngày bị rượt đến 2 lần, lần nào cũng bán mạng mà chạy, thật là kỉ niệm nhớ đời

Đến nửa đêm thì tụi nó lết được đến cửa nhà. Không còn đủ sức bò vào nhà, cả 3 ngủ ở sân luôn. Trước khi xỉu vì kiệt sức, Thần ráng phun ra 1 câu

- Hận....tôi hận cô, An Hiểu Thuyền

Nó cũng ráng ngóc đầu lên trả lời

- Vâng, em cũng yêu anh

Hắn bực bội không thèm nói nữa, Hắc Bảo nằm phía trên liếm liếm hắn, Thần mỉm cười vuốt ve Bảo Bảo

- Sao cô trộm được nó vậy ?

- Sao cơ? Àh, cho liều thuốc vô đồ ăn của bọn kia là xong

- Này sao cô có nhiều thuốc thế ? Hàng cấm không đấy. Liệu hồn đi, hôm nào cóm hốt bỏ tù rục xương cho biết

Nó nhún nhún vai không quan tâm. Hắn cũng im lặng, ngược nhìn bầu trời đầy sao, nghĩ lại về ngày hôm nay, thấy cũng thú vị. Từ khi quen nó, hắn cứ phải chạy, chạy khỏi tên Jin bị trúng thuốc, chạy khỏi đám người bị nó cướp mất con chó, chạy khỏi gia đình dữ dằn kia, dù chạy đến điên người nhưng cuối cùng hắn đều thoát, chỉ duy nhất tháo chạy khỏi nó là hắn vẫn chưa thoát được, thôi thì trường kì chiến đấu vậy, liếc sang Thuyền, thấy nó đã ngủ khì từ lúc nào, hàng mi cong lim dim, đôi môi hồng chúm chím lâu lâu cứ tùm tùm cười, trông rất đáng yêu. Tim hắn đập lệch một nhịp, nhưng nhanh chóng, Thần đưa chân đạp nó lăn sang chỗ khác, rồi nhếch miệng cười thích chí

Thế là một ngày “săn đuổi” kết thúc. Chỉ tội cho Hắc Bảo, ngày đầu tiên mà đã thê thảm thế này

11. Chương 11

CHAP 11 – BỨC TƯỜNG HẠNH PHÚC

THPT M

- Tiểu thư Gim, lâu rồi không gặp

1 đám nữ sinh đứng chặn Gim lại. Nhỏ sợ hãi cúi đầu không đáp. 1 con đầy mạnh vai nhỏ

- Này, cầm hay sao mà không biết chào lại hả, Đại-Tiểu-Thư

Gim ngã mạnh xuống sàn nhà, nhỏ cắn răng chịu đau

- Các cậu...muốn gì ??

- Tao thích câu này đây. Đưa hết tiền tiêu vặt đây

Gim lấy trong cặp ra một xấp tiền, run rẩy đưa cho bọn kia

- Ngoan đây. Lần sau cứ định kì thì tự động đưa cho chị biết chưa

Ả đầu đàn cúi xuống giặt tóc Gim, gần từng chữ. Rồi cả đám hả hê bước đi.

- Hey b*tches

Chúng quay đầu lại. Mắt trợn ngược cả lên

- Đứa nào chán sống đây ??

Hiếu Thuyền từ trên cây nhảy phốc xuống (ở trên cây làm gì vậy trời ==). Tiến đến gần lũ kia

- Trời, là chị 2 Hiếu Thuyền

- Ôi phen này gặp ma rồi

- Tiêu rồi

-

Tiếng xì xào vang lên. Thuyền tiến sát đến chỗ con đầu đàn vừa la to câu kia

- Tao có gọi tên tụi bây sao? Là chúng mày tự nhận thôi

Ả không nói được tiếng nào. 1 phần cũng nể sợ danh tiếng trong trường của nó, nên cô ta chọn cách rút êm, chỉ lườm đến lé mắt rồi quay người bỏ đi

- Khoan. Người đi tiền ở lại

Đám đó khựng lại. Vài nhỏ bắt đầu run run. Sel (con đầu đàn) có vẻ chỉ mới nghe danh nó thôi, nên cô ta có vẻ không...ngán

- Không trả thì sao?

Vừa nói ả vừa nghênh cao cái đầu. Đáng buồn là dù nghe cách mấy Sel cũng không tài nào cao ngang tầm với Thuyền được. Nó hỉ mũi cười

- Không trả?? Không-được-đâu

Dứt lời, 1 cú đấm giáng thẳng vào mặt Sel. Nếu là bình thường chắc nó không bạo lực đến thế đâu, nhưng thật không may khi cô ta lại hỏi câu mà nó căm nhất (câu in đậm ấy). Vì thế,...quất luôn

Sel ôm chặt lấy mũi, đầu choáng váng không tài nào đứng dậy nổi. Nó nhìn đám tay chân

- Tiền đâu ??

Một nhỏ nhanh chóng chạy lên, 2 tay kính cẩn đưa tiền cho nó. Thuyền nhếch miệng

- Còn thiếu

Bọn kia nhìn nhau

- Dạ...đây là tất cả tiền lúc này rồi đây ạ...

- Còn tiền của tụi bây đâu ?

Nó hời hợt. Lũ kia đơ hết cả người. Nhưng cũng phải ngậm ngùi dâng tiền cho nó. Thuyền cầm đồng tiền trong tay, lòng hả hê (sao giống mấy đứa trấn lột vậy tí tí)

- Biến đi trước khi chị lột luôn quần áo của tụi mày

Nó vừa đếm tiền vừa nói. Bọn kia nhanh chóng chạy biến, không quên kéo theo Sel

- Đây

Nó đưa trả cho Gim tiền của nhỏ

- Cám..ơn

Nhỏ ngược đôi mắt đỏ hoe lên nói

- Đi nào. Tớ đãi cậu

Thuyên lời tuột Gim đi, không cần biết người ta đồng ý hay không

Trên bàn ăn bày bao nhiêu là món ngon. Thuyên nhìn với con mắt sáng rỡ, nó đang rất đói, lại được ăn một bữa free thế kia, khiến cho nước miếng chỉ chực chảy ra ngoài. Nó cầm nĩa lên, chuẩn bị lao vô chén

- Chuyện lần trước bạn hỏi...còn hiệu lực không ???

Nó đề nào ra nghĩ.

- Chuyện gì ?

- Àh...ùm...là đề nghị kết bạn..

Gim ngáp ngừng, mồ hôi ướt cả trán, cố gắng nói

- Àh, đương nhiên là còn

Nó mỉm cười đáp

- Vậy..bạn muốn gì...???

Nó mở to mắt ngạc nhiên. Vì những “người bạn” trước của Gim toàn là loại người lợi dụng, luôn đòi hỏi nhỏ làm này làm kia, mượn tiền rồi vùi quàng đủ thứ. Họ nói với nhỏ rằng đó là cái giá của tình bạn, điều này khiến cho Gim rất sợ kết bạn với bất cứ ai. Vì thế khi Thuyên đề nghị làm bạn, nhỏ đã từ chối

Thuyên nheo mắt một lúc, rồi tủm tỉm cười

- Làm osin cho tớ, ok?

Gim có hơi bất ngờ. Rồi nhỏ khẽ gật, đôi mắt sụp xuống thoáng thất vọng. Nhỏ vẫn nghĩ có lẽ Thuyên sẽ khác..

- Từ nay cậu cứ gọi mình là Tiểu Thuyên

Nó cười híp mắt. Rồi vào lại tư thế “xông trận”, “đánh phá” bàn ăn thảm thương

Lúc đó. Có tiếng bàn tán xì xào ở bàn bên

Nó chợt bị thu hút bởi đề tài hấp dẫn. Bèn đồng tai lên nghe....

.....

- Chồng. cơm trưa đây

Nó chạy vào nhà, hét âm lên

- Sao hôm nay thịnh soạn quá vậy? Cô ăn cấp àh?

Thần nhìn nó, mặt đầy hoài nghi. Thuyên không hề cảm thấy bị xúc phạm (sự thật là thế mà ==), nó cười tươi

- Đồ free đó

Rồi đột nhiên mặt tối sầm, giật phắt bao đồ ăn lại

- Không ăn thì thôi

An Hiểu Thuyên thật khó nắm bắt cảm xúc mà. Hấn mặc kệ, quen với tính cách rối loạn cảm xúc của nó rồi. Cho dù đây là đồ nó ăn cấp đi chăng nữa, thịnh soạn như vậy, có khi hấn còn bảo nó cứ tiếp tục trộm nữa ấy chứ (Kaka ăn mì gói đến cuồng rồi)

- Àh chồng iu này, tối nay, anh tự lo bữa tối nha

Nó mom men lại gần, lay lay tay hắn

- Cô đi đâu? Ở nhà nấu cơm. Cầm gậy chuyện

Thần vẫn chăm chú coi ti vi, không thèm liếc nhìn nó

- Thôi, hôm nay thôi, hôm nay thôi, hôm nay thôi, hôm nay thôiiiiiiiiii

- Đẹp đi. Từ ngày cưới cô xong tôi có bữa nào được ăn tối tử tế đâu. Ngày nào cũng bị rượt đến khuya mới về đến nhà. Đẹp đẹp đẹp điiiiiiiiiiiiii

Hắn không vừa, hét lại, vẻ mặt cương quyết. Lần này hắn không chiều nó nữa

Thuyền bực bội, dậm chân, uể oải bước lên phòng. Hắn nhìn theo, cười đắc chí

Tối

Thần ở ngoài sân chơi với Hắc Bảo. Thuyền ở trên phòng

Đoạn dây thừng từ cửa sổ phòng nó được luồn ra ngoài. Chạm đất

Nó soi mình trong gương. Tự hài lòng. Rồi đeo bao tay bằng da màu đen vào, đeo thêm cái balo nhỏ, rồi trèo người qua cửa sổ, đu xuống

- Không cho bà đi, bà cứ đi

Nó cười hỉ hả, hướng về phía Thần, giọng động tác như chào cờ

Chân vừa chạm đất an toàn, nó hí hửng quay người leo qua hàng rào. Ai ngờ

- Ui da

Thuyền đụng trúng một người đang trèo ngược qua nhà nó

- Trộmmmmmmmmm

Jin định hét lên, thì ngay lập tức bị nó bịt miệng lại. Nhìn kĩ, cậu mới nhận ra nó

- Tiểu Thuyền Thuyền, làm gì vậy?

- Không gì

- Ah hahaha, trốn đi chơi àh?

Nghe giọng cười dễ tính của Jin là nó biết hắn sắp mách lẻo với gã chồng rồi. Cả 2 lại đang đứng bên ngoài hàng rào, nó không thể huyết sáo gọi Hắc Bảo đến tha tên xúi quẩy này đi chỗ khác được. Nó đành ngậm ngùi hỏi

- Anh muốn gì ?

- Đi theo, hohoho

- Đi

Thuyền nhanh chóng quay đi. Jin hí hửng bước theo. Cậu đâu ngờ, nó đang nhõn miệng cười (eo)

Trường THPT M

- Hi Gim

Thuyền vẫy tay khi thấy Gim đứng đợi ở cổng. Jin cũng giơ 2 ngón tay lên cười với nhỏ. Gim đỏ mặt, chỉ khẽ gật đầu

Nó đứng trước mặt 2 đứa kia, đông dặc nói

- Sáng nay bất cẩn để quên chìa khóa nhà nên bây giờ phải vào trường lấy lại, kéo không may lọt vào tay kẻ gian thì khổ (khổ cho kẻ gian). Lý do tớ mang theo Gim vì cậu là osin của tớ, phải đi với tớ trong những trường hợp như thế này. Còn anh, dù là bất đắc dĩ, nhưng bây giờ anh đảm nhiệm trọng trách bảo vệ tụi em (Jin vốn lớn hơn nó 1 tuổi), và luôn tiên phong trong những tình huống nguy cấp. Đã rõ chưa

Jin phải phải tay tỏ vẻ khinh thường. Gim ngoan ngoãn gật đầu

Thuyền lấy đà, phóng qua tường. Jin và Gim...mở cửa bước vào

- Cửa mở không đi

Nó mặc kệ lời của Jin. Lôi trong túi 2 cây đèn pin ra, rồi bước vào trường

- Đi tìm chìa khóa mà anh tưởng em đi giết người đấy. Mặc đồ như con hâm!!!

Chả là Thuyền mặc nguyên bộ đồ bó màu đen như trong mấy phim hành động mà nó xem, nó vẫn khao khát một ngày nào đó sẽ được mặc giống vậy, nên hoàn toàn chẳng quan tâm đến lời chế giễu của Jin

Hành lang trường vừa đen vừa dài. Tụi nó có cảm giác đi mãi không hết. Khắp nơi chỉ vang vọng tiếng bước chân nhè nhẹ. Khung cảnh này thật khiến người ta hãi

- Nghe nói trường M nổi tiếng có nhiều ma

Jin đột nhiên nói

- Nhiều học sinh vào trường ban đêm đã gặp nhiều chuyện kì quái...

Jin vẫn thao thao

-nghe kể có vài người còn bị mất tích một cách bí ẩn...

Giọng của Jin tự nhiên cứ đều đều, ngang phè, nghe thật rợn. Thuyền đang xăm xăm dẫn đầu, nghe Jin nói thì...teo dần. Riết rồi đi giữa 2 người kia khi nào không hay

- Nghe nói số 3 không tốt, người ở giữa thường gặp nạn lắm....

Thuyền run hết cả người. Trên đời này nó sợ nhất là ma, đêm khuya vào trường là nó đã hạ quyết tâm ghê lắm rồi, vậy mà xui xẻo thế nào lại vô tình dính tên lắm mồm này

- Anh im đi

Nó bấu vào tay Jin. Cậu im. Hành lang lại tiếp tục vọng lại tiếng bước chân nhỏ nhẹ, đều đều

Bỗng Jin dừng lại, khuôn mặt nghiêm túc

- Đây..nghe xem, có tiếng bước chân khác

2 đứa con gái gần teo hết rồi. Im lặng đồng tai lên nghe

- Làm gì có tiếng gì

Nó bực bội đánh Jin một phát, rọi rọi đèn pin về phía hành lang đen ngòm đó

- Rõ ràng có mà...đó đó, nghe đi nghe đi

Lại đồng tai lên nghe

Có....tiếng khóc. Của một người con gái. Lòng trong người Thuyền gần như dựng ngược hết lên. Gim ôm chặt tay nó, mắt đã đỏ hoe

Tiếng khóc ngày một to, và...gần hơn

Gim cũng gần như bật khóc theo. Thuyền đột nhiên như người mất hồn, đơ ra, rồi nó từ từ quay sang Jin, đưa tay lên....bóp cổ cậu

- Đây thì giỡn

Nó bóp cổ Jin, lắc qua lắc lại dữ dội, Jin thở khò khè, mắt trợn ngược lên

- Anh thua, anh thuaaaa

Vừa hét Jin vừa bỏ tay vô túi lôi chiếc điện thoại ra nhấn nút Stop. Tiếng khóc im bật =='

Thuyền bỏ tay xuống, liếc Jin đến cháy mắt. Rồi lại xăm xăm đi trước

Đến một ngã tư, nó lia đèn hết bên này đến bên kia. Mặt đầm chiêu suy nghĩ

- Này Gim, đi đường nào ??

Gim nhìn láo liên, rồi run run chỉ về bên trái

Thế là chúng nó quẹo trái. Lại 1 hành lang dài đẳng đẳng khác. Đang bước đi trong im lặng, thì đột nhiên trong một phòng học phía trước văng ra 1 trái bóng

Tiếng bóng đập đều đều xuống sàn nghe rộn cả gáy. Thuyền lập tức khựng lại. Liếc sang Jin, thấy cậu cũng bất ngờ, nó biết không phải cậu bày trò rồi

- Đi thôi

Thuyền nói chắc nịch, rồi...quay người đi ngược lại (tưởng gan lắm ==)

- Chỉ...có đường này là dẫn đến đó thôi..

Gim khe khẽ nói. Nó dừng lại, miệng nói bậy bạ gì đó. Rồi bất chợt đi nhanh về phía phòng học đó. Còn cách 10 mấy bước chân nữa. Thuyền đứng lại, cả người bất động, chỉ có miệng là hoạt động

- Jin, Jin, đến đây

- Sao? Không đến

- Gì? Anh phải bảo vệ tụi em mà. Đã thề rồi

- Thề? Hồi nào

- Đừng nói nhiều nữa, mau đến cứu em đi

Thuyền nói mà chẳng dám quay mặt lại. Trong phim ma hay có mấy tình tiết nhân vật quay mặt lại hay đụng mặt ma mà, nên nó sợ.

Jin dứt tay vào túi quần, thông thả bước đến bên cạnh nó

- Lúc nãy sung lắm mà

- Teo

Nó đáp gọn lộn, rồi nấp sau lưng Jin, đẩy đẩy cậu bước về phía trước. Gim từ lúc nào cũng chạy nhanh lại, nấp sau lưng nó

Jin tuy bình thản là thế nhưng thật ra cậu cũng sợ chết đi được (chú này là chúa giả điên mà). Jin nhích từng bước nhỏ xíu, chậm chạp

- Nhanh đi

Nó cứ liên tục thúc người cậu. Đến rồi, đến chỗ trái bóng rồi. Tụi nó chẳng ai dám đụng vào, đi vòng qua, lúc đi ngang cửa lớp học đó, cũng chẳng dám nhìn vào

- Vào đây chơi. Vào đây chơi!!!!

Một tiếng trẻ con lạnh lạnh vang lên. Chân tụi nó bỗng nặng trĩu, người đơ ra cứng ngắt. Mồ hôi chảy đầm đìa. Gim bầu Thuyền. Nó bầu Jin. Cậu đau quá, gắt khê

- Đau, bỏ tay ra coi

- Nhưng teo quá

- Tiếng em bị gì vậy?

- Đang nín thở

Jin đảo mắt, hét lên

- Bị điên àh, có phải cương thi đâu mà nín thở, nó là ma mà

Jin khua tay loạn xạ, chỉ đại về một phía. Nó thấy thế cũng gân cổ gào lên

- Tự nhiên hét lên thế làm gì, sao biết nó là...

Theo phản xạ, nó nhìn theo hướng chỉ của Jin, thì thấy...

- Đứa.....đứa..bé....kìaaaaaa

- Nghe giọng cũng biết là trẻ...hả, vừa....nói..giiii

Jin lao lảo lên giọng, rồi đột nhiên cũng liếc nhìn theo hướng nhìn của nó. Mặt cắt không còn giọt máu

- Nó kìa nó kìa nó kìa....

- Aaaaaaaaaaaaa

- Nó đến kìa

- Cứu tôi vớiiii

- Chồng ơiiiiiii

3 đứa thay nhau hét tán loạn cả lên, chạy trốn chết

Chạy được một đoạn khá xa. Jin ôm lấy ngực thở hồng hộc, quay sang Gim

- Em chạy cũng nhanh phết

- Bị ma rượt sao không chạy nhanh được

Cậu cười. Quay lại phía sau không thấy ai đuổi theo, cả 2 thở phào. Đột nhiên, như nhớ ra gì đó, cả 2 cùng nhìn nhau đồng thanh

- Tiểu Thuyền đâu ??????????

An Hiểu Thuyền hiện giờ đang chui rúc ở một xó xỉnh khác. Chạy điên cuồng một lúc mới nhận ra mình bị lạc, sợ quá nó đành phải trốn. Được một lúc rồi thấy không ổn, không lẽ cứ ngồi chờ chết, nó ghét nhất là như vậy, nên liều mình đi tiếp. Nói đi tiếp chứ thật ra nó đang đi về phía cổng trường. Teo quá rồi còn tiếp gì nữa, cứ phóng đại ra khỏi cái trường quái quỷ này rồi tính tiếp, còn 2 đứa kia, bức quá 24h sau báo cảnh sát đến hốt xác tại nó thôi (tốt quá). Nó....ấn thang máy đi xuống, phần vì mỗi chân phần vì sợ phải đi cầu thang lộp bộp

Cửa thang máy mở. Nó nhìn quanh, rồi miễn cưỡng bước vào

Thang máy đóng

Trở lại với 2 người kia. Gim mắt hoe đỏ, lo lắng cho nó. Còn Jin thì mò đường đi ra cổng trường, may may chẳng chút lo lắng

- À, đơn giản thế mà không biết

Jin thốt lên, rồi kéo tuột Gim đến...nhà vệ sinh

- Đến...đây làm gì ?

Nhỏ rụt rè hỏi. Jin ngồi thong dong trên bồn rửa mặt, nói

- Đợi

Một bàn tay xô cửa nhà vệ sinh thô bạo. Khuôn mặt lo lắng xuất hiện

- Cô ta đâu ??

- Không biết. Lạc rồi

- Sao lúc này trong điện thoại không nói ?

- Không thích

Thần chỉ muốn đâm chết tên Jin này. Kệ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lần sau lời thách này đến nhà làm mồi cho Hắc Bảo

Vừa chạy đi tìm Thuyền, Thần không ngừng lo lắng: “Con quỷ đó sợ ma như thế, chắc chắn đang rất sợ”

Khi thang máy đi được nửa phút thì chợt khựng lại, không đi nữa. Nó biết thang máy đã bị mất điện, nhấn nút khẩn cấp chẳng thấy ai trả lời. Cứ ở đây chờ thì có chết vì thiếu không khí thôi. Nó ra sức mở cánh cửa thang máy ra. Đến khi bàn tay tứa máu thì cuối cùng cũng mở được. Nó lách người chui ra. Nhìn đi nhìn lại. Chết tiệt, vẫn là tầng lúc này

Nó bực bội đá chân vào tường thì có tiếng rơi vỡ. Nó giật bắn người. Là những dụng cụ thể dục. Thuyền từ từ tiến lại, rồi chợt mất nó sáng lên, miệng hét

- Được cứu rồi

Một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chẳng thấy tâm hơi nó đâu. Thần đứng chống tay vào tường, thở hổn hển. Trường này không to, nhưng lại có nhiều ngách. “Con quỷ đó rốt cuộc chết rú ở đâu chứ?”

Tiếng động trong đêm tĩnh mịch truyền đến, rõ ràng, sống động. Hắn nín thở, trường này âm u thật. Jin ngồi bệt xuống sàn

- Không ngờ chỉ vì chùm chìa khóa mà Tiểu Thuyền Thuyền dám nửa đêm vào trường. Biết nơi đây âm khí thế thì ở nhà quách cho xong

Thần cũng dựa người vào tường

- Ai biểu ham....khoan..mày nói cô ta để quên chìa khóa nhà?

- Ủ, theo lời của “ấy” thì là thế

- Cô ta..làm gì có chìa khóa nhà

- Gì cơ?

- Con quỷ ấy toàn trèo tường leo cửa sổ vào thôi

- Vậy....

Cả 2 chàng trai dừng lại, mắt nhìn sang...Gim

- O...chuyện là

Nhỏ đành cúi đầu, lí nhí kể

Sáng nay

- Nghe nói linh nghiệm lắm

- Con Hei thử qua rồi, quen đến giờ luôn ấy

- Mấy con bạn tao cũng làm thử rồi, tuy không lâu nhưng quen được thời gian cũng xếp vào hàng kỉ lục rồi

- Nghe đâu đi vào đêm khuya mới linh

- Ủ, bên nhau suốt đời luôn ấy

- Nhưng eo ơi ai dám đi vào giờ đó chứ

- Này

Thuyền từ bàn bên cạnh lao vào, làm mấy nhỏ kia giật bắn người

- Àh, chị 2, có chuyện gì thế ạ ?

Mấy nhỏ đó sợ sệt hỏi

- Đang nói chuyện gì vậy ?

- Àh...chuyện đồn đại ấy mà..

Nó cầm phạp chiếc nĩa dính chặt xuống bàn. Một nhỏ run bắn, lấp bắp nói

- Là chuyện về “bức tường hạnh phúc” của trường mình. Nghe nói ai ghi tên mình và người mình yêu lên đó thì sẽ được ở bên nhau..

- Nếu ghi vào ban ngày thì chỉ hiệu lực nhiều lắm là 6 tháng, càng về đêm thì thời gian bên nhau càng tăng, và đến 12h đêm thì là suốt đời

Một nhỏ khác chen vào nói tiếp

Nó nghe, nhai nuốt từng từ một. Đôi mắt ánh chút hào hứng khó hiểu. Nó quay sang Gim, xoa xoa tay nói

- Gim, tối nay chúng ta có chuyện đại sự phải làm

- Chuyện là vậy đó

Gim nhẹ giọng kết thúc. Thần im lặng. Trong lòng dấy lên một thứ cảm giác rất lạ

- Trường này hay có cái tiếng đó nhỉ ?

Jin vừa nói vừa xoa xoa 2 vai. Thần cũng đóng tai nghe. Hắn chợt cảm thấy gai người. Hình như, cái tiếng đó....ngay trên đầu hắn

Thần ngược lên. Giật cả mình. Thuyền đang nhìn xuống, vẫy hắn liên tục, miệng kêu lớn

- Chồng ơiiiiiii..

Rồi nó còn nói gì nữa, nhưng hắn không nghe

- Nói cái gì ???

-

- Hả ??

Nó đã rút mặt vào. Hắn đứng ngơ ra, trong đầu sắp xếp lại những gì lúc nãy nó hét

- Hình như là.....đỡ em nhé. Cái gìiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii...

Hắn giật bắn người, ngược lại lên thì đã thấy 1 bóng người lao ra ngoài, nhảy xuống

Thuyền ngã nhào vào vòng tay của Thần. Hắn vã cả mồ hôi, còn nó thì thích thú ôm lấy cổ hắn

- Chồng đến rồi

Nó ôm chặt quá, hắn không tài nào gỡ ra được. 2 người cứ nằm ra đất như vậy. Nhưng rồi hắn dùng hết sức gỡ tay nó ra

- Cô điên àh? Có biết nguy hiểm lắm không?

- Có sao đâu, có dây thừng mà, lại còn..có chồng nữa

Nó lè lưỡi đáp. Hắn bỗng chốc thấy tim đập nhanh. Hắng giọng lại

- Lần sau cô còn kiếm mấy chuyện nhằm nhí để làm thì chết với tôi

Nghe đến đó thì nó xụ mặt xuống. Đúng rồi. Chưa ghi tên vào bức tường được nữa. Chuyện này coi như công cốc

- Tay bị quái gì thế ?

- Không gì, xước nhẹ thôi

Nó lúc này mới chú ý đến bàn tay, đau lắm, nhưng vẫn nhe răng ra cười với hắn. Thần nhìn nó, xót xa. Hắn bất giác đưa tay lên lau vài vết bẩn trên mặt Thuyền, rồi xé tay áo ra băng tạm bàn tay cho nó. Sau đó cầm tay nó kéo đi

Thuyền nhìn Thần, mỉm cười vui sướng. Chuyện đi này, cũng không hắn là không có thu hoạch

4 đứa với 4 tâm trạng thất thiếu lê về

- Không biết đứa bé đó....là ai?

- Ma chứ ai nữa

- Em không tin là có ma

- Thế lúc nãy đứa nào la toáng lên là maaaaa

- Tại anh làm em hoảng

- Nhất chết mà nói gì

-

Vừa đi vừa cãi nhau ôm tởm. Bất chợt chúng nó nhìn thấy mấy bóng người thụp thùi nấp sau bụi rậm

Vốn bản tính nhiều chuyện, Thuyền...và Jin chạy đến lôi chúng ra

- Dám theo dõi bà àh ?

- Chị 2, xin tha mạng

- Hử? A ha đây chẳng phải là mấy bóng ma của câu lạc bộ kinh dị hay sao

- Vâng..vâng..xin chị tha cho chúng em

Nó giật phắt cái bảng trong tay bọn đó

- Đây là cái gì? A, thì ra mà tụi mày, dám hù dọa chị hả mấy thằng nhãi kia

Nó hét lên, đập nát bảng điều khiển

- Dạ dạ tụi em đâu dám, chẳng là tối nay hội họp, vừa hay thấy bóng dáng thiên thần của chị thấp thoáng trong trường nên..tụi em muốn...say hello thôi

- Câm đi. Lẻo mép này

Vừa nói nó vừa lấy sợi dây thừng lúc nãy trối gô bọn kia lại, cột vào cây

- Kĩ xảo cũng ghê đấy, đứa bé kia đâu, kiu nó ra đây

- O dạ, đứa bé nào ạ?

- Thằng bé đứng cuối hành lang ấy

- Sao ạ, haha chị cứ thích đùa, tụi em làm gì có thuê mượn thằng bé nào

Cả 3 đứa (Thần không tính) như đứng tim. Vậy chứ đứa bé đó...Không dám nghĩ tiếp nữa. Tụi nó nhanh chóng bước ra khỏi trường

Đương nhiên trước khi đi, nó không quên ổi thằng một viên thuốc

Thuốc tiêu chảy thôi mà

- Này sao cô có thứ thuốc đó trong người vậy ?

- Đề phòng bảo vệ thôi

Thật may cho tay bảo vệ

- Chị 2, thả chúng em ra đi

- Chị 2 àhhhhhhh

- Chúng em không dám nữa đâu

- ...không dám nữa đâu mà chị 2222222222

- Ai cứu chúng tôi vớiiiii

12. Chương 12

CHAP 12 – ANH TRAI

- Minh thấy...hay là về đi

Gim e dè nói. Thuyên vẫn vô tư bước đi

- Đã đến đây rồi, đi 1 vòng tham quan đi

Chẳng là mấy hôm nay ở trường buồn chán, nó bỗng nổi hứng muốn qua trường của chồng chơi. Biết Thần thế nào cũng xua đuổi nên nó lén hất đi. Nói lý do buồn chán chứ thật ra nó muốn qua xem có đứa con gái nào dám đụng đến chồng nó hay không thôi, vì Thần vốn rất được hâm mộ mà

- Nhưng bây giờ đang giờ học, chúng ta đi như thế này, nếu bị bắt gặp thì....

- Thì cứ nói là mình đi vệ sinh

Không biết bằng cách nào mà Thuyên kiếm được 2 bộ đồng phục nữ trường N, nên mặc nhiên tụi nó trà trộn vào rất dễ dàng

Lang thang 1 hồi thì đến giờ ăn trưa, nó mừng hóm, lôi Gim đến nhà ăn

- Chào đàn anh

Một con nhỏ xinh xắn đến bàn của Thần, mỉm cười cúi chào rồi tự nhiên ngồi xuống. Jin lơ đãng nhìn đầu đó, không quan tâm, còn hất thì gần giọng

- Biến đi

- Kìa anh, có người ăn chung sẽ vui hơn chứ

Con nhỏ nói như 2 người đã quen thân lắm, vẫn mặc dầy ngồi đó. Thần đưa mắt đến gần cô ta, nhỏ đỏ mặt cười, hất ghé sát tai thì thầm

- Đồng phục dơ rồi

Cô ta bất ngờ, nhìn xuống bộ đồng phục, vẫn sạch sẽ thơm mát

Khay cơm của cô ta đột nhiên đổ ập xuống, giờ mới thật sự bắt đầu. Thần nhếch miệng đứng dậy, rút tay vào túi quần ung dung bước đi

Lúc Thần và Jin đã ra khỏi nhà ăn, Thuyên không nhịn được, cười phá lên, chồng nó thật giỏi

Cả nhà ăn quay sang nhìn nó, có lẽ nó không học trường này nên không biết, con nhỏ vừa nãy chính là chị hai của trường, vì thế lúc nãy chẳng ai dám hó hé gì, chỉ cảm cúi ăn

Cô ta mặt đỏ gay, bước đến bàn của nó, đập mạnh tay xuống

- Con khốn kia, dám cười tao hả??

- Chứ ở đây còn ai buồn cười hơn cô

Nó vẫn hồn nhiên nói, vẻ mặt bờn cợt thách thức

Doll (tên nhỏ đó, cho dễ xưng hô) mặt hầm hầm, hất đổ bàn ăn của nó. Cả phòng ăn im phăng phất, nín thở chờ xem phim hay

Thuyên khoanh tay ngồi yên, thần nhiên nhìn cảnh trước mắt, đôi mắt có chút tiếc rẻ (tiếc tiền và đồ ăn ấy)

Rồi nó đứng lên, thở dài

- Tôi nghĩ cô nên đi thay đồ đi, hơi quá

Nó nói, tặng kèm Doll cái cười đều rồi quay người bước đi. Nhỏ Doll điên tiết lên rồi, vớ 1 khay thức ăn ném vào nó. Bộ đồng phục “chùa” lãnh hết

Cả phòng ăn cười rộ lên

Thuyên khựng lại. Gim mặt tái xanh, kéo kéo tay nó ý là hãy bỏ đi

- Con khốn này đúng là chán sống rồi mà

Gim mở to mắt nhìn Doll, rồi lắc lắc đầu. Chết cô rồi

Nó khẽ mỉm cười. Không còn lý do gì để nhân từ nữa

Nó bước nhanh ra ngoài, Doll khinh khỉnh cười theo sau, cô ta quay người bước về phía phòng thay đồ

Một đồng rác được đổ từ đầu đến chân của Doll, cô ta chưa kịp định thần thì tiếp tục bị nguyên thùng rác úp lên người, không dừng lại ở đó, Thuyên lấy gậy đập vào 2 bên (thùng rác làm bằng inox), Doll quáng, bước đi loạng choạng, miệng không ngừng hét lên, nó đẩy thẳng cô ta vào nhà bếp của trường, tất cả đồ ăn nhanh chóng ám mùi hết

- Cho nín ăn hết

Thuyên đập Doll ngã vào nôi súp, rồi đẩy cửa bước lại ra phòng ăn. Lúc này cả trường đều nhìn nó, có ánh nhìn bất bình, có sợ sệt, có khinh bỉ, vài người thấy hết phim hay thì tiếp tục cười đùa ăn tiếp

Thuyên chau mày, một suy nghĩ duy nhất hiện lên, nó ghét cái trường chết tiệt này.

Đi đến phía cửa, nó ngược nhìn lại

- Ta không ăn được thì tụi bây cũng đừng hòng ăn

Nó đâm mạnh vào tường, tiếng kiếng vỡ loảng xoảng, sau đó nó gạt công tắc xuống, chuông báo cháy vang lên, những vòi nước trên trần nhà phun ra xối xả

Nó cười hả hê

- Cho chùa tội dám cười ta

2 vợ chồng ác như nhau

- Hình như tiếng còi báo cháy

Jin nhúu mày lắng nghe. Thần không quan tâm, vẫn tựa người vào lan can sân thượng. Jin nhún vai rồi nhìn xuống. Có 1 đám con trai tụ tập ở dưới, là đàn anh lớp 12, họ lập ra cả 1 băng đảng, đánh người không ghê tay

Jin thấy từ xa có 2 bóng người đang đi về phía đó

- Đây, đó chẳng phải là tiểu Thuyên Thuyên sao???

Thần cũng quay mặt nhìn xuống, đúng là con nhỏ đó

- Vậy ra tiếng huyền náo lúc nãy là do con quỷ đó gây ra

- Xem ra vợ mày sắp đụng độ đám đàn anh đây, có chuyện hay xem rồi

Thuyên vừa đi vừa thích thú ngửi chiếc áo thể dục, bộ đồ này là nó trộm từ tủ của Thần (==)

- Đây bé con, có chuyện gì mà vui thế???

Một giọng cười vang lên, nó ngược lên nhìn, là một đám học sinh mặc đồng phục lôi thôi nhếch nhác, nhìn cũng biết chẳng phải dân hiền lành gì. Nó liếc nhìn phù hiệu, mỉm cười

- Chẳng can gì đến đàn anh đâu

Tên vừa cất tiếng lúc nãy bước lên, thấy điều thuốc hút dở xuống đất, lấy chân di di

- Nhưng anh đây muốn biết lý do, được không??

Tuy hỏi nhưng giọng điệu như bức cung

- Không

Nó cũng không thích dài dòng, không chần chừ nói lại

Một bên má của Thuyền bông rách, từ môi rỉ ra chút máu. Tên đó cười

- Không muốn ăn thêm cái tát nữa thì nói chuyện nên biết điều một chút, cô em

Nó đưa tay lên quệt máu

Rồi nhanh như cắt đâm ngay vào mũi của gã kia

- Nói chuyện với rác rưởi, không cần kiêng nể

Nó cười rồi đá thêm một phát vào hạ bộ của gã. Đám xung quanh tròng mắt lên, vây chặt lấy nó, 2 tên giữ chặt tay nó lại không cho nhúc nhích, một tên cầm gậy bước đến, di di cây gậy lên thái dương của Thuyền

- Em có cá tính lắm, nhưng cũng phải biết mình biết ta, hỗn xược là không tốt, để hôm nay tụi anh sửa nét lại cho cứng

Nó cười khinh khỉnh, rồi nhổ nước bọt vào mặt gã

- Không đến lượt mày dạy dỗ tao đâu

Gã tức giận, vung gậy lên, nhắm thẳng vào đầu nó

- Đại ca tới

Một tên la lớn, lập tức bọn chúng dạt sang 2 bên, chừa ra một lối đi. Một đám người chậm chậm tiến vào. Thuyền nhìn chăm chăm vào người đó, anh cũng nhìn lại nó, đôi mắt lạnh căm. Nó lập tức cup mắt xuống, lảng tránh

Một tên đàn em cất tiếng nói

- Đại ca, chúng em đang trị tội nó vì tội vô lễ

Shin lướt mắt ra xa, quay người bước đi, giọng nhẹ tênh

- Tiếp tục đi

Đám đàn em cúi chào. Thuyền nhìn theo, ánh mắt đau thương. Tên cầm gậy tiếp tục nói lằng nhằng gì đó, nhưng nó không còn để lọt lỗ tai nữa, khuôn mặt cứ dờ dẩn

Một loạt các thứ tiếng vang lên, khi nó bình tĩnh, thì thấy xung quanh đã là một bãi chiến trường, thân người nằm lê lết như rạ

- Chồng

Nó chạy đến ôm tay Thần, hấn chẳng mất công phản ứng như mọi khi nữa

- Cô đến đây làm gì?

- Chơi

- Đây là trường học không phải công viên

Nó bật cười khanh khách

- Anh mà cũng nói được câu này sao?

Hắn đỏ bừng mặt, biết nó cười nhạo mình, vì hắn cũng có coi đây là trường học đâu, toàn vào chơi

- Xem cô lại đưa tôi thứ phiền phức gì đây này?

Thần chỉ tay vào đám nằm la liệt dưới đất

- Tôi đâu nhờ anh cứu đâu

Hắn đuối lý, không cãi được, đành lôi Jin ra trút bực bội

- Đây, đã bảo cô ta là thứ vô ơn mà mày cứ muốn giúp

- Chẳng phải lúc đó mày lo gần chết hay sao, tao nói để kích mày thôi

Thần tức nghẹn, thằng bạn phản phúc, thật uống cơm nuôi hần

Thuyền thích thú, sắp đến gần hần

- Thiệt hả??Lo gần chết thiệt hả???

Hần không đáp, quay mặt đi làm lơ, nó bật cười

- Có...chuyện gì vậy??

Lúc này Gim mới từ nhà vệ sinh bước ra, trông thấy đồng hồ hỗn độn thì lo lắng hỏi

- Àh không có gì đâu. Tự tử tập thể ý mà

Thuyền cười cười. Vừa lúc chuông báo hết giờ nghỉ trưa vang lên, nó kéo Gim đi về hướng cổng trường

- Được rồi chúng ta về thôi

Được vài bước thì nó khựng lại, chạy ngược về chỗ Thần đứng, nhón chân hôn nhanh lên má của hần

- Tối gặp nhé

Rồi không để hần kịp phản ứng gì, nó vẫy tay chào rồi chạy nhanh đi. Thần đứng đơ ra một lúc cho đến khi Jin ghé sát vào tai hần thì thầm

- Yêu rồi !!!

- Im đi

Hần xoay người bước đi. Môi khẽ nở nụ cười

Ra đến cổng, Thuyền bảo Gim hãy về trước đi, còn nó thì quay ngược vào trong, chạy như ma đuổi về phía sân sau của trường, chạy lòng vòng 1 hồi, cuối cùng nó cũng tìm thấy

- Anh

Thuyền khẽ gọi, nhưng Shin vẫn bước đi dừng dừng

- Cha mẹ không liên lạc được với anh, họ nhờ em chuyển lời, họ rất lo cho anh, Shin

Shin dừng lại. Nó chạy ra trước mặt anh

- Hãy dọn về nhà đi anh

Từ ngày Thuyền cưới, Shin cũng dọn khỏi nhà, anh rất hiếm khi đến trường, nên muốn gặp mặt hoàn toàn không dễ

Đôi mắt sắc lạnh của Shin nhìn xoáy vào nó

- Nhà? Cô đã cướp mất “nhà” của tôi rồi, nhớ chứ???

Shin quay người bước tiếp. Thuyền bàng hoàng một lúc, rồi nó nhìn dáng đi xa dần của anh trai, nước mắt khẽ rơi

- Em..xin lỗi, Shin !!

13. Chương 13

CHAP 13 – BIỆT DANH

Một buổi sáng chủ nhật đẹp trời. Trong một căn nhà xinh xắn, người vợ đang chuẩn bị bữa sáng, người chồng ngồi ghế sofa đọc báo. Thật là một cảnh tượng yên bình, 1 bức tranh gia đình đẹp đẽ

Nhưng nếu để ý kĩ, sẽ thấy mặt cả 2 đều rất căng thẳng

Thần ném tờ báo xuống ghế, phóng bật ra cửa. Thuyền nhanh như cắt lao ra ôm lấy eo hần kéo vào

- Buông ra
- Không, anh dám bỏ tôi lại hả, đừng hòng
- Nhưng họ là cha mẹ cô mà
- Họ nói là đến thăm chúng-ta, chúng ta đó
- Khôngggg, tôi không muốn, buông ra buông ra

Bức trang đẹp dễ trong phút chốc bị đập đổ không thương tiếc. Giờ nhìn 2 người đó xem, chẳng chút gì giống vợ chồng trẻ mới cưới. Đó cũng là lý do tại nó sợ cha mẹ đến. Cha mẹ của Thần thì không sao, nhưng của Thuyền thì khác, vì 2 ông bà vẫn nghĩ 2 đứa nó có tình cảm từ trước nên mới đồng ý cho cưới. Đây vốn dĩ là một dịp rất tốt cho Thần, vì có khi biết được sự thật, cha mẹ Thuyền sẽ bắt 2 đứa ly hôn, thế là hắn được giải thoát. Nhưng chẳng ngờ chuyện đến tai Mama Dương, nên tối qua hắn đã nhận được chỉ thị: Nếu làm cho ông bà thông gia nghi ngờ thì rất đơn giản, cuốn xéo khỏi nhà ngay lập tức. Và Thần rất rõ mẹ mình, bà không bao giờ nói suông

Nghĩa là khi cha mẹ vợ đến, hắn và nó phải đóng vai đôi vợ chồng hạnh phúc. Eo. Nghĩ đến đó thôi hắn đã phát buồn nôn

- Này tôi nghĩ mình phải thay đổi cách xưng hô, gọi là anh-em hay vợ-chồng gì đó
 - Đẹp đi
 - Vậy thì phải có biệt danh
 - Biệt danh để làm gì?
 - Không coi phim àh, yêu nhau người ta hay gọi bằng biệt danh còn gì
 - Được rồi. Gọi cô là đười ươi, thấy thế nào?
 -
 - Khỉ đột?
 -
 - Tinh tinh?
 - Này, là gọi yêu đấy, không phải gọi đều nhau đâu. Gọi tôi là Ngốc đi
 - Ngu thì có
 - Thiên thần?
 - Buồn nôn
 - Gấu iu?
 - Rõ tỏm
 - ...
 - Joe?
 - Hở? Nghĩa là gì??
 - Có coi bộ phim hôm qua không?? Con khỉ đột tên Joe..
- Chiếc gối bay đáp ngay trúng mặt Thần
- Biệt danh thì phải đặt cho đúng chứ, gọi bằng mấy cái tên sến rợn và phi sự thật kia tôi ngứa họng không gọi nổi
 - Nhưng có cần gọi là khỉ đột không?
 - Ồ hay tôi đâu có gọi cô là khỉ đột. Là Joe, Joe đó, nghe cũng hay đó chứ

- Nhưng nghe men quá
- Cô tưởng mình nữ tính lắm chắc
- Nhưng...
- Còn ý kiến nữa thì đẹp

Hắn quay mặt đi về cương quyết. Thuyền bực bội dậm chân. Dáng vẻ này nghĩa là chấp nhận rồi đấy. Hắn lén mỉm cười đắc thắng

- Rồi, vậy gọi anh là gì đây??
- Khỏi

- Ủi tôi cũng chẳng có cái biệt danh nào đủ xấu xí để miêu tả con người đê tiện của anh, gọi tên vậy

Chuông cửa kêu, tụi nó giật mình, nhìn đồng hồ thì đã 9 giờ rồi. 2 đứa nó hoảng lên. Chưa chuẩn bị gì hết, cơm nước quần áo nhà cửa đều vô cùng bẽ bối

Ông bà An đứng đợi ngoài cửa giật mình, tiếng trả lời đâu không thấy mà chỉ nghe một loạt tiếng động kì lạ. Bà An hơi lo lắng, đưa tay nhấn chuông cửa lần nữa

Thì vừa lúc Thần đi ra mở cửa. Thuyền cũng chạy ù ra ôm lấy cha mẹ

- Ôi nhớ 2 người quá

Bà An cốc nhẹ trán nó rồi mỉm cười. Sau đó họ vào nhà.

- O, gần trưa rồi mà con chưa nấu cơm àh
- Dạ..., ờ..hehe
- Hối chơi thôi chứ tôi rành cô quá mà. Nè, mẹ có làm sẵn thức ăn rồi đây
- Yeahh, mẹ tuyệt nhất

Thuyền ôm lấy cổ mẹ, rồi cả 2 mẹ con vào bếp chuẩn bị bữa trưa, Thần cũng bị nó lôi vào bếp làm sai vặt luôn

Sau một lúc om sòm ồn ào, cuối cùng bà An phải đuổi 2 cái đứa phiền phức kia ra

Và chỉ sau 5 phút bữa ăn đã sẵn sàng

4 người ngồi vào bàn ăn mà 2 đứa nó không ngừng liếc xéo nhau (2 anh chị phải đóng cảnh vợ chồng tình tứ đó TT). Thuyền gấp miếng bò, Thần cũng gấp trúng miếng đó, không ai nhường ai, tụi nó cứ lấy đũa chọt chọt nhau. Lúc sau chọt nhớ ra cha mẹ đang nhìn mình, mới cười giả lả chuyển sự chú ý

- Àh đũa của con bị “kẹt” vào miếng thịt, haha – lý lẽ của Thuyền
- Con biết khỉ..àh không Joe thích ăn thịt bò nên “cố” gấp cho cô ấy – lý lẽ của Thần

Ông bà An cũng không nói gì. Bữa cơm tiếp tục

Ăn xong, bà An bắt nó đi rửa chén, đương nhiên hắn cũng không thoát được. Thế là trong bếp lại ỳ xèo

- Anh rửa nước, lau khô rồi sắp lên kệ
- Sao tôi phải làm nhiều vậy, cô đi mà làm
- Tôi rửa xà bông rồi
- Vậy để tôi rửa xà bông
- Không, tôi thích xà bông
- Vậy hả, này thì thích

Vừa nói Thần vừa trét bọt bong bóng lên mặt Thuyền

- Hahahha, Joe có râu (ý hấn muốn nói là khi đột có râu)

- Anh..dám, chết này

Nó đưa cả 2 bàn tay đầy xà phòng bôi lên mặt hấn. Rồi cuộc chiến xà phòng khai hỏa

- Này, 2 đứa làm cái quái gì thế???

Bà An bàng hoàng la lên, cảnh tượng trước mặt thật thê thảm, cả nhà bếp toàn xà phòng, 2 đứa nó cũng được phủ xà phòng từ đầu đến chân, đang nhe răng cười với bà

Rốt cuộc cũng là bà An xắn tay lên rửa chén, Thuyên lạch bạch chạy ra vườn tưới cây. Thần thì được ông An gọi ra sân sau

Không khí im lặng. Đây là lần đầu tiên hấn nói chuyện riêng với ba vợ. Mặc dù chỉ là trên danh nghĩa thôi (vì hấn đâu phải vì yêu nó nên mới cưới), nhưng hấn cũng thấy căng thẳng lạ thường

- 2 đứa kết hôn được bao lâu rồi???

- Dạ..., tuần sau nữa là được 1 tháng

- Uhm..., tiểu Thuyên không ăn hiếp con chứ?

- Sao ạ? Đương nhiên là có rồi ạ, con bị cô ta làm cho thê thảm lắm, cha mau đem cô ta về đi

Thực lòng hấn rất muốn gào lên câu đó, nhưng mà, “chỉ thị”...híc

- Dạ không có ạ

- Vậy thì tốt, con nhỏ đó cứng đầu, bướng bỉnh, lại hay bày trò chọc phá người khác, ta đã hi vọng sau khi lấy chồng nó sẽ đỡ hơn

- Không hề - suy nghĩ của hấn

Ông An dừng lại một chút, rồi nói tiếp

- Ngày mai 2 chúng ta sẽ đi chuyển chữa bệnh từ thiện ở Mexico, có lẽ...khá lâu sau mới trở về Hàn Quốc. Ta mong con sẽ chăm sóc tiểu Thuyên thật tốt

- Dạ vâng, đó là trách nhiệm của con – nói vậy chứ trong lòng hấn gào thét dữ dội

- Con gái của ta..từ lúc chào đời đã chịu sự bất công, ta thật sự không ngờ có ngày được thấy nó cưới chồng, ta chỉ muốn dành những điều tốt đẹp nhất cho nó, và con, chính là điều tốt đẹp ấy. Khôi Thần, ta biết con không yêu tiểu Thuyên, nhưng..hãy chờ một thời gian nữa, có được không??

Thần hơi bất ngờ, không ngờ cha Thuyên đã biết (đồng kịch “đạt” quá mà ==). Hấn còn chưa biết phải trả lời thế nào thì một tiếng cười vang lên thu hút lấy sự chú ý của hấn

Thuyên đang thích thú tưới cây, đây là công việc mà nó thích làm nhất, mỗi lần như vậy nó lại hất vòi nước lên cao tưởng tượng như trời đang mưa

Thần nhìn đáng vẻ khoái chí “đáng ghét” đó, khẽ mỉm cười

- Có lẽ cha nói đúng, con không kết hôn vì yêu Joe (gọi này giờ quen miệng rồi), nhưng..con nghĩ con có thể thích ứng được với cô ấy trong một thời gian dài. Vì thế cha mẹ cứ yên tâm đi từ thiện, con sẽ chăm sóc thật tốt Joe của con

Tiến cha mẹ về rồi cả 2 ngồi xuống thở phào. Cuộc viếng thăm này cũng không đáng sợ lắm, nó thở phào vì nếu cha mẹ biết sự thật chắc chắn bắt nó ly hôn, đó là điều nó không-muốn-nhất. Còn hấn thở phào vì không cần phải cuốn gói khỏi nhà. Chưa ngồi thở được bao lâu thì chuông cửa lại kêu

- Đến rồi đến đến rồi làm quái gì mà nhần liên tục thế?

Thuyên vừa lăm bầm vừa ra mở cửa. Đứng sau cánh cửa là một cô gái có lẽ trạc tuổi nó, rất xinh đẹp, trên tay ôm một con chó nhỏ. Cô ta nhìn nó, ngھềnh mặt nói

- Đây là nhà cô àh?

- Không lẽ nhà cô

- Nói chuyện với người khác vậy đó hả, đúng là vô văn hóa

Cô ta chưa nói xong thì cánh cửa đã đóng sầm lại, Thuyên chẳng rảnh đâu mà nghe

- Này này này

Cô ả kia vừa gào vừa nhấn chuông liên tiếp

- Hư chuông nhà tôi là cô nhả tiền ra đền đấy

Nó bực bội gắt vào mặt cô ta. Thấy ồn ào nên Thần cũng ra coi. Vừa thấy hấn, ả kia đã tròn mắt ngẩn ngơ

- Ai đấy??

- Mụ điên nào đó

Ả lập tức nhìn sang nó, đôi mắt thay đổi 180 độ

- Cô mới là điên đấy. Có phải lúc nãy cô vừa xịt nước lung tung không, có biết trúng tôi không, xem đi, bộ đầm hàng hiệu của tôi bị ướt hết rồi này

- Trúng cô àh, xin lỗi

Nó nhún nhún vai, nói một cách hời hợt. Nếu ả cư xử đàng hoàng chút thì nó đã không tỏ thái độ thế này

Vừa lúc cánh cửa lại định khép lại, thì một bàn tay lập tức chặn lại. Một bàn tay da ngăm to tướng, từ bàn tay này có thể thấy được nhiều điều, rằng chủ nhân của nó là một người đàn ông lực lưỡng khá lớn tuổi, và ông ta, đang rất tức giận

14. Chương 14

CHAP 14.1 - ĐỪNG GÂY CHUYỆN VỚI DƯƠNG GIA

Thần và Thuyên ngưỡng cổ lên nhìn. Mắt muốn lộn ngược ra ngoài khi thấy một người đàn ông vạm vỡ đứng trước mặt. ả không phải nói là khổng lồ mới phải. Làn da nâu bóng, khuôn ngực săn chắc, cơ bắp cuộn cuộn. Bàn tay bị cửa đập vào dường như không hề hấn gì

-Trời ơi có phải người không v...

Thần đưa tay bịt miệng Thuyên lại, bắt nó nuốt ngược về còn lại xuống. Hấn không sợ người đàn ông to lớn kia, chỉ là muốn tránh rắc rối

-Xin lỗi

Buông câu xin lỗi nhạt nhẽo, Thần toan đóng cửa lại lần nữa thì người đàn ông đó lên tiếng, giọng trầm đục dữ tợn

-Ăn hiếp bảo bối của tao một câu xin lỗi là xong sao?

Thần nheo mắt, khoanh tay trước ngực, còn Thuyên thì ra vẻ kinh ngạc

-Bảo bối? Chú nói con chó này là bảo bối của chú sao??

Rồi nó không ngần ngại chỉ thẳng vào con chó mặt đang đắc ý kia, khiến cô ta nhanh chóng chuyển sang tức điên. Vẻ ngạc nhiên khoa trương của Thuyên khiến Thần nhếch miệng cười. Thấy thái độ 2 đứa nó như vậy, người đàn ông nắm tay thành nắm đấm, hướng thẳng mặt Thuyên

“Bộp”

Nhưng rất nhanh, Thần đưa tay ra đỡ lại, kéo Thuyên ra sau hấn

-Là đàn ông không nên đánh con gái

-Nó dám xúc phạm bảo bối của tao, tao có quyền

-Này tôi xúc phạm hồi nào?

Thuyên từ phía sau còn cố nhoi người ra cãi, con nhỏ kia giận tím mặt la lên

-Còn chối, lúc này mày bảo tao là..

-Không lẽ chỉ vào chó lại nói là mèo sao

-Đấy..

-Thế thứ cô đang bế trên tay là gì???

Lúc này cô ta nghẹn họng, nhìn xuống con chó nhỏ mình đang bế mà này giờ quên mất, mặt nhỏ chuyển sang đỏ lựng vì xấu hổ. Người đàn ông cũng không hơn gì, chiếu tia nhìn tức tối vào Thần, hằn nhếch mép cười. Ông ta hạ nắm đấm xuống, đuổi theo “bảo bối” đã tức tuổi chạy về nhà

Đóng cửa lại, Thuyên nằm bò ra cười sặc sụa. Không ngờ hàng xóm của nó lại thú vị đến thế, xem ra lại sắp bày trò rồi đây. Thần liếc nhìn dáng người quần quai dưới sàn vì cười, lắc đầu ngồi xuống sofa, hồi hận vì những gì nói với “ba vợ” lúc này

Buổi chiều tiết trời mát mẻ, Thuyên xách vỉ nướng ra sân làm một bữa BBQ. Chỉ lát sau, mùi thịt nướng thơm phức đã lôi kéo được Thần từ giường ngủ đi xuống. Gì chứ nướng thịt thì An Hiểu Thuyên cũng biết đôi chút, kĩ thuật không tệ. Nhìn những xiên thịt vàng ươm ngon mắt, Thần như chẳng để ý xung quanh nữa bay vào chén luôn. Thuyên hả hê, cuối cùng hắn cũng biết được tài nấu nướng của nó rồi

“Ào”

Bỗng một thau nước không biết từ đâu dội thẳng lên người tụi nó. Cả khu vực BBQ và cả 3 mạng, là Thuyên, Thần và Hắc Bảo, ướt từ trên xuống dưới

-Ôi xin lỗi, tôi lỡ tay không ngờ lại văng sang bên này, thôi 2 người ăn vui vẻ nhé

Tiếng nói lãnh lớt từ tường bên kia chọt vọng sang, kèm theo là tiếng cười hả hê

Hoàn cảnh này chính xác là dịch sát nghĩa câu “bị tạt gáo nước lạnh vào mặt”

Nhìn miếng thịt đã gần kề ngay miệng, còn chưa kịp chạm môi vào giờ đây đã ướt sũng, tất cả những xiên thịt còn lại cũng chung số phận, Thần như sôi gan lên, lần đầu tiên, lần đầu tiên hắn được ăn một bữa đảng hoàng tử tể, vả lại nhìn sơ cũng đủ biết Thuyên đã lấy hết thịt trong tủ lạnh ra nướng toàn bộ rồi, còn đâu lương thực để ăn nữa...

Thuyên ghi chặt tay. Công trình nấu ăn của nó xem như hỏng hết. Lần đầu tiên, lần đầu tiên nó thực hiện bốn phận của một người vợ là nấu đồ ăn ngon cho chồng ăn, vậy mà..., vả lại hắn còn chưa kịp thưởng thức tài nướng thịt của nó để mà khen nữa chứ

Còn một điều rất quan trọng, cả Thần và Thuyên, từ khi sống với nhau, do quá thiếu thốn lương thực, đã trở thành 2 kẻ vô cùng cuồng đồ ăn, hồi Jin thì biết, và 2 đứa nó, thích nhất chính là....thịt nướng

Trời bỗng chuyển sang một màu u ám. Từng hạt mưa bắt đầu rơi nặng trĩu. 2 đứa nó thừ người ra một lúc, không ai nói với ai câu nào, im lặng và ngoan ngoãn, bước vào nhà

**

Nửa đêm

Mưa vẫn rơi rả rích

Từ trong ngôi nhà trắng, 2 bóng đen đội mưa gió lén lút đứng bên bờ tường

-Lần này sẽ cho chúng biết tay

Thuyên vừa cố bám víu vừa nguyên rủa. Thần đứng kế bên, đảo mắt rồi kéo nó xuống

-Lần này phải làm theo kế hoạch của tôi

-Sao cơ??? Không không tôi muốn tự tay xử cơ

Thuyên giãy nảy lên phản đối

-Tôi có nói không cho cô tham gia không? Chỉ là..

..là sao???

Thần mỉm cười bí hiểm, cúi sát xuống nói nhỏ với nó

-Tôi sẽ cho cô biết thế nào mới gọi là trả đũa

Dương Khôi Thần tuyệt đối không phải là người hay đùa. An Hiểu Thuyên hay thích nghịch phá, Jin thì ưa trêu chọc người nên ai cũng đều quá quen thuộc với những trò quậy của 2 tụi nó. Còn Thần thì lúc nào cũng lạnh nhạt đứng một bên, nhưng một khi hắn đã “chơi”, thì phải chơi lớn, “chơi đến cùng” và “chơi đến tàn” mới thôi

Nhìn khuôn mặt tà ác của gã chồng, Thuyên cũng cảm thấy hơi rợn. Chưa lần nào Thần hăng hái như trong vụ này, xem ra lần này 2 người kia chạm đúng dây rồi

Nhưng rồi cũng rất nhanh, ánh mắt Thuyên ánh lên vẻ thích thú, khuôn mặt cũng trở nên tà đạo

-Ok. Kế hoạch là gì?

CHAP 14.1 - ĐỪNG GÂY CHUYỆN VỚI DƯƠNG GIA

Thần và Thuyên ngưỡng cổ lên nhìn. Mắt muốn lộn ngược ra ngoài khi thấy một người đàn ông vạm vỡ đứng trước mặt. À không phải nói là khổng lồ mới phải. Làn da nâu bóng, khuôn ngực săn chắc, cơ bắp cuộn cuộn. Bàn tay bị cựa đập vào đường như không hề hấn gì

-Trời ơi có phải người không v...

Thần đưa tay bịt miệng Thuyên lại, bắt nó nuốt ngược về còn lại xuống. Hắn không sợ người đàn ông to lớn kia, chỉ là muốn tránh rắc rối

-Xin lỗi

Buông câu xin lỗi nhạt nhẽo, Thần toan đóng cửa lại lần nữa thì người đàn ông đó lên tiếng, giọng trầm đục dữ tợn

-Ăn hiếp bảo bối của tao một câu xin lỗi là xong sao?

Thần nheo mắt, khoanh tay trước ngực, còn Thuyên thì ra vẻ kinh ngạc

-Bảo bối? Chú nói con chó này là bảo bối của chú sao??

Rồi nó không ngần ngại chỉ thẳng vào con chó mặt đang đắc ý kia, khiến cô ta nhanh chóng chuyển sang tức điên. Vẻ ngạc nhiên khoa trương của Thuyên khiến Thần nhếch miệng cười. Thấy thái độ 2 đứa nó như vậy, người đàn ông nắm tay thành nắm đấm, hướng thẳng mặt Thuyên

“Bộp”

Nhưng rất nhanh, Thần đưa tay ra đỡ lại, kéo Thuyên ra sau hắn

-Là đàn ông không nên đánh con gái

-Nó dám xúc phạm bảo bối của tao, tao có quyền

-Này tôi xúc phạm hồi nào?

Thuyên từ phía sau còn cố nhoi người ra cãi, con chó kia giận tím mặt la lên

-Còn chối, lúc này mày bảo tao là..

-Không lẽ chỉ vào chó lại nói là mèo sao

-Đấy..

-Thế thứ cô đang bế trên tay là gì???

Lúc này cô ta ghen hòng, nhìn xuống con chó nhỏ mình đang bế mà nãy giờ quên mất, mặt nhỏ chuyển sang đỏ lựng vì xấu hổ. Người đàn ông cũng không hơn gì, chiếu tia nhìn tức tối vào Thần, hằn nhếch mép cười. Ông ta hạ nắm đấm xuống, đuổi theo “bảo bối” đã tức tuổi chạy về nhà

Đóng cửa lại, Thuyên nằm bò ra cười sặc sụa. Không ngờ hàng xóm của nó lại thú vị đến thế, xem ra lại sắp bày trò rồi đây. Thần liếc nhìn dáng người quần quai dưới sàn vì cười, lắc đầu ngồi xuống sofa, hồi hận vì những gì nói với “ba vợ” lúc này

Buổi chiều tiết trời mát mẻ, Thuyên xách vỉ nướng ra sân làm một bữa BBQ. Chỉ lát sau, mùi thịt nướng thơm phức đã lôi kéo được Thần từ giường ngủ đi xuống. Gì chứ nướng thịt thì An Hiểu Thuyên cũng biết đôi chút, kĩ thuật không tệ. Nhìn những xiên thịt vàng đượm ngon mắt, Thần như chẳng để ý xung quanh nữa bay vào chén luôn. Thuyên hả hê, cuối cùng hần cũng biết được tài nấu nướng của nó rồi

“Ào”

Bỗng một thau nước không biết từ đâu dội thẳng lên người tụi nó. Cả khu vực BBQ và cả 3 mạng, là Thuyên, Thần và Hắc Bảo, ướt từ trên xuống dưới

-Ôi xin lỗi, tôi lỡ tay không ngờ lại văng sang bên này, thôi 2 người ăn vui vẻ nhé

Tiếng nói lãnh lớt từ tường bên kia chợt vọng sang, kèm theo là tiếng cười hả hê

Hoàn cảnh này chính xác là dịch sát nghĩa câu “bị tạt gáo nước lạnh vào mặt”

Nhìn miếng thịt đã gần kề ngay miệng, còn chưa kịp chạm môi vào giờ đây đã ướt sũng, tất cả những xiên thịt còn lại cũng chung số phận, Thần như sôi gan lên, lần đầu tiên, lần đầu tiên hần được ăn một bữa đảng hoàng tử tế, vả lại nhìn sơ cũng đủ biết Thuyên đã lấy hết thịt trong tủ lạnh ra nướng toàn bộ rồi, còn đâu lương thực để ăn nữa...

Thuyên ghi chặt tay. Công trình nấu ăn của nó xem như hỏng hết. Lần đầu tiên, lần đầu tiên nó thực hiện bốn phận của một người vợ là nấu đồ ăn ngon cho chồng ăn, vậy mà..., vả lại hần còn chưa kịp thưởng thức tài nướng thịt của nó để mà khen nữa chứ

Còn một điều rất quan trọng, cả Thần và Thuyên, từ khi sống với nhau, do quá thiếu thốn lương thực, đã trở thành 2 kẻ vô cùng cuồng đồ ăn, hỏi Jin thì biết, và 2 đứa nó, thích nhất chính là....thịt nướng

Trời bỗng chuyển sang một màu u ám. Từng hạt mưa bắt đầu rơi nặng trĩu. 2 đứa nó thừ người ra một lúc, không ai nói với ai câu nào, im lặng và ngoan ngoãn, bước vào nhà

**

Nửa đêm

Mưa vẫn rơi rả rích

Từ trong ngôi nhà trắng, 2 bóng đen đội mưa gió lén lút đứng bên bờ tường

-Lần này sẽ cho chúng biết tay

Thuyên vừa cố bám víu vừa nguyên rủa. Thần đứng kế bên, đảo mắt rồi kéo nó xuống

-Lần này phải làm theo kế hoạch của tôi

-Sao cơ??? Không không tôi muốn tự tay xử cơ

Thuyên giãy nảy lên phản đối

-Tôi có nói không cho cô tham gia không? Chỉ là..

..là sao????

Thần mỉm cười bí hiểm, cúi sát xuống nói nhỏ với nó

-Tôi sẽ cho cô biết thế nào mới gọi là trả đũa

Dương Khôi Thần tuyệt đối không phải là người hay đùa. An Hiểu Thuyền hay thích nghịch phá, Jin thì ưa trêu chọc người nên ai cũng đều quá quen thuộc với những trò quậy của 2 tụi nó. Còn Thần thì lúc nào cũng lạnh nhạt đứng một bên, nhưng một khi hắn đã “chơi”, thì phải chơi lớn, “chơi đến cùng” và “chơi đến tàn” mới thôi

Nhìn khuôn mặt tà ác của gã chồng, Thuyền cũng cảm thấy hơi rợn. Chưa lần nào Thần hăng hái như trong vụ này, xem ra lần này 2 người kia chạm đúng dây rồi

Nhưng rồi cũng rất nhanh, ánh mắt Thuyền ánh lên vẻ thích thú, khuôn mặt cũng trở nên tà đạo

-Ok. Kế hoạch là gì?

CHAP 14.2 - ĐỪNG GÂY CHUYỆN VỚI DƯƠNG GIA

Sáng hôm sau

Lại một ngày thứ 2 đẹp trời, trời xanh gió mát nắng chan hòa, và đây quả là một ngày đáng ghi nhận khi 2 tên lười biếng kia không nằm ườn trên giường (hoặc trên nền nhà, sân vườn, ghế sofa, hành lang vv...) như mọi khi, mà đã vô cùng chỉnh tề trong bộ đồng phục. Cả 2 sau khi lót bụng, tất nhiên vẫn là mì gói, thì bước ra ngoài khóa cửa. Khi bước qua ngôi nhà màu xanh da trời bên cạnh, 2 người không hẹn mà cùng dừng lại, Thần đưa đồng hồ lên nhìn, nhếch miệng cười

-Show time

-Renggggggggggggggggggg

-Gì vậy???

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaa

-Cái quái gì thế này????????

Tiếng chuông báo cháy vang lên phá vỡ khung cảnh bình yên của buổi sáng, kèm theo đó là một loạt âm thanh kêu gào giận dữ. Thần và Thuyền cười hả hê, đi thẳng đến trạm xe không hề ngoái nhìn lại một lần

Vòi nước chữa cháy tự động “đánh hơi” thấy mùi khói nên vô tư xả nước ra. Nếu bình thường thì có lẽ cũng không gì to tát, nhưng đằng này đây lại là nước...sơn màu xanh chuối. Kết quả chắc không cần kể cũng biết, toàn bộ nội thất, tường nhà và hiện vật trong nhà đều được sơn mới lại hết, kể cả cặp đôi đang ôm nhau ngủ say sưa trên giường. 2 vị chủ nhà “may mắn” vừa kinh hoàng vừa tức giận, trước mắt là tất cả vòi đang chết, rồi bước vào nhà tắm rửa trôi vết sơn trước khi nó khô và dính vào người

-Oh my God, what the????? (Trời ơi, chuyện gì thế này????)

Lại có tiếng hét. Chủ nhà bước ra từ phòng tắm, những vệt sơn xanh chuối đã biến mất, thay vào đó là một màu cam từ đầu phủ đều đến cuối. Cả 2 điên tiết lên vặn thử tất cả các vòi nước trong nhà, và tá hỏa nhận ra mỗi vòi là một màu khác nhau, kể cả bể bơi, bể cá, nước uống trong tủ lạnh, nước tưới cây....

-Có chuyện quái gì vậy??? Sao toàn bộ vòi nước nhà tôi đều là sơn vậy????

-Xin lỗi ông nhưng chúng tôi không biết

-Không biết??? Các người đang giỡn sao????? Công tác quản lý của các người để làm cảnh sao??? Cho người đến sửa chữa và bồi thường ngay lập tức

-Thành thật xin lỗi nhưng đường dây nước không thuộc quyền quản lý của chúng tôi, trong bản hợp đồng đã ghi rõ những tổn thất hư hại trong thời hạn thuê thì chủ nhà, tức ông, phải chịu trách nhiệm toàn bộ, nghĩa là, chính ông mới là người phải bồi thường cho chúng tôi

-Cái...gì???? Đang giỡn sao??? Không sửa chữa lại còn bắt tôi bồi thường lại, đừng mơ nhé

-#%\$#%#

-@\$#

-Làm tốt lắm

Thần dập điện thoại, khoai chí nhìn 2 dáng người kì dị phủ sơn sắc sỡ phía xa đang loáng quáng chạy vội đến nhà vệ sinh công cộng. Thuyền đứng kể bên cười bò, quả không uống công nó và hấn đổ sơn vào bồn chứa nước và sửa đường ống nước suốt đêm qua, cũng may hôm qua cơn mưa to đã át đi những tiếng ồn của tụi nó. Sau đó Thần gọi đến công ty thủy điện và yêu cầu ngừng cung cấp nước cho ngôi nhà, với quyền lực của mình Thần dư sức làm điều đó, và công việc cuối cùng là để cây nến sắp cháy hết lên một tờ giấy. Sau đó chỉ còn là vấn đề thời gian

Thuyền vỗ vỗ vai Thần

-Chồng à, không tòi

-Còn phải nói, chồng cô là ai chứ. Mà này đã bảo không được gọi tôi như vậy mà

Thuyền hoàn toàn không để câu nói của Thần lọt lỗ tai, vẫn vui vẻ với cái viễn tưởng gì đó nhỏ vừa nghĩ ra, rồi ôm lấy tay Thần, tựa đầu vào vai hấn cười thích thú

-Xe ra

-Không

Đáp gọn lỏn, mặc cho Thần vùng vẫy, Thuyền vẫn lì lợm bám dính vào cánh tay sắt chắc. Thần thở dài, để mặc

Chiều

Chưa kịp đặt chân bước vào nhà thì một cuộc gặp hoàn toàn có thể đoán trước được đã đến

-Thằng khốn, mày dám chơi tao

Gã đàn ông to lớn giận dữ gằn từng chữ, Thần vẫn thản nhiên xoay xoay chùm chìa khóa trong tay, mỉm cười

-Ông đang nói gì?

-Còn giả điên? Mày hại bảo bối và tao ra nông nổi này, phá nát cả nhà của tao...

Lúc này Thần mới để ý đến vẻ ngoài của gã, nhếch nhác, thâm thẫm, dù đã cố tẩy rửa nhưng làn da vẫn tím tím như xác chết

-....bây giờ baby của tao không dám bước ra khỏi nhà nửa bước, cái công ty chết tiệt thì cứ đòi bồi thường, tất cả là tại mày, hôm nay tao không giết mày thì thật không đáng làm người

Thần bật cười

-Gieo gió gặt bão, quy luật của tự nhiên thôi. Nếu muốn giết, cứ tự nhiên, nhưng nhớ phải chắc chắn rằng tôi đã chết, vì nếu không, tôi nhất định trả lại ông gấp ngàn lần

Gã hơi lạnh sống lưng, lùi lại vài bước. Nhìn thẳng nhai trước mặt, gã có thể dễ dàng đè bẹp hấn, nhưng từ hấn lại toát ra một hàn khí rất đáng sợ. Thần nói không phải không đúng, gã mới chỉ tạt nước hấn thôi mà giờ như thân tàn ma dại, không biết động vào hấn thì sẽ còn như thế nào. Giết? Gã đời nào dám làm, chỉ là dọa suông thôi.

Thôi thì nhịn, coi như xui xẻo, việc cấp thiết trước mắt là tiếp tục tắm và cuốn xéo ra khỏi đây, tránh xa cặp vợ chồng đáng sợ này

-Anh và gã ta nói gì thế???

-Không gì

-Hấn có cho anh ăn đấm không?

-Không

-Chán vậy

-Nói nhiều quá đi làm cơm đi

Thuyền bấu môi bước vào bếp, nói làm cơm cho oai chứ thật ra lại là thức ăn chế biến sẵn. Thuyền chuẩn bị bàn ăn xong xuôi thì gọi Thần vào. Thuyền cầm đĩa lên, định gấp thức ăn, nhưng rồi khựng lại, chống cằm ngồi nhìn Thần đang ăn ngon lành. Mái tóc nâu rối rất hợp với từng đường nét trên khuôn mặt nam tính. Bàn tay có vài vết xước, chắc là lại đánh nhau. Thuyền hơi chau mày, rồi lên thở dài trách móc. Nhỏ cứ ngồi nhìn như vậy cho đến khi Thần bắt chợt buông đĩa xuống

-Sao không ăn nữa đi?

Thuyền ngạc nhiên hỏi

-Vậy sao cô không ăn?

-Đang có hứng làm chuyện khác

-Chứ không phải cô lại bỏ thuốc vào đồng thức ăn này chứ??

Thần nhướn mày lên hỏi, khuôn mặt đầy vẻ cảnh giác, Thuyền không để ý, vui vẻ lắc đầu. Thần hơi ngạc nhiên, nhưng hắn không nghi ngờ nó nữa, cầm đĩa lên ăn tiếp, vừa ăn vừa nói

-Này Joe, không phải đang giận cân đây chứ?

-Sao cơ? Không hề

-Bọn con gái nhện ăn là chỉ vì chuyện vợ vấn đó thôi

-Đã bảo là không mà

-Cứ yên tâm ăn đi, tôi không chê vợ mập đâu

-Này sao..Hả? Gì cơ????

Thuyền sắp điên lên thì mắt đột nhiên sáng rõ, Thần giật mình, hắn nói sai gì sao

-Anh vừa...gọi tôi là vợ sao???

-Vậy không phải à?

-Không không, ý tôi là phải, ơ không, à không phải chứ, aizzz nói chung là phải, tôi chính là vợ anh, hihi

-Có cần phản ứng thế không?

-Vì..đây là lần đầu anh thừa nhận tôi là vợ anh

Thần nhìn Thuyền, sao hắn nghe trong câu nói có chút buồn. Hắn gấp miếng bò thật to, đưa tận miệng nó

-Nè ăn đi, tôi không thích vợ gầy đâu

Thuyền cười híp mắt, há miệng ngậm lấy miếng thịt, nhai trong sung sướng

-Này

-Gì?

Thuyền bắt chợt chồm người về phía Thần, hắn vẫn vừa ăn vừa thản nhiên đáp lại

-Tôi ngày càng thích anh rồi

Thần khựng người, ho sặc sụa

-Nói cái quái gì vậy?

-Tôi ngày càng thích anh rồi

Thần mở to mắt. Mặt sắp chuyển sang đỏ, hắn vội vàng đứng bật dậy, bỏ đi lên lầu

-Không nghe gì hết

Thuyền vừa chạy theo vừa gọi í ới, liên tục nhắc lại câu vừa nãy. Thần chạy nhanh vào nhà vệ sinh, khóa trái cửa lại, thở phào vì đã tránh mặt được nó, vì nếu để Thuyền thấy bộ dạng bây giờ của hắn, thì thật

mắt mặt. Thần chống tay trên bồn rửa, tạt nước lạnh vào mặt. Trái với suy nghĩ khi nghe Thuyên tỏ tình hắn sẽ thấy đáng sợ như thế nào thì bây giờ, hắn lại cảm thấy tim đập thật mạnh, giống với hồi ở suối nước nóng vậy, có chút..vui. Áp tay lên lồng ngực mình, Thần nghĩ thầm, có lẽ, hắn....điên rồi

Trường trung học phổ thông N

-Này, tôi đã cấm cô đến đây rồi mà

-Chỉ đến dạo vài vòng thôi mà

-Thề không gây chuyện đi

-Ừ tôi t

-Thôi quên đi, lời thề chẳng giá trị

Thần nói chặn họng Thuyên, nó liếc hắn, lè lưỡi rồi ngoảnh mặt đi không chấp. Hắn cũng chẳng muốn để ý đến nó nữa

-Thôi cho xin đi vợ chồng sao cãi nhau hoài thế

Cái giọng bồn chồn này ngoài Jin ra thì còn ai nữa, cậu cười tươi như hoa đến khoác vai 2 đứa nó

-Kì đà, sao lần nào đến trường cũng gặp anh vậy?

-Ồ tiểu Thuyên Thuyên à, là anh phải hỏi em mới phải, sao lần nào anh đến TRƯỜNG ANH cũng gặp em hết vậy

-Em đến giám sát chồng không được sao

-Ồ được chứ, rất hoan nghênh

-Sao trường này không nuôi chó nhỉ?

-Tiểu Thuyên Thuyên, ý em là gì đây????

Để mặc cho 2 tên kia tán chuyện nhảm nhí, Thần dứt tay vào túi bước đi một nước, trong lòng có chút không vui

Rầm

-Ui

Một giọng con gái dịu dàng vang lên, Thần dừng lại chút, không thêm đỡ cô ta dậy dù mình là người đam phải. Thuyên và Jin ngừng cãi khi nghe tiếng kêu, Thuyên chạy lại toan đỡ, còn Thần thì dợm bước đi

-Đây là lời chào sau 3 năm của anh sao?

Vẫn là giọng nói mượt mà ấy, nhưng lần này Khôi Thần như bị điện giật, đứng khựng lại. Vẻ kinh ngạc càng hiện rõ khi người con gái đó phủ người đứng dậy, vuốt mái tóc dài óng mượt sang một bên, khuôn mặt thanh tú hiện ra cùng với nụ cười làm say lòng người

-Chào, đã lâu không gặp

Thuyên quan sát Thần, lòng có chút lo lắng. Chỉ qua vài lời nói và biểu hiện thôi, nó cũng thừa biết chuyện gì đang xảy ra. Ôi Chúa ơi, Thuyên than thầm trong lòng, cuối cùng tình huống phổ biến nhất trong truyện và phim cũng đã xảy ra với nó. Tình địch xuất hiện rồi

Jin đứng nhìn cảnh tượng đó, uể oải lắc đầu

-Mệt rồi đây

15. Chương 15

CHAP 15 – TÌNH DỊCH

Khôi Thần và người con gái kia cứ đứng nhìn nhau. Thuyền chau mày nhìn “tình dịch”, rồi lại nhìn sang Thần, thấy ngoài sự ngạc nhiên, trong mắt hắn còn có chút gì đó....ấm áp

-Chồngggggg

Nó cất giọng ngọt sớt, xen chút bực bội, sà đến khoát tay của hắn. Nghe giọng gọi muốn nôn đến nơi của nó, hắn mới chợt tỉnh, thôi không nhìn người con gái kia nữa, còn cô ta thì quay sang nhìn Thuyền, đôi lông mày thanh tú nhẹ nhúu lại

-Đây là??

-Vợ của Dương Khôi Thần

Thuyền nhoẻn miệng cười, cố ý nhấn mạnh từng chữ. Cô gái kia thoáng chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh bỗng phá lên cười

-Haha, chắc cô lại là vị hôn thê nào đó mà mẹ anh ấy chọn nữa chứ gì

-Sai. Thứ nhất, tôi là vợ không phải vị hôn thê. Thứ 2, anh ấy hoàn toàn tự nguyện lấy tôi

-Ồ vậy sao, chứng minh đi

-Đủ rồi

Lúc này, nhân vật chính mới lên tiếng

-Cô, Triệu Như Quỳnh, chuyện của tôi không liên quan đến cô, đừng bận tâm cũng đừng xen vào. Còn cô, An Hiểu Thuyền, đi về

Phán xong, hắn bước đi thẳng. Thuyền nhìn Như Quỳnh cười đắc ý rồi tung tăng bỏ đi. Triệu Như Quỳnh không vì vậy mà tức giận, ngược lại còn lên mỉm cười

Hiểu Thuyền đuổi theo Thần, nhưng thoáng chốc đã chẳng thấy hắn đâu

-Xử sao đây đại ca?

-Phế đi

-Vâng

Người con trai đang nằm bò dưới đất rên lên khe khẽ, khuôn mặt đầy vết bầm dập và khóe miệng đầy máu trộn với bùn đất khiến anh ta trông thật thê thảm. Đôi mắt lạnh nhạt vô cảm liếc nhìn qua, không động một chút thương cảm khi những thanh gỗ đập liên tục vào cánh tay phải của người con trai kia. Cho đến khi thanh gỗ sắp đập nát tay cậu ta thì một giọng con gái cất lên

-Dừng lại

Hiểu Thuyền thản nhiên đi vào trung tâm, đứng chắn trước mặt nạn nhân xấu số kia

-Gì đây?

-A đây chẳng phải là con ranh hỗn láo lần trước hay sao

Thuyền nhếch miệng

-Đàn anh, “buổi học” lần trước có vui không?

Bị chạm phải nỗi đau, một tên trong bọn chúng tức điên lên quát

-Khốn kiếp, tao không tin lần này không dạy được mày

Bọn chúng vây chặt lấy nạn nhân mới, Thuyền lùi lại vài bước, rồi bất chợt nó mở to mắt kinh ngạc, xen chút vui mừng:

-Anh

Shin dập tắt điều thuốc, bước đến chỗ Thuyên. Đám đàn em há to mồm, chưa ai từng gọi đại ca của chúng thân mật như vậy. Shin đi ngang Thuyên, rồi lướt qua luôn. Theo phản xạ, nó nắm lấy khuỷu tay anh, mồm của lũ đàn em lại được dịp mở rộng

-Một cú điện thoại thôi

-....

-Ba mẹ...

-Im đi

-Nhưng họ thật sự rất lo cho anh

-Tôi rất khỏe, về nhà báo lại như vậy

-Tại sao anh lại như vậy chứ?

-....

-Em đang hỏi anh đấy, trả lời đi

Có lẽ hôm nay An Hiểu Thuyên ăn phải mật gấu rồi nên mới dám nói chuyện với Shin như vậy. Bọn đàn em gần như rút cả hàm ra ngoài. Shin khẽ quay người lại, cười nhạt

-Tại vì cô

Đôi mắt nó mở to vì câu trả lời, bàn tay đang rộng ra ban nãy giờ đã được thu lại, bóp chặt thành hình nắm đấm

-Anh thật trẻ con

Thuyên nói âm lượng không to, nhưng so với không khí im phăng phắc này thì lời nói đó dường như âm vang rất lớn, nếu không muốn nói là dội thẳng vào màn nhĩ của mỗi người. Lần này Shin quay phắt lại, đôi mắt ánh lên chút ngỗ ngược rồi tức giận, anh gằn từng chữ

-Cô vừa nói gì?

Mồ hôi của Thuyên túa ra ướt đẫm chiếc áo thể dục, đôi môi hơi mấp máy nhưng không ra tiếng, rồi bất chợt nó lặn ra.....xiu

Tất cả mọi người vỡ òa trong kinh ngạc

-Này, giả chết à?

Một tên tiến đến lấy chân đá nhẹ vào người Thuyên. Sau khi đã xác minh là nó ngất thật, thì mọi con mắt đều đổ dồn về Shin, anh không nói câu nào, khuôn mặt cũng trở về vẻ lãnh đạm thường ngày, xoay người bỏ đi, đám lũ la cũng kéo nhau đi theo

Mùi thuốc sát trùng khó chịu làm Thuyên tỉnh dần, một màu trắng xóa đập vào mắt khiến nó theo phản xạ nhắm tịt mắt, nhớ lại cuộc chạm trán lúc nãy với Shin mà nó thoáng giật mình, tự nể mình khi dám nói chuyện với anh trai như vậy. Quả thật, đây là lần đầu tiên trong 17 năm qua nó dám nhìn thẳng vào Shin mà đối đáp, nếu như bình thường, chỉ cần nói đến câu thứ 2, thấy lông mày anh hơi nhíu lại thôi thì Thuyên đã tự động im bặt, lùi thủi bỏ đi, và tổng số lần nó nói chuyện với anh cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, chẳng ai tin 2 người lại là anh em ruột, chính nó cũng nhiều lần nghi ngờ

Từ từ hé mở mắt, sau một lúc mới nhìn rõ được xung quanh, có một người đang ngồi cạnh giường của nó

-Tôi bị sao vậy??

Đầu nó đau như búa bổ, cổ chống tay ngồi dậy, nó vừa day day thái dương vừa hỏi. Cậu con trai hơi giật mình khi thấy nó đã tỉnh, luống cuống đẩy lại gọng kính, lắp bắp trả lời

-Àh àh cậu...bị ngất xỉu..nên...nên..

-Hả?? Sao tôi lại bị ngất??

-À nghe cô y tế nói là...do cậu..sợ quá nên..mới ngất

Thuyền nghe xong mà mặt đỏ bừng, trời ơi nhục nhã quá đi mất, tính làm anh hùng cứu người hóa ra lại vì sợ chết mà ngất xỉu, còn để cho nạn nhân cứu ngược lại nữa chứ. Nó húng hắng ho, nhanh chóng đổi chủ đề

-Cậu đã đưa tôi vào đây sao?

-Hả..àh.àh đúng vậy

-Cám ơn nhé, và không cần phải sợ hãi như vậy đâu, tôi thích thịt bò không thích thịt người

Cậu nói xen chút bông đùa khiến cậu ta cảm thấy bớt căng thẳng hơn

-Không có gì,..cậu..đã cứu tôi mà. Cậu đã tỉnh rồi thì tôi đi đây

Cậu ta lật đật đẩy ghế toan đứng dậy, thì Thuyền vội vàng nắm lấy cổ tay cậu

-Khoan đã, cậu không định băng bó sao??

Làn da mịn màng của Thuyền khiến cậu ta hơi giật mình

-À phải, tôi quên mất

Thuyền cảm thấy con người này thật lạ, bản thân anh ta còn bị thương nghiêm trọng hơn nó mà lại không lo, thậm chí không thấy đau mà quên cả việc băng bó nữa chứ. Thấy đáng về vụng về khó khăn khi bôi thuốc của cậu ta, Thuyền thở dài rồi bước đến bên cạnh cậu

-Giúp người thì giúp cho trót

Cậu ta chỉ còn cách ngồi yên cho nó băng, tai cứ đỏ ửng lên. Xong đâu đấy, nó đứng lên, khoanh tay hỏi

-Cậu tên gì?

-Sao?..àh cứ gọi tôi là Won

-Won?...ừm..Won, cậu học lớp mấy??

-Lớp 10

-Lớp 10?? Ha ha vậy cậu phải gọi tôi là chị rồi

-Ồ...vâng

Won có vẻ bối rối, cậu cứ cúi gầm mặt xuống, Thuyền cười, thằng nhóc này dễ thương thật, rồi nó bước ra cửa, trước khi đi không quên ngoái đầu lại nói

-Cậu nên thay quần áo đi, bẩn hết rồi, sau đó thì đến bệnh viện kiểm tra đi, vết thương không nhẹ đâu

Thuyền đi khuất rồi mà Won vẫn còn ngẩn người nhìn, cậu chạm vào những vết băng bó cũng vụng về không kém của Thuyền, lòng vui vui

-Nghe nói Triệu Như Quỳnh đã về

-Phải phải, cô ấy về thật rồi

-Ôi thôi thế là hết hi vọng

-@\$##\$3

Khắp trường N rộ lên, đâu đâu cũng nghe nhắc đến cái tên mà Thuyền chẳng bao giờ muốn để lọt tai. Cô ta là ai mà phải xôn xao bàn tán thế chứ

-Này, Triệu Như Quỳnh là ai?

Thuyền túm đại một con nhỏ tóc vàng chóc và xoắn như sợi mì, giọng nói dù bình thản nhưng vẻ mặt nó như sắp giết người đến nơi, vì vậy làm con nhỏ sợ quá, lắp bắp trả lời hết sức thành thật

-Ơ...ơ đó là..là hotgirl của trường...

-Hừ, danh hiệu hotgirl của trường này rẻ mạt thế

-Không...không đâu, cô ấy quả thật là niềm mơ ước của mọi chàng trai và là thần tượng của tất cả con gái trong trường, xinh đẹp, học giỏi, chơi thể thao cũng giỏi, nhà giàu, lại thân thiện hiền lành..

Cô gái tóc vàng như quên mất cái nhìn tóe lửa của Thuyên, trong phút chốc như chìm trong viễn tưởng nào đó mà say sưa thao thao bất tuyệt. Còn Thuyên như nhai nuốt từng lời của cô ta, chẳng phải có câu “biết người biết ta trăm trận trăm thắng” hay sao. Khi nghe đến về cuối, nó dường như không “nuốt” nổi. Hiền lành thân thiện á? Nó nghĩ đến cảnh sáng nay Triệu Như Quỳnh cười vào mặt nó vô duyên đến không tả nổi, vậy mà hiền lành, giỏi đóng kịch thì có. Để mặc con nhỏ tóc vàng kể lể, Thuyên dứt tay vào túi áo hậm hực bỏ về

“Phập”

Chiếc nĩa xiên qua miếng thịt, đâm thủng cả cái đĩa bằng sứ

-Trời ơi tức chết đi được

Thuyên gầm lên, nhớ đến cảnh lúc chiều mà muốn học máu. Chẳng là lúc ra về, nó vào lớp Thần để rủ hấn cùng về, thì thấy cái con nhỏ chết tiệt kia đã đến từ lúc nào, đang nói chuyện gì đó với hấn, khi nó xông vào thì Thần chỉ nói đúng một câu: “Cô về trước đi”, rồi bước ra cửa cùng con nhỏ đó, chẳng những thế, còn bồi thêm một câu chốt “Tối nay tôi không về ăn cơm”. Tuy chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa nhưng Thần chưa bao giờ bỏ bữa tối ở nhà, dù suốt tháng qua chỉ toàn ăn mì gói, hành động đó khiến Thuyên rất cảm động, nhưng hôm nay, hấn lại phá lệ, còn là vì cái con nhỏ đáng ghét kia mà phá lệ nữa chứ

-Thôi mà, chắc họ chỉ là bạn bè lâu ngày gặp nói chuyện chút thôi

Gim bưng “thành quả” của Thuyên vào bếp, hơi tiếc rẻ vì chiếc đĩa đẹp. Từ tuần trước, tình cờ phát hiện tài nấu ăn cực ngon của Gim, nó đã “mời” hấn nhỏ về làm đầu bếp

-Chà hôm nay có món gì đây? Ôi là bò nướng sốt vàng đấy. trời ơi yêu Gim chết mất

Một giọng oang oang cất lên, quên bổ sung, cũng kể từ ngày có “đầu bếp”, mức độ ăn chực của Jin tăng đáng kể, đến cả Hắc Bảo cũng không cản nổi cái miệng tham ăn của cậu

-Họ không phải là bạn bè đâu, người yêu đấy

Vừa nhai nhồm nhoàng miếng bò, Jin vừa góp chuyện, đúng thật Thuyên chẳng thể mong đợi tin tốt lành gì từ con người này

-Nhưng nghe nói họ đã chia tay rồi mà

Gim vừa nói vừa nhìn nét mặt của Thuyên, cổ vớt vát, hi vọng nó có thể dụ bớt phần nào

-Phải, đã chia tay, nhưng Thần vẫn còn rất yêu cô ta

“Pặc”

Lần này đến lượt chiếc nĩa bị gãy làm đôi. Jin ngừng ăn, liếc nhìn sang Thuyên

-Ấy tiểu Thuyên Thuyên đừng giận, chỉ là chuyện xưa thôi, giờ Thần là của em mà

-Chuyện của họ là thế nào?

-Chuyện gì cơ???

-Hắc...Bảoooo

-Àh à hiểu rồi, từ từ, anh kể

Jin đứng dậy tắt hết đèn, rồi đốt một cây đèn cây ở giữa nhà, 3 người bu lại thành vòng tròn, hồi hộp nghe

-Chuyện là như vậy: 4 năm trước, Thần và Triệu Như Quỳnh gặp nhau tại một bữa tiệc, cũng nói chuyện vài lần nhưng không mấy ấn tượng, sau đó Thần gặp tai nạn, bị thương rất nặng phải vào viện cả tháng,

suốt thời gian đó ngày nào Như Quỳnh cũng đến chăm sóc nó, khiến nó cảm động và dần yêu cô ta, cho đến 3 năm trước...

-Này anh có thôi cái giọng như kể chuyện ma đi không hả???

Thuyền bực bội gắt ngang

-VẬY nó mới li kì chứ, muốn nghe hay không đây?

-ĐƯỢC rồi lèm bèm quá kể nhanh đi

-Hừ..cho đến 3 năm trước, Như Quỳnh nhận được học bổng tại Anh Quốc...

-Biết rồi biết rồi cô ta vì tương lai mà bỏ thằng cha đó ở lại chứ gì

Jin đảo mắt, cụt hứng nhìn Thuyền

-Giờ có nghe hay không, chuyện đơn giản thế ai tổn nước bọt mà kể làm gì

-Ồ, kết cục không phải là thế á???

-Trật lất, cô ta không quyết định vội, khi đó Thần vì rất yêu cô ta nên làm đủ mọi cách để giữ cô ta lại, không biết tại sao khoảng thời gian ấy, Thần ngày nào cũng lao vào đánh nhau, tất cả đều vì cô ta. Bao nhiêu bằng đảng đều đến đòi thanh toán nợ với Triệu Như Quỳnh, Thần đương nhiên không thể làm ngơ, lúc đó nó ngu ngốc đến nỗi không thắc mắc gì hết chỉ biết đánh và đánh, đánh vì cô ta, chết cũng vì cô ta, cho đến một ngày....

Lại mưa. Cơn mưa rào quét qua thành phố nhộn nhịp, nhấn chìm những ngọn đèn lấp lánh dưới làn nước trắng xóa. Dương Khôi Thần nằm dưới đất, hơi thở yếu ớt bị đè nén dưới mưa, trên cơ thể hằn khắp nơi đều chằng chịt vết thương, máu loang đỏ cả vũng nước bên dưới. Một người bước đến, theo sau còn vài tên nữa, tay lăm lăm gậy, vây chặt lấy hắn. Thần bật ra nụ cười khinh bỉ

-Hôm nay nhiều chó hoang hơn bình thường

Một giọng cười đáp lại

-Cứ nói cho đã đi, vì hôm nay chắc chắn là ngày chết của mày rồi

Tức thì một cây gậy gỗ phang xuống, rồi những cú đánh liên tiếp rơi xuống, cơn mưa vô tình đã át đi những âm thanh chết chóc nhưng hoàn toàn không có tiếng rên la

-Nào, mau nói từ bỏ Triệu Như Quỳnh đi, tao sẽ tha ày

Không một tiếng đáp lại

-ĐƯỢC, tùy mày thôi

Jin ngừng kể, cậu liếc sang Thuyền, thấy vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt nó

-...sau đó, nhờ được cấp cứu kịp thời mà Thần không chết, nhưng, phần tay trái thì bị thương nặng, gần như là phế. Và rồi vài ngày sau, Triệu Như Quỳnh đã nhận học bổng và đến Anh, trước khi đi, cô ta còn gửi cho nó một bức thư, nội dung đại khái là vì cô ta nên nó mới trở nên như vậy, cô ta rất đau khổ hối hận này nọ nên mới quyết định ra đi, rồi không biết sao bây giờ lại trở về

Jin nặng nề kết thúc câu chuyện. Thuyền vẫn còn sững sờ. Không ngờ quá khứ của Dương Khôi Thần lại thâm đậm máu đến vậy, nó có thể tưởng tượng được hắn đã đau đớn thế nào sau khi tỉnh dậy ở bệnh viện và nhận được tin người con gái mà mình yêu thương nhất ấy đã lựa chọn ra đi chỉ vì cái lý do hết sức giả dối kia. Trong lòng Thuyền dậy lên biết bao cảm xúc, ganh tỵ trước tình cảm hắn dành cho Triệu Như Quỳnh, đau lòng vì sự ngốc nghếch mù quáng kia, và nhiều hơn hết là sợ hãi. Sợ vì thiếu chút nữa nó đã mất người con trai đó rồi, sợ lưỡi hái tử thần lần sau sẽ không dễ dàng lướt qua hắn thế nữa, sợ vì cái chết có thể đến rất ngẫu nhiên và vô tình. Thật buồn cười khi bản thân nó lại chưa hề nếm trải cảm giác sợ như vậy khi chính mình mới là người luôn đứng dưới lưỡi dao tử thần

-Làm trò gì vậy?

Thần bước vào nhà, nhìn vào phòng khách mà giật mình, 3 người đang chụm lại một góc, với cây nến đã gần tàn trong khi cả căn nhà chìm trong bóng tối tĩnh mịch, rất dễ liên tưởng đến những hình ảnh kinh dị. Hắn lắc đầu, 2 tên kia lại bày trò điên rồi. Với tay bật công tắc điện, hắn giật cả mình khi một thân người đang lao đến, ôm chầm lấy hắn, và do bất ngờ không có thể, cả 2 đều ngã xuống sàn nhà

-Này làm cái gì thế

Mặc cho Thần kêu la, Thuyên cầm vật áo học sinh xé toạt một đường, rồi nó nhìn chăm chăm vào cơ thể của hắn

-Tôi...tôi có mang đồ ăn về đây này,...đừng...đừng làm gì tôi

Thần nhìn nó, mặt hơi tái, giọng nài nỉ, trái với dự đoán, nó vẫn giữ nguyên tư thế và ánh mắt, không dời đi. Và rồi, một giọt nước mắt rơi xuống bờ ngực sần chắc

-Joe? Có chuyện gì vậy??

Thần chống khuỷu tay xuống sàn, cổ kề sát vào mặt Thuyên, giọng lo lắng. Nó đưa tay chạm nhẹ vào những vết sẹo đã mờ, rồi bỗng lao đến ôm chặt hắn, khiến hắn lại bị đè nằm xuống sàn

-Không sao, không sao đâu, có em ở đây rồi

Thuyên nén tiếng nức, cố nói thật rõ ràng. Thần bất ngờ, không hiểu gì cả, cố gỡ nó ra nhưng không được. Hắn thở dài đành để yên. Gim đã xuống bếp rửa nốt đồng bếp đĩa, ý tứ để khoảng không gian riêng cho 2 người, nhưng Jin thì không, cậu vẫn ngồi lì ở ghế sofa, chăm chú nhìn như đang xem phim hay. Vẫn trong tình trạng bị Thuyên ôm chặt, Thần liếc nhìn Jin, cậu nhún vai

-Tao chỉ nói những gì cần nói, nothing more (không gì hơn)

Thần biết cái “nothing more” của Jin, chỉ khi nào không còn gì để nói để chém để thêm thắt vào nữa thì cậu mới “nothing more” thôi. Hắn chẳng dư hơi mà hăm hực với Jin, lấy tay đỡ lấy cổ Thuyên, một tay luồn xuống chân, hắn bế bổng nó lên, cũng may thể lực hắn tốt, không thì chẳng thể nào đỡ nổi con heo có thể ngủ say chỉ trong vài phút kia từ tư thế nằm được. Để mặc Jin với bộ phim hành động, Thần bế Thuyên lên phòng, đỡ nó nằm xuống giường, hắn toan đứng dậy thì nhận ra cánh tay của nó vẫn lì lợm ôm chặt cổ hắn, khó khăn lắm hắn mới gỡ xuống được, rồi không biết nghĩ gì, Thần ngồi xuống bên giường, nhìn nó đang say sưa trong giấc ngủ, vài sợi tóc nâu xòa xuống đôi mắt bướng bỉnh, hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt lại. Một cơn gió mát rượi tràn vào phòng, vài mảnh giấy do không được giữ lại nên bay tứ tung, và một tờ giấy với cái tip to dùng bằng mực đỏ khiến Thần chú ý: “Chiến lược đánh đuổi tình địch”. Hắn nheo mắt, rồi không nén được một nụ cười, hắn quay sang nhìn nó, cúi người xuống hôn lên vầng trán ương bướng

-Chúc ngủ ngon Joe

Dù rất phiền phức nhưng Thần cũng rất muốn xem nó sẽ đối phó thế nào với “tình địch”, đó chắc chắn sẽ là một màn kịch hay, còn bây giờ, hắn phải xuống nhà cho tên lẩm mồm kia một trận đã mới thấy nhẹ nhõm mà chờ xem kịch được

16. Chương 16

CHAP 16.1 – NỔI GIÓ

Căn tin trường M

-Sao em không chuyển qua đây học luôn đi?

Jin khuấy ly sữa nóng nói, lập tức chiếc muỗng nhắm trúng ngay đầu cậu. Thần hăm hực liếc nhìn thẳng “bạn thân”, rồi lại nhìn sang Thuyên, nhưng hắn bất ngờ, trái với khuôn mặt sung sướng vì nhận được lời gợi ý rất hay thì nó chỉ trầm ngâm. Nhận thấy phản ứng không bình thường của mình, Thuyên cười, vuốt lại mái tóc, cúi đầu lý nhí

-À..vì....tôi đang..làm trùm mà, qua bên đây cho thành osin của các anh chắc

Nó cố tìm một lý do nào nghe hợp lý nhất, nhưng sao nghe vẫn chẳng ra làm sao, vậy mà cả Jin và Thần đều gật gù vẻ như tin

-Cô nghĩ thế là phải, vậy thì về trường cô mà làm trùm mỗi ngày đi, đừng có lảng vảng ở đây nữa được không

Thuyền thở phào, không đáp lại lời khích bác của Thần, nó vẫn ngồi lì bên cạnh hắn, ý chẳng để tâm. Thần ghét cay ghét đắng cái tính lì lợm của vợ hắn, mỗi lần như vậy hắn đều chẳng thể làm gì

Đột nhiên cả nhà ăn nhao nhao lên, mọi ánh mắt đều hướng về phía cửa

-Chà đúng là cảnh hiếm hoi đây

Jin vẫn tiếp tục nguậy nguậy cốc sữa, tay chống cằm nhìn con người vừa bước vào căn tin, cũng là người gây ra tình trạng xáo xáo kia. Vừa nhìn thấy Shin, Thuyền đã run khắp người, vụ việc lần trước nó vẫn chưa quên nên giờ nó thật chẳng dám nhìn mặt anh. Đấy ghế đứng dậy, Thuyền nói gấp

-Được rồi tôi về trường đây, học vui vẻ nhé chồng

Bỏ lại nụ cười méo xệ, nó nhanh chóng lui mất. Thần nhíu mày nhìn theo, mọi lần đuổi khản giọng nó cũng chẳng chịu nhích mông lên, vậy mà sao hôm nay lại ngoan ngoãn một cách kì lạ như vậy. Thực ra Thuyền không chuyển qua trường này học đơn giản vì Shin cũng học ở đây, từ nhỏ anh đã luôn bảo không muốn dính líu gì đến nó, nên muốn nó tránh xa anh càng xa càng tốt

-Chỉ có bấy nhiêu đây thôi à?

Con nhỏ nom như giang hồ hất hàm hỏi, Gim bậm môi khế gật

-Tiểu thư con nhà giàu mà chỉ có vài xu lẻ thế này, không đủ cho tao mua cái quai của túi xách nữa

Xung quanh có vài cái miệng nhếch lên khinh bỉ, Gim vẫn cúi gầm mặt xuống

-Lột hết đồ của nó đem bán chắc cũng được kha khá đấy

Con ban nãy xoa xoa cằm nhìn nhỏ từ đầu đến cuối, rồi hùa mấy con kia lao vào “xâu xé” Gim. Nhỏ kinh hãi, miệng lí nhí cầu xin, đôi tay yếu ớt bất lực trong sự căm căm tàn bạo

-Này

Một tiếng gọi cất lên, nhẹ như gió nhưng khiến mặt ai cũng xanh xao không còn giọt máu. Chúng quay lại nhìn và thất kinh vì nhìn thấy người mà chúng đã nghĩ. Thuyền khoanh tay trước ngực, đôi lông mày nhíu lại, rõ ràng nó đang không vui

-Tụi bây có biết mình đang làm gì không?

-...xin...lỗi chị 2, lần sau.....tụi em sẽ không đụng đ...

-Lần sau? Nếu hôm nay tao không được ăn cơm thì có lẽ không sống nổi đến “lần sau” đâu

Chúng nhìn nhau vẻ không hiểu. Thuyền từng bước chậm rãi tiến về phía Gim. Quan sát từ đầu đến cuối rồi hỏi

-Tối nay còn làm cơm được không?

Nếu như Gim lắc đầu, thì tụi kia chết chắc rồi, nhưng nhỏ vốn không phải là kiểu người như vậy, nên lẽ đương nhiên, Gim luôn gật đầu

Kì lạ là Thuyền lại càng chau mày hơn

-Lột đồ ra

Nó quay sang con quắt lớn nhất, “nhẹ nhàng yêu cầu”. Con nhỏ mặt tái xanh, chân tay bủn rủn cứ nắm chặt vào nhau, Thuyền như mất bình tĩnh, nó sấn tới, dùng 2 tay xé toạc chiếc áo khoác ngoài của nhỏ đó ra. Mọi người xung quanh ngoài há mồm ra xem thì chẳng biết phải làm gì, nói đúng hơn là không dám. Thuyền tiếp tục tiến tới toan xé luôn chiếc áo sơ mi, nhưng được vài ba nút thì nó dừng lại, áp sát vào mặt nhỏ đó

-Sao? Thấy có vui không???

-.k..không..không..

Con nhỏ run rẩy lắc đầu nguẩn nguây. Nó hừ một tiếng, bỏ tay ra, rồi cầm tay kéo Gim đi

Phòng y tế

-A

Gim rên khẽ 1 tiếng, Thuyên ngược lên chau mày

-Giờ biết đau rồi sao?

Gim mím môi nhìn bàn tay rướm máu của mình, nhỏ rất xấu hổ vì lần nào cũng để Thuyên cứu mình, nhỏ cũng chẳng muốn mình yếu đuối thế này đâu

-Sao lúc nào cậu cũng nhẫn nhịn vậy hả? Bị chúng nó đánh thì đánh bữa lại cũng được mà, không thì 36 kế chạy là thượng sách

-.....

-Cậu nên nhớ cậu đã hứa làm osin của tớ, mà trong trường này vai vế của tớ thế nào cậu cũng biết mà, cậu như vậy khiến tớ mất mặt đấy

Gim cắn chặt môi, cổ không rơi nước mắt, khó khăn lắm nhỏ mới cất tiếng

-Tớ...biết rồi, xin..lỗi..

Thuyên thở dài, nó đứng dậy, bước ra khỏi phòng y tế, trước khi đóng 1 phút muốn sập cửa nó lạnh nhạt nói

-Tối nay không cần đến nấu, bọn tớ đi ăn nhà hàng

Thuyên sốt ruột nhìn đồng hồ, đã quá năm phút rồi mà vẫn chưa thấy Thần ra, với tính kiên nhẫn vô cùng hạn hẹp của mình, nó chạy thẳng lên lớp tìm hắc. Trống không. Lớp học chẳng còn ai. Nó chống hông vừa nhìn quanh vừa suy nghĩ. “Không phải lại đi với mục hồ li tinh kia chứ?”. Thuyên bấm vội số điện thoại của Jin

-Hello babe

-Dương Khôi Thần đâu rồi?

-Không biết

-Đây không đùa nhé, điện thoại hắc không gọi được

-Chắc loanh quanh trong trường

-“chắc”????

-Ừa hôm nay anh về sớm

-Vậy sao không nói sớm. Tốn tiền điện thoại

-Ồ chẳng phải anh đã nói không b....

-Tút..tút...tút tút

Jin bật cười gấp điện thoại lại. Vợ chồng nhà này rõ buồn cười. Chỉnh lại mũ bảo hiểm, Jin toan rô ga phóng đi thì thấy bên đường một dáng người rất quen

-Hey, có muốn quá giang không?

Gim ngẩng đầu lên nhìn và bất ngờ khi thấy nụ cười rạng rỡ của Jin, nhỏ lúng túng

-Ồ không cần đâu, em..chỉ đang tản bộ thôi, cảm ơn anh

Nhìn bộ dạng thê thảm trong bộ đồ học sinh của Gim, Jin lại không nỡ bỏ đi

-Lên đi, đường đông xe như vậy sao tản bộ được

Gim vốn là người không bao giờ biết từ chối ai, nên nhõ miễn cưỡng ngồi đằng sau Jin, mặc cậu chở mình đến đâu thì đến

Bờ sông

Ánh sáng ảm áp từ vài nhà hàng ven sông nhẹ nhàng hắt ra khiến cho cả bờ sông ngập trong sắc vàng như hoàng hôn. Rất nhiều cặp tình nhân ngồi tựa vai nói chuyện, Gim thoáng đỏ mặt khi bắt gặp một cặp đang khóa môi, theo phản xạ nhỏ nhìn sang người kế bên, khẽ thu người lại hơn. Tên kế bên thì phờn, không một chút ngại mà còn nhìn người ta chằm chằm, đến khi cặp kia cảm thấy có người nhìn thì mặt đỏ bừng bỏ đi chỗ khác. Jin cười thích thú

-Haha trò này chưa bao giờ chán

Gim cố cười cười

-À, sao hôm nay em không đi cùng tiểu Thuyền Thuyền

...cậu ấy..đang giận em lắm

-Xảy ra chuyện gì?

Gim nhìn ra con sông với những sóng nước đặc quánh đen ngòm, nở nụ cười nhạt thếch

- Vì sự nhu nhược của em đã khiến cho cậu ấy phải xấu hổ

Jin nhìn Gim, để ý mới thấy có khá nhiều vết trầy xước, cậu đã lơ mờ hiểu được.

Đôi mắt Gim trở nên xa xăm, nhớ vài tuần qua chơi với Thuyền, rất vui, nhớ không còn cảm thấy cô đơn nữa, dù là osin nhưng Thuyền chưa bao giờ đối xử tệ với nhỏ cả, cho đến hôm nay, nhớ mới nhận ra, thì ra người ta chẳng hề coi nhỏ là bạn, chỉ có nhỏ tưởng bỏ thôi

-Cậu nên nhớ cậu đã hứa làm osin của tớ

-cậu như vậy khiến tớ mất mặt đấy

Gim bật khóc. Rốt cuộc, nhỏ vẫn chỉ có một mình

Jin giạt mình khi nghe tiếng nấc, quay sang thì thấy Gim đang vội vàng đưa tay quệt nước mắt, cậu nheo mắt, đột nhiên chộp lấy tay Gim, làm nhỏ giật cả mình

-Tay...bị sao vậy?

-Ồ..ơ chỉ trầy xước chút thôi

Jin có vẻ không hài lòng, cậu nắm chặt bàn tay dán chằng chịt băng cá nhân

-Em phải cẩn thận chứ..

Gim nghe vậy thì hơi đỏ mặt, trở nên bối rối

-....vì bàn tay này còn phải nấu thật nhiều đồ ăn ngon cho anh ăn nữa

Jin mếu máo, khuôn mặt trông rõ đau khổ. Gim bật cười, dù biết cậu quan tâm vì không ăn được đồ ăn ngon nhưng nhỏ vẫn thấy trong lòng rất ấm áp

-Vâng..

Bên kia của bờ sông

-Chẳng phải hôm qua đã nói hết rồi sao? Cô còn muốn nói gì nữa??

-Không có gì, em chỉ muốn gặp anh thôi

-Vậy tôi về đây

Thần dứt tay vào túi quay người bỏ đi, Triệu Như Quỳnh không đuổi theo mà mỉm cười

-Anh vẫn còn yêu em phải không? Nếu không anh sẽ chẳng ra đây chỉ để nói 2 câu

Như Quỳnh rõ ràng rất hiểu Thần vì hắn đã lập tức khựng người lại. Cô chậm chậm tiến về phía hắn, tự nhiên choàng tay qua cổ hắn

-Chúng ta hãy bắt đầu lại đi

Thần nhếch mép, gỡ tay cô ra

-Đừng nói nhảm nữa, đây sẽ là lần cuối tôi gặp cô, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa

-Anh không muốn gặp em nữa vì sợ lại yêu em sao?

-Tôi không lặp lại 1 sai lầm 2 lần

-Anh không lặp lại, anh chưa từng hết yêu em có phải không?

-Cô tự tin quá đấy

-Vì em hiểu anh

-Nếu hiểu, vậy cô cũng biết tôi-không-ngoại-tình

-Ngoại tình? Haha, vậy ra là vì con nhỏ đó sao?

-Tùy cô nghĩ

Thần không muốn nói nữa, hắn bước nhanh, nhưng Như Quỳnh không để hắn đi dễ dàng đến vậy, cô rướn người hôn hắn thật sâu, Thần ngạc nhiên, không đẩy cô ta ra, cũng chẳng có phản ứng gì

-Nhặt nhèo

Sau mẩn cưỡng hôn, hắn bỏ lại đúng một câu với đôi mắt vô cảm cho Như Quỳnh, cô không bực tức, chỉ có chút buồn thoáng qua, đưa tay chạm nhẹ lên môi

-Có thật...anh đã không còn yêu em?

Tiếng đàn dương cầm rộn rã đánh thức ngôi nhà đang say ngủ. Rón rén tiến đến từ phía sau, toan la lên thì đã có tiếng nói cất lên trước

-Dậy rồi à?

Như Quỳnh cụt hứng, có thể hình dung ra nụ cười tự mãn của Thần, cô ôm chầm lấy cổ hắn từ phía sau, bĩu môi

-Sao lần nào cũng bị anh tóm được thế nhỉ?

Thần mỉm cười, nắm lấy đôi tay mịn màng kéo cô ra trước cho ngồi vào lòng mình, hôn lên mái tóc của cô

-Anh luôn cảm thấy được em, công chúa à

Quỳnh đưa tay diu dàng vuốt mái tóc nâu rối, hắn toan hôn lên đôi môi anh đào thì cô đã vùng ra khỏi đôi tay rắn chắc, vừa cười to vừa chạy

-Thử xem anh có bắt được em không nào?

Hắn bật cười, chạy rượt theo

-Em chết chắc rồi

Thần lắc đầu, xua nhanh những kí ức chợt ủa về. Tim hắn nhẹ nhõm lên, đôi môi vẫn còn vương lại chút hương vị thật quen thuộc. Người con gái hắn từng yêu, người con gái để lại vết thương trong tim hắn, nào có dễ quên. Thở dài, Thần đẩy cửa bước vào nhà, và hắn khựng lại khi thấy Thuyên nằm ngủ gục trên ghế sofa, vẫn mặc trên người bộ đồng phục, hắn khẽ tiến đến thì đập phải đồng hồ bi dưới sàn, khiến cả thân người ngã ngược ra sau

-Về rồi à??

Thuyên ngồi dậy, dụi dụi mắt, nhìn dáng điệu tội nghiệp của chồng, nó nhếch mép

-Đáng đời

-Cô..

-Hôm nay anh đi đâu??

-....

-Có phải đi gặp cô ta không?

-Liên quan gì đến cô?

-Tôi là vợ anh

Tâm trạng vốn đã không tốt giờ còn bị hạch hỏi, Thần rất bực mình, hấn gắt lên

-Tôi không biết cô đang lầm tưởng gì, nhưng vợ chồng chỉ là trên danh nghĩa thôi, sự thực thì giữa tôi và cô vốn chẳng có quan hệ gì cả, với tôi, cô vẫn không khác gì một người xa lạ ngoài đường thôi, vậy nên đừng ỉnh cái quyền can dự vào cuộc sống của tôi nữa

Thuyên mở to mắt, thì ra trong mắt hấn nó vẫn chỉ là một người lạ. Hấn đã bước vào cuộc sống của nó từ lúc nào còn nó thì vẫn ở đâu đó ngoài vùng quan tâm của hấn. Thần hơi hối hận khi nói những lời quá đáng như vậy, nhưng cái tôi đã buộc hấn im lặng

Cắn chặt môi để không phải bật khóc, An Hiểu Thuyên ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào mắt hấn nói đồng dạt

-Sai rồi. Anh biết tên tôi, đặt biệt danh cho tôi, như vậy là hơn một người lạ ngoài đường rồi, anh không cần biết nhiều hơn, chỉ cần tôi biết nhiều về anh là đủ rồi

Để hấn đứng ngơ ở đó, nó hậm hực bỏ lên lầu, miệng lẩm bẩm

-Không uống công rảnh mấy viên bi ở đó, biết trước thì đặt thêm bàn chông cho hấn chết luôn rồi, tên đáng ghét

-NÀY TÔI NGHE RỒI ĐẤY

CHAP 16.2 – NỔI GIÓ

Cả 2 mang tâm trạng hậm hực bước ra khỏi nhà, không nhìn nhau đến nửa giây, dù vậy nhưng Thuyên vẫn bám theo Thần đến trường hấn như thường lệ. Jin bước đến chỗ vai Thần rồi ngồi xuống với ly sữa quen thuộc mọi sáng, “đánh hơi” thấy sự không ổn, cậu lên tiếng

-Này, hôm nay 2 anh chị sao thế?

Đáp lại Jin chỉ là khoảng im lặng kéo dài, rõ ràng là không bình thường rồi

-Này..

Thuyên đột ngột đứng bật dậy, nắm lấy tay người vừa ngồi xuống bàn bên cạnh

-....cậu là nhóc lớp 10 lần trước phải không? Won??

-...ơ..chào..chào chị

Won bối rối đẩy đẩy lại gọng kính, nó chỉ vào khay thức ăn của cậu, cười cười

-Này, có thể...cho chị cái bánh đó không???

-Hử?...à tất nhiên rồi, xin mời

Won cố nặn ra nụ cười, vậy là mắt toi phần trắng miệng. Hiểu Thuyên không chút áy náy, cầm ngay ổ bánh cắn ngon lành rồi nhìn Won cười tít mắt, cậu nhóc nhanh chóng đỏ mặt, chút tiếc nuối nhanh chóng biến mất, bây giờ nó có đòi cả khay thức ăn của cậu cũng được. Thần nhú mày nhìn đàn em lớp 10, trong lòng có chút bực bội không ưa

-Này, chết đói hay sao mà giật đồ ăn của người ta

-Mặc kệ tôi

Xử xong cái bánh với vận tốc ánh sáng, nó đứng dậy vỗ vai Won cảm ơn lần nữa rồi bước thẳng ra ngoài

-Vợ chồng mày cãi nhau à?

Để mặc Jin với câu hỏi “ngây ngô”, Thần bực bội đút tay vào túi bỏ đi 1 nẻo

Tan học

-Đi với em đến một nơi được không?

-Tôi đã nói đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi rồi mà

-Em...

-Tôi không muốn nghe bất kì điều gì từ cô nữa

-Khôi Thần..

-Cũng đừng tùy tiện gọi tên tôi

-..chỉ hôm nay thôi, hãy ở cạnh emm...

-Không

Triệu Như Quỳnh ngang bướng cổ nín tay hấn lại, Thần lạnh nhạt khoát tay, mất đà, cô ta ngã dúi xuống đất, vô tình quệt trúng mảnh gỗ làm xước bàn tay

-Ui

Như Quỳnh nhăn mặt xuýt xoa. Thần xoay người lại, không đành lòng, hấn cúi xuống cầm nhẹ lấy tay cô ta, đỡ lên, Như Quỳnh ngay lập tức chồm lên ôm chặt cổ hấn

-Hôm nay là...sinh nhật của em.., xin anh...

Thần thở dài, gỡ tay cô ta xuống

-Băng bó trước đã

Theo thường lệ Thuyền vẫn đứng ở cổng đợi Thần cùng về, và cảnh tượng đó làm sao thoát khỏi mắt nó. Mắt đùng đùng giận nó bước đến gần tay Thần ra khỏi tay của Như Quỳnh

-Hai người đang làm gì vậy?

-Liên quan gì đến cô?

-Tôi là vợ hợp pháp của anh ta, tôi có quyền

-Haha, trên danh nghĩa là như vậy, nhưng thực tế cô không là gì cả

Thuyền tức đến đỏ mặt, những lời cô ta nói giống hệt lời hấn nói hôm qua, điều này càng khiến nó sôi gan hơn

-Cô dựa vào đâu mà nói vậy, Dương Khôi Thần là chồng tôi, anh ta đương nhiên..yêu tôi nhiều hơn cô rồi

-Vậy sao???

Như Quỳnh bày bộ mặt nghi ngờ nhìn sang Thần, Thuyền cũng quay sang nhìn hấn, đôi mắt đầy hi vọng. Nhưng nhận được, chỉ là sự im lặng. Quỳnh mỉm cười rồi nắm lấy tay hấn kéo đi, Thuyền mím chặt môi

-Họ không phải là bạn bè đâu, người yêu đấy

-Phải, đã chia tay, nhưng Thần vẫn còn rất yêu cô ta

-Tôi không biết cô đang làm tưởng gì..... cô vẫn không khác gì một người xa lạ ngoài đường...

Nó cụp mắt xuống, cảm thấy tim nhói đau

-Tôi không bỏ cuộc dễ dàng thế đâu, đợi đó, Dương Khôi Thần

Phòng y tế

Khôi Thần nhanh chóng sát trùng rồi lấy băng cá nhân dán lên vết thương của Như Quỳnh, cô nhìn hắn cười dịu dàng, đã 3 năm rồi mà người con trai này vẫn chẳng thay đổi, luôn quan tâm chăm sóc cô rất chu đáo, điều này khiến cô càng yêu hắn hơn

-Đi ăn nhé

Khôi Thần nhìn nụ cười rạng rỡ kia, lòng có chút xao xuyến, hắn không đáp, nhưng đôi chân đã bước đi

Hơn 10 giờ tối Khôi Thần mới về đến nhà, lúc trước hắn luôn đi đến gần sáng, nhưng kể từ sau khi lấy Hiểu Thuyền, hắn chưa bao giờ về trễ hơn 9 giờ. Hắn bước vào và ngạc nhiên khi nhà cửa bật đèn sáng trưng

-Về rồi sao?

Hắn giật mình, Thuyền đang dựa người vào cửa bếp, hờ hợt hỏi

-Chưa ngủ sao?

-Đang chờ anh về

-Làm gì?

-Ăn cơm

-..gì??

-Ăn cơm. Đi nào

Nó đẩy hắn vào bếp, trên bàn ăn bày biện vài món, nếu so với bàn ăn ở nhà hàng Pháp hắn vừa mới ăn xong, thì những món này thật quá đạm bạc, nhưng nếu là những món do An Hiểu Thuyền tự nấu, thì là quá tuyệt rồi

-Cô...tự nấu hết à?

-Ừ

-Thật sao?

-*tức giận*

-Sao không ăn trước đi?? Biết mấy giờ rồi không??

-Anh đủ tư cách để hỏi sao? Là vì ai nên tôi mới ngồi đến ngu người hả?????

-Tôi có bảo cô đợi sao?

-Phải rồi là tôi ngu ngốc nên mới thế, giờ có ăn không thì bảo

-...ăn

Khôi Thần ngồi xuống, cẩn thận gấp từng miếng rau miếng thịt, nhìn đến mòn mắt mới ăn, nhai thật chậm, nuốt thật từ tốn. Hiểu Thuyền nhìn mà phát bực, nhưng thôi dù sao hắn cũng chịu ăn

-Thế nào?

-...lạ

-Lạ???

Hiểu Thuyền nhún mày, nó nhớ đã nếm rất kĩ mà, không lẽ lưỡi có vấn đề

-Những món này...nuốt được

Pặc

-Đùa nhau à?

Nó mặt tối sầm, chiếc muỗng đã gãy làm đôi. Khôi Thần không để ý đến khuôn mặt đầy sát khí của nó, hấn chống cằm nghiêm túc hỏi

-Này nói thật đi, có thực là cô làm không?

-....không

-Biết mà

-Nói thế cũng tin à??

-Ừ

-..anh....

-Nói thế cũng tin à

-....

Hắn cốc nhẹ lên đầu nó, miệng khê cười

-Rất ngon

Thuyên thoáng đỏ mặt, nó húng hắng ho che đi nét bối rối

Hắn đột nhiên cầm tay nó, kéo đến chỗ ghế sofa

-Không ý thức được là mình bị thương à?

Hắn hỏi giọng pha chút lo lắng, cẩn thận dán băng cá nhân lên....cả 10 đầu ngón tay của Thuyên. Nó nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi

-Có thật không?

-???

-Anh...còn yêu cô ta?

Hắn khựng tay lại, trong đáy mắt ánh lên chút ngỡ ngàng và khó chịu

-Không liên quan đến cô

-Tôi có quyền được biết

-Vì cô là vợ tôi sao?? Đừng cứ...

-Vì tôi thích anh, nên tôi có quyền được biết

-Cô....đang nói gì thế???

-Chẳng biết

Khôi Thần vừa khó hiểu vừa muốn tức điên lên, nhưng khi thấy vẻ mặt buồn bã của nó, hắn lại không nỡ, thôi thì cứ coi như không nghe thấy gì, tiếp tục cúi xuống băng cho nó

-Này trả lời coi

-....có lẽ

Thần biết với tính cách ngang bướng của “vợ” thì tốt nhất cho đại một câu trả lời ba gài. Nhưng hắn không nhận ra rằng, chữ “có lẽ” của hắn chẳng khác nào là “còn”

-Còn..với tôi thì sao?

Hắn hơi dừng lại chút, rất nhanh, lại tiếp tục

-Bình thường

An Hiểu Thuyên lập tức rút tay lại, Thần nhìn nó đầy thắc mắc

-Tôi không thích những gì mơ hồ

-...

-Nếu...anh không quên được cô ta, cũng xác định sẽ không thể nào thích tôi, thì...đừng quan tâm đến tôi nữa
Thần trầm ngâm, hẳn không biết phải nói gì đây, hẳn chưa bao giờ suy nghĩ nghiêm túc về chuyện tình cảm, cứ để mọi thứ diễn ra tự nhiên, đến đâu hay đến đó thôi

-Tôi có quên được cô ta không? Rõ ràng là..không. Tôi có thể yêu được cô không? Tôi cũng không biết, nhưng..tôi hi vọng là có

-Được rồi. Vậy là đủ rồi

Thuyên nói lớn, khoe môi hơi cười, rồi lại ngồi xuống cạnh hắn chìa tay ra

-Giờ thì băng tiếp đi

17. Chương 17

CHAP 17 – THÁCH ĐẤU

Một ngày nắng đẹp, Như Quỳnh ngồi chống cằm, mắt nhìn ra cửa sổ, chăm chú quan sát những chiếc lá cuối cùng đang cố sức bám víu vào cây mẹ, để rồi đợt gió nhẹ thoảng qua cuốn đi chút sức lực cuối cùng khiến chúng chao lượn và mệt mỏi đáp xuống mặt đất

-Như Quỳnh, con bé lúc này kêu cậu ra làm gì vậy??

Một bàn tay khẽ đặt lên vai cô, cô không quay lại cũng chẳng buồn đáp, cô luôn ghét những đứa nhiều chuyện, Quỳnh chau mày khi bị người khác chạm vào, nhưng rất nhanh đôi lông mày thanh tú lại dần ra đầy thích thú khi cô nhớ đến buổi nói chuyện lúc này

-Cô nói gì cơ? Tôi nghe không rõ

-Tôi nói: Hãy thi đấu đi, cạnh tranh công bằng

An Hiểu Thuyên nhắc lại, giọng đầy quả quyết, khuôn mặt thường đùa nghịch hằng ngày cũng trở nên nghiêm túc, Triệu Như Quỳnh khoanh tay, nhìn Thuyên từ đầu đến cuối rồi nhếch mép cười

- Ngoại hình, IQ, gia thế, tất cả tôi đều hơn cô. Cô lấy gì để đấu với tôi?

-Thứ quan trọng nhất, tình cảm của Dương Khôi Thần

-Haha, chắc không nói cô cũng biết, anh ấy yêu tôi hơn cô

Hiểu Thuyên lướt mắt qua Như Quỳnh, quay người bước đi

-Đừng chắc chắn như thế

-Tự tin nhĩ?

-5 giờ chiều. Sân bóng

-Này sao không trả lời thế?

Tiếng nói làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Quỳnh, cô lại chau mày, xách cặp đứng lên

-Ở đi đâu vậy?? Sắp vào học rồi

-Tôi sẽ học tiếp nếu cô ngậm mồm lại

Con nhỏ kia mở to mắt kinh ngạc, cả lớp học cũng bỗng trở nên yên ắng. Biết rõ thế lực nhà họ Triệu, cô gái kia đành ngậm đắng nuốt cay, ngồi xuống im lặng không nói nửa lời, Như Quỳnh nhếch mép, ngồi lại vào chỗ. Buổi học bắt đầu

-Này

Khôi Thần nắm lấy tay Thuyền kéo giật nó lại, không những không bắt ngờ, nó còn thản nhiên trả lời

-Gi?

Sắc mặt hắn rõ là đang bực mình, nhìn thấy khuôn mặt dửng dưng như không của nó càng khiến hắn tức điên, cố kiềm mình lại, hắn nói

-Cô đang làm trò gì vậy?

-Trò gì?

-Cô và Triệu Như Quỳnh

-À, nghe rồi sao?

Sắc mặt ngày càng tệ, hắn không giữ nổi nữa, gằn giọng hét lên

-Cô xem tôi là phần thưởng hay sao???

Hiếu Thuyền không nhìn hắn, nó đưa mắt nhìn vô định, mãi lúc sau mới thốt ra câu đáp nhẹ tênh

-...ừ

Thần há hốc mồm trước câu trả lời tỉnh queo, trong khi hắn đứng sững người thì nó đã dợm người quay bước đi, sực tỉnh, hắn lập tức đuổi theo kéo nó lại, nhưng bỗng nhiên, Hiếu Thuyền xoay người lại, lấy cánh tay chặn ngang ngực Thần, áp sát hắn vào tường, khuôn mặt bỗng trở nên đầy sát khí, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào hắn

-Ngoan ngoan nằm trong hộp mà đợi tôi rình về, nghe chưa

-...cái...quái gì thế???

Để hắn ngỡ ngác với câu hỏi lơ lửng, nó đã hùng hổ chạy biến vào dãy hành lang

Trường THPT M

Thuyền bước chậm chạp trên hành lang, mồ hôi nhễ nhãi khắp người. chẳng là cô nàng vừa mới chạy 5 vòng sân để rèn thêm thể lực cho trận chiến chiều nay. Lết đến gần cuối hành lang thì nó nghe tiếng huých huých kèm theo tiếng nấc và một vài tạp âm chói tai khác, nghe qua cũng đủ biết lại là một vụ bạo lực học đường nữa đây. Bước đến chỗ rẽ ngoặt, Thuyền tựa người vào tường, khoanh tay nhìn vào “hiện trường”. Khắp sàn vương *** toàn cơm, đồ ăn, phích nước, lẫn trong đó còn có bút viết sách vở

-Tôi...đó là tất cả số tiền tôi có..thật mà..

-Đừng lừa tao, giàu như mày mà chỉ có ngần này để tiêu xài thôi à???

-Tôi...tôi..thật sự không c..

-%\$^\$&%

-Ồ, chị Hai

Một nhỏ đã nhìn thấy nó, sợ hãi bước lùi lại, cúi gằm mặt xuống đất, nhưng không như những lần trước, lần này, Thuyền chỉ thản nhiên đứng nhìn, liếc mắt qua Gim với đủ thứ thương tích trên người và chiếc áo không còn lành lặn, nó lạnh nhạt nói

-Sao không tiếp tục đi?

-Ồ..ơ

-Đừng lo, tao không cần đâu

Gim mím chặt môi, mắt dán xuống đất, nước mắt đã rơi lã chã. Bọn kia nghe vậy nửa mừng nửa do dự, nhưng rồi sau một lúc thấy không động tĩnh gì thì vài đứa mạnh dạn nắm tóc Gim và tiếp tục hành hạ nhỏ. Thuyền ngáp dài, vươn vai rồi bỏ vào phòng thay đồ. Sau khi cánh cửa phòng thay đồ đóng sầm lại, lũ ở ngoài tạm dừng tay

-Vây tin đồn là có thật rồi

-Ừ, chị Hai không còn bảo vệ cho nhỏ tiểu thư này nữa

-Haha, yếu đuối vô dụng thế kia thì ai chẳng ngán

-\$#^&%\$^\$#

Gim cổ không bật lên tiếng nấc, cố gắng gồng mình chịu đòn đau, nhớ lại đôi mắt lạnh băng của Thuyền khi này, nhớ thấy vừa đau vừa hận, dẫu biết mình chẳng có quyền gì để ghét Thuyền, chẳng qua nhỏ thấy thật xót xa cho cái gọi là “bạn” thôi

5 giờ chiều. Sân bóng trường N

Không biết là ai đã ngóng được tin 2 nhân vật đình đám của 2 trường sẽ thi đấu với nhau nên sân bóng chật ních người. Khôi Thần đứng nép một góc, nhíu mày nhìn nó, thầm cầu mong mọi chuyện diễn ra bình yên

“Bụp bụp bụp”

Thuyền đập trái bóng xuống sàn, từng nhịp từng nhịp đều đều, cả sân nhanh chóng im phăng phắc, nó nói ngắn gọn

-5 trái phân thắng thua

Như Quỳnh cười, rồi nhanh chóng lao vào giành bóng, 2 người cứ như giễu nhau, dều qua dập lại, tạo nên tiếng giày kin kít nghe chói tai vô cùng, Như Quỳnh được lợi thế cao, nhưng lại thường xuyên để lộ nhiều sơ hở, Thuyền tận dụng những chỗ hở đó, nhanh chóng lách người qua và ném vào rổ. Ghi được 1 điểm đầu tiên

Cả sân bắt đầu nhộn lên tiếng hò hét cổ vũ, nhưng tuyệt nhiên không hề nghe thấy có chủ ngữ trong câu, rõ ràng không ai muốn nghiêng về ủng hộ riêng 1 người để rồi đắc tội với người kia

Đã 30 phút trôi qua mà tỉ số vẫn lì lợm dừng lại ở 4-4. Thuyền đưa tay lên quệt mồ hôi, Như Quỳnh cũng chống tay lên đầu gối, thở lấy hơi. Nó không ngờ cô ta nhìn trông tiểu thư vậy mà thể lực cũng không tồi, nhưng nó không chịu thua đâu, cầm chặt trái bóng trong tay, Thuyền tự nhủ thầm đây chính là cơ hội cuối cùng của nó, nhún người lấy đà và bật lên thật cao, nó dùng hết sức ném trái bóng vào rổ. Nhưng với cái sức trâu của Thuyền, cộng thêm lòng nóng như lửa đốt. quính quáng nhắm nhắm mục tiêu, thế là quả bóng mặc nhiên bay lên rất cao, cao đến nỗi đụng trúng chiếc đèn chiếu sáng và lực đủ mạnh để khiến cho cái đèn cồng kềnh rớt xuống, nhắm thẳng vào Triệu Như Quỳnh đang trợn tròn mắt kinh ngạc bên dưới. Cả sân bóng la thất thanh, nhưng cô ta dường như chẳng còn nghe thấy gì, cứ đứng đó trơ mắt nhìn vật thể chiếu sáng sắp rớt vào đầu mình đến nơi

-Cẩn thận

Thần la lên, rồi nhanh chóng xô cô ta ra

Uỳnh..Rầm

Âm thanh chết chóc xé toạt không khí, hút hết tất cả tiếng động còn lại. Những mảnh kiếng vỡ vụn rải rác dưới sàn, bụi bay từ mù một góc, mọi cặp mắt đều chăm chú nhìn về đồng hồ vận động

Khôi Thần đưa tay lên xoa xoa đầu, một vài vết xước khiến hấn khẽ nhăn mặt lại. Hiểu Thuyền cũng từ từ bò dậy

-Máu...máu kia

Một giọng con gái thét lên. Thần kinh ngạc nhìn theo, chân của Như Quỳnh bị dàn đèn đè trúng, máu loàn uớt cả sàn. Quỳnh đau đến không thét nổi, khuôn mặt đầm đìa mồ hôi và ngày càng tái xanh. Hấn nhanh chóng bế cô lên, lao như bay ra ngoài, mọi người trong sân cũng bàng hoàng không kém, vài người cũng vội vàng chạy theo, số còn lại đứng chỉ trỏ, chiếu tia nhìn vào “hung thủ”, vài tiếng xì xào nổi lên

-Trời ơi, không phải cố tình đó chứ??

-Chắc chắc, nhắm không đâu lại nên giờ trò chứ gì?

-Tôi biết ngay cô ta không phải hạng tử tế gì mà

-\$@#

-#%^%~\$

Số là từ sau vụ quây tung bùng nhà ăn, trường N hoàn toàn anti An Hiểu Thuyền, nay được dịp xả xói bởi móc nó, đương nhiên phải tận dụng rồi. Thuyền nghe hết, nhưng nó chỉ im, mãi lúc sau mới từ từ ngược mặt lên, nhìn thẳng từng người, từ tốn nói

-Đứng đây...không sợ đèn đèn khác đập vào đầu à?

Nhìn khuôn mặt tỉnh queo và ánh mắt lạnh băng của nó, chẳng ai dám nói gì nữa, mặt tái xanh chạy nhanh ra khỏi sân đấu. Rất nhanh, chỉ còn một mình Thuyền ngồi lại trong sân, nó gục mặt vào 2 bàn tay. Khuôn mặt lo lắng của Khôi Thần, đây là lần đầu tiên nó thấy, và thật đáng buồn khi chẳng phải dành cho nó. Giờ đây nó đã cảm nhận được rồi, rằng nó chưa từng thực sự bước chân vào thế giới của Dương Khôi Thần, rằng thế giới của hắn vốn không chào đón sự hiện diện của nó và đã mặc nhiên gạt nó ra ngoài

Thuyền nằm xuống sàn, nó mệt mỏi quá, tim đau lắm. Mọi thứ chợt trở nên nhạt nhòa...

-May quá chị đã tỉnh rồi

Một giọng nói mừng rỡ thốt lên, động tác đẩy gọng kính quen thuộc khiến Thuyền bật cười

-Lại phiền nhóc vác bà chị này rồi

-Ồ..ơ đừng khách sáo

-Tại sao lần nào chị gặp nạn cũng được nhóc cứu nhỉ??

Won bối rối gãi đầu không biết trả lời thế nào. Thuyền lại cười, thằng nhóc này thực sự rất dễ thương. Nó chống tay ngồi dậy thì chợt thấy đau nhói ở tay

-Cẩn thận đấy, vết thương của chị không nhẹ đâu

Nhìn cánh tay băng trắng toát, Thuyền lại thấy chạnh lòng, lắc đầu xua nhanh những chuyện không nên nghĩ nữa, nó quay sang hỏi Won

-Mà này sao em hồi phục nhanh vậy?

-Hơ...có gì đâu, vì..em quen rồi

Won vừa cười vừa ngượng nghịu trả lời, Thuyền nhún mày

-Quen? Em hay bị bắt nạt sao??

-Ồ...đâu có, chỉ tại em..khiến các cậu ấy ngứa mắt thôi

Won chẳng dám nhìn vào mắt Thuyền, cậu nhìn chăm chăm xuống sàn mà trả lời. Cậu nhóc này làm Thuyền nhớ đến Gim, ánh mắt bối rối ngượng ngùng, vết thương thường trực mọi nơi trên cơ thể, bộ dạng sợ sệt luôn lầm lũi im lặng bước đi trong trường học

Xót xa quá

Thuyền nhảy xuống giường, cầm tay Won lôi cậu đi. Won ngơ ngác không biết nên phản ứng thế nào, chỉ biết ngoan ngoãn đi theo

Thuyền dừng lại, vịn tay vào lan can, nhòai người ra ngoài, hét thật lớn

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Rồi nó mỉm cười, quay sang nói với Won

-Nào, hét thử đi

-Sao cơ??? Hay là thôi đi, em không...

-Nhóc có yêu ba mẹ mình không?

-Ồ...đương..đương nhiên rồi..

-Họ đang ở đâu?

-Họ..đang công tác ở Pháp..

-Vậy chị nghĩ nhóc nên bay ngay sang Pháp dập đầu tạ lỗi với họ đi

-.sao...sao...

-Vì đã khiến cơ thể khỏe mạnh mà họ ban cho em, phải hứng chịu những vết thương như thế này

-.....

-Em muốn làm họ đau lòng vì bộ dạng này của mình sao? Em muốn tiếp tục chịu đựng gót giày của những đứa rác rưởi kia? Em muốn nuông chiều sự yếu đuối của mình suốt đời sao?

-.....

-Nếu không, thì hãy làm theo những gì chị nói. Hết đi

Wom mím chặt môi, đôi mắt đỏ ngầu, bàn tay run run, cậu nhìn nó, rồi hít một hơi và hét lên thật to tiếng thét tận sâu trong lòng mình, tiếng thét đã bị đè nén bấy lâu

Thuyên mỉm cười gật gù. Won cũng nhìn nó cười

-Sao chị lại giúp em?

-Vì nhóc luôn là người cứu chị, chị lại chưa muốn chết, nên đương nhiên phải bảo toàn tính mạng và sức khỏe cho nhóc để nhóc tiếp tục cứu chị rồi

-.sao...sao cơ

Thuyên cười hả hê bước đi, nhóc Won bất ngờ vì câu trả lời rồi cũng lắc đầu bước theo

-Mà này...cho em hỏi..

-Sao?

-Việc hét lúc nãy thì giúp ích gì cho em??

-Sao không? Trước mắt thì khi bị ai đánh em cứ hét lên như vậy cho người ta đến giúp, đây là chiêu nhẹ nhàng mà luôn hiệu quả, bí kíp đấy

-Bí kíp kiểu gì thế?? Chiêu này chỉ hợp với con gái thôi mà

-Ý kiến cái gì, cậu như vậy chẳng giống con gái là gì, thể lực chẳng có thì còn đòi hỏi gì nữa, chị đây quý lắm mới cho cậu biết

-.@%#%#\$%

-.%#%\$%^&%^

-Được rồi đến nhà rồi, nhóc về đi

-Vâng, chúc chị ngủ ngon

-Ngủ ngon

Thuyên mỉm cười, nhìn theo Won đến khi bóng cậu khuất sau con đường mới mở cửa bước vào nhà

-Ung dung quá nhỉ?

Nó giật mình, Thần đã về và đang ngồi trên sofa từ lúc nào, thấy nó không đáp, hần nói tiếp

-Hôm nay gây chuyện lớn mà còn thoải mái đi hẹn hò sao?

-Anh mệt rồi lên phòng nghỉ đi

-Tôi đang hỏi cô, cô rút cuộc có ý thức được mình vừa làm gì không hả??

-Không. Vì tôi chẳng làm gì cả

-Cô..thật trơ tráo, cô có biết cô suýt giết chết một người không???

-Cô ta vẫn chưa chết kia mà

-..sao...cô có thể nói thản nhiên như thế chứ

-Vậy anh muốn tôi phải nói thế nào? Đó là tai nạn ngoài ý muốn

-Tai nạn? Thật vậy sao

Thuyên nhú mày

-Anh nghĩ tôi làm?

-Hi vọng là không

Nhìn vào mắt hắn, nó đã hiểu. Thuyên đưa mắt nhìn về phía cửa kính, mơ hồ hỏi

-Băng bó rồi chứ?

-Cô mà cũng quan tâm đến cô ấy s..

-Tôi đang nói anh

-..sao..

-Chẳng phải anh bị thương ở lưng sao?

-.....

-Tôi vẫn nghĩ, dù mọi người có nói tôi thế nào, thì anh vẫn là người hiểu tôi nhất, nhưng, hình như tôi lầm rồi. Tôi chắc chắn mình đã có một vị trí, rất nhỏ thôi, trong tim của anh, nhưng, tôi cũng lầm rồi. Tôi đã xác định dồn hết tất cả tình yêu và sự chân thành cho anh, nhưng....

Thuyên hơi dừng lại, nó nhìn hắn lạnh căm, nước mắt rơi ướt đôi má bầu bĩnh, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh lạ lùng

-....đó chính là sai lầm lớn nhất của tôi, anh chẳng đáng để tôi yêu

18. Chương 18

CHAP 18 – TRUE LOVE

Khôi Thần kinh ngạc, nó vừa nói gì vậy. Nhìn theo bóng dáng một mỗi khuất sau hành lang tầng 2 của Hiểu Thuyên, tim hắn chợt đau. Hắn vốn không muốn nói nặng với nó như thế, chẳng qua, thấy một thằng con trai khác đưa nó về nhà, khiến tâm trạng hắn đột nhiên bức bối, thế là trút hết vào nó.

Dương Khôi Thần thở dài, một mỗi thả người xuống ghế. Đêm nặng nề trôi qua

Sáng sớm hôm sau, hắn đã chạy lên phòng, quyết tâm gặp nó để nói rõ chuyện hôm qua và xin lỗi, nhưng...căn phòng vắng tanh. Mền gối đã được xếp cẩn thận, An Hiểu Thuyên đã rời nhà từ sớm

-Tiền của hôm nay đâu?

-Không..không có....các cô đã lấy hết rồi còn gì

-Nói láo, mày không muốn đưa chứ gì?? Chị em đâu, đánh cho đến khi nó ới ra thì thôi

Những tiếng động này dường như đã trở thành một điều hiển nhiên, suốt cả tuần nay ngày nào Gim cũng phải hứng chịu cảnh bắt nạt này, và tệ hơn cả, là sự vô tình của An Hiểu Thuyên mỗi khi nó đi lướt qua. Hôm nay cũng vậy, bọn bắt nạt giờ đây đã chẳng còn sợ hãi gì khi thấy nó đến, Hiểu Thuyên băng qua hành lang để vào lớp. Chợt. Nó dừng lại. Đám kia dường như đã cảm nhận thấy điều không bình thường, ngay lập tức dừng việc đang làm lại. Tất cả bỗng trở nên yên ắng. Gim cố sức chống tay ngồi dậy, đầu tóc rối

bù khiến nhỏ chẳng biết xung quanh xảy ra chuyện gì, chỉ thấy đột nhiên có một người cúi sát xuống cạnh nhỏ, nói thật khẽ

-Chán chưa?

Gim mím chặt môi, tay nhỏ nắm chặt khiến chiếc váy đồng phục trở nên nhàu nát, nhỏ bật khóc nức nở, nói như hét

-Chán.....tôi chán cảnh này lắm rồi, làm ơn...

Thuyên mỉm cười hài lòng

-Vậy thì, đánh đi

Nó đứng lên, quay sang nói với lũ kia

-Tụi bây phải mạnh tay lên chút, đánh đến lúc nó nhập viện thì chẳng phải có tiền viện phí xài sao

Lũ kia tròn xoe mắt, rồi cũng thấy thật có lý, lập tức nắm tóc lôi Gim dậy, ra tay thật có mạnh hơn trước. Thuyên lùi lại, nhìn Gim la lên thật lớn

-Đánh đi

Gim dùng hết sức bình sinh, đẩy tay con nhỏ đang nắm đầu mình ra, rồi liên tục xô ngã những con khác, đám đó bàng hoàng, lần đầu tiên “tiểu thư” dám chống cự lại, nhưng với sức khỏe và cảnh “một chấp hết”, Gim chỉ có thể yếu ớt vùng vằng vài có gọi là lấy lệ chứ chẳng thấm vào đâu so với tụi trâu kia, nhưng mặc cho thế nào, nhỏ vẫn dùng hết sức phản kháng lại. Lúc này Thuyên mới bước vào cuộc chơi

-Đủ rồi

Chỉ một câu nói thôi mà làm cho lũ kia giật mình, dừng lại ngay tức khắc. Nó đến bên Gim, đỡ nhỏ đứng dậy

-Từ bây giờ “tiểu thư” do tao phụ trách

-Chị...chị Hai..

-Sao? Mà có ý kiến??

-À..à không..không có ạ

Không ai dám lên tiếng nữa, chỉ biết tức tối nhìn nó dẫn Gim đi

-Cậu, 3 vòng, nhóc, 5 vòng. Bắt đầu

Hiếu Thuyên ngồi xuống ghé đá, thản nhiên nói với Gim và Won. Cà 2 nhìn sân trường rộng cả trăm mét, đến đưa mắt nhìn thôi đã thấy mỏi rồi, nói chỉ đến chạy, chạy hết số vòng yêu cầu, chắc cũng đã bỏ mạng đầu đó trên sân rồi, nhưng xét trên tất cả phương diện, thì chẳng ai muốn chọn chết dưới tay An Hiếu Thuyên

Gim thở phì phò, ngồi xuống cạnh Thuyên, tu ừng ực chai nước lạnh, mặt nhỏ đỏ bừng, tóc tai mặt mũi đều lấm lem mồ hôi

-Chắc cậu ghét mình lắm

Gim mở to mắt khi nghe Thuyên nói, nhỏ chớp chớp mấy hồi, uống thêm ngụm nước rồi nói khẽ

-Cũng..có một chút

Thuyên cười, nhưng cái cười thật buồn

-Vì..lâu như vậy mới bắt chuyện lại với mình

Gim cúi mặt nói tiếp, đôi má hơi ửng hồng, trong lòng nhỏ, thật ra rất quý người bạn như An Hiếu Thuyên, và luôn chờ nó nói chuyện lại với nhỏ. Lần này Thuyên bật cười thật sự, cảm thấy mình thật may mắn khi có được một người bạn như vậy

-Chị à....em không chạy nổi rồiiiii

-Im lặng mà chạy tiếp đi nhóc

Won đứng than thở gì đó rồi cũng ráng lết mà chạy tiếp, bộ dạng vùng vằng trông đến buồn cười, 2 nàng nhìn nhau, cười to

-Anh không cần ngày nào cũng vào thăm đâu

Triệu Như Quỳnh cười dịu dàng, gấp cuốn sách lại, cô nắm lấy tay Khôi Thần, nhưng hắt rút ra, mặt quay nhìn hướng khác

-Cô không cần phiền giùm tôi. Tôi đến vì trách nhiệm

-Trách nhiệm? Tưởng anh nói giữa chúng ta không còn quan hệ gì nữa

-Không sai. Tôi muốn nói đến trách nhiệm của người chồng khi vợ gây ra lỗi

Quỳnh nhú mày, rồi cô ta lộ rõ vẻ không hài lòng

-Vậy ra anh vào thăm em là vì cô ta??

-Đó chỉ là tai nạn, đừng xé ra to

-Tai nạn? Ai mà tin chứ? Chẳng có tai nạn nào lại trùng hợp như vậy cả?

Khôi Thần đưa tay lên nhìn đồng hồ, rồi xách cặp bước ra ngoài

-Tùy cô, nếu là một âm mưu, thì chắc chắn kẻ đứng sau cũng không phải là cô ấy

-Anh tin tưởng cô ta quá nhỉ?

-Vì cô ấy không giống cô

“Sầm”

Cánh cửa đóng lại, Triệu Như Quỳnh tức tối gạt đổ bình bông. Dám so sánh cô với con nhỏ đó, thật nhục nhã, nhưng rồi, cô ta nhanh chóng mỉm cười, bó hoa thủy tiên mà ngày nào Khôi Thần cũng đem vào rõ đã vạch trần lời nói dối của hắn, hắn vẫn còn tình cảm với cô, chắc chắn là vậy, và chỉ cần có thể, cô tự tin nhất định sẽ giành lại được hắn

Một tuần sau thì báo chí đưa tin tiểu thư nhà họ Triệu đã được ra viện, vụ việc xung quanh chuyện cô bị thương cũng không bị khai thác nhiều, tất cả đều quy về tai nạn, những chỉ trích về An Hiểu Thuyên cũng dần dịu đi, và cũng kể từ khi Như Quỳnh xuất viện, Khôi Thần ngày nào cũng về trễ, đến sáng hôm sau thì trên khắp các báo đều in hình 2 người đi hẹn hò, dần dần cứ vậy, việc Như Quỳnh tiểu thư hiện đang hẹn hò với thiếu gia nhà họ Dương nhanh chóng lan truyền như 1 cơn sốt

-Này, cậu ấy đến kìa

Gim huých nhẹ Jin, nhắc cậu dẹp tờ báo vào, nhưng tên cứng đầu không sợ chết này vẫn ngang nhiên giờ cao tờ báo mà đọc to

-“Theo một nguồn tin đáng tin cậy thì khoảng tháng 2 năm sau cả 2 sẽ tiến đến hôn nhân..”

“Bộp”

Hiểu Thuyên không thương tiếc ném vào đầu Jin một.....tờ báo khác. Cậu xoa xoa đầu cười đều

-Đọc rồi à

-Chắc vậy

Nó trả lời hời hợt rồi cầm cùi ăn sáng, rất nhanh nó đã chén sạch, uống tiếp hộp sữa, nó hỏi Jin

-Hôm nay anh qua đây làm gì?

-Đọc báo

-Đọc xong rồi thì về đi

-Này tiểu Thuyền Thuyền, thái độ với một người đưa tin tốt đến cho em thật tệ đó

-Tin tốt?

-Yeah

Nhìn vẻ mặt thích thú của Jin, Thuyền biết tổng cậu đang chờ điều gì

-Muốn gì?

-Chỉ em hiểu anh. Một suất ăn ngon ở nhà em, thời hạn một năm

-Dễ thôi, có cần em chỉ cách được ăn ngon hoài không??

Jin nghe đến đó mắt sáng rõ, cậu chồm đến, hỏi tới tấp

-Sao sao sao???

-Cưới đầu bếp của em đi

Thuyền nói tỉnh queo, Gim nghe thế đỏ mặt, xấu hổ đến nỗi chẳng dám ngước mặt lên, Jin xoa xoa cằm

-Cũng có lý, này Gim, em có đồng ý không?

-Bớt nhiều chuyện đi, tin tốt của anh là gì???

-À...hà hà hà, em sẽ rất thích à xem....

Hôm nay Thuyền trốn về sớm, dù gì ngồi trong lớp học mấy môn chán phèo cũng chỉ làm hại não thêm, lúc trèo qua cổng trường, nó đụng phải một người khiến nó rất ngạc nhiên

-...mama Dương??

Đặt tách trà xuống bàn mời mama Dương, nó hồi hộp ngồi chờ xem bà định nói chuyện gì với mình

-Ta mới xuống sân bay cách đây 2 tiếng, và đã đọc trên báo rồi

-....

-Thật không ngờ cô ta lại trở về đây

Bà chợt đứng lên, bước đến kệ tủ nơi đặt một cây đàn dương cầm nhỏ màu trắng, bà đưa tay chạm nhẹ lên từng phím trắng đen, giọng nói trở nên xa xăm

-Khôi Thần lúc trước...rất thích đàn, trở thành một nghệ sĩ dương cầm là ước mơ từ nhỏ của nó. Năm ấy, khi gần đến kì thi chung kết toàn quốc, thì...xảy ra vụ rùm beng đó

Mama Dương dừng lại, bà đang cố nén cơn xúc động, đã 3 năm rồi, nhưng cho đến giờ khi nhắc lại, bà vẫn cảm thấy thật đau lòng. Thuyền ôm chặt lấy ngực, mắt mở to. Tất cả những gì nó nghe được từ hôm nay, thật quá sức tưởng tượng. Mama Dương bỗng tiến đến cạnh nó, nắm tay nó thật chặt

-Tiểu Thuyền, con đừng từ bỏ nhé

Bà âu yếm nhìn cô con dâu mà bà xem như con gái ruột. Từ khi cô bé này bước vào cuộc sống của con trai bà, bà thấy rất rõ hẳn đã cười nhiều hơn trước, là một người mẹ thì ai chẳng hi vọng con mình được hạnh phúc chứ, và bà biết rõ, An Hiểu Thuyền chính là người có thể đem hạnh phúc đến cho Khôi Thần

-Ta biết, con trai của ta, tính nó nóng nảy cộc cằn, yêu nó, rất khó khăn, nhưng...

-Mẹ à, con trai của mẹ, thật sự rất ngốc nghếch

-Hử..à..

-Nhưng..con chính là yêu sự ngốc nghếch chân thành đó của hẳn. Mẹ yên tâm, con nhất định giành chồng con về

An Hiểu Thuyền cười thật tươi, Mama Dương cũng gật đầu cười đáp lại

-Được rồi, vậy bây giờ mẹ con ta đi mua sắm thôi

-Sao ạ? Thôi con không thích đi đâu mỗi chân lămmm

-Đừng nhiều lời, ta về đây cốt là để đi mua sắm với con

-Mẹ chỉ toàn lấy con làm ma-nơ-canh thôi, con không đi đâuuuuuu

-Không ngờ cô còn mặt mũi để hện tôi ra đây

Như Quỳnh ngồi xuống chiếc ghế đối diện Hiểu Thuyên, kiêu ngạo khoanh tay lại như đang ngồi trước một phạm nhân. Nó không để tâm

-Trận đấu bóng hôm đó, vẫn chưa phân định thắng thua...

-Haha, chẳng phải kết quả đã quá rõ rồi sao. Khôi Thần không tiếc sinh mạng để cứu tôi, điều đó cho thấy anh ấy vẫn còn rất yêu tôi

-Phải, “hoạn nạn thấy chân tình”, không ngờ dần dần lại rơi trúng cô, thật là trùng hợp

-Ồ không, cũng là nhờ cô ném quả bóng lên đó thôi

-....

-Dù sao thì, Khôi Thần vẫn thuộc về tôi rồi, cô hãy chấp nhận bỏ cuộc đi

-“Phần thưởng” đúng là đã thuộc về cô, nhưng bỏ cuộc hay không là do tôi quyết định

-Này, cô là con gái mà không có chút lòng tự trọng hay sao

Thuyên cười, đẩy ghế đứng dậy

-Đừng đánh giá tôi như một người con gái bình thường, vì đạt được thứ mình muốn, tự trọng? tôi sẵn sàng vứt bỏ, và khi đó, cô sẽ không nhận được cách đối đãi tử tế như ngày hôm nay nữa đâu Triệu tiểu thư

Như Quỳnh tức giận nắm chặt tay, nói không nên lời. Trước khi đẩy cửa bước ra, Thuyên còn cố ngoái lại nói

-À, lần sau nếu muốn nói lỏng ốc vít đèn thì nhờ người có kinh nghiệm hơn nhé, còn nữa, không cần cảm ơn tôi vì đã phối hợp giúp cô diễn thành công vở kịch đâu

Như Quỳnh bàng hoàng nhìn nó, nó nháy mắt cười với cô ta rồi bước ra ngoài. Nó biết kế hoạch của cô ta, và nó cũng muốn xem phản ứng của Khôi Thần thế nào nên cố tình ném thật mạnh trái banh vào chùm đèn đó, và rồi mọi chuyện diễn ra theo đúng dự tính, nó dù đã đoán trước được nhưng vẫn thất vọng tràn trề, và hối hận, rất hối hận, hối hận vì đã không ném rớt chùm đèn to hơn để đè gãy cả chân của cô ta, và thực ra nó chấp nhận ngầm “giúp” cô ta phần lớn vì muốn thấy cô ta bị thương nhiều hơn..

Trời đã vào giữa thu, từng đợt gió lạnh bắt đầu thổi về. Hiểu Thuyên đứng ngoài cổng, trông ra cánh đồng giờ đã nhuộm sắc vàng của hoàng hôn, cảm thấy trong lòng bình yên được một chút

Có tiếng bước chân đi tới, Thần đã về, thấy nó đứng ngoài cửa thì hơi bất ngờ, muốn hỏi lắm nhưng không biết mở miệng thế nào sau chuyện buổi tối hôm đó, thôi thì giả người đứng. Đang lúc hần mở cổng bước vào nhà thì nó chợt lên tiếng

-Có hạnh phúc không?

Hần bất ngờ không đáp. Nó quay lại, ánh chiều tà xuyên qua vài lọn tóc rối bay trong gió, nó cầm lấy tay hắn, áp lên má, mắt khẽ nhắm

-Anh..cứ ở bên cô ta đi, còn tôi, vẫn sẽ không bỏ cuộc, vẫn sẽ đợi đến khi anh nhận ra tình cảm thực sự của mình..

Khôi Thần mở to mắt nhìn nó, tựa hồ không tin những gì mình đang nghe, Thuyên ngược lên, nhìn hắn, đôi mắt long lanh thường ngày bị che phủ bởi một lớp màng ẩm ẩm, nó chợt mỉm cười, nụ cười gượng gượng hoà trong màu nắng

-Nhưng...đừng để tôi đợi quá lâu nhé, vì thời gian của tôi...sắp hết rồi.

19. Chương 19

CHAP 19 – CỨ THỂ ĐI...VỢ !!

Một ngày mới lại đến, An Hiểu Thuyên lười biếng nằm trên giường, nhìn sang bên cạnh, Khôi Thần vẫn đang say ngủ. Giờ đã gần 1 tháng rồi mà đây là lần đầu tiên sau khi cưới tụi nó ngủ chung giường, đơn giản vì những ngày trước do muốn tránh mặt nhau nên người này nằm giường người kia thì ngủ sofa, không thì như những ngày mới cưới, ngủ lê la ngoài sân, trên sàn hay hành lang vv. Hôm qua sau màn lãng mạn ngoài cổng, 2 người không nói gì nữa, nó thì không sao nhưng hắn thì cứ tránh không nhìn mặt nó, thoát đầu nó buồn lắm, cứ nghĩ hắn muốn trốn tránh tình cảm của nó hay ghét nó, nhưng rồi tối hôm qua, lúc nửa đêm, Khôi Thần rón rén bước vào phòng, nhìn thấy nó ngủ say rồi hắn mới lên ôm gối nằm cạnh. Thực ra lúc ấy Hiểu Thuyên còn thức, nó nhìn cười vì bộ dạng đáng yêu của hắn, thì ra là Dương Khôi Thần ngại, hành động này của hắn cho thấy rõ hắn vốn có tình cảm với nó đấy thôi. Hiểu Thuyên thở dài, nhẹ nhàng vuốt mái tóc nâu mềm mượt của hắn

-Phải đợi đến khi nào đây hả, tên gốc ghêch này

Nó nhích lại gần hắn hơn, nó muốn ngắm thật kĩ khuôn mặt đáng ghét kia, khuôn mặt mà có thể chỉ một buổi sáng đột ngột nào đó nó chẳng thể ngắm nhìn nữa

Mặt trời đã lên cao, nắng rọi vào ô cửa kính làm căn phòng rực sáng, Khôi Thần khẽ nhíu mày, nhìn sang bên cạnh thì thấy trống không, lại nhìn đồng hồ, An Hiểu Thuyên chắc đã đi học rồi. Hắn ngồi dậy làm vệ sinh cá nhân xong xuôi thì bước xuống nhà, trên bàn có một khay thức ăn đầy kín, trên có dòng stick: “Bữa sáng”

Khôi Thần nhíu mày, Hiểu Thuyên trở nên chu đáo như vậy từ lúc nào, hắn giở nắp ra, “bữa sáng” hoành tráng của An Hiểu Thuyên chính là 2 cái bánh chocopie và cốc sữa tươi. Hắn chép miệng lắc đầu, sau lại phì cười

-Đúng là Joe, chẳng bao giờ tiến hóa được

Lúc này, Hiểu Thuyên đang ở trường...của hắn. Nó cứ nhấp nhồm đứng ngồi không yên trên ghế, liên tục nhìn đồng hồ

-Cô lại muốn gì đây?

Nó ngẩng mặt lên, mỉm cười, từ từ quay người lại

- Tôi chẳng muốn gì từ cô cả

-Vây..

-Cô biết không, hiện giờ, tôi đang rất muốn lao vào xé xác của cô

An Hiểu Thuyên chột đời chất giọng, Như Quỳnh cảm thấy hơi rợn người, cô lùi lại

-Cô...sao..

-Chưa bao giờ tôi ghét người nào đến vậy đâu, lấy đó làm vinh dự đi

-Haha, cô ghen với tôi đến thế sao

Hiểu Thuyên khịt mũi cười

-Phải, đúng là tôi rất ganh tị tình cảm của Dương Khôi Thần dành cho cô...hi vọng cô sẽ trân trọng hạnh phúc mà mình đang có

-Ý cô là...??

-Tôi nghĩ cô đã hiểu rồi, tôi không thích lặp lại

Triệu Như Quỳnh ôm bụng cười lớn, rồi đắc chí nhìn nó

-Cuối cùng cô cũng biết lúc nào nên từ bỏ rồi sao?

Hiếu Thuyền không đáp, đôi mắt đen đượm buồn nhìn vô định. Rốt cuộc nó đã hành động ngu ngốc như những nữ chính cao thượng trên phim truyền hình, chỉ cần nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc là đủ. Nhưng chỉ mỗi Dương Khôi Thần được hạnh phúc, nó không can tâm chút nào, chẳng qua, Thuyền đã quá mệt mỏi để tranh giành rồi, và cuối cùng nó đã nhận ra, những thứ thuộc về mình, dù thế nào thì cũng trở về với mình mà thôi

Hiếu Thuyền nhìn chiếc nhẫn cưới. Màu đen tuyền sang trọng nổi bật trên bàn tay trắng nõn, nó đưa tay miết nhẹ, tin chắc tất cả đều đã được an bài bởi số mệnh

“Bốp”

Đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên một cây gậy đập vào đầu nó, khi quay lại, nó chỉ kịp thấy Triệu Như Quỳnh cũng cùng số phận như mình, đã nằm ngất xỉu dưới đất và đang được một đám người khiêng lên, rồi mọi thứ trở nên mờ nhạt, trời đất xoay vòng, nó không còn biết gì nữa

Lạnh. Sàn nhà rất lạnh, cái lạnh thấu da thịt khiến nó dần tỉnh. Tay bị trói và miệng cũng bị dán băng dính, Hiếu Thuyền nhìn quanh, thấy Như Quỳnh đang hốt hoảng ra sức cựa quậy, rồi miệng phát ra âm thanh ú ớ gì đó mà nó nghe không rõ. Nó liếc qua cô ta rồi chống tay ngồi dậy, đây là một hầm chứa đá, hèn gì lạnh đến vậy. Nó nhìn phía trên thì phát hiện một lỗ thông hơi, mừng rỡ, nó cố lết lên mấy cục đá to, nhưng trơn quá, nó bước hụt vài cái rồi ngã rầm xuống đất, ê ẩm cả mông. Như Quỳnh nhìn nó lắc đầu, đôi mắt hàm ý “đồ vô dụng”

“Rầm”

Cửa chợt mở. Một đám người bước vào, do ngược sáng nên cả 2 nàng đều không nhìn thấy được hình dáng mặt mũi, một người cất tiếng

-Đừng cố gắng vô ích nữa, 2 cứng không trốn được đâu, ngoan ngoãn nằm đây chờ Dương Khôi Thần đến cứu đi

Ra đây là một vụ bắt cóc vì thù, lúc bị đánh xỉu Thuyền cũng đã lờ mờ đoán được lý do rồi, nó gào lên

-Ồ ừ ích, ên ốn (Trò cũ rích, tên khốn)

Tên đó phá ra cười

-Em cứ mặc sức mắng chửi đi, chỉ tốn hơi thôi

Trái với thái độ tức giận của Hiếu Thuyền, Như Quỳnh trông rất bình thản, cô ta đã rơi vào cảnh này nhiều rồi, chẳng có gì đáng sợ cả, vì cuối cùng thì Khôi Thần cũng sẽ đến cứu cô thôi

-Nhưng đại ca, sao lại bắt cả 2 con nhỏ này ạ???

-Vì tao chẳng biết đứa nào là ghệ của nó, nên bắt cả 2 đứa cho chắc ăn

-Vậy khi hấn đến thì sao?

-Cho hấn chọn một đứa, còn đứa kia thì bọn mình “xơi”

Chúng phá lên cười ha hả, Như Quỳnh cũng cười thầm trong lòng, có Hiếu Thuyền là lườm chúng đến cháy mắt

-Đại ca, hấn đến rồi

Dương Khôi Thần đã xuất hiện trước cửa từ lúc nào, và vẫn như những mô típ cũ, “anh hùng” luôn đi một mình

-A đến đúng lúc lắm. Nào, chọn đi, mày muốn cứu ai?????

Hấn nhìn 2 người con gái đang bị bắt trói, lòng nóng như lửa đốt

-Thả cả 2 ra

-Ồ không không chú em à, chỉ được chọn một thôi

-Rốt cuộc là mày muốn gì? Tao đã gây thù gì với mày?

-Haha đây chỉ là một trò chơi, trò chơi cho vị đại ca chưa từng bị đánh bại Dương Khôi Thần

Vừa nói xong, gã kéo Hiểu Thuyên và Như Quỳnh dậy, chìa dao ngay cổ cả hai

-Nào, nhanh chọn đi, tao không có nhiều thời gian

Khôi Thần hết nhìn người này lại nhìn người kia, hắn không ngờ mình bị đẩy vào trường hợp này, dù thường ngày An Hiểu Thuyên hay cầu nhàu việc hắn không dứt khoát tình cảm để cho nó một câu trả lời, hắn cũng chưa bao giờ nghiêm túc nghĩ về việc sẽ lựa chọn ai. Nhưng trong tình huống này, hắn không có nhiều thời gian nữa

-Được rồi, thả cô ta ra

Khôi Thần hất mặt về phía.....Triệu Như Quỳnh. Hiểu Thuyên mở to mắt nhìn hắn, dù đoán trước được kết quả nhưng nó vẫn cảm thấy ngỡ ngàng và hoàn toàn thất vọng

-Vậy phải thịt em này thôi

Khôi Thần cười trối cho Như Quỳnh xong thản nhiên nhìn gã

-Tùy mày

Lại một lần nữa Thuyên không tin vào tai mình, gã kia mặt cũng hơi biến sắc, chứng tỏ chỉ được cái mồm chứ thực ra gã đâu dám làm gì

Huýt

Khôi Thần đột nhiên huýt sáo, cả bọn đang ngơ ngác không hiểu thì đột nhiên một con chó khổng lồ xông vào, khi gã kia kịp định thần lại thì đã bị Hắc Bảo nhảy chồm lên người

Bọn đàn em thấy con chó dữ lại to quá nên chẳng dám làm gì, để mặc gã kia cứ la hét oai oái, gã vùng vằng thế nào mà con dao vô tình xượt qua chân của Hiểu Thuyên, có thể nói đây là lần bị thương nghiêm trọng nhất trong cuộc đời An Hiểu Thuyên, nhưng lại là vết thương nặng nhất vì con dao chết tiệt kia lia trúng khá sâu. Nó ngã xuống sàn, mặt xanh xao mồ hôi thì nhau lẫn dài ra

Khôi Thần bàng hoàng, hắn chạy nhanh đến đỡ lấy nó

-Joe, không sao chứ???

-...đau

-Cố chịu một chút, tôi đưa cô đến bệnh viện ngay

Sắc mặt An Hiểu Thuyên càng lúc càng nhợt nhạt, mắt nó bắt đầu mờ đi, máu ở chân chảy ngày một nhiều, thấm ướt cả sàn. Khôi Thần bế nó trên tay, chạy nhanh ra chỗ để xe. Thuyên ngược lên nhìn hắn, đôi môi nhợt nhạt nặn ra nụ cười

-Không phải cứ cố gắng thì sẽ đạt được...phải không??

Khôi Thần hơi khựng người, nhìn xuống nó, và hắn nói gì đó, nhưng bóng đen chợt ập đến rất nhanh, mọi tiếng động sự vật xung quanh nó đều không cảm nhận được nữa

An Hiểu Thuyên bật dậy. Trên trán toát mồ hôi. Thì ra chỉ là mơ. Giấc mơ đầy đêm tối đó thật đáng sợ. Nó đưa tay vuốt mặt, tự lẩm bẩm

-Có lẽ..khi mình....cũng sẽ như vậy....

Hiểu Thuyên chợt cảm thấy sợ, rất sợ. Nó hoảng hốt nhìn quanh, trong phòng chỉ bật đèn mờ và chẳng có ai ngoài nó. Thuyên nhảy xuống giường, mặc cho đôi chân vẫn đau nhức, nó điên cuồng mở cửa chạy ra ngoài, thì lúc đó đâm sầm vào một người đang sắp bước vào

-Ui

Do gấp gáp quá cộng thêm người kia như mình đồng da sắt vậy, khiến nó đụng vào gần như dội cả người ra. Thuyền xoa xoa cái mông ê ẩm, mặt nhăn nhó vì đau

-Bị điên à? Chân như vậy còn cố đi??

Giọng điệu như thế thì chỉ có thể là Dương Khôi Thần. Hắn đặt bịch nước uống xuống, quỳ một chân lên sàn rồi cúi xuống xem xét chân nó. Cú ngã đã khiến cho vết thương lại chảy máu, hắn nhíu mày giọng trách móc

-Làm ơn ngoan ngoãn một c...

Đột nhiên Hiểu Thuyền bật dậy ôm thật chặt Khôi Thần khiến hắn không chống kịp, mất đà ngồi bịch xuống sàn

-Này..này..

Mặc cho hắn cự quậy, nó cứ nhất quyết ôm chặt. Nó sợ lắm, lần đầu tiên nó trải qua cảm giác hấn vụt khỏi tầm mắt của mình, đi ra khỏi nơi mà nó không bao giờ được chạm vào nữa. Thần toan đẩy nó ra thì

-Đừng...chỉ một chút thôi. Anh không thích tôi cũng được, tôi sẽ không đeo bám làm phiền hay cản trở 2 người nữa...chỉ cần..đứng ở nơi tôi có thể chạm tới, được không??

An Hiểu Thuyền nói trong gấp gáp, cứ như thế nếu nói không kịp sẽ không có cơ hội nói nữa vậy. Nó bắt đầu không kìm chế được tiếng nấc, cứ thế khóc ngon lành, Khôi Thần quá đỗi ngạc nhiên, hắn không biết nên làm sao đây. Sau cùng, hắn thở dài, để mặc cho nó khóc trong vòng tay của mình

An Hiểu Thuyền có tật khóc xong thì ngủ. Nhìn nó ngủ ngon lành trong lòng mình, Khôi Thần mỉm cười. Nghĩ lại những gì nó nói ban nãy, hắn thở dài

-Ngốc nghếch

Hiểu Thuyền hơi cự mình, nó đưa tay lên dụi dụi mắt, cảm thấy cái giường sao ấm và mềm vậy, lúc sau nhớ ra rồi mới thở phào. Nó ngược lên, thấy hắn đã nhíu mày nhìn nó từ lúc nào, nó cũng nhíu mày nhìn lại, rồi vô tư choàng tay qua eo hắn, rúc vào người hắn....ngủ tiếp

-Này...

Rốt cuộc Khôi Thần cũng phải lên tiếng, nhưng chưa kịp nói gì thì Thuyền đã chặn nhanh

-5 phút thôi

-Tôi..

-Biết rồi, 3 phút

-Không..

-Sao anh keo thế đã nói 3 phút thôi mà

-Cô có để cho tôi nói không hả????

-.....

Khôi Thần chịu hết nổi hét lên. Hiểu Thuyền ngạc nhiên, có vẻ hắn không thích thật. Nó mặt buồn xo, ngồi thẳng dậy, vuốt vuốt lại tóc chờ hắn nói. Khôi Thần nhìn nó, hắng giọng vài cái, rồi bỗng kéo nó ôm vào lòng

-Tôi muốn nói là...cứ..để như vậy đi..hừm hừm...vợ

20. Chương 20

CHAP 20 – KỈ NIỆM NGÀY CƯỚI

Hiểu Thuyền mắt mở to, tựa như không tin những gì mình vừa nghe, có phải, Khôi Thần vừa gọi nó là..

-Chẳng qua thấy cô đang bị thương nên muốn làm cô vui thôi, đừng tưởng bở

Chưa kịp nghĩ gì thì hắn đã nhanh chóng bồi thêm một câu chặn suy nghĩ của nó lại. Thuyên bĩu môi, nhưng rồi cũng vui vẻ dựa vào hắn mà ngủ tiếp

-Chà chà

Bỗng nhiên một giọng lạ xen vào, âm điệu tặc lưỡi đầy bồn chồn kia chỉ có thể là Jin. Hiểu Thuyên mặt nhăn mày nhíu lại

-Lại là anh, kì đà

-Cám ơn, anh biết lựa thời điểm xuất hiện quá phải không

Thuyên hứ một cái, rồi chống tay ngồi dậy lết về giường. Khôi Thần cũng phũ tay ngồi dậy

-Đã tìm ra chúng chưa?

-Vẫn chưa

Hắn nhíu mày, rốt cuộc lần này là ai đã chơi hắn. Có tiếng đổ chuông, Thần nhìn màn hình rồi bước ra ngoài nghe

-Anh biết rồi nhé

-Biết gì?

-Hahaha. Không tồi

-Gì nào?

Jin không đáp, vừa huýt sáo vừa mở tạp chí ra xem. Thuyên cũng chẳng thèm để ý tên hâm này, nó ngoảnh mặt ra nhìn cảnh vật bên ngoài, rồi đột nhiên ghé sát mặt Jin, giọng nghi hoặc

-Chuyện lần trước...có thật không?

-Chắc thật

-Vậy..sao anh không nói cho hắn biết?

-Để được gì?

-????

-Nếu em là anh lúc đó, thì em sẽ lựa chọn thế nào?

Thuyên bĩu môi, rồi ngồi thẳng dậy, Jin chống tay

-Nhưng..phản ứng của em, thật làm anh ngạc nhiên đấy

-Thế nào?

-Không..tức giận??

-Em không thích phí thời gian để bày ra những cảm xúc vô ích

-...

Hiểu Thuyên nhìn Jin, cười bí hiểm

-Em thích trà thù hơn

Jin đáp lại bằng cái nhìn đầy thích thú, rồi cậu cầm cúi đọc tạp chí tiếp

Khôi Thần bước vào, mặt rỗ không vui

-Chuyện gì vậy?

Hiểu Thuyên lo lắng hỏi

-Chiều mai đi ăn với ba mẹ

-Chiều mai??

-Ừ, kỉ niệm 30 năm ngày cưới

-Oa, vui quá

Mặt Hiểu Thuyền sáng rỡ, nó rất thích những lễ kỉ niệm thế này. Khôi Thần thở dài, đúng là con gái

-Nào , xuất phát thôi

Thuyền hào hứng hét, Thần nhanh chóng bịt miệng nó lại

-Đã trốn viện còn la to, muốn bị tống vào lại à

Nó cười hì hì. Hắn lắc đầu, khởi động xe và phóng vụt đi, hướng thẳng về phía trung tâm thành phố

Vì quần áo đều đã cháy trụi hết nên Hiểu Thuyền chẳng còn bộ đồ đẹp nào để mặc, thế là nó nằng nệ bắt Khôi Thần phải chở mình đi mua sắm, kết quả dẫn đến cuộc trốn viện này đây, và đương nhiên không thể thiếu một bệnh nhân giả để che mắt thiên hạ rồi, được vinh dự lựa chọn vào vai ấy còn ai khác ngoài...Jin

Đỗ xe vào bãi, Thần và Thuyền xuống đi bộ dọc khu shopping nổi tiếng của thành phố

-Cái này được đấy

-Xấu

-Cái này thế nào?

-Xấu

-Thế c...

-Xấu nốt

-Này anh vừa phải thôi chứ, tôi đang hỏi đằng hoàng mà

-Tôi cũng nhận xét rất thật lòng đấy thôi

-Vậy có ngon thì chọn đi

Thế đấy. Tụi nó đi gần hết tất cả các shop quần áo, nhưng chẳng mua được cái nào, còn cãi nhau ỏm tỏi làm cản trở chuyện buôn bán của người ta, nhưng đương nhiên với sự “vô tư” có thừa của mình thì cả 2 đều chẳng biết xấu hổ hay áy náy gì

Tiệm cuối

Hiểu Thuyền từ phòng thay đồ đi ra, dáng điệu uể oải. Nó đang khoác trên người 1 cái đầm màu xanh lơ dạng cúp ngực, phần dưới thì xòe ra nhiều tầng, dài ngang gối, phía sau eo thì thắt 1 cái nơ to màu trắng với 2 dây nơ dài

Khôi Thần chống cằm nhìn một hồi, rồi gật đầu. Bây giờ Thuyền chẳng còn tâm trạng gì mà tự soi mình trong gương nữa, nó mệt đến chỉ muốn mau chóng về ngủ.

Đường từ cửa hàng đến bãi đỗ xe sao mà xa, Hiểu Thuyền nhăn nhó khó nhọc lết từng bước trong khi Khôi Thần đút tay vào túi quần bước đi vô tư lự

-Này

Chịu hết nổi, Thuyền dừng lại rồi hét to về phía hắn

-Chuyện gì?

-Cổng

-Không

-Chân tôi đang bị thương mà

-Thì sao?

Thuyền tức xì khói, nó nghiêng rặng. Khôi Thần tặng cho nó nụ cười, rồi lại đi tiếp, nhưng rồi hần chợt nghe tiếng chạy gấp gáp phía sau, quay đầu lại thì thấy Hiểu Thuyền đang phóng đến phía hần với tốc độ “không tưởng” đối với người bị què một chân. Nó chạy lại phía hần, rồi lấy đà nhảy bật lên, 2 tay ôm lấy cổ hần còn 2 chân thì kẹp chặt eo

-Cổng mau

-Xuống ngay

-Không

-Con khỉ điên khùng này, mau xuống

-Khônggggggg

Dần co một hồi cũng không khiến nó rời khỏi người mình được, Thần bỏ cuộc

-Được rồi được rồi, xuống đi mới công được chứ

-Xuống để anh chạy mất à??

Hiểu Thuyền nhăn nhăn cười, rồi nó từ phía trước người hần, leo qua đằng sau

-Trời ơi nặng quá

-Im lặng đi

-Cô đập trúng bụng tôi rồi

-Đã bảo đừng có nhúc

-Aaaa mắt của tôi

-Ấy da sorry nhá

-@#\$@#%\$@

-##\$%^%^

-Phù, xong rồi, hehe. Đi thôi chồng ơi

Sau cả mấy phút thì An Hiểu Thuyền cũng leo sang thành công, giờ nhìn Thần quả là rất thương, đầu tóc bù xù, mắt đỏ lòm vì bị chọt vào, cổ cũng đỏ lên vì bị bầu, đã la hét than vãn suốt này giờ rồi nên giờ hần chẳng còn sức nói nữa, đành lấy câu “Quân tử trả thù 10 năm chưa muộn” ra để tự an ủi mình

-Này, dậy đi Hiểu Thuyền xinh đẹp

Một bàn tay đập cái bốp vào mũi Jin, cậu dụi dụi mắt, thấy Thuyền đã về. Cậu không ngồi dậy, mà còn nằm chống mũi về phía nó, vừa lắc vừa nói

-Nửa đi nửa đi

Thuyền mở to mắt, cố gắng để không phải hét lên

-Tên bệnh hoạn này, có muốn em cắm tiêm vào không???

Biết tính An Hiểu Thuyền đã nói là làm, nên Jin không đùa nữa, cậu đứng dậy lấy áo khoác rồi bước ra ngoài, trước khi đi còn cười khì khì nói

-À ban này có ý tá vào kiểm tra, anh “đánh rắm” để đuổi cô ta ra rồi, đừng lo nhé

-CÁI Gì.....

Thuyền lồm lộn lên, may là chân nó đang bị thương, không thì...

Hôm sau

-Thế nào???

An Hiểu Thuyên từ phòng vệ sinh bước ra, trên người mặc bộ đầm hôm qua, tóc để xõa, môi đánh chút son. Gím chống cằm ngắm nhá, rồi đưa tay giơ ngón cái lên

-Mà hôm nay nhóc Won không đến à???

-Có, sáng sớm đã đến rồi, còn khóc nữa chứ, trời ạ thằng nhóc thật đáng yêu

Thuyên cười khi nhớ đến bộ dạng cố không khóc của Won sáng nay, lúc đó nó hỏi làm gì mà khóc, thì Won cúi gằm mặt nói lí nhí là vì cậu thấy đau lòng, Thuyên cảm động quá bay vào ôm chặt lấy cậu nhóc thì Khôi Thần đẩy cửa bước vào. Ôi cái gương mặt ghen tức của hần sao mà tức cười, đúng là một buổi sáng nhiều niềm vui

-Vậy anh Khôi Thần đâu rồi?

-Hần ta về nhà thay đồ rồi. À mà...

-???

-Cậu thích tên kì đà à?

-Sao???

-Đừng chối, nhìn ánh mắt cậu là biết

-Không...không có đâu, cậu lầm rồi

-Vậy tại sao ngày nào cậu cũng làm cơm cho hần ăn, lúc trước thì là sẵn tiện, còn bây giờ, cơm trưa của tớ là cháo, của hần là cơm cà-ri, cơm tối của tớ vẫn là cháo, của hần lại là mì ý???

-Ồ..tại vì..

Cốc cốc

Đang lúc Gím bối rối không biết thanh minh thế nào thì có tiếng gõ cửa, nhỏ thờ phào, Thuyên thì cụt hứng

-Xin chào

Thuyên thở dài, thế là toi mất ngày vui

-Cô khá lắm

Triệu Như Quỳnh tự nhiên ngồi xuống ghế sofa, bắt chéo chân, vừa nói vừa vỗ tay

-Nếu cô đến chỉ để nói không đầu không đuôi thì xin về cho

-Kế hoạch bắt cóc, rất tuyệt

Lúc này Thuyên mới nhìn vào cô ta, đôi mắt trở nên thích thú hơn

-Không ngờ cô lại bỉ ổi đến vậy, sai đàn em của mình bày ra vụ bắt cóc

-Chẳng phải tôi đã từng nói, vì thứ mình muốn, tôi sẽ dùng mọi cách để có được còn gì

-Hừ, một đứa con gái chẳng có liêm sỉ như cô không xứng đáng có được Thần

-Cô thì xứng sao?

-Đương nhiên

Hiểu Thuyên nhếch miệng cười, rồi nó đứng dậy, tiến về phía Như Quỳnh, cúi thấp xuống và nói nhỏ vào tai cô ta

-Trò vừa ăn cướp vừa la làng này là tôi học từ cô đó, không tôi chứ?

-Ý cô là gì??

Thuyên nhún vai đáp lại ánh mắt giận dữ của Quỳnh. Có điện thoại, nó bắt máy, nói vài câu rồi xách túi bước ra

-Lần khác nói tiếp

Nó nháy mắt chào Như Quỳnh, bỏ mặc cô ta với nỗi hoang mang

Vừa ngồi vào xe Thuyên đã cảm thấy một bầu không khí rất lạ, nó định hỏi nhưng thấy sắc mặt Khôi Thần thì lại thôi

Nơi ông bà Dương tổ chức lễ kỉ niệm ngày cưới chính là Phu thê các. Vừa đến nơi, những nhân viên đã hỏi thăm tụi nó tới tấp. Hiểu Thuyên vui vẻ trả lời còn Khôi Thần vẫn giữ im lặng

-Mừng lễ kỉ niệm, chúc ba mẹ răng long bạc đầu ạ

-Cám ơn con

Mama Dương vui mừng ôm lấy Thuyên, ông Dương Chấn cũng vỗ vỗ vai nó cười hiền

-Chà lâu rồi không gặp, sắc mặt con hình như không được tốt lắm. Chân bị sao thế kia?

-Dạ không có gì đâu ba, con bất cẩn nên bị thương nhẹ thôi ạ

Rồi mọi người tiếp tục trò chuyện trong suốt bữa ăn nữa, chỉ có mỗi Khôi Thần không tham gia. Ông bà Dương nghĩ vì con trai mình lúc đầu vốn đã không muốn đến lễ kỉ niệm rồi nên nghĩ hấn phản ứng như thế là đương nhiên, còn Thuyên thì sắp chịu hết nổi

Lúc mọi người tỏa ra sân khiêu vũ, nó vỗ vai hấn

-Này, hôm nay bị gì thế?

-.....

-Này

-....

-Dương Khôi Thần

-.....

-Có chuyện gì sao???

-

-Hay..anh đã nghe thấy rồi

Lúc này Khôi Thần mới quay sang nó, khuôn mặt ngạc nhiên rồi nhanh chóng chuyển sang tức giận

-Vậy chuyện đó có thật

-Không sai

-Tại sao?

-Một chút kích thích để anh nhận ra tình cảm của mình nhanh hơn

-Cô...

-Anh muốn chửi mắng gì cũng được, chuyện tôi làm tôi chịu

-...

-Thật đáng tiếc vì kế hoạch thất bại rồi, mục đích của tôi chẳng đạt được

Nhìn An Hiểu Thuyên ngồi thờ dãi, Khôi Thần càng thấy giận, hấn đứng bật dậy khiến nó hết hồn, rồi tự nhiên hấn nắm lấy tay nó, lôi ra sân nhảy

-Làm ...làm gì vậy??

Vừa lòi nó đi theo nhạc Thần vừa nói

-Có rồi cuộc là nào bị đứt mất dây thần kinh nào mà bày ra cái trò này

-....

-..để cho chính mình bị thương đến thế kia hả

-....

-Đây chẳng phải lần đầu tôi bị kéo vào những trò điên khùng của cô, nhưng lần này cô lại khiến mình bị thương, tại sao vậy?

-Anh giận...vì tôi bị thương sao?

Hiếu Thuyền ngược lên nhìn Khôi Thần, hần cũng cúi xuống nhìn nó, không đáp, hần chợt nhấc nó lên, cho nó dẫm lên chân mình và dịu nó nhảy tiếp

-Lần sau đi học nhảy giùm đi

-Này..

-Khi nhận được tin nhắn..

-“Muốn cứu người mày yêu thì đến nhà kho ABC ngay”???

-Ừm,...lúc đó, tôi...đã nghĩ đến cô

Hiếu Thuyền mở to mắt kinh ngạc, Khôi Thần vẫn nhìn thẳng nó, giọng tỉnh queo nhưng đôi mắt thật âm áp. Nó cảm thấy tim như ngừng đập, chân run như sắp quỵ ngã đến nơi, rồi không biết lấy sức mạnh từ đâu, nó chợt nhảy lên, quặp chân vào người Thần, tay cũng ôm cứng ngực cổ hần

-Này, cô đang mặc đầm đấy

Hiếu Thuyền cười sung sướng, giờ trời có sập xuống, nó cũng mặc kệ. Khôi Thần thở dài, rồi cũng khẽ cười. Mama Dương hạnh phúc tựa vào chồng mình, mỉm cười nhìn 2 đứa nó

Khôi Thần đưa tay vòng xuống đùi Thuyền, làm thành một cái “vòng” để nó có điểm tựa, rồi tiếp tục nhảy, mặc cho Hiếu Thuyền đã...ngủ rồi. Hần cúi xuống nói nhỏ vào tai nó

-Em đạt được mục đích rồi vợ à

21. Chương 21

-.....

-Hay..anh đã nghe thấy rồi

Lúc này Khôi Thần mới quay sang nó, khuôn mặt ngạc nhiên rồi nhanh chóng chuyển sang tức giận

-Vậy chuyện đó có thật

-Không sai

-Tại sao?

-Một chút kích thích để anh nhận ra tình cảm của mình nhanh hơn

-Cô...

-Anh muốn chửi mắng gì cũng được, chuyện tôi làm tôi chịu

-...

-Thật đáng tiếc vì kế hoạch thất bại rồi, mục đích của tôi chẳng đạt được

Nhìn An Hiểu Thuyền ngồi thở dài, Khôi Thần càng thấy giận, hấn đứng bật dậy khiến nó hết hồn, rồi tự nhiên hấn nắm lấy tay nó, lôi ra sàn nhảy

-Làm ...làm gì vậy??

Vừa lôi nó đi theo nhạc Thần vừa nói

-Có rồi cuộc là nào bị đứt mất dây thần kinh nào mà bày ra cái trò này

-....

-..để cho chính mình bị thương đến thế kia hả

-....

-Đây chẳng phải lần đầu tôi bị kéo vào những trò điên khùng của cô, nhưng lần này cô lại khiến mình bị thương, tại sao vậy?

-Anh giận...vì tôi bị thương sao?

Hiểu Thuyền ngược lên nhìn Khôi Thần, hấn cũng cúi xuống nhìn nó, không đáp, hấn chợt nhấc nó lên, cho nó dẫm lên chân mình và dịu nó nhảy tiếp

-Lần sau đi học nhảy giùm đi

-Này..

-Khi nhận được tin nhắn..

-“Muốn cứu người mày yêu thì đến nhà kho ABC ngay”???

-Ừm,...lúc đó, tôi...đã nghĩ đến cô

Hiểu Thuyền mở to mắt kinh ngạc, Khôi Thần vẫn nhìn thẳng nó, giọng tỉnh queo nhưng đôi mắt thật ấm áp. Nó cảm thấy tim như ngừng đập, chân run như sắp quỵ ngã đến nơi, rồi không biết lấy sức mạnh từ đâu, nó chợt nhảy lên, quặp chân vào người Thần, tay cũng ôm cứng ngắc cổ hấn

-Này, cô đang mặc đầm đấy

Hiểu Thuyền cười sung sướng, giờ trời có sập xuống, nó cũng mặc kệ. Khôi Thần thở dài, rồi cũng khẽ cười. Mama Dương hạnh phúc tựa vào chồng mình, mỉm cười nhìn 2 đứa nó

Khôi Thần đưa tay vòng xuống đùi Thuyền, làm thành một cái “võng” để nó có điểm tựa, rồi tiếp tục nhảy, mặc cho Hiểu Thuyền đã...ngủ rồi. Hấn cúi xuống nói nhỏ vào tai nó

-Em đạt được mục đích rồi vợ à

-Này, mệt không??

-Mệt

-Ừ, cố gắng đi, tôi không xuống đâu haha

-....

-Khát nước không?

-....

-Dù anh trả lời có tôi cũng chẳng có nước cho anh hoho

-...

-Chồng

-...

-Đói quá

-..có muốn tôi quăng cô xuống không??

-Ăn bánh không?

Không để ý đến thái độ khó chịu của Khôi Thần, Thuyền chìa ra một cái bánh đưa đến miệng hắn

-Ở đâu có?

-Để trong túi

-Vậy sao không lấy ra sớm hả

Hắn vừa tức giận nói vừa ngoạm lấy một miếng to

-Này anh ăn hết của tôi rồi

-Cô có cần dùng sức không?

-Nhưng..nếu tôi đói quá ngất đi thì sao??

-Lúc đó đã có tôi công rồi còn gì

Khôi Thần bực mình gất lên rồi lồm lũi bước tiếp. Hiểu Thuyền mở to mắt, thôi không nói nữa. Người con trai này bình thường rất xấu tính, nhưng khi nó đau hay gặp khó khăn nguy hiểm, hắn đều giúp nó. Thuyền cười, yêu hắn là một quyết định đúng đắn

Bác sĩ đẩy đẩy gọng kính, nhìn vào tờ giấy kết quả, ông nhíu mày rồi nói với vẻ mặt nghiêm túc

-Tiểu Thuyền, dạo này con thấy thế nào??

Đây là vị bác sĩ đã theo điều trị từ khi nó còn nhỏ, ông là người nắm rõ tình trạng sức khỏe của nó. Thuyền nghếch nghếch xấp giấy trên bàn của ông, rồi lắc đầu

-Dạ vẫn bình thường

Ông nhìn nó, tháo kính ra rồi thở dài

-Con biết đó, chân của con..bị thương nặng, nhưng...việc con bị ngất, không phải do vết thương đó

Thuyền lập tức ngẩng mặt lên, nhìn chăm chăm vào vị bác sĩ già, ông từ tốn nói tiếp, từng lời nói như kim đâm vào tim nó

-Đó là dấu hiệu đầu tiên

Hiểu Thuyền áp sát hơn vào lưng của Khôi Thần, vòng tay ôm chặt lấy hắn

-Chồng ơi..

-....

-Hôm nay nói yêu chồng chưa nhỉ?

-..cái..gì???

Khôi Thần giật mình khựng lại, Thuyền vẫn bình thản lặp lại câu hỏi

-Hôm nay đã nói yêu chồng chưa??

-...chưa

-Vậy xem như giờ nói rồi hehe

-Cô điên à?

Thần chẳng hiểu gì cả, cô vợ này vừa thất thường vừa kì lạ, hắn không tài nào nắm bắt được. Thuyền gục đầu trên lưng hắn

-Phải chi cứ thế này mãi

-Cô không phải người công nên đương nhiên là muốn vậy rồi

Không có câu đáp lại, hơi xoay người lại thì thấy Hiểu Thuyền đã ngủ rồi, hắt thở dài , lắc đầu đi tiếp

Người con trai này có một bờ vai thật rộng, nhưng liệu có đủ làm một điểm tựa vững chắc cho nó để cùng nó vượt qua vận mệnh

An Hiểu Thuyền cảm thấy mình đang đi với một tốc độ rất nhanh, gió cứ từng đợt tấp vào mặt, nó hơi hé mắt thì quá đổi bất ngờ, bầu trời đang lướt vù vù, 2 hàng cây 2 bên lần lượt tuột lại phía sau. Nó đang ở phía sau của một xe chở hàng. Thuyền hoảng hốt nhìn quanh, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm khi thấy chồng nó đang ngủ ngon lành cạnh bên. Nó xoa xoa chân, thấy đỡ hơn rất nhiều, đứng lên làm vài động tác giãn gân cốt xong, nó thích thú nhìn ngắm bầu trời, hôm nay trời trong xanh không gợn mây, vậy là Thần đã công nó suốt một ngày một đêm rồi. Hiểu Thuyền ngồi xuống cạnh hắn, nhẹ kéo hắn tựa lên vai mình

-Vất vả cho chồng rồi

Được một lúc, ngắm cảnh đủ rồi thì nó chợt để ý đến vật cồng kềnh được đặt ngay giữa xe. Nó lấy chân cố hết sức lật tẩm bật lên nhưng chỉ làm bật được một góc, nhưng như thế là đủ rồi, Hiểu Thuyền mắt sáng rỡ, nó quên hết mọi thứ chạy đến bên cái vật kia. Khôi Thần đang dựa vào người nó mặc nhiên ngã lún xuống đất

-Cái quái gì thế?

Hắn vừa xoa đầu vừa rửa. Thuyền thấy hắn dậy rồi càng vui mừng, kéo hắn đi

-Chồng chồng, xem này

Khôi Thần đang định quát nó thì im bật. Chiếc đàn dương cầm nằm sừng sững, màu đen bóng loáng như tỏa ra hào quang chói mắt. Hiểu Thuyền khoái chí kéo ghế ngồi xuống, tiện tay nghịch nghịch vài phím đàn. Rồi nó chợt háng giọng, làm ra vẻ nghiêm trang, đưa tay lên cổ vờ chỉnh lại cái nơ vô hình nào đấy

-Ừm hừm, hôm nay, ta sẽ đàn một bản dành tặng cho đáng phu quân yêu quý đã không màng gian khổ cứu ta ra khỏi chốn hoang dã đầy hiểm nguy

Thần mỉm cười, khoan tay chờ đợi. Hiểu Thuyền cũng cười, rồi bắt đầu chạm nhẹ vào phím đàn, nhưng chỉ được vài nốt đã lạc nhịp, nó nhíu mày đàn lại, cũng chỉ thêm được 2,3 nốt. Thần lắc đầu, chịu không nổi đành ngồi kể nó, và đàn

Tiếng đàn hòa trong nắng, trầm ấm và sâu lắng, tựa như giọng hát của gió, thổi đến tận sâu trong tâm hồn người nghe. Hiểu Thuyền say sưa nhìn hắn đàn, cái nhìn như đang bị thôi miên. Lát sau, hắn cũng nhận ra, và dừng chơi

-Sao không đàn tiếp?

Thuyền cụt hứng hỏi

-Không thích

Thần lạnh nhạt trả lời

-Có phải vì tai nạn đó nên...

-Làm sao cô biết

-Là..mẹ nói

-....

-Ước mơ..có thể từ bỏ dễ dàng vậy sao?

-Ước mơ?

Khôi Thần cười nhạt, nụ cười lạnh nhất mà Thuyền từng thấy

-Cô biết gì về ước mơ của tôi chứ?

22. Chương 22

CHAP 22 – NHỮNG BÍ MẬT

-Chạy nhanh lên

Tiết trời thu mát mẻ dễ chịu, những cơn gió lạnh thổi tung vài chiếc lá vàng rơi rụng dưới sân, hất tung cả mái tóc đuôi gà cột cao của cô gái đang đỏ bừng mặt vì vừa lấy hết hơi ra thổi vào còi.

An Hiểu Thuyên hất mặt về phía 2 con người đang khổ sở lê lét trên sân chạy, rồi quệt mồ hôi ngồi xuống

-Có cần phải luyện tập khắc nghiệt như vậy không?

Jin chống tay thương cảm nhìn về phía Gim đang thở hồng hộc trong sân

-Tôi còn chưa hỏi tội anh vụ bỏ mặc chúng tôi trong rừng nữa đấy

-Sao lại nói khó nghe vậy chứ? Anh đang tạo điều kiện cho 2 người đấy thôi

-Cho xin đi anh mà tốt lành đến vậy sao

-Đương nhiên. Thế nào, giờ chẳng phải 2 người đang tiến triển rất tốt hay sao??

Vừa hỏi Jin vừa đá mắt gian tà, Hiểu Thuyên mỉm cười, ghé môi sát tai cậu

Huýttttttttttttt

..rồi ra sức thổi vào cái còi, Jin giật bắn người, nhả mặt ôm lấy tai

-Cầm anh nhắc đến tên khốn ấy nữa

-Hả?? gì cơ?? Nghe không rõ...trời ơi tôi điếc rồi

Thuyên tức tối co chân lên đạp Jin thêm mấy đạp nữa, miệng liên tục gào lên

-Không được nhắc đến tên ấy, không được nhắc đến tên ấy....

Cảnh tượng thật thê thảm, người con trai đang nằm bò dưới đất đang cố sức lê đi kêu cứu, còn người con gái hăng say đạp không biết mệt, miệng không ngừng lầm nhảm, nếu không nhờ Gim và Won chạy lại kịp thì chắc Jin đã bỏ mạng rồi

Nguồn cơn sự giận dữ của An Hiểu Thuyên cũng chỉ có thể bắt nguồn từ...tên kia

-Hắt xì

Khôi Thần xoa xoa mũi, nhả mặt rồi chỉnh lại chiếc áo khoát, chắc An Hiểu Thuyên đang chửi rửa hần đây mà

Sáng sớm

-Chồng ơiiiii

Lúc Hiểu Thuyên dùng giọng ngọt sớt nghĩa là chẳng có gì hay ho, Khôi Thần nhanh chóng chuẩn bị phóng lên lầu, nhưng đến lưng chừng cầu thang thì bỗng bị ai nắm chân lại, xém té đập họng

-Đi đâu đấy?

Thuyên nhỏ nhẹ hỏi, nhưng đôi mắt đầy “gian ác”

-Vệ sinh

Thần đáp cụt lủn, rồi quay người định đi tiếp nhưng nó vẫn không buông tha hần

-Từ từ, tôi có chuyện muốn nói

-Nói sau đi

-Không, phải bây giờ

-Tôi đang vội

-Không muốn bị bệnh thận thì nghe lời đi

Thần nuốt nước miếng, quay người lại, ngoan ngoãn ngồi xuống bậc cầu thang. Hiểu Thuyền cười tí mắt, néo má hấn

-Thần Thần ngoan

Hấn hất mặt qua một bên, chống cằm ra vẻ thiếu kiên nhẫn, Thuyền hắng giọng

-Được rồi, tối nay chúng ta đi chơi nhé?

-Không

-Tại sao?

-Không phải không muốn, mà là không thể

-???

-Thứ nhất, không có xe. Thứ hai, rớt mất bóp tiền. Thứ ba, người tôi vẫn còn đau. Thứ 4, chân cô vẫn còn bị thương. Dẹp

Hiểu Thuyền ngó người, sao lại có nhiều lý do vậy chứ, như thế thì làm sao nó cự lại đây

-Nhưng chỉ đi một ngày hôm nay thôi mà

-1 tuần nữa

-Không được, vì hôm nay là..

-Là gì?

-...là ngày giỗ của anh đồ chết tiệt

Thuyền bực bội hét lên rồi bỏ đi, Khôi Thần ngơ ngàng

-Ý cô là gì hả?

Nó đã bước ra khỏi nhà, nhưng vẫn cố hét lại

-Tôi trù anh chết đấy

Khôi Thần mỉm cười nghĩ lại cảnh lúc sáng, lắc lắc đầu, bỗng một vòng tay chọt ôm lấy hấn từ phía sau

-Hi, chờ lâu không?

Nụ cười của hấn lập tức vụt tắt, trở lại vẻ cao ngạo thường ngày, hấn gỡ tay của Triệu Như Quỳnh ra

-Chú ý hành động của mình đi, tôi đã có vợ rồi

-Vợ? Anh xem cô ta là vợ từ lúc nào chứ??

-Từ khi tuyên thệ trong nhà thờ

Như Quỳnh phì cười

-Nói dối. Nếu thực sự như vậy thì sao anh còn đi chơi với em?

-.....

Cô ta vòng tay qua cổ Khôi Thần, nhìn sâu vào mắt hấn, đôi môi quyến rũ khẽ nói

-Thú nhận đi, anh vẫn còn yêu em phải không??

Lần này đến Khôi Thần cười, hấn cúi xuống, nhìn sát cô ta

-Liệu tôi có đủ lòng vị tha để yêu người từng đem mình ra làm trò đùa không?

Như Quỳnh mở to mắt, rồi mặt chuyển xanh, cô ta buông tay, lùi ra xa

-Anh..

-..tôi nghĩ là không, để cô còn đứng đây được, đã là giới hạn của tôi rồi

-..vậy còn những lần đi chơi??

-Để cô không đụng đến vợ tôi thôi..nhưng giờ suy nghĩ lại, cô cứ tự do làm gì tùy thích, vì bây giờ, tôi sẽ bảo vệ cô ấy

Như Quỳnh nhếch mép cười,

-Liệu có bảo vệ nổi không? Hay sẽ lại như cánh tay trái của anh??

Khôi Thần mặt đanh lại, tiến đến gần và siết chặt cổ của cô ta

-Cứ thử xem

-Thật quá đáng, 2 người cãi nhau thì liên quan gì đến anh chứ??

Jin vừa xoa vết thương vừa bức xúc nói, Hiểu Thuyên không hừ một tiếng rồi quay đi không thèm đáp. Gim huych nhẹ ra hiệu cậu đừng nói nữa rồi tiếp tục bôi thuốc cho cậu

-Anh bảo này tiểu Thuyên Thuyên, nếu thực sự muốn đi chơi thì Thần sẽ không viện nhiều lý do vậy đâu, nên chuyện này, chung quy đều do nó thôi

Jin lì lợm nói tiếp, cố gắng đổ mọi tội lỗi lên đầu người bạn “yêu quý” của mình mà không nhận thấy khuôn mặt đang dần tối sầm đi của Hiểu Thuyên, và ngay khi nó vừa định lao vào cho cậu một trận nữa, thì Jin chợt la lên

-Ê đó chẳng phải chồng em sao???

Thuyên theo phản xạ nhìn theo thì thấy đúng là hần thật, và đang đi với...Triệu Như Quỳnh. Trong lúc nó hướng chú ý vào 2 người kia, thì Jin đã nhanh cao chân chạy xa khỏi tầm với của nó

Hiểu Thuyên nhìn chăm chăm về phía Dương Khôi Thần, bàn tay nắm chặt lại, rồi, nó quay lưng bước đi

-Ủa đâu rồi?

Jin từ cái cây gần đó thò đầu ra, lăm lét hỏi Gim, nhỏ nháu mày khó hiểu

-Về rồi

Jin bước ra, rồi cũng chau mày xoa xoa cằm

-Chà, phản ứng lạ thật

An Hiểu Thuyên bước trên đường, từng bước nhẹ như gió thoảng nhưng xung quanh tỏa ra bầu không khí vô cùng nóng bức u tối. Viện đủ lý do không đi với nó để rồi tung tăng bên con ả kia, lúc ấy nó chỉ muốn bay vào xé xác hần, nhưng rồi chẳng biết cơ nào hoạt động thế nào, mà nó lại quay bước đi

-Ta không chấp

Suốt đoạn đường về nhà nó đã liên tục lăm nhảm tự lòa mình như vậy, nhưng thực sự, tim nó rất đau

Tối

Có tiếng mở cửa, Dương Khôi Thần đã về, Hiểu Thuyên nghe rõ từng tiếng động nhỏ nhất, tiếng hần bước vào nhà, dừng trước ghế sa lông chỗ nó đang “ngủ”,v rồi tiếng thở dài thật khẽ, sau đó hần đột nhiên bỏ ra ngoài. Hiểu Thuyên cảm thấy hụt hẫng thất vọng vô cùng, nó cố nén cơn đau và tự dỗ mình vào giấc ngủ

-Này Joe, dậy

Một lúc sau khi nó đang mơ màng thì đột nhiên bị một bàn tay lay dậy, bức bối, nó tung chân đạp thẳng, nhưng Khôi Thần đã quá quen với tính của nó rồi, nên mặc nhiên đỡ ngon lành, nắm chân nó giật tiếp. Điền tiết, Thuyên ngồi dậy toan lao vào giết hần thì một vật chắn ngay trước mặt nó, hần thò mặt ra từ phía sau cái đĩa, cười cười

-Coi phim ma đi

Chỉ sau vài phút vào phim là An Hiểu Thuyền đã ôm chặt cứng Khôi Thần, tất cả mền gối được chuẩn bị cho buổi xem phim ma này đều bị Thuyền hất văng hết. Khôi Thần nhắm mắt sau tiếng hét của nó, rồi hấn chợt chồm người về phía nó, khiến chú ý của nó dời từ màn hình ti vi sang hấn, tim thì đập còn nhanh hơn là bị hù.

Nhưng trái với những điều An Hiểu Thuyền đang tưởng tượng, Khôi Thần với tay..ra sau lưng nó lấy tấm chăn mỏng. Thuyền vừa thở phào lại vừa bực mình vì...mùng huyệt

Soạt

Bất chợt Khôi Thần choàng tấm chăn mỏng lên người nó, choàng cả lên đầu

-Làm..gì vậy???

Hấn nắm chặt lấy 2 vạt chăn, nhẹ nhàng bao lấy khuôn mặt của nó

-Bảo vệ cô, không cần sợ nữa

Thuyền mở to mắt ngạc nhiên, trong lúc nó ngẩn ngơ không hiểu chuyện gì Thần đã đứng dậy, cúi người tìm tìm cười

-Cho phép ta được mời cô dâu của ta nhảy một bản chứ??

Hiểu Thuyền dần mặt ra, nhưng rồi nó nhanh chóng nở nụ cười thật tươi, rồi lao đến nhảy lên người chồng nó mà ôm chặt

-Tôi cứ nghĩ...anh không nhớ

Khôi Thần mỉm cười, vòng tay xốc nó ngồi ngay ngắn lại..trên người của hấn, rồi bắt đầu nhịp chân nhảy

-Sao mà quên được chứ, ngày tôi mất hết tự do mà

-Ừ, tôi sẽ khóa chặt anh lại

Hiểu Thuyền nói xong là lấy chân kẹp chặt vào hông hấn hơn, rồi tựa đầu vào vai hấn, cười hạnh phúc

-Mừng kỉ niệm 1 tháng ngày cưới nhé chồng

4 tiếng trước

-Cô đến làm gì?

Hiểu Thuyền bất ngờ khi trước cổng nhà mình là Triệu Như Quỳnh

-Đến tìm cô

Nó khoanh tay trước ngực, vẫn đứng chắn trước cửa ý chẳng hoan nghênh, nhưng Như Quỳnh đâu dễ tác động, cô ả vẫn thản nhiên, lấy trong giỏ sách ra tập hồ sơ màu vàng. Thuyền vừa nhìn qua đã ngờ ngợ

-Không sai đâu, đây chính là hồ sơ bệnh án của cô đấy

-Sao cô có được nó?

-Chẳng có chuyện gì mà Triệu Như Quỳnh tôi lại không làm được

-.....

-Theo trong này ghi thì cô sắp chết rồi phải không???

-....

-Biết rõ vậy mà vẫn dụ dỗ Khôi Thần là sao? Nếu cô thực sự yêu anh ấy thì cô cũng đủ nhẫn tâm đấy

-Ý cô là gì?

-Cô để cho anh ấy yêu cô, rồi dùng một cái, cô chết, cô mang theo tình yêu vĩ đại của cô chôn sâu dưới 3 tấc đất, còn anh ấy phải chung sống với nỗi nhớ đến suốt đời, như vậy chẳng phải rất đáng thương hay sao

Hiếu Thuyền im lặng không nói gì, vì những lời cô ta nói, nó đều đã suy xét từ lâu. Như Quỳnh mỉm cười, rồi vát tập hồ sơ vào người Thuyền

-Khôn hồn thì hãy biến ra khỏi cuộc đời anh ấy đi, đồ bệnh hoạn

Thần vuốt vuốt mái tóc của nó, khẽ hôn nhẹ lên, rồi xoa lưng cho nó ngủ. Hiếu Thuyền mím chặt môi, cố tập trung vào mùi hương trên người hắn để lờ đi những giọt nước mắt chực rơi

-Cháu có biết khi chàng trai tặng cô gái khăn voan có nghĩa là gì không?

-Dạ không ạ

-Nghĩa là họ muốn bảo bọc che chở cho người con gái đó suốt đời

“Suốt đời”

-Thật quá đáng, 2 người cãi nhau thì liên quan gì đến anh chứ??

Jin vừa xoa vết thương vừa bức xúc nói, Hiếu Thuyền không hừ một tiếng rồi quay đi không thèm đáp. Gim hých nhẹ ra hiệu cậu đừng nói nữa rồi tiếp tục bôi thuốc cho cậu

-Anh bảo này tiểu Thuyền Thuyền, nếu thực sự muốn đi chơi thì Thần sẽ không viện nhiều lý do vậy đâu, nên chuyện này, chung quy đều do nó thôi

Jin lì lợm nói tiếp, cố gắng đổ mọi tội lỗi lên đầu người bạn “yêu quý” của mình mà không nhận thấy khuôn mặt đang dần tối sầm đi của Hiếu Thuyền, và ngay khi nó vừa định lao vào cho cậu một trận nữa, thì Jin chợt la lên

-Ê đó chẳng phải chồng em sao???

Thuyền theo phản xạ nhìn theo thì thấy đúng là hắn thật, và đang đi với...Triệu Như Quỳnh. Trong lúc nó hướng chú ý vào 2 người kia, thì Jin đã nhanh cao chân chạy xa khỏi tầm với của nó

Hiếu Thuyền nhìn chăm chăm về phía Dương Khôi Thần, bàn tay nắm chặt lại, rồi, nó quay lưng bước đi

-Ủa đâu rồi?

Jin từ cái cây gần đó thò đầu ra, lăm lét hỏi Gim, nhỏ nháu mày khó hiểu

-Về rồi

Jin bước ra, rồi cũng chau mày xoa xoa cằm

-Chà, phản ứng lạ thật

An Hiếu Thuyền bước trên đường, từng bước nhẹ như gió thoảng nhưng xung quanh tỏa ra bầu không khí vô cùng nóng bức u tối. Viện đủ lý do không đi với nó để rồi tung tăng bên con ả kia, lúc ấy nó chỉ muốn bay vào xé xác hắn, nhưng rồi chẳng biết cơ nào hoạt động thế nào, mà nó lại quay bước đi

-Ta không chấp

Suốt đoạn đường về nhà nó đã liên tục lăm nhăm tự lòa mình như vậy, nhưng thực sự, tim nó rất đau

Tối

Có tiếng mở cửa, Dương Khôi Thần đã về, Hiếu Thuyền nghe rõ từng tiếng động nhỏ nhất, tiếng hắn bước vào nhà, dừng trước ghế sa lông chỗ nó đang “ngủ”, rồi tiếng thở dài thật khẽ, sau đó hắn đột nhiên bỏ ra ngoài. Hiếu Thuyền cảm thấy hụt hẫng thất vọng vô cùng, nó cố nén cơn đau và tự dỗ mình vào giấc ngủ

-Này Joe, dậy

Một lúc sau khi nó đang mơ màng thì đột nhiên bị một bàn tay lay dậy, bức bối, nó tung chân đạp thẳng, nhưng Khôi Thần đã quá quen với tính của nó rồi, nên mặc nhiên đỡ ngon lành, nắm chân nó giật tiếp. Điện tiết, Thuyền ngồi dậy toan lao vào giết hắn thì một vật chắn ngay trước mặt nó, hắn thò mặt ra từ phía sau cái đĩa, cười cười

-Coi phim ma đi

Chỉ sau vài phút vào phim là An Hiểu Thuyền đã ôm chặt cứng Khôi Thần, tất cả mền gối được chuẩn bị cho buổi xem phim ma này đều bị Thuyền hất văng hết. Khôi Thần nhăn mặt sau tiếng hét của nó, rồi hấn chột chồm người về phía nó, khiến chú ý của nó dời từ màn hình ti vi sang hấn, tim thì đập còn nhanh hơn là bị hù.

Nhưng trái với những điều An Hiểu Thuyền đang tưởng tượng, Khôi Thần với tay..ra sau lưng nó lấy tấm chăn mỏng. Thuyền vừa thở phào lại vừa bực mình vì...mình hựt

Soạt

Bất chợt Khôi Thần choàng tấm chăn mỏng lên người nó, choàng cả lên đầu

-Làm..gì vậy???

Hấn nắm chặt lấy 2 vạt chăn, nhẹ nhàng bao lấy khuôn mặt của nó

-Bảo vệ cô, không cần sợ nữa

Thuyền mở to mắt ngạc nhiên, trong lúc nó ngẩn ngơ không hiểu chuyện gì Thần đã đứng dậy, cúi người tùm tùm cười

-Cho phép ta được mời cô dâu của ta nhảy một bản chứ??

Hiểu Thuyền dần mặt ra, nhưng rồi nó nhanh chóng nở nụ cười thật tươi, rồi lao đến nhảy lên người chồng nó mà ôm chặt

-Tôi cứ nghĩ...anh không nhớ

Khôi Thần mỉm cười, vòng tay xốc nó ngồi ngay ngắn lại..trên người của hấn, rồi bắt đầu nhịp chân nhảy

-Sao mà quên được chứ, ngày tôi mất hết tự do mà

-Ừ, tôi sẽ khóa chặt anh lại

Hiểu Thuyền nói xong là lấy chân kẹp chặt vào hông hấn hơn, rồi tựa đầu vào vai hấn, cười hạnh phúc

-Mừng kỉ niệm 1 tháng ngày cưới nhé chồng

4 tiếng trước

-Cô đến làm gì?

Hiểu Thuyền bắt ngờ khi trước cổng nhà mình là Triệu Như Quỳnh

-Đến tìm cô

Nó khoanh tay trước ngực, vẫn đứng chắn trước cửa ý chẳng hoan nghênh, nhưng Như Quỳnh đâu dễ tác động, cô ả vẫn thản nhiên, lấy trong giỏ sách ra tập hồ sơ màu vàng. Thuyền vừa nhìn qua đã ngờ ngợ

-Không sai đâu, đây chính là hồ sơ bệnh án của cô đấy

-Sao cô có được nó?

-Chẳng có chuyện gì mà Triệu Như Quỳnh tôi lại không làm được

-.....

-Theo trong này ghi thì cô sắp chết rồi phải không???

-....

-Biết rõ vậy mà vẫn dụ dỗ Khôi Thần là sao? Nếu cô thực sự yêu anh ấy thì cô cũng đủ nhẫn tâm đấy

-Ý cô là gì?

-Cô để cho anh ấy yêu cô, rồi dùng một cái, cô chết, cô mang theo tình yêu vĩ đại của cô chôn sâu dưới 3 tấc đất, còn anh ấy phải chung sống với nỗi nhớ đến suốt đời, như vậy chẳng phải rất đáng thương hay sao

Hiếu Thuyền im lặng không nói gì, vì những lời cô ta nói, nó đều đã suy xét từ lâu. Như Quỳnh mỉm cười, rồi vắt tập hồ sơ vào người Thuyền

-Khôn hồn thì hãy biến ra khỏi cuộc đời anh ấy đi, đồ bệnh hoạn

Thần vuốt vuốt mái tóc của nó, khẽ hôn nhẹ lên, rồi xoa lưng cho nó ngủ. Hiếu Thuyền mím chặt môi, cố tập trung vào mùi hương trên người hắn để lờ đi những giọt nước mắt chực rơi

-Cháu có biết khi chàng trai tặng cô gái khăn voan có nghĩa là gì không?

-Dạ không ạ

-Nghĩa là họ muốn bảo bọc che chở cho người con gái đó suốt đời

“Suốt đời”

23. Chương 23

CHAP 23 – CHIẾN DỊCH TỔ TÌNH

-Wey chiều nay đi đánh bóng không?

Jin đập lên vai Khôi Thần cười toe toét

-Bạn

-Bạn gì?

-Ở nhà

-Làm gì?

-Ăn cơm

Jin xem tỷ lộn ngược hòng ra sau, cậu có nghe nhầm không đây, Dương Khôi Thần mà lại bạn ở nhà ăn cơm sao. Thần quay sang nhìn tên bạn trời đánh, thấy nó đang hả hòng nhìn mình, cũng chẳng thèm quan tâm. Jin lắc lắc vai hắn

-Này, có tỉnh táo không đấy? Bạn ở nhà ăn cơm? Mà sao??

-Ừ

-Dẹp đi, lâu rồi không đấu bóng

-Bạn

-Bớt nhảm, 4h gặp ở sân bóng

-Tao đã nói...

-Bỏ 1 bữa không chết đâu

-...mày có vợ chưa?

Jin nhú mày thắc mắc trong khi hắn vẫn chăm chú đọc tạp chí

-Đương nhiên là chưa

Khôi Thần khẽ thở hắt ra, gập tờ báo lại, bỏ tay vào túi bước đi

-Bỏ bữa, vợ la

Jin lần này bỏ cuộc, để mặc cho hàm dưới của cậu rơi thẳng xuống nền nhà

-Vậy mày chấp nhận tiểu Thuyền Thuyền rồi à?

-.....

-Đừng chối nhá, vừa mới gọi vợ ngọt sớt

-Rồi sao?

-Nghĩa là...mày yêu ẻm rồi à??

Dù đã biết rõ mười mươi nhưng Jin vẫn ngoan cố hỏi, cậu thích nhất là chọc phá chuyện tình cảm của Thần. Hắn hơi chau mày, rồi khuôn mặt nhanh chóng dần ra và vẽ thành một nụ cười

-Tao yêu vợ tao có gì sai

-Ái chà chà, cũng nhanh gọn. Vậy ẻm biết chưa??

-....chưa

Jin lập tức dừng lại, đồng thời chặn cả Thần

-Mày vẫn chưa nói à?

-Có cần thiết không?

-Hô hô, đừng nói là mày sợ nhé

-...

Câu này đích thị là gim thẳng vào tim hắn rồi, Thần lảng nhìn sang hướng khác, khi yêu, ai chẳng sợ bị từ chối. Jin thấy phản ứng của hắn thì ôm bụng cười ngặt nghẽo

-Ôi không ngờ mày cũng chết nhất, đến vợ mình cũng chẳng dám tỏ tình

Dương Khôi Thần là người có lòng tự trọng cao, nghe câu khích bác như vậy hắn nào dễ bỏ qua, vả lại sau vụ cưỡng hôn trong nhà thờ thì tên Jin đã bắt đầu nghi ngờ về sinh lý của hắn rồi, đây chính là một dịp tốt để hắn show ra sự menly của mình, hơn hết, cũng vì hắn thực sự muốn cho An Hiểu Thuyên biết, tình cảm thật của hắn. Khôi Thần nhìn tên bạn già chết tiệt, nhếch miệng

-Sao lại không?

Vẫn như thường lệ, bây giờ Hiểu Thuyên đang rèn luyện thể lực cho 2 tên kia. Lúc đầu Gim và Won nghĩ đó chỉ là một phút bốc đồng của nó thôi, ai ngờ nó kiên trì đến hơn 2 tuần, 2 tên này đã hối hận vì lời thề không bao giờ bỏ cuộc với nó

-Em/Tớ bỏ cuộc

Cả Gim và Won đều ngừng lại, nằm bò ra đất thở hổn hển. Hiểu Thuyên thối vào chiếc còi vài phát

-Ta đã cấm nhắc đến chữ từ bỏ rồi mà, đứng lên và chạy tiếp ngay

-Không

Won hét lên, khuôn mặt vốn đỏ bừng vì chạy lại càng thêm đỏ

-2 tuần nay tụi em đã làm đủ thứ: chạy, quét dọn, kiêng bàn ghế, nấu ăn, lau chùi... đến bây giờ thì đã quá sức chịu đựng rồi, chị nói sẽ dạy em cách không bị bắt nạt nữa, nhưng rốt cuộc thì em học được gì chứ? Em bỏ cuộc vì chị cũng trái với lời hứa của mình

Won nói một tràng dài với sự giận dữ chưa từng có, Gim dù không nói gì nhưng ánh mắt cũng kiên quyết hệt như cậu nhóc. Hiểu Thuyên nhìn chăm chăm 2 học trò của mình, đôi mắt ánh lên nét hài lòng, nó cúi xuống, mỉm cười

-Học được cách cự lại

Cả 2 tròn xoe mắt nhìn nó, Thuyên tiếp tục nói

-Muốn không còn bị bắt nạt, đầu tiên, phải học cách chống lại. Suốt 2 tuần qua 2 người luôn răm rắp làm theo những gì tôi nói, và nếu hôm nay 2 người không phản kháng lại thì mặc nhiên mọi chuyện sẽ vẫn tiếp diễn, cho đến khi 2 người kiệt sức và lăn ra chết. Lũ bắt nạt cũng vậy, để yên cho nó lột đồ thì ngu gì chúng không lột tiếp, hiểu chưa nào?

Hiếu Thuyền đá mắt cười. 2 tên kia thộn mặt ra sau khi nghe nó giảng giải, trên trán liên tục tứa mồ hôi, chẳng là 2 tên này đang để hồn mình ở câu “..kiệt sức..lăn ra chết”. Nói vậy không lẽ nếu hôm nay cả 2 đứa nó không đình công thì sẽ có kết cục như vậy sao. Gim và Won nuốt nước miếng, e dè nhìn khuôn mặt tươi rói của An Hiếu Thuyền, không nghi ngờ gì con người độc ác này nhất định là sẽ hành hạ tụi nó đến chết rồi

-Được rồi, hôm nay biểu hiện của 2 trò rất tốt, cho về sớm. Giải tán.

Thuyền vẫy vẫy tay bỏ đi, Gim chạy theo

-Đợi mình đi siêu thị mua chút thực phẩm

-Không cần đâu, hôm nay mình sẽ tự nấu, về nghỉ ngơi đi “đầu bếp”

Gim lại tròn xoe mắt ngạc nhiên, Thuyền cười

-Hi lâu lâu cũng phải tự tay nấu cơm cho đức lang quân thường thức chứ?

-Chị yêu anh ấy lắm hả?

Nhóc Won đã leo đèo theo từ khi nào, nói thêm rằng trong 2 tuần qua nhóc ta cũng thường xuyên ghé nhà Thuyền ăn chực, nên đều biết hết rồi. Còn nhớ ngày đầu tiên đến, thấy đại ca của trường ngồi trên ghế đọc báo mà cậu tưởng vào nhầm nhà, suốt bữa ăn hôm đó hấn tỏ rõ khuôn mặt bức tức, những ngày sau cũng vậy, nhưng rồi dần dần cũng không còn căng thẳng như trước nữa, chỉ có mỗi con Hắc Bảo là luôn găm gù mỗi khi Won đến, cậu cũng không hiểu tại sao. Thắc mắc cũng phải, vì Dương Khôi Thần ngoài mặt thì không còn quan tâm nhưng hấn vẫn âm thầm huấn luyện bảo bối Bảo Bảo của mình phải hù dọa Won cho cậu khỏi đến nữa. Thâm độc quá

Trở lại với câu hỏi của Won, Thuyền cười tươi

-Đương nhiên rồi

-Vậy anh ấy có biết tình cảm của chị không?

-Biết

-Vậy..anh ấy có thích chị không?

-Đương nhiên là có rồi

-Anh ấy tỏ tình rồi à?

-...

Đang hào hứng Thuyền chợt khựng lại, phải rồi, hấn chưa bao giờ nói với nó cả, thấy vẻ đăm chiêu của nó, nhóc Won nói

-Lúc trước khi anh ấy và chị Như Quỳnh quen nhau, 2 người mặn nồng lắm, đâu có giống...

Gim lập tức huých nhẹ Won, nhưng Thuyền đã chồm đến nắm cổ áo cậu kéo xuống

-Sao?

-À à..chuyện đó cũng lâu rồi....vả lại, lúc đó toàn chị Như Quỳnh chủ động không, nên....

-Cô ta chủ động à?

-Vâng..còn anh Khôi Thần thì...bình...thường thôi ạ..

Thuyền lại chau mày nghĩ ngợi. Sau vài phút thì nó đồng dạt nói

-Được rồi, ta không chịu thua đâu, phải cho hấn thấy rõ tình cảm của ta hơn, ta phải hơn con ả đó

Won, Gim ngó người chẳng hiểu nó nghiệm ra gì và định làm gì, lúc hỏi thì nó chỉ trả lời gọn lọn

-Tỏ tình..lại

Chiến dịch bắt đầu

CHAP 23 – CHIẾN DỊCH TỔ TÌNH

-Wey chiều nay đi đánh bóng không?

Jin đập lên vai Khôi Thần cười toe toét

-Bạn

-Bạn gì?

-Ở nhà

-Làm gì?

-Ăn cơm

Jin xem tỷ lộn ngược hòng ra sau, cậu có nghe nhầm không đây, Dương Khôi Thần mà lại bạn ở nhà ăn cơm sao. Thần quay sang nhìn tên bạn trời đánh, thấy nó đang hả hòng nhìn mình, cũng chẳng thèm quan tâm. Jin lắc lắc vai hắn

-Này, có tỉnh táo không đấy? Bạn ở nhà ăn cơm? Mà sao??

-Ừ

-Đẹp đi, lâu rồi không đấu bóng

-Bạn

-Bớt nhảm, 4h gặp ở sân bóng

-Tao đã nói...

-Bỏ 1 bữa không chết đâu

-...mày có vợ chưa?

Jin nhú mày thắc mắc trong khi hắn vẫn chăm chú đọc tạp chí

-Đương nhiên là chưa

Khôi Thần khẽ thở hắt ra, gấp tờ báo lại, bỏ tay vào túi bước đi

-Bỏ bữa, vợ la

Jin lần này bỏ cuộc, để mặc cho hàm dưới của cậu rơi thẳng xuống nền nhà

-Vậy mày chấp nhận tiểu Thuyền Thuyền rồi à?

-.....

-Đừng chối nhá, vừa mới gọi vợ ngọt sớt

-Rồi sao?

-Nghĩa là...mày yêu ẻm rồi à??

Dù đã biết rõ mười mươi nhưng Jin vẫn ngoan cố hỏi, cậu thích nhất là chọc phá chuyện tình cảm của Thần. Hắn hơi chau mày, rồi khuôn mặt nhanh chóng giãn ra và vẽ thành một nụ cười

-Tao yêu vợ tao có gì sai

-Ái chà chà, cũng nhanh gọn. Vậy ẻm biết chưa??

-....chưa

Jin lập tức dừng lại, đồng thời chặn cả Thần

-Mày vẫn chưa nói à?

-Có cần thiết không?

-Hô hô, đừng nói là mày sợ nhé

-...

Câu này đích thị là gim thẳng vào tim hần rồi, Thần lảng nhìn sang hướng khác, khi yêu, ai chẳng sợ bị từ chối. Jin thấy phản ứng của hần thì ôm bụng cười ngặt nghẽo

-Ôi không ngờ mày cũng chết nhất, đến vợ mình cũng chẳng dám tỏ tình

Dương Khôi Thần là người có lòng tự trọng cao, nghe câu khích bác như vậy hần nào dễ bỏ qua, vả lại sau vụ cưỡng hôn trong nhà thờ thì tên Jin đã bắt đầu nghi ngờ về sinh lý của hần rồi, đây chính là một dịp tốt để hần show ra sự menly của mình, hơn hết, cũng vì hần thực sự muốn cho An Hiểu Thuyên biết, tình cảm thật của hần. Khôi Thần nhìn tên bạn già chết tiệt, nhếch miệng

-Sao lại không?

Vẫn như thường lệ, bây giờ Hiểu Thuyên đang rèn luyện thể lực cho 2 tên kia. Lúc đầu Gim và Won nghĩ đó chỉ là một phút bốc đồng của nó thôi, ai ngờ nó kiên trì đến hơn 2 tuần, 2 tên này đã hối hận vì lời thề không bao giờ bỏ cuộc với nó

-Em/Tớ bỏ cuộc

Cả Gim và Won đều ngừng lại, nằm bò ra đất thở hổn hển. Hiểu Thuyên thối vào chiếc còi vài phát

-Ta đã cấm nhắc đến chữ từ bỏ rồi mà, đứng lên và chạy tiếp ngay

-Không

Won hét lên, khuôn mặt vốn đỏ bừng vì chạy lại càng thêm đỏ

-2 tuần nay tụi em đã làm đủ thứ: chạy, quét dọn, kiêng bàn ghế, nấu ăn, lau chùi... đến bây giờ thì đã quá sức chịu đựng rồi, chị nói sẽ dạy em cách không bị bắt nạt nữa, nhưng rốt cuộc thì em học được gì chứ? Em bỏ cuộc vì chị cũng trái lời hứa của mình

Won nói một tràng dài với sự giận dữ chưa từng có, Gim dù không nói gì nhưng ánh mắt cũng kiên quyết hệt như cậu nhóc. Hiểu Thuyên nhìn chằm chằm 2 học trò của mình, đôi mắt ánh lên nét hài lòng, nó cúi xuống, mỉm cười

-Học được cách cự lại

Cả 2 tròn xoe mắt nhìn nó, Thuyên tiếp tục nói

-Muốn không còn bị bắt nạt, đầu tiên, phải học cách chống lại. Suốt 2 tuần qua 2 người luôn răm rắp làm theo những gì tôi nói, và nếu hôm nay 2 người không phản kháng lại thì mặc nhiên mọi chuyện sẽ vẫn tiếp diễn, cho đến khi 2 người kiệt sức và lăn ra chết. Lũ bắt nạt cũng vậy, để yên cho nó lột đồ thì ngu gì chúng không lột tiếp, hiểu chưa nào?

Hiểu Thuyên đá mắt cười. 2 tên kia thộn mặt ra sau khi nghe nó giảng giải, trên trán liên tục tứa mồ hôi, chẳng là 2 tên này đang để hồn mình ở câu “..kiệt sức..lăn ra chết”. Nói vậy không lẽ nếu hôm nay cả 2 đứa nó không đình công thì sẽ có kết cục như vậy sao. Gim và Won nuốt nước miếng, e dè nhìn khuôn mặt tươi rói của An Hiểu Thuyên, không nghi ngờ gì con người độc ác này nhất định là sẽ hành hạ tụi nó đến chết rồi

-Được rồi, hôm nay biểu hiện của 2 trò rất tốt, cho về sớm. Giải tán.

Thuyên vẫy vẫy tay bỏ đi, Gim chạy theo

-Đợi mình đi siêu thị mua chút thực phẩm

-Không cần đâu, hôm nay mình sẽ tự nấu, về nghỉ ngơi đi “đầu bếp”

Gim lại tròn xoe mắt ngạc nhiên, Thuyên cười

-Hi lâu lâu cũng phải tự tay nấu cơm cho đức lang quân thường thức chứ?

-Chị yêu anh ấy lắm hả?

Nhóc Won đã lẻo đẻo theo từ khi nào, nói thêm rằng trong 2 tuần qua nhóc ta cũng thường xuyên ghé nhà Thuyên ăn chực, nên đều biết hết rồi. Còn nhớ ngày đầu tiên đến, thấy đại ca của trường ngồi trên ghế đọc báo mà cậu tưởng vào nhầm nhà, suốt bữa ăn hôm đó hấn tỏ rõ khuôn mặt bức tức, những ngày sau cũng vậy, nhưng rồi dần dần cũng không còn căng thẳng như trước nữa, chỉ có mỗi con Hắc Bảo là luôn găm gù mỗi khi Won đến, cậu cũng không hiểu tại sao. Thắc mắc cũng phải, vì Dương Khôi Thần ngoài mặt thì không còn quan tâm nhưng hấn vẫn âm thầm huấn luyện bảo bối Bảo Bảo của mình phải hù dọa Won cho cậu khỏi đến nữa. Thâm độc quá

Trở lại với câu hỏi của Won, Thuyên cười tươi

-Đương nhiên rồi

-Vậy anh ấy có biết tình cảm của chị không?

-Biết

-Vậy..anh ấy có thích chị không?

-Đương nhiên là có rồi

-Anh ấy tỏ tình rồi à?

-...

Đang hào hứng Thuyên chợt khựng lại, phải rồi, hấn chưa bao giờ nói với nó cả, thấy vẻ đăm chiêu của nó, nhóc Won nói

-Lúc trước khi anh ấy và chị Như Quỳnh quen nhau, 2 người mặn nồng lắm, đâu có giống...

Gim lập tức huých nhẹ Won, nhưng Thuyên đã chồm đến nắm cổ áo cậu kéo xuống

-Sao?

-À à..chuyện đó cũng lâu rồi....vả lại, lúc đó toàn chị Như Quỳnh chủ động không, nên...

-Cô ta chủ động à?

-Vâng..còn anh Khôi Thần thì...bình...thường thôi ạ..

Thuyên lại chau mày nghĩ ngợi. Sau vài phút thì nó đồng dạt nói

-Được rồi, ta không chịu thua đâu, phải cho hấn thấy rõ tình cảm của ta hơn, ta phải hơn con ả đó

Won, Gim ngỡ người chẳng hiểu nó nghiệm ra gì và định làm gì, lúc hỏi thì nó chỉ trả lời gọn lỏn

-Tỏ tình..lại

Chiến dịch bắt đầu

-Có nhất thiết phải làm vậy không?

Hiểu Thuyên cần nắn đưa tay chạm vào lọn tóc mới được búi cao

-Ấy đừng đụng vào coi chừng rối

Won giữ tay nó lại nhắc

-Chị muốn tỏ tình hoành tráng thì đầu tiên phải tân trang cho thật đẹp chứ

-Rồi sao nữa?

-Chị tự tay nấu một bữa tối thật thịnh soạn, ăn diện thật đẹp và việc còn lại là chờ nhân vật chính về

-Này không phải tỏ tình thì màn tỏ tình mới là quan trọng nhất à, nãy giờ nhóc toàn nói những thứ ngoài lề

-Bà chị không biết gì hết, chính những thứ này làm nền tạo nên một khung cảnh lãng mạn, một yếu tố không thể nào thiếu được

-Chú em, bớt xem phim Hàn đi

Thuyền bấu môi, nói vậy chứ này giờ nó vẫn ngoan ngoãn để yên cho Gim “trang trí” ình đó thôi

-Bọn tớ về đây, cổ lên nhé

-Goodluck

Thuyền vẫy tay chào 2 học trò , đang định quay vào nhà thì chợt thấy một tờ giấy kẹp trong cánh cửa, chưa kịp mở ra xem thì một giọng nói quen thuộc cất lên

1 tiếng trước

-Chúc may mắn

Jin đá lông nheo với Thần rồi chạy vọt đi. Hấn chống tay lên bàn ăn, nhìn quanh. Nhà hàng Pháp này nổi tiếng nhất thành phố vì sự sang trọng và lòng lầy và thức ăn hảo hạng. Hôm nay hấn đã bao hết cả nhà hàng, nhìn vào những đồ sứ sáng bóng, khung cảnh diễm lệ dưới ánh đèn vàng trông vô cùng lãng mạn, Khôi Thần thở dài, cách này thực sự có hiệu quả chứ

An Hiểu Thuyền đi qua đi lại, tay đan vào nhau ra chiều sốt ruột, này nó đã nhắn tin cho gã chồng bảo gã về sớm rồi, sao giờ vẫn chưa vác mặt về nữa

Reng...reng...reng

Thuyền nhìn vào màn hình “Chồng già is calling”. Nó hít một hơi, lấy bình tĩnh, nhấn nút nghe

-Gi?

Bên kia Khôi Thần nhũu mảy, chưa kịp mở miệng nói gì thì nó đã hỏi xốc hông như thế, hấn sao chịu nổi, nhưng hôm nay là ngày đặc biệt, thôi nhịn

-À..tôi..hôm nay không về

-Cái gì..?? Lý do

Hiểu Thuyền từ căng thẳng chuyển sang bức tức, nó đã bỏ công chuẩn bị công phu như vậy (thật ra lúc này Won và Gim đang ở dưới bếp làm đồ ăn cho nó)

-Không cần biết

Bản tính vốn khó đối, đến câu thứ hai thì hấn không nhịn nữa, thấy đầu bên kia im lặng, ra chiều tức điên sắp cúp máy, hấn nói nhanh

-Cô..ra đây đi

-Đây? Là đâu? Tại sao phải ra?

-Đây là...mà thái độ đó là sao? Tôi chọc điên cô chưa?

-Điên, tôi điên rồi đấy, tại sao tôi phải ra?

-Tôi..có chuyện muốn nói

-Chuyện gì?

-Nói trực tiếp

-Vậy về nhà

-Không, cô ra đây

-Sao bắt tôi ra đó?

-Vậy sao bắt tôi về nhà?

-\$!#@%2

-\$%%^%\$

Cả hai bên đều trong tình trạng đầu bốc lửa. Dương Khôi Thần và An Hiểu Thuyền đều bực mình vô cùng, định hôm nay sẽ bày tỏ, đã chuẩn bị xong hết với căng thẳng gần chết mà còn bắt hấn/nó đi chỗ này chỗ nọ, đương nhiên là chẳng bên nào đồng ý rồi

-Đã bảo có chuyện gì thì về nhà nói, có..bất ngờ cho anh

-Ở đây..cũng có, vậy nên cô ra đây đi

-Ồ hay cái anh này buồn cười, tôi đã nói anh về nhà rồi cơ mà

-Cô mới tức cười đấy, không nghe tôi vừa nói gì sao

-Giờ anh có về nhà không?

-Không về đấy, tôi ở đây đợi

-Được xem ai lì hơn ai

Cụp

-Xem ra cô vẫn chưa hiểu những gì tôi nói thì phải

Triệu Như Quỳnh khoanh tay trước ngực, nhún mày nói. Hiểu Thuyền dựa đầu vào cửa, nhếch mép cười

-Phải, dù tôi rất hiểu rõ Hắc Bảo nhưng vẫn không tài nào nghe thấu được cô

-Haha, miệng lưỡi cũng độc lắm

-Tôi chưa từng nói mình là một cô gái trong sáng ngây thơ

Như Quỳnh cười gằn

-Vậy tôi sẽ chờ xem biểu hiện của cô như thế nào khi Khôi Thần biết đến tiền sử bệnh hoạn của cô

-Cứ tự nhiên, trò cũ rích của cô chẳng dọa được tôi đâu. Tôi đã giấu được cả nhà họ Dương khi bước vào làm dâu cho họ, thì chẳng lẽ lại dễ dàng để cô phanh phui

Quỳnh hơi suy nghĩ, phải chăng nó đã có kế sách gì, nó đưa tay lên xoa

-Thôi, giờ thì phiền cô về cho, tôi còn có chuyện quan trọng phải làm

Rầm

Cánh cửa đóng sầm lại

Dương Khôi Thần đưa tay lên nhìn đồng hồ

-Không lẽ cô ta không đến thật sao? Chết tiệt

Hắn bực bội cầu nhàu, toan đứng lên thì va phải người phục vụ, ly rượu đỏ trong tay người phục vụ rơi xuống sàn, tiếng loảng xoảng như luồng điện xẹt nhanh trong không gian yên tĩnh, khiến lòng người bất an. Dương Khôi Thần nhìn những mảnh vỡ lẫn trong rượu đỏ, tim chợt nhói

Ngay khi cánh cửa vừa đóng, An Hiểu Thuyền đã ngã xuống nền cỏ. Từ tai, một chất lỏng màu đỏ chảy ra, nhuộm đỏ cả mảnh giấy trắng chưa kịp xem

24. Chương 24

CHAP 24 – TRIỆU CHỨNG THỨ HAI

Khi Thuyền vừa ngã xuống, Hắc Bảo từ trong góc vườn đã chạy tới, sửa âm ỉ, đồng thời liên tục liếm vào mặt nó. Tiếng sửa vang vọng gây chú ý cho những người sống gần đó, và nhờ thế nên An Hiểu Thuyền đã được đưa đi cấp cứu

-Cô ấy đâu rồi?

Dương Khôi Thần căng thẳng túm lấy người hàng xóm đã báo tin cho hắn, người đó chỉ vào một phòng bệnh, hắn tức tốc lao vào, nhưng nhanh chóng bị một bác sĩ cản lại

-Tôi là người nhà cô ấy

-Người nhà?

Vị bác sĩ đẩy gọng kính, hỏi lại với vẻ nghi hoặc, Khôi Thần đưa ngón tay đeo nhẫn lên

-Cô ấy là vợ tôi

Bác sĩ Văn gật đầu, ôn tồn nói

-Bệnh nhân chỉ bị ngất xỉu vì kiệt sức. Để cô ấy nghỉ ngơi một thời gian sẽ ổn

Thần gật đầu cho có lệ rồi mở cửa bước nhanh vào phòng

Hiếu Thuyền đang ngủ say, ngoài đôi môi khá nhợt nhạt thì trông nó hoàn toàn khỏe mạnh. Lúc này Khôi Thần mới thở hắt ra, lòng nhẹ nhõm đôi chút. Hắn nhìn nó thật lâu, rồi tiến đến nắm lấy tay nó chạm nhẹ vào khuôn mặt mình

Bác sĩ Văn nhìn vào hồ sơ bệnh án, vậy là bệnh tình của Hiếu Thuyền đã chuyển sang giai đoạn hai, tim bắt đầu hoạt động bất thường dẫn đến xuất huyết. Ông thở dài đánh dấu vào cuốn lịch nhỏ, lòng nặng trĩu nỗi băn khoăn không biết bệnh của nó khi nào sẽ bước sang giai đoạn tiếp theo

Sáng sớm

Khi Dương Khôi Thần tỉnh dậy thì thấy trời vẫn chưa sáng hẳn, nhìn sang Thuyền thì giật mình khi thấy nó đang nhìn hắn chằm chằm

-Tỉnh rồi à?

-....

-Đói không?

-Một chút

-Muốn ăn gì?

-Cơm bò

-Hỏi chơi thôi, cô chỉ được ăn cháo

-Xì, tên đáng ghét

Hiếu Thuyền bĩu môi, nó đưa tay lên xoa xoa đầu rồi như sức nhớ, nó chạm tay vào tai

-Sao vậy?

-Không..không gì. Tôi bị sao vậy?

-Bác sĩ nói là suy nhược cơ thể

-Vậy..vậy sao. Ug, anh đi mua cháo đi

-Muốn ăn cháo gì?

-Cháo bò

-Chỉ được nuốt cháo trắng, hỏi chơi thôi

Khôi Thần lè lưỡi rồi bước ra ngoài, nó nhìn theo hắn phì cười

Cốc cốc

-Mời vào

-Đi làm sớm nhỉ?

-Vì ta biết con sẽ tìm ta

Thuyền mỉm cười kéo ghế ngồi đối diện bác sĩ Văn

-Thế nào rồi?

-Giai đoạn 2. Xuất huyết

Nó gật gù

-Vậy cũng sắp rồi nhỉ

-Có sợ không?

-Sợ chứ

-Vì người đó sao?

-.....

-Lúc trước, con bao giờ cũng sẵn sàng cho chuyện này, chưa từng tỏ ra sợ hãi

-Hi, phải, vì khi ấy, người đó vẫn chưa xuất hiện

Hiếu Thuyền xoay xoay chiếc nhẫn cưới, cười đầy hạnh phúc

-Vậy sau này con tính thế nào? Không thể cứ giấu mãi

-Vâng

Nó nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi bình minh sắp sửa đến, thở dài

-Aaaaaa

Hiếu Thuyền nhìn tô cháo bốc khói nghi ngút, mở to miệng, Khôi Thần chau mày

-Tự ăn

-Tay không cử động được

-Lấy ống hút

-...đồ tồi

Nó nhăn mặt giận dữ, hắt bật cười, rồi cũng dứt nó. Ăn xong, hắt đưa nó ra ngoài sân tản bộ. Đi một thì ngồi ghé đá, hắt dựa ghế còn nó dựa hắt, mỗi người một chiếc dây nghe nhạc

-Này

An Hiếu Thuyền gọi khê

-Gì

-...anh có xem phim Hàn không?

-Không

-Tôi cảm thấy những nhân vật nữ đó rất ngốc nghếch...

Mặc cho câu trả lời không của Thần, nó vẫn nói

-...bệnh sắp chết mà còn tìm cách rời xa người mình yêu, như vậy chẳng phải rất khổ hay sao, cả 2 đều khổ

-Vì họ không muốn người mình yêu chứng kiến cảnh họ chết

-...Nếu..tôi bị bệnh nặng, anh có rời xa tôi không?

-Có

-Sao..

-Bệnh nặng của cô chỉ có thể là bệnh truyền nhiễm, tôi lại không muốn chết

-Tôi đang nói chuyện nghiêm túc mà

-Tôi cũng đang rất nghiêm túc, nên bớt nói nhảm đi

Khôi Thần quay sang nhéo chặt 2 má của Thuyên

-Iết òi (biết rồi)

Nó nhăn nhó trả lời, hần cười hài lòng buông tha cho nó, rồi nắm tay nó kéo đi

-Tốt, về phòng thôi

Nhưng Thuyên không chịu bước tiếp, cứ đứng yên

-Mệt

Nó cúi mặt xuống, nói đúng một chữ, Khôi Thần thở dài, rồi cúi người xuống cho nó leo lên lưng. Hiểu Thuyên cười hì hì, nhảy lên siết chặt lấy cổ hần

-Đi nào ngựa

Thần hừ một tiếng rồi ngoan ngoãn bước đi

-Tôi..sẽ không làm vậy, sẽ không bao giờ tìm cách rời xa người mình yêu, chỉ có anh đẩy tôi ra thôi

-....việc trông thấy khuôn mặt xấu xí của cô mỗi ngày đã trở thành thói quen, tôi không có sở thích thay đổi thói quen

Thuyên mỉm cười nhưng lòng thì quặn đau, nó siết chặt lấy hần hơn, áp lên tấm lưng ấm áp thì thầm

-Em xin lỗi

-Bọn anh về đây, giữ gìn sức khỏe đi, 1 năm vào viện 2 lần là điềm gở đấy

Gim nhanh chóng kéo Jin ra ngoài sau khi chào tạm biệt Thuyên. Nó lắc đầu, cái tên Jin này lúc nào cũng vậy, mà nãy có phải vừa nãy nó nghe “bọn anh” không nhỉ, chà vậy hai người này cũng tiến triển nhanh quá chứ

Hiểu Thuyên nằm phịch xuống giường, cả buổi sáng ồn ào vì chuyện ghé thăm, giờ nó chỉ muốn đánh một giấc

Reng reng reng

Đang mơ màng thì tiếng điện thoại reo, nó cắn nhằn một chút rồi bắt máy, khi giọng nói bên đầu kia truyền đến thì khuôn mặt nó lập tức tươi roi rói

-Mẹ

-Con sao rồi? Vẫn khỏe chứ??

-Như trâu ấy. Mẹ và bố thế nào ạ?

-Bố mẹ vẫn khỏe. Sáng nay bác sĩ Văn đã gửi bản sức khỏe của con sang đây rồi

-..vâng

Đầu dây bên kia có tiếng thở dài

-Tiểu Thuyên à, con định cứ giấu chồng con mãi sao?

-Con..

-Dù ông bà thông gia đều đã biết tình trạng sức khỏe của con, nhưng quan trọng nhất vẫn là Khôi Thần

-..con, có phải rất ích kỷ không?

-Phải, rất ích kỷ, nhưng trong tình yêu, vốn chẳng còn chuẩn mực của đạo đức thông thường nữa con à

Hiếu Thuyền nhẹ cười, mẹ lúc nào cũng khiến lòng nó dễ chịu cả. Nó ngồi bó gối, tựa cằm lên đầu gối nhúu mày

-Mẹ này, lúc trước khi biết con bị bệnh, mẹ phản ứng thế nào?

-Bàng hoàng

-Có đau không?

-Đau

-Bây giờ thì sao?

-Vẫn đau

-.....

-Con là một đứa trẻ ham chơi, An Hiếu Thuyền. Mẹ rất bất ngờ khi nhà họ Dương sang hỏi cưới, mẹ không nghĩ...con sẽ yêu, vì như thế chỉ khiến lòng con thêm đau khổ dần xé, cả đứa bé đó nữa (Khôi Thần ấy)

Đầu dây bên kia đã có tiếng nấc nhẹ, Hiếu Thuyền nhắm chặt mắt, bịt ống nghe lại, cố kìm nổi xúc động

-Mẹ à, con yêu mẹ

-Mẹ..cũng yêu con, con yêu

-Giữ gìn sức khỏe nhé, cả bố nữa

-Ừ mẹ biết rồi. Lần sau gọi điện cho bố mẹ nhé

-Vâng

Hiếu Thuyền gác máy. Lần sau? Liệu có còn?

Có tiếng bước chân, rồi tiếng mở cửa. Không biết suy nghĩ gì, Thuyền chột tung mền nhảy xuống giường, phóng thẳng vào lòng ngực săn chắc vừa hiện lên sau cánh cửa

-Chồng

-Làm quái gì thế?

-..mình làm một nhóc đi

-Cái gì???

25. Chương 25

CHAP 25 – ĐÊM TRONG BỆNH VIỆN

- Làm một nhóc đi

An Hiếu Thuyền thản nhiên lặp lại, Khôi Thần lùi vài bước

-Cô có tỉnh táo không?

-Rất tỉnh

-Đi

-Đi? Đi đâu??

-Khám

-Đầu óc tôi rất bình thường, tôi muốn có con, muốn có con

Thuyền giãy dụa hét lên, hấn nhấn mặt bịt tai lại, rồi mở cửa phòng đi ra ngoài luôn

-Ồ tên khốn đó đâu rồi

Đến khi Thuyên nhận ra thì đã chẳng thấy Thần đâu rồi, nó bực bội đâm vào gối

-Anh nghĩ tôi muốn có con là vì ai chứ, vì ai chứ hả

Thực ra trong lòng An Hiểu Thuyên đã tính toán hết, có con để sau này khi nó chết rồi hắn không thể tái hôn được, đứa con sẽ thay nó hành hạ hắn tiếp

Cạch

Tiếng mở cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của nó, ngược nhìn thì thấy gã chồng đứng ngay cửa, tay giờ giờ đĩa phim ma cùng với nụ cười ma mẫn

Dù rất sợ ma nhưng Hiểu Thuyên là fan của thể loại kinh dị, và sau khi xem phim xong nó đều quên hết mọi muộn phiền, trở nên rất yêu đời, đó cũng là lý do Thần đi mua đĩa

Bộ phim kết thúc sau 120 phút tràn đầy hoảng sợ của Hiểu Thuyên. Khôi Thần vươn vai ngáp dài, công nhận bộ phim này có hiệu ứng âm thanh rất đáng sợ. Hắn đứng dậy tắt ti vi, rồi chuẩn bị về nhà

-Không, đừng đi

An Hiểu Thuyên níu lấy tay hắn, miệng meo méo. Hắn thấy vậy cũng không nỡ, nhưng bệnh viện không cho phép qua đêm, hắn cúi xuống, xoa xoa đầu nó

-Ngoan, mai tôi sẽ vào sớm

-Chồng.Ở lại

Thuyên nhái lại theo bộ phim ma, Thần phì cười, nhéo nhẹ má nó rồi mở cửa bước ra

-..chồng ơ

Hiểu Thuyên thu người lại ngồi bó gối, đáng vẻ sợ sệt, Khôi Thần thở dài rồi đóng sầm cửa lại

-Đưa tiền đây

Dương Khôi Thần nhìn nó cười khẩy, Hiểu Thuyên nhăn nhó đưa hắn tờ 5 ngàn

-Đồ ăn cướp

Thần không nói gì, chỉ cười sung sướng và thành thạo lắc lắc bầu xí ngẫu

-Tài Xỉu?

-Hmmm, tài, tôi không tin không thắng được một ván

Cứ như thế vài tiếng trôi qua, tụi nó mở sòng ngay trong phòng bệnh. Chơi một lúc cũng chán, Khôi Thần nằm xuống giường than

-Cũng vì cô mà tôi lãng phí một đêm trong cái bệnh viện này đấy

-Lãng phí gì chứ? Bộ anh không nhớ cảm giác có tôi nằm cạnh sao?

Vừa nói Thuyên vừa xấp xấp lại nằm gần hắn

-Giống nằm cạnh Bảo Bảo thôi, có gì đáng nhớ

Thần bĩu môi nói rồi lên cười khi thấy mặt nó nhăn nhó hứ một phát. Tuy nói vậy nhưng Dương Khôi Thần vẫn vòng tay ôm lấy vợ yêu của mình đầy thoải mái. Được một lúc chợt Thuyên bật dậy

-Có..có nghe gì không?

-Gì?

-Tiếng gõ gõ ấy

-..có tiếng gì đâu

-Có, rõ ràng là có

Hiếu Thuyền nhú mày, lại chăm chú lắng nghe, nó nghe rất rõ kia mà, không thể nhầm được, nó kéo Thần dậy

-Ra xem là gì đi

Hắn thở dài, bước ra phía cửa

-Này

-Sao? Sao hả? Thấy gì à?

-Cô đừng có níu tôi chặt vậy được không

-Trời ơi căng thẳng gần chết mà anh cứ để ý mấy chuyện không đâu, mau ra xem đi

-Hừ

Thần vặn nắm cửa, tiếng khóa bật lên trong đêm tĩnh mịch nghe thật rõ, rồi tiếng cửa mở, sau đó là một hành lang tối om hiện ra trước mắt. Khôi Thần ngoái nhìn ra ngoài, chẳng có ai cả, cũng chẳng nghe tiếng gì, hắn mở rộng cánh cửa, đứng tránh sang một bên cho Hiếu Thuyền nhìn rõ. Nó hé mắt nhìn, rồi thở phào nhẹ nhõm

Leng keng...leng keng

Ngay khi vừa quay vào phòng thì một âm thanh truyền tới. Khôi Thần nhú mày, lần này thì hắn nghe rồi. Mồ hôi Thuyền thi nhau túa ra, nó run rẩy ôm chặt cánh tay của chồng

Leng keng...leng keng

Tiếng động lại vang lên, ngày một gần, Khôi Thần nhìn lại hành lang, vẫn vắng lặng như tờ

-Có lẽ..là tiếng chuông gió

Thuyền nói khẽ như đang tự trấn an

-Nghe kĩ đi, là tiếng dụng cụ phẫu thuật va vào nhau

Nó nuốt ực một phát, tay càng bấu chặt vào hắn

-Đau quá

-Ai mượn anh nói làm cho tôi sợ

-Gì vậy?

Thần ngạc nhiên nhìn nó

-Gì là gì?

-Cô vừa nói chuyện với ai vậy?

-Thì trong phòng này có anh với tôi không lẽ nói chuyện với...ma...vừa..vừa nãy, anh không có nói gì sao

-Nói gì chứ? Cô sáng à?

Hiếu Thuyền nín bật, tim như ngừng đập đến nơi. Khôi Thần cũng trở nên căng thẳng hơn

Cốc cốc cốc

Chợt có tiếng gõ cửa, thần kinh của tụi nó như được kéo căng hết cỡ, không biết phải làm gì ngoài việc nhìn chăm chăm vào cái cửa

-Bệnh nhân tới giờ đo nhiệt độ rồi

Có tiếng nói cất lên, là tiếng một cô gái trẻ, nhưng giọng cứ ngân dài, khỏi cần nói ra thì ai cũng biết “người ấy” là ai rồi. Đang lúc không biết phải làm gì, thì Khôi Thần nhanh chóng mở cửa tủ và ấn Thuyền nấp vào đó, hắn đưa tay lên miệng ý bảo nó giữ yên lặng, rồi đóng cửa tủ lại, và thay nó nằm trên giường

Có tiếng vặn tay nắm cửa

An Hiểu Thuyền cả thở cũng không dám, nó ghì chặt lấy lồng ngực, cố điều chỉnh nhịp thở. Có tiếng bánh xe đẩy vang lên, lẫn trong đó là tiếng dụng cụ y tế bằng kim loại va vào nhau. Thuyền muốn hé cửa ra nhìn nhưng không thể, nó quá sợ hãi, nhưng mà, chồng của nó..Cuối cùng, hít một hơi sâu, nó lấy hết dũng khí đưa tay lên chuẩn bị đẩy hé cửa tủ

Cốc cốc cốc

Ngay lúc đó chợt có tiếng gõ nhẹ nhẹ. An Hiểu Thuyền rụng rời tay chân, tiếng gõ như gió thoảng nhưng nghe sát bên tai, chính xác là...

...có người đang gõ vào tủ

Hồn phách Thuyền gần như bay hết, nó gục đầu vào đầu gối, tay bịt chặt tai lại, miệng lẩm bẩm đọc...kinh.

Kẹt

Cửa tủ mở ra

-Ồn rồi

Tiếng của Dương Khôi Thần, Thuyền bàng hoàng, rồi như vỡ òa, nó lao vào ôm chặt hân. Hân đỡ đỡ nó, mãi một lúc mới khiến nó lên giường ngủ được

-Ngủ đi, đi vệ sinh tý

Nó miễn cưỡng gật gật đầu. Khi Khôi Thần vào nhà vệ sinh rồi, nó mới chợt thắc mắc “cô y tá” lúc nãy đâu rồi, rõ ràng nó nhớ không hề có tiếng đóng cửa cũng như tiếng chân người bước ra ngoài. Hơi rùng mình, Thuyền không nghĩ nữa, nó lắc lắc đầu, tay với lấy ly nước, không cẩn thận làm rớt một mảnh giấy

-Gì đây?

Nó tò mò nhặt lên xem, và bàng hoàng

“Tôi về trước đây, hôm nay có trận playoff. Nhớ ăn cháo – Chồng của Joe”

Chồng của Joe? Nghe thật đáng yêu, nhưng mà khoan, đây không phải vấn đề mà nó cần suy nghĩ đến. “Về trước”, nghĩa là... Hiểu Thuyền mặt tái xanh, nhìn vào bóng người trong phòng vệ sinh, người trong đó là ai?

Có tiếng dội nước

-Aaaaaaaaaaaaaa

Thuyền nhắm chặt mắt hét to

-Gì vậy??

Khôi Thần đang ngủ gục thì giật mình vì tiếng thét. Hiểu Thuyền chưa kịp hét thêm gì thì nó đã kịp nhận ra, lấy tay lau mồ hôi trên mặt, nó trả lời như hết hơi

-Ác mộng

Thần nhú mào, rót cho nó cốc nước

-Không phải thua tiền cay cú đến nỗi gặp ác mộng chứ

Nói thế thôi chứ hôm qua khi bài bạc xong, trước khi về hân còn thấy nó cười rất tươi mà. Thuyền hừ một tiếng, nốc sạch ly nước. Đạo gân đây nó hay gặp ác mộng, cũng chẳng biết vì sao

Cộc cộc cộc

Có tiếng gõ cửa, Thuyền giật bản mình, theo phản xạ nhìn chăm chăm vào cánh cửa, hân nhìn nó, phì cười

-Nhìn đến lưng mắt cũng không làm cánh cửa mở đâu

Thuyền cúi đầu nhục nhã chẳng biết nói gì. Khôi Thần bước ra mở cửa, là bác sĩ Văn, ông đang ghi ghi gì đó, khuôn mặt khá là căng thẳng

-Chúc mừng, hôm nay con được ra viện

An Hiểu Thuyên nhe răng cười sung sướng, Dương Khôi Thần thì rầu rĩ

Vậy là thú xổng chuồng rồi

Bác sĩ Văn cười, rồi quay người đi, luống cuống thế nào sợ ý làm rớt chồng hồ sơ, Khôi Thần cúi xuống nhặt phụ ông. Bác sĩ Văn cảm ơn, rồi vội vàng cầm lại sắp hồ sơ rảo bước. Thần nhủ may nhìn thái độ kì lạ của ông bác sĩ, rồi nhìn vào An Hiểu Thuyên đang vươn vai hít thở bên cửa sổ

“..triệu chứng thứ 3: Ác mộng...”

-Đó là gì?

26. Chương 26

CHAP 26 – KHỞI ĐẦU CỦA NỖI ĐAU

Vừa đặt chân vào nhà An Hiểu Thuyên đã thích thú la hét ầm ĩ, nó nằm phịch xuống chiếc ghế sofa mềm mại

-Trong nhà có xảy ra chuyện gì không??

Mới nhập viện có vài ngày mà Thuyên nhớ nhà biết bao. Khôi Thần cởi áo khoác, vừa bước lên lầu vừa gấp dài

-Có. Yên tĩnh lạ lùng

Hiểu Thuyên bĩu môi, nói vậy là ý gì chứ. Nó đi vào bếp, mở tủ lạnh, trời ạ toàn là món ngon, vậy mà nó cứ nghĩ trong thời gian nó nằm viện tên chồng phải ăn uống hết sức kham khổ chứ, vậy ra người khổ có mỗi mình nó. Nuốt cục tức vào trong, Hiểu Thuyên lấy hết các món trong tủ lạnh ra, chén hết

Đến tận tối mịt Khôi Thần mới ngủ dậy. Hắn vươn vai bước xuống cầu thang và thấy vợ mình đang nằm ngủ trên bàn ăn. Hắn tặc lưỡi, chưa bao giờ thấy đứa con gái nào tùy tiện như nó

-Này Joe, dậy

Hắn lay vai nó, nó mơ màng nhìn hắn, dụi mắt vài cái rồi đứng dậy, liếc nhìn đồng thì thấy đã 10 giờ 45 phút tối, Thuyên liếc nhìn Thần, đã trễ vậy rồi sao không cho nó ngủ luôn chứ

-Gì?

Thấy nó nhìn mình đầy căm thù, hắn nghênh mặt hỏi, nó xì một tiếng, rồi bỏ vào phòng vệ sinh. Khôi Thần phì cười, liếc nhìn đồng chén đĩa thì thấy Hiểu Thuyên lấy thức ăn xếp thành những dòng chữ, nào là “tên chết tiệt”, “đồ khốn”, rồi cơ man là từ rửa xả, hắn thâm nghĩ nó cũng rãnh thật đấy. Lắc đầu, hắn thu dọn đồng bữa bọn của nó, rồi chột khựng tay lại, một từ nhỏ xíu được nó xếp từ đồng cơm chiên đập vào mắt hắn. “Chồng”

An Hiểu Thuyên bước ra từ phòng tắm, tóc ướt còn bốc hơi ẩm. Nó cảm thấy sáng khoái hẳn. Với lấy khăn lau khô tóc, nó đưa mắt tìm chồng nhưng chẳng thấy bóng dáng hắn đâu, liếc thấy trên bàn có mảnh giấy. nó cầm lên đọc

“Về trễ, khỏi chờ”

Hiểu Thuyên thở dài, nó ngồi xuống ghế sofa, nhấn điện thoại

-Alo

-Này bác sĩ mới gọi con?

-Ừm, ngày mai con hãy ghé bệnh viện

-Có gì không ổn ạ?

Thuyên lo lắng, tay cầm chặt ống nghe, đầu dây bên kia, bác sĩ Văn ôn tồn nói

-Kiểm tra định kỳ thôi, con đừng lo lắng

-...vâng

Cúp điện thoại, lòng Thuyên nặng trĩu. Nó nhìn cuốn lịch nhỏ, kiểm tra định kì, còn những 5 ngày kia mà An Hiểu Thuyên lại gặp ác mộng, mồ hôi tuôn ướt cả gối, tay nó nắm chặt ga giường, miệng không ngừng mấp máy, có vẻ những cơn ác mộng càng lúc càng khủng khiếp

-Joe, sao vậy??

Tờ mờ sáng Dương Khôi Thần mới về đến nhà, vào phòng ngủ thì thấy nó như vậy. Hấn lo lắng, miệng gọi liên tục, ra sức lay người nó

Thuyên mở bừng mắt, bật dậy nhào đến ôm chặt hấn, nước mắt lã lã dài. Sự thực thì Hiểu Thuyên chẳng nhớ rõ nó đã mơ những gì, chỉ biết điều đó đáng sợ đến nỗi khiến tim nó như muốn nổ tung. Khôi Thần xoa xoa lưng vợ, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc rối

-Không sao, anh ở đây, đừng sợ

Sáng hôm sau Thuyên xin nghỉ, Thần vốn cũng định cúp nhưng nó cứ bảo là không sao. Nói mãi mới đẩy được hấn ra khỏi nhà, Thuyên nằm phịch xuống giường, mệt mỏi khép hờ mắt

Hơn 9 giờ, An Hiểu Thuyên lười biếng chải lại mái tóc rối, thay bộ đồ mặc ở nhà bằng chiếc quần jeans ngắn, sơ-mi caro đỏ khoác ngoài chiếc áo phông trắng, xỏ đôi sneaker và ra khỏi nhà

Bệnh viện

Sau vài giờ kiểm tra, bác sĩ Văn ngồi xuống ghế với tờ báo cáo kết quả. Hiểu Thuyên vẫn theo thói quen xoay xoay quả cầu

-Dạo này con hay gặp ác mộng phải không?

-Vâng

-....bệnh tình của con tiến triển nhanh hơn ta dự đoán

Thuyên cười chua chát

-Con chưa từng bận tâm về khái niệm chậm nhanh thưa bác sĩ, chẳng phải ngay bây giờ con cũng có thể lặn ra chết ngay tức khắc đó sao

-Nghĩa là con đã sẵn sàng

-Con luôn sẵn sàng

-Không hi vọng sao?

Nó bật cười, nụ cười gượng gạo

-Hi vọng là món quà xa xỉ mà con chẳng thể nào mua nổi

-Quan niệm như vậy là không tốt chút nào đâu tiểu Thuyên

Hiểu Thuyên chỉ biết cười hi đáp lại, bác sĩ Văn rời khỏi bàn, tiến đến và xoa đầu nó

-Hãy hứa với ta, cố gắng đến phút cuối cùng nhé

Thuyên không đáp, chỉ gật gật đầu và cười. Trước khi ra khỏi cửa, nó bỗng ngoảnh lại nói

-Có phải sẽ rất đau không?

-???

-...nếu tìm được lý do cần phải sống tiếp trong khi biết rõ bản thân không thể qua khỏi

Bác sĩ Văn không trả lời, chỉ buồn bã nhìn đứa bé mà ông yêu thương như con. An Hiểu Thuyền nheo mắt, đưa tay lên trán, rồi đôi môi nhợt nhạt khẽ mỉm cười

-Tiêu rồi

Sau đó thì đóng cửa quay bước đi

“Triệu chứng thứ 4: Sốt”

Hiểu Thuyền vừa đặt chân đến cổng nhà thì Dương Khôi Thần đã chạy đến với vẻ mặt lo lắng

-Đi đâu vậy?

-Loanh quanh thôi

Nó cười hì, hấn chau mày không hài lòng, rồi chợt hấn cầm tay nó kéo đi

-Đi đâu vậy?

Thuyền lặp lại câu hỏi y chang hấn, Khôi Thần khởi động xe, đáp gọn

-Lát biết

11 giờ 30 tối

-Này sao lại đến trường giờ này chứ??

An Hiểu Thuyền xoa xoa vai, sợ sệt nhìn vào ngôi trường rộng lớn đã chìm trong bóng tối

-Đây

Khôi Thần đưa cho Thuyền một dải băng đen, đang lúc nó còn thắc mắc thì hấn đã buộc dải băng bịt mắt nó

-Làm..làm gì vậy??

Thuyền ngạc nhiên hỏi, Thần chỉnh lại dải băng một chút rồi nắm chặt lấy tay nó

-Đi nào

Thuyền biết dù có thắc mắc nữa thì hấn cũng không nói, nên nó để yên, ngoan ngoãn đi theo hấn

Hai người đi qua từng dãy hành lang, bước lên từng bậc cầu thang, do mắt không nhìn được nên thính giác của Thuyền hoạt động hết công suất, một tiếng động lạ cũng khiến nó giật mình, mỗi lần như vậy, Khôi Thần lại siết chặt lấy tay nó hơn.

Do cũng từng vào ngôi trường này lúc đêm khuya, cộng thêm mấy lần nó bám theo hấn nên cũng lờ mờ hình dung được những nơi mình đi qua

Đây rồi, rẽ phải hai lần, rồi rẽ trái, tụi nó đang bước đến căn phòng mà lần trước chạm mặt đứa bé bí ẩn kia. An Hiểu Thuyền khựng lại, không nhìn được gì càng làm nó sợ hơn, tay ướt đầm mồ hôi. Lại một cái siết nhẹ

-Tôi ở đây

Nghe giọng nói ấm áp của chồng, nó bình tâm lại, hít một hơi rồi bước nhanh qua

Đi mãi, rốt cuộc cũng dừng, Dương Khôi Thần không có động thái gì là muốn tháo băng cho nó, nhưng tay thì vẫn nắm chặt

-4 tháng trước, em bước vào làm phiền cuộc sống của tôi, và chỉ 4 tuần sau đó em lại cướp mất nụ hôn đầu và sự tự do của tôi. Trong thời gian đó, em cho tôi cảm nhận được 4 điều của một đời người: hỉ nộ ái ố. Và 4 ngày trước, tôi đã quyết định sẽ làm một việc mà 4 ngày sau, tức là bây giờ đang làm, chính là

Khôi Thần tháo dải băng bịt mắt của Thuyền xuống, nó nhắm mắt vài lần rồi cũng thấy, nơi nó đang đứng, là “Bức tường hạnh phúc”. Trên đó cơ man là chữ nhưng nổi bật nhất chính là dòng chữ ngay giữa, ghi to hết cỡ

Dương Khôi Thần S2 An Hiểu Thuyền – at 0h

Hiểu Thuyền vô cùng kinh ngạc, nó nhìn hấn đầy cảm động cảm động

-Sau này, khi không có anh ở bên cạnh, hoặc giả 50 năm sau, khi mắt em yếu rồi, không còn nhìn thấy anh, thì hãy nhớ, như khi em đeo dải băng này, tuy không nhìn thấy, nhưng anh vẫn luôn ở đây, bên cạnh em, bảo vệ em. Anh yêu em

Khôi Thần đưa tay nhéo nhẹ vào má nó, nhoẻn miệng cười. Thuyền nhảy lên người hấn, vẫn phong cách cũ, 2 chân kẹp chặt eo còn 2 tay thì khóa chặt cổ, nhưng có điểm mới là, môi cũng khóa chặt môi hấn

-Cưỡng hôn lần 2

Dương Khôi Thần nhú mày không hài lòng. Thuyền lơ đi, dựa đầu vào vai hấn nói khẽ

-Về thôi chồng ơi

Hấn phì cười, hôn nhẹ lên tóc nó

Bịch bịch bịch

Tiếng bước chân chạy gấp gấp vang vọng trên hành lang bệnh viện. Cô gái có khuôn mặt đỏ bừng, môi tái nhợt, hơi thở cô phả ra nóng rực, mặc cho hành lang đông người, guồng chân vẫn không chậm lại

An Hiểu Thuyền quên mất cả phép lịch sự thông thường, không gõ cửa mà xông thẳng vào. Bác sĩ Văn đang chăm chú đọc bệnh án, thấy nó thì rất đổi ngạc nhiên. Thuyền chống tay lên bàn, khó nhọc nói qua hơi thở hổn hển

-Liệu...có chữa được không?

-Gi cơ?

-Căn bệnh này, liệu có chữa được không??

Bác sĩ Văn ngập ngừng, Hiểu Thuyền nhào đến, nắm chặt lấy tay ông

-Dù có phải điều trị cực khổ như thế nào..con cũng chịu được, xin bác sĩ...hãy cứu con...

Thuyền gần như van xin, đôi mắt đen ngấn nước, nó ngồi phịch xuống sàn, bác sĩ Văn nhanh chóng đỡ lấy nó

-Tiểu Thuyền à..

-Lý do...đã có rồi, con không muốn chết..con muốn...ở bên người đó, vì thế, xin bác sĩ....

Hiểu Thuyền mím chặt môi, nước mắt khiến cho khuôn mặt đáng yêu ngày thường trở nên thật đáng thương. Vị bác sĩ thở dài, nhìn nó như vậy khiến cho ông đau lòng quá đổi, ông ôm nó vào lòng, nói thật khẽ

-Ta xin lỗi

27. Chương 27

CHAP 27 – ĐẾM NGƯỢC

- Này Joe, sao dạo này sắc mặt kém quá vậy??

Dương Khôi Thần đặt cốc cà phê xuống, nhéo nhéo đôi má bầu bĩnh của vợ. Hiểu Thuyền không đáp, nằm dài xuống ghế sofa. Phản ứng này thật là lạ quá, Khôi Thần nhú mày, định nói gì thì tiếng chuông đột nhiên vang lên

- O...mẹ

Phía sau cánh cửa là mama Dương, bà hơi hột nhìn hấn

- Là anh à?

Bà liếc xéo hần rồi bước vào nhà, Khôi Thần lắc đầu trước tính trẻ con của bà

- Con đã làm gì sai sao?

Hần hỏi mà mắt dán vào tờ tạp chí, thấy thế, mama Dương càng tức giận hơn

- Mày còn hỏi, tại sao tao lại sinh ra đứa con như mày chứ, đồ bắt cá 2 tay

- Gì cơ?

- Đừng có mà giả vô tội, nói à biết ta không bao giờ chấp nhận cái con ...

- Stop

Khôi Thần day day thái dương, thở dài

- Mẹ nghĩ con ngu ngốc đến mức đó sao

- Nghĩa là???

- Chỉ chơi lại cô ta thôi

Trong phút chốc mama Dương như vỡ òa, bà lao đến ôm chặt đứa “con trai cưng”

- Có thể chứ, như vậy mới xứng đáng con trai nhà họ Dương chứ

Hần cố gỡ tay mẹ ra, lăm bầm mấy tiếng rồi nhìn sang vợ mình, này giờ vẫn giữ im lặng, mama Dương cũng cảm thấy lạ, bà sà đến bên nó

- Tiểu Thuyền, con không khỏe sao?

- Dạ...ơ..con không sao

- Lại đây với ta nào

Mama Dương ra hiệu bảo nó đi theo. Ra đến sau vườn, khi chắc chắn Dương Khôi Thần không thể nghe thấy họ nói chuyện, bà mới cất tiếng

- Bác sĩ Văn đã gửi bản báo cáo cho ta

-anh ấy nói yêu con mẹ à

- ..ta biết, ta biết chắc chắn nó sẽ yêu con

An Hiểu Thuyền quay sang nhìn người mẹ thứ 2 của mình, người phụ nữ mà nó rất mực kính trọng và yêu thương

- Tại sao..mẹ lại tán thành chuyện này?? Tại sao mẹ có thể cho phép một người sắp chết như con tiếp cận con trai mẹ...

Mama Dương dịu dàng xoa mái tóc của nó, cười hiền từ

- Con yêu, ta chẳng làm gì ngoài việc để mọi chuyện diễn ra tự nhiên. Ta không quan tâm đến ngày mai, ta chỉ lo lắng về hôm nay, khi con trai ta vì sự buồn bã của người vợ nó yêu thương mà lo lắng

An Hiểu Thuyền ngẩn người, rồi nó nhẹ mím cười

- Con hiểu rồi thưa mẹ

Dương Khôi Thần thở phào nhẹ nhõm sau khi tiễn được mẹ về. Vừa định quay người bước vào nhà thì

Phụt

...lưng áo hần ướt đầm, còn Hiểu Thuyền thì cầm súng nước cười khoái chí

- Làm trò gì vậy?

- Tắm cho anh

- Em nghĩ anh là Bảo Bảo chắc

- Ồ không, Bảo Bảo còn sạch hơn anh

- Gruuu, em dám..

Phụt

- Haha..sợ quá đi mất

Khôi Thần đưa tay lên vuốt khuôn mặt ướt nhem của mình, rồi nhanh như chớp với lấy cái vòi trả lễ lại

- Hình như hôm qua em cũng chưa tắm phải không?

- Aaa, em xịt anh có chút xúu thôi mà

Hắn mặc kệ, cứ nhắm nó mà “nã” liên tục. Trời sắp sang đông rồi mà hai đứa rãnh rỗi này bày trò thiệt là thông minh hết sức

- Ách xì....

An Hiểu Thuyên hắt hơi lần thứ n, cuộn tấm chăn mỏng vào người, nó với tay lấy tờ khăn giấy trên bàn

- Đồ tồi

- Khơi mào không có quyền ý kiến

- Anh không tỏ ra đàn ông chút được à?? Có nghĩ lúc đó em đang cầm cái gì (súng nước) còn anh đang cầm cái gì không (vòi nước)

Nó nhăn nhó nhìn hắn nhưng chưa kịp nói hết thì chợt hắn chồm người qua, ghé sát mặt nó

- Này anh..làm gì vậy??????

- Tở ra đàn ông

- Cái...gì??? Không ý em là..

Khôi Thần nhẹ nhàng ôm chặt vợ vào lòng, cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều khi thấy nó cuối cùng cũng bình thường lại. Thuyên hơi ngỡ ngàng, được hắn đối xử như vậy nhất thời nó vẫn chưa quen, nhưng cảm giác...thật không tệ

Chiều

- Ra ngoài một chút. Ngoan ngoãn ở nhà, biết chưa

Khôi Thần nhấn mạnh bốn chữ “ngoan ngoãn ở nhà” cả chục lần, Thuyên đều tươi cười gật gù đầu ý bảo “cứ yên tâm”

Sau khi thấy Dương Khôi Thần ra khỏi nhà rồi, An Hiểu Thuyên nhanh chóng thay đồ rồi bắt xe buýt tiến vào trung tâm thành phố

Trước cửa một quán bar nổi tiếng nhất nhì thành phố, Won và Gim không ngừng đi qua đi lại, lo lắng nhìn quanh

- Này, làm gì như ăn trộm vậy??

- Tiểu Thuyên/ Chị Thuyên

Cả 2 đồng thanh nhào đến chỗ nó

- Sao lại hẹn ở đây??

- Phải đó, khu này phức tạp lắm

Hiểu Thuyên mỉm cười lắc lắc vai cả 2

- Hôm nay chính là buổi thực hành đầu tiên. Nào

- Hả??

Mặc kệ 2 tên đang ngoác miệng ra ngạc nhiên, nó cười xuề xòa rồi kéo Won và Gim vào trong

- Trời ơi chị đừng có giỡn trong này toàn băng đảng không đó

- Yên tâm đi chị tính toán hết rồi. Thấy con nhóc kia không, đó cái con nhỏ ngồi một mình trên quầy ấy, là đàn ông thì đến tán đi

- Sao?? Nhưng em đâu có thích con nhỏ dim dúa đó

- Lắm lời quá chị nói gì thì làm theo đi, nhanh

Won mặt méo xệ, cổ sức nắn nỉ lần cuối nhưng chỉ nhận được cái lừ mắt đe dọa của nó. Thằng nhóc tội nghiệp lê từng bước nặng nề đến bên cô gái tóc đỏ đang nhịp mình theo điệu nhạc xầm xập. Won rụt rè đưa tay ra, nhưng chưa kịp chạm vào cô gái thì

Bập

- Làm gì vậy??

Một bàn tay to lớn đầy lông lá từ đâu bỗng nhiên tóm chặt lấy tay Won. Cậu nhóc nhăn mặt, muốn rụt tay lại nhưng không được. Gim mặt mày lo lắng nhìn sang Thuyên, nó thì cười thích thú, chắc hẳn đã đoán trước trường hợp này

- Tôi..tôi có làm gì đâu

- Còn chối, tay mày định làm gì, sàm sỡ bạn gái tao à??

Tay bấm trợn kia mồm rộng giọng to khiến cho cả bar đều chú ý. Won mặt đỏ bừng bừng cúi gằm xuống chẳng dám ngước lên. Cậu liếc liếc về phía Hiếu Thuyên thì thấy nó trừng mắt. Won nuốt ực một phát, khó khăn lắm mới ngẩng đầu thẳng dậy

- Mày nhìn tao như vậy là bất mãn à thẳng nhãi??

Gã kia lại tiếp tục hét lên, đồng thời

Bốp

...đấm ngay mặt Won một phát. Quán bar rộn lên vài tiếng hò reo thích thú. Won đưa tay quệt máu trên khóe miệng, vẫn tiếp tục nhìn gã. 2, 3 rồi 4 phát

- Thằng khốn, để xem mày ngoan cố đến mức nào, mau quỳ xuống xin lỗi tao

Sau vài cú đấm không xi nhê, gã cầm một chai rượu lên, nhắm thẳng đầu Won mà lao đến

- Đủ rồi đấy

Hiếu Thuyên đã đứng chặn trước mặt Won từ bao giờ, nhẹ nhàng cất tiếng nói

- Mày có quyền gì lên tiếng ở đây? Muốn chết sao??

Gã trừng mắt nhìn nó, nụ cười trên môi Thuyên vụt tắt

- Chai rượu này đáng giá hơn mạng sống của mày đấy thẳng ch*

Rầm

An Hiếu Thuyên không kiêng nể gì lấy ghế phang thẳng vào mặt gã. Tiếng hò reo nín bật, thay vào đó là tiếng kêu thét và những cái nhìn ghê sợ vào người con gái nhỏ bé kia. Nó thì rất thần nhiên, thấy chiếc ghế xuống, lấy giấy lau sơ qua mấy vết máu rồi ném vào “nạn nhân”

- Mất vài cc máu cho thông não

Xong rồi thì quay người bỏ đi. Mãi lúc sau khi gã đáng thương kia hét lên mới có một đám người rần rần chạy đuổi theo, nhưng đã chẳng còn thấy bóng dáng chúng nó đâu

- Hahaha

An Hiểu Thuyên phá ra cười sau khi chạy thực mạng, Gim và Won ôm lấy ngực thở hồng hộc, phần vì mệt nhưng chủ yếu là sợ

- Trải nghiệm lần đầu thế nào??

- Quá tệ

Won méo mặt trả lời, các cơ trên mặt đau nhức kinh khủng khiến cậu phát âm cũng không chuẩn. Hiểu Thuyên lại cười, nhìn sang Gim

- Lần sau đến cậu

- Gì..ơ?? Mình...vẫn thích quan sát hơn

- Gì chứ..ý chị là muốn nhìn em ăn đấm nữa sao????

Nhóc Won nhảy dựng lên, khiến Gim và Thuyên không nhịn được cười, sau đó cả cậu cũng cười theo

- Khá lắm nhóc

Hiểu Thuyên đắm nhẹ vào vai Won

- Nhưng em có đánh trả được cái nào đâu

- Vấn đề không phải là đánh hay bị đánh, mà là em đã dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào đối thủ, cần rất nhiều dũng khí mới có thể làm được điều đó đấy nhóc

Nghe nó nói, nhóc Won như được khai sáng, ánh mắt rạng rỡ hẳn lên, Gim cũng mắt tròn xoe như vừa ngộ ra chân lý mới. An Hiểu Thuyên mỉm cười, chợt nó cảm thấy chóng mặt, mọi thứ xung quanh như đang xoay chuyển, một chút lạnh lạnh ướt ướt khiến nó vô thức đưa tay lên mũi quẹt. Là máu

- Tiểu Thuyên, cậu sao vậy???

Mặc cho những câu hỏi tới tấp của Gim và Won, Thuyên thấy cơ thể như bị rút cạn sức lực, nó đổ người xuống nền đất lạnh

Không gõ cửa, Dương Khôi Thần chạy thẳng vào phòng, đã thấy Gim và Won đứng đó, còn vợ mình thì nằm trên giường

- Đã xảy ra chuyện gì??

Khôi Thần nhìn nó rồi nhìn Won với khuôn mặt đầy vết thương

- Ấu đả thôi mà

An Hiểu Thuyên nhanh chóng trả lời và ra hiệu cho hai tên kia đừng nói gì

- Sao chẳng bao giờ biết nghe lời hết vậy?

- Đến Bảo Bảo còn biết cãi lại mà

Khôi Thần đan mắt lại giận dữ nói

- Nếu sau này còn làm những chuyện vô bổ như vậy thì đừng gọi cho tôi nữa

Nó đâu biết rằng khi vừa nhận được điện thoại của Gim hẳn đã lo lắng đến như thế nào, phóng xe như bay trên đường, xem chút đã gây ra tai nạn. Hiểu Thuyên cúi mặt lí nhí

- Xin lỗi

Khôi Thần đã bình tĩnh được đôi chút, hẳn bước đến gần nó, dịu giọng

- Yêu thương bản thân một chút đi, không thì nghĩ đến anh được không, người ta sẽ nói gì khi anh liên tục để vợ mình nhập viện chứ

- Người ta không nói gì đâu, chỉ bắt anh bỏ tù thôi chồng à

Hiểu Thuyên nhe răng cười, hẳn lắc đầu bó tay

- Tại sao lúc này lại nói dối???

Sau khi Khôi Thần ra ngoài mua đồ ăn rồi, Won lập tức hỏi nó

- Nói dối??? Chúng ta ấu đả thiệt mà

- Tôi mới là người bị ấu đả nè bà chị, chị có bị gì đâu???

Thuyên cười làm hòa

- Thôi giữ bí mật giúp chị đi, chẳng là dạo này chị nhịn ăn giảm béo, cơ thể không đủ chất dinh dưỡng nên mới chảy máu cam, để hần ta biết được thể nào cũng cười chị

Won nhìn nó đầy ngờ vực, nhưng sau một thôi một hồi bị nó thuyết phục cũng chịu để yên

- Bác sĩ, tại sao lại có những triệu chứng này chứ??

Hiểu Thuyên cầm bản bệnh án, ngờ ngàng

- Lúc đầu quả thật là mọi thứ đều bình thường, thú thật, ta không nghĩ là con sẽ...qua được 16 năm. Vào năm cuối cùng, tim con bắt đầu có những biểu hiện suy yếu rõ rệt, ảnh hưởng rất lớn đến những cơ quan khác, nên..

- Nên từ giờ cho đến lúc chết con sẽ lần lượt trải qua từng cơn ác mộng sao??

Bác sĩ Văn không biết trả lời thế nào, chỉ bắt lực gật đầu. Những triệu chứng ban đầu chỉ mới là bề nổi, sau này, các triệu chứng sẽ càng trầm trọng hơn, phá hủy từng phần sống trong An Hiểu Thuyên

Reng reng reng

- Có về ăn cơm không??

Tiếng Dương Khôi Thần vang lên lẫn trong tiếng xèo xèo của thịt đang chiên. Hiểu Thuyên mỉm cười, một giọt nước mắt không kìm được rơi xuống khuôn mặt xanh xao, không cần sau này, ngay bây giờ đây, trong lòng nó cũng đã vô cùng đau đớn

- Về chứ

28. Chương 28

CHAP 28 – Ý NGHĨA CỦA CUỘC SỐNG

Đã chính thức bước vào đông, ngoài trời đã lất phất vài bông tuyết rơi. Tất cả các trường đều bắt đầu kì nghỉ đông, đương nhiên bộ phận vui mừng nhất chính là học sinh

- Woh tuyết rơi đầy sân rồi này

- Thích như vậy thì lấy xẻng ra xúc tuyết đi

- Tại sao bắt em dọn, anh có phải đàn ông không vậy?

- Hôm qua là ai nói nam nữ bình đẳng rồi bắt tôi lau nhà rửa chén giặt quần áo hả????

Dương Khôi Thần nheo mắt nhìn An Hiểu Thuyên, nó bĩu môi, lăm bằm gì đó rồi bỏ lên lầu. Suốt ngày hôm đó tụi nó chỉ ở trong nhà do tuyết rơi khá nhiều, đến tối, khi Hiểu Thuyên đang nấu mì thì nghe tên chồng í ới gọi

- Joe

- Cái gì?

- Ra đây

- Làm gì?

- Thì cứ ra đi

Nó miễn cưỡng lau khô tay rồi bước ra phòng khách, một cảnh tượng đập ngay vào mắt nó

- Trời ơi

Vì toàn bộ ngôi nhà được làm bằng kính nên từ trong có thể thấy rõ cảnh vật bên ngoài, tuyết đã rơi suốt một ngày trời, khiến cho toàn bộ khoảng sân phủ đầy tuyết, cao đến che lấp chân cửa kính, khiến người trong nhà có cảm tưởng đang ở trong một cái nhà kính tí hon được bao bọc bởi tuyết

- Tuyết quá

An Hiểu Thuyền thích thú hét lên, Khôi Thần cười nhìn vợ, không biết từ lúc nào hắn đã trót mê mẩn nụ cười rạng rỡ của nó. Hắn bất chợt nằm xuống sàn, rồi lôi cả Thuyền nằm xuống

- Ya..làm gì vậy??

- Suyt

Khôi Thần đưa tay lên miệng ra hiệu cho nó im lặng, sau đó nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, mắt nhắm khế. Hiểu Thuyền thấy vậy cũng không hỏi nữa, trái lại còn vui vẻ rúc sâu vào ngực hắn

Giây phút bình yên đó sẽ kéo dài mãi nếu như

- Mùi gì vậy???

Dương Khôi Thần khế nhăn mặt khi một mùi lạ chợt xộc vào mũi, Thuyền cũng hít hít, được vài phút thì nó hoảng hốt mở to mắt

- Chết..quên tắt bếp..

Khôi Thần nhanh chóng phóng vào bếp, nhưng đã quá muộn, chưa được đến cửa bếp đã thấy dày đặc làn khói đen cùng mùi khét lẹt. Hắn bịt chặt mũi lại, chạy ngược ra phòng khách, kéo Thuyền đi nhanh ra cửa

Kịch

- Gì thế này????

Cánh cửa bằng kính không nhúc nhích, Khôi Thần dùng hết sức tông vào cánh cửa nhưng hoàn toàn chẳng có suy dịch nào, được một lúc thì hắn ngăn người ra. Phải rồi, sáng hôm nay, không có xức tuyết, đóng tuyết “lăng mạn” giờ đây đã chặn chết cửa rồi

Hắn đập mạnh cửa, An Hiểu Thuyền vừa lo vừa sợ sệt nhìn chồng

- Làm..sao đây??

Thuyền rụt rè hỏi nhưng Thần không trả lời, chỉ mãi đi qua đi lại, đến khi khói đã lan ra phòng khách rồi, hắn nhanh như cắt kéo nó đến bên một lỗ thông gió, hắn quần rèm cửa vào tay rồi đập mạnh vào lớp kính

- Chui qua đi

- Hở..ừm

Hiểu Thuyền cuống quyết trèo qua ô thông gió bé tí, lần đầu tiên nó cảm ơn trời vì dáng người nhỏ nhắn này, nghĩ đến đó nó chợt khựng lại

- Khoan đã, còn..anh thì sao??

- Đừng nói nhiều nữa mau trèo qua đi

- Không không không

Lúc này Thuyền đã chui hơn nửa người, nó vùng vẫy toan chui ngược lại thì đã bị Thần đẩy cả hai chân ra ngoài, do bên ngoài tuyết đã phủ kín nên nó chỉ bị trầy xước nhẹ. Vì cửa thông gió khá cao nên nó không thể nhìn được bên trong

- Chồng, chồng...

Đáp lại tiếng gọi yếu ớt của nó chỉ là tiếng gió gào thét ngày một to. An Hiểu Thuyền chạy ra phía cửa chính, liên tục đưa tay đập cửa, mãi mới thấy Dương Khôi Thần

- Chồng, đợi một chút, em đi gọi người đến giúp

Do bão tuyết khá mạnh nên từ sớm điện nước đều đã bị ngắt. Bên kia cửa kính, Khôi Thần khẽ cười, đưa tay áp lên cửa, Thuyền cũng đưa tay lên, gắng gượng cười lại rồi nhanh chóng quanh người chạy ra ngoài

Tuyết rơi ngày một nhiều, An Hiểu Thuyền bước từng bước khó khăn vô cùng, cũng may trước khi đẩy nó ra ngoài Thần đã quấn nhiều lớp rèm cửa cho nó, nếu không có lẽ nó sẽ chết còn nhanh hơn trong kia. Nhưng thực ra trong tình cảnh này, Thuyền không còn quan tâm nhiều nữa, cái lạnh cắt da thịt không là gì cả so với nỗi hoảng hốt trong lòng, chỉ tiếc sự quyết tâm không làm đôi chân nhỏ bé giữa trời tuyết bước đi nhanh hơn. Thuyền dần bước chậm lại, chân nó đã không còn cảm giác gì, nhìn quanh, nó thậm chí còn chưa ra khỏi khu vườn

Có mùi máu tanh xộc đến. Thuyền hoảng hốt, giữa nền tuyết trắng xóa hiện lên vài giọt máu đỏ tươi. Nó đưa tay quệt ngang mũi. Lại đến nữa rồi, còn chưa biết phải làm gì thì cơn choáng ập đến, Thuyền thấy trời đất chao đảo, đôi mắt nặng trĩu chỉ chực chờ sụp xuống, toàn bộ năng lượng trên người cùng lúc bị rút cạn. An Hiểu Thuyền ngã khụy xuống, nhưng nó nhanh chóng lắc đầu, chống tay đứng lên, quay ngược trở về nhà. Bước đi giờ đây khó khăn gấp đôi, Thuyền biết nếu bây giờ nó ngã xuống, sẽ ngất luôn, như vậy không thể được. Nó bước nhanh hơn, đến gần cửa thì đã gần như là lết

- Chồng...chồng ơi

Bên kia cửa kính Khôi Thần liên tục lo lắng đập vào kính, nhưng không phải vì muốn thoát ra mà vì thấy tình trạng vô cùng tệ của nó. Hiểu Thuyền cố gắng nở nụ cười, nhưng rồi nụ cười tắt ngay khi thấy đám cháy đang lan rất nhanh ra phòng khách. Không biết lấy sức ở đâu mà nó đứng bật dậy, lấy tay liên tục đập thật mạnh vào lớp kính, miệng thì gào lên nhưng tiếng khô khốc

- Chồng...chồng ơi....

Dương Khôi Thần đã không còn đủ tỉnh táo để đáp lại nữa, hấn dựa người vào cửa, mắt lơ mơ, đôi tay bịt chặt mũi lúc này dần buông lỏng

- Đừng...đừng

Hiểu Thuyền gào lên, rồi nó chợt cúi thụp xuống, điên cuồng đào lớp tuyết chặn cửa ra. Không biết bao lâu, Thuyền vẫn gắng sức bới tuyết, đến nỗi đôi tay đau rát, 10 đầu ngón tay đều rướm máu

Cộc cộc cộc

Bỗng có tiếng gõ nhẹ, An Hiểu Thuyền ngẩng đầu lên, thì thấy Khôi Thần đang nhìn nó, đồng thời trên tay là một mảnh giấy: “Đủ rồi, chạy đi”

Thuyền liên tục lắc đầu, cổ họng nó khô đến nỗi tiếng kêu bị tắc lại. Thần khó nhọc viết tiếp: “Đừng biến nỗ lực cứu em của anh thành con số không”

Hiểu Thuyền mím chặt môi, không dám khóc vì nước mắt sẽ lập tức đóng thành băng, cố gắng chuyển động môi, nó nói với hấn, từng chữ thật rõ ràng

- Đừng mong em tha cho anh sớm như vậy

Nói rồi nó lại cúi xuống tiếp tục đào. Tay ứa máu nhưng tim thì vỡ vụn, nếu Dương Khôi Thần chết, nó mãi mãi cũng sẽ không tha thứ cho bản thân

Lách tách lách tách

Tiếng củi lửa vang lên khe khẽ. An Hiểu Thuyền cựa mình, khó nhọc mở mắt ra. Nó đang trong một ngôi nhà, theo trí nhớ thì đây chính là nhà hai vợ chồng lần trước bị tội nó chơi sợ đến nỗi dọn đi

- Cảm thấy thế nào?

- ...tuyệt lắm

Hiếu Thuyền cười, dụi dụi đầu vào bờ ngực rắn chắc của chồng, hân tít giận

- Sao nói không bao giờ nghe vậy hả?? Đã bảo chạy đi cơ mà??
- Chạy? chạy đi chỗ quái nào chứ?? Dù trong nhà hay ngoài nhà cũng chết thôi
- Nói nghe hay nhĩ nhờ ai mà bây giờ thê thảm như thế này

Thuyền nhăn răng cười đáp lại. Cũng may lớp tuyết được nó bôi bớt nên hân mới đẩy cửa ra được và công nó chạy đến trú trong nhà này. Chợt nó hơi nhú mày, rồi đưa tay lên lau vài vệt đen do khói trên mặt Thần

- Bắn hết khuôn mặt xấu xa rồi

Pặc

Khôi Thần bỗng nắm chặt tay nó, chặt đến nỗi Thuyền nhăn mặt lại vì đau, trong đôi mắt hân dấy lên cảm xúc hỗn độn. Nhưng chỉ vài giây sau, hân đã nhẹ nhàng nắm lấy tay nó, để lên miệng và phả hơi ấm vào

- Sau này, anh nấu, em ăn.

Thần nói trong khi mắt vẫn chăm chú nhìn vào bàn tay của Thuyền. Nó mỉm cười, đưa tay còn lại vuốt mái tóc rối của chồng, rồi như có ma lực, mí mắt chợt nặng trĩu, An Hiếu Thuyền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ

- Lần sau...đừng làm vậy nữa

Thuyền nói thật khẽ, và trước khi chìm vào vô thức, nó loáng thoáng nghe tiếng Thần đáp lại

- Cho dù là một giây, anh cũng sẽ để em sống trọn vẹn giây phút đó

Điều đầu tiên Thuyền nghĩ khi mở mắt chính là

- Lại nằm viện

Có lẽ năm nay nó tới số thật rồi nên mới liên tục nhập viện như vậy. Nó bực bội lăn qua lăn lại, làm nhàu cả tấm drap trắng

- Đừng phẩn khích như vậy, sẽ còn phải nằm dài dài đấy

Dương Khôi Thần bước vào ngồi cạnh nó, Thuyền há to mồm chồm đến kéo áo hân

- Đừng đùa chứ
- Im lặng đi đừng làm ảnh hưởng đến người ta

Thuyền im bật, len lén nhìn giường bên cạnh, thấy người đó vẫn ngủ yên thì thở phào, hạ giọng xuống

- Cái gì mà nằm dài dài hả?
- Nằm viện dài dài chứ sao
- Tại sao, em..có bị gì đâu
- Nhưng nhà thì có, chấy trụi hết rồi, không còn nhà để về, cũng chẳng có chỗ để đi, nên...
- Nên xem bệnh viện như khách sạn sao????

An Hiếu Thuyền nói như hét, Khôi Thần sấn đến bịt miệng nó lại

- Suyt, không muốn bị đuổi ra đường trong cái thời tiết này thì im lặng đi
- Nhưng..tại sao chứ?? Nhà anh giàu vậy mà????
- Điện thoại bóp tiền đều bị đốt sạch hết rồi, với thời tiết như thế này thì chẳng thể nào liên lạc được với ba mẹ càng không thể bước ra ngoài

Hiếu Thuyền ỉu xiu ngồi phịch xuống, những gì hân nói đều có lý, nhưng chẳng qua nó đã quá chán ghét cái không khí ở bệnh viện rồi

- Ở đây cũng không tệ

Khôi Thần vươn vai nằm xuống giường chiếm luôn chỗ nó, vô tư đánh một giấc

- Này khoan ngủ đã

- Gì nữa?

- Lúc ở trong ngôi nhà đó, trước khi em ngất đi, những lời anh nói khi đó, nghĩa là gì?

Thực ra An Hiểu Thuyên có chút chột dạ, không rõ câu nói đó của Thần có hàm ý gì không, có phải hắn đã biết

Khôi Thần đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ trắng xóa do tuyết rơi, không trả lời mà hỏi ngược lại nó

- Biết Joe nghĩa là gì không?

- Không phải tên con khỉ à?

- Ừ

- Gru..

- Nhưng nó còn có nghĩa là “Cuộc sống”

-

- Joe – chính là cuộc sống của anh

Hắn quay sang nhìn nó, cái nhìn thật sâu rồi cười, nó cũng cười đáp lại, buồn bã nói

- Nếu chẳng may..em mắc bệnh nan y thì sao?

-

- ..vậy chẳng phải cuộc sống của anh sẽ rất ngắn ngủi hay sao?

Khôi Thần trầm ngâm, mãi lúc sau, hắn mới đưa tay lên chạm nhẹ vào đôi má bầu bĩnh của Thuyên

- Chẳng sao, giống như cuộc sống của một bông hoa, ngắn ngủi, nhưng xinh đẹp

- Tự ví mình là bông hoa à, rõ hoang tưởng

An Hiểu Thuyên phá ra cười

- Đầu óc thú vật chẳng bao giờ tiến hóa nổi

Khôi Thần bĩu môi, rồi nhắm mắt ngủ

- Này làm bầm gì vậy, mau dậy cho tôi

29. Chương 29

CHAP 29 – TRỐN TÌM

Bốp

- Sao đánh mạnh quá vậy

- Thua thì chịu đi

Dương Khôi Thần lè lưỡi trước cái lườm của Hiểu Thuyên. Quả thật bốn bức tường trong bệnh viện rất dễ khiến người ta phát điên, điển hình là hai anh chị này đây, từ sáng sớm đã rủ nhau chơi oẳn tù tì ăn tát, bây giờ là gần trưa, mặt An Hiểu Thuyên như sắp sưng vù đến nơi, còn Khôi Thần thì nhăn răng ra cười thích thú

Và tụi nó sẽ tiếp tục sát phạt nhau như vậy nếu “quý nhân” không ghé thăm

Cốc cốc

Cửa mở, khuôn mặt vô cùng tươi tỉnh của Jin hiện ra, nhưng cậu vẫn ngần ngừ không vào

- Cho hỏi...có ấy ở đây không??

Jin hỏi giọng ngọt sớt, ngay lập tức, Khôi Thần và Hiểu Thuyền đồng thanh

- Có

Lúc này Jin mới bật ra tiếng cười sảng khoái, nhịp chân sáo bước vào phòng, mặt hớn hở như mùa xuân, việc không có Hắc Bảo ở gần khiến cậu vô cùng sung sướng vì được đắm chọt thoải mái mà không sợ bị chó rượt giữa chừng

- Có cháo gà đây

Lúc này mới để ý Gim cũng đến, Hiểu Thuyền đang ngán ngẩm những câu nói nhảm của Jin ngay lập tức vui sướng ra mặt, nhưng nó mừng vì nồi cháo chứ chẳng phải vì cô bạn thân đến thăm, cũng chẳng có gì lạ

- Sao hai người đến đây được????

Thuyền vừa húp cháo sột soạt vừa hỏi, Jin giờ giờ chồm chìa khóa

- Xe đi trên tuyết

- Chà xe anh chịu được bão tuyết luôn à???

Thuyền múp chén thứ hai, ngờ hoặc nhìn Jin, cậu cười cười, đáp tỉnh queo

- Hơ hơ...không, 1/3 đoạn đường là bọn này đi bộ đến

- 2 người cũng rãnh rỗi thật đấy, thời tiết như vậy thì ngồi yên ở nhà không phải sung sướng hơn sao

- Vậy mới nói, có phải bọn anh vĩ đại quá không, không quản trời bão đến đưa cho em nồi cháo gà nóng hổi ngon lành

- Phải rồi, tôi muôn vàn đội ơn

An Hiểu Thuyền bỏ chén thứ 3 xuống, bĩu môi, nó thừa biết vì Jin buồn chán không ai để chọc ghẹo, lại moi được tin Bảo Bảo được đi ra nước ngoài chơi với mama Dương nên mới cố tình đến đây gây sự

- Chà ở đây buồn chán quá, chúng ta bày trò gì chơi đi

Jin xoa xoa cằm đề nghị, lần đầu tiên Thuyền hò reo lên đồng tình với cậu, 2 người kia cũng chẳng còn cách nào khác

- 5, 10, 15, 20,.....

An Hiểu Thuyền ghét trò oản tù xì, cái trò cân đong may rủi này không hợp với nó tí nào. Thuyền lăm bầm đếm, đếm đến 100 thì trò trốn tìm bắt đầu

Giới hạn là trên tầng 3, phòng bệnh nhân thì không vào được rồi, suy luận chút thì phạm vi tìm kiếm được thu hẹp đáng kể, Thuyền bẻ tay, mặt quyết tâm bắt đầu lùng sục

Người đầu tiên bị tìm thấy là Gim, nhỏ trốn trong góc tủ, không may gặp phải một bà y tá khó tính, bà ta hỏi nhỏ đang làm gì rồi kiểm chuyện làm âm cả lên, Gim cứ cúi đầu riu rít xin lỗi, may là Hiểu Thuyền đến, hù cho bà ta một trận mới thôi

Còn lại hai tên, trời ơi phải nói là hai tên này trốn như thánh, An Hiểu Thuyền tìm đến mồ hôi ướt cả áo mà vẫn chẳng thấy dấu vết nào, kể cả có Gim tìm phụ

Thuyền dậm chân hậm hực sau khi từ nhà vệ sinh nữ ra, vậy là chỉ còn một chỗ chưa tìm thôi

Nhà xác

Không khí ở đây lạnh hơn bên ngoài rất nhiều, Hiểu Thuyên lạnh hết sống lưng, da gà nổi cả lên. Ánh đèn tù mù trong nhà xác như đùa giỡn với nó, Thuyên căng mắt ra nhìn, nhưng lại không dám nhìn quá kĩ. Lướt qua vài giây nó tự nhủ trong này không có đầu thì chợt thấy một tấm vải trắng động đậy

- Này..tôi thấy rồi đấy, ra đi

An Hiểu Thuyên nói vừa đủ nghe, giọng nén run, hi vọng sau lớp vải trắng là một khuôn mặt quen. Nhưng tấm vải lại im phăng phăng, cả “cái thứ” bên dưới nữa. Hiểu Thuyên nuốt ực. từ từ đến gần

- Này....là đàn ông thì thừa nhận thua đi chứ

Ngay lập tức một bàn tay thò ra khỏi tấm vải, bàn tay thon trắng nõn với những móng nhọn hoắt được sơn đỏ tươi. Thuyên bịt miệng ngăn lên tiếng hét, chân tay bủn rủn hết cử động nổi, nó lùi lại phía sau, vô tình đụng phải giường kế bên, cú chạm khá mạnh nên người trên giường rơi xuống, kéo cả tấm vải phủ trắng, để lộ khuôn mặt người chết cứng đờ tím ngắt, lần này thì Thuyên hét lên, lùi lại thì tiếp tục đụng trúng cái giường phía sau, An Hiểu Thuyên sợ hãi, ngồi sụp xuống sàn, ôm lấy đầu

Rầm

Cái giường ban đầu bỗng bị bàn chân nào đó đạp thật mạnh, do giường có bánh nên chiếc giường đó cứ hồn nhiên trượt nhanh ra khỏi nhà xác

- Aaaaaaaaaaaaaa

Tiếp theo đó là tiếng đổ vỡ đồ đạc cùng giọng hét thảm thiết của một người nào đó

Dương Khôi Thần nhẹ nhàng quỳ xuống ôm lấy vợ

- Được rồi đừng sợ

An Hiểu Thuyên run lấy bầy, nói mà như nấc

- Ra khỏi đây..ra khỏi đây

Khôi Thần đỡ nó đứng dậy nhưng người nó mềm như cọng bún, hần thở dài, ôm ngang hông bỗng nó lên. Suốt quãng đường về phòng, bao nhiêu là ánh mắt đổ lên tụi nó. Cả hai đều để chân trần, cô gái mặc áo bệnh nhân vòng chân ôm chặt người con trai, mặt vui vào cổ hần, giấu đi...nụ cười

- Cô diễn khá lắm

Khôi Thần hậm hực liếc nó, Hiểu Thuyên chu mỏ đáp lại

- Không dùng khổ nhục kế thì làm sao dụ được hai con cọp ra khỏi hang

- Ủ và làm sao khoe với mọi người là được một người đẹp trai như tôi bế về phòng chứ gì

- Ô không tại em mỗi chân thôi

Hiểu Thuyên nhăn răng ra cười, vừa lúc đó Jin đẩy cửa bước vào

- Này hai người thật quá đáng, tôi trở thành dụng cụ ăn anh hùng cứu mỹ nhân từ lúc nào vậy???

- Ai biểu anh đùa dai

- Sao em biết đó là anh?

- Cho xin đi, cái vết cắn tuần trước của Bảo Bảo còn in trên tay anh kìa

- Ấy chết thật. Còn mày, làm gì đập mạnh thế hả?

- Tao có dùng lực đâu

- Ế còn cái, mày làm tao lao cả xuống cầu thang trúng bà già y tá làm tao phải nghe bà ta chửi này giờ này

- Your we e

Khôi Thần nháy mắt với Jin rồi chúi đầu vào máy game, Jin còn lải nhải tiếp gì đó nhưng chẳng ai quan tâm

Đến tối thì cả bốn người cùng chui rúc ngủ...trên một giường

- Tôi là bệnh nhân
- Anh cũng vậy, chiều nay mới lao xuống cầu thang, lưng đau lắm
- @\$@%\$%^
- @#\$%^

Gim thì không có ý kiến gì nhưng Thuyên không cho nhỏ ngủ dưới đất, còn Khôi Thần thì trong lúc nó và Jin đang cãi đã leo lên giường vô tư ngủ

- Này này anh ở đâu ra vậy?
- Phải rồi mày có bị gì đâu, biến xuống sàn mau
- Tôi có quyền ngủ trên này
- Ở đâu ra vậy???
- Tôi là chồng bệnh nhân
- Cái gì???? Ở đâu ra cái lý do buồn cười này chứ, y tá, y tá, tôi muốn y tá, kéo 2 tên điên này ra khỏi đây ngay lập tức

Jin nhảy dựng lên lí sự, rồi mặc kệ mà xông lên nằm luôn, Hiểu Thuyên nhanh chóng kéo Gim lên giường. Rốt cuộc khiến cho cái giường như trại tị nạn, 4 con người to xác nằm lúc nhúc. Sau cùng, không phải một trong 4, à không, 3 đứa cứng đầu kia, mà là chiếc giường đáng thương không chịu nổi nữa

Rắc

*

Giường sập

*

*

Kết quả

*

*

Cả 4 được phát ột gói một mềm, và bị đuổi khỏi phòng. Tình trạng giành giật tạm gác lại để tìm chỗ ngủ

- Ngủ đại ở hành lang đi
- Dương Khôi Thần dựa lưng vào tường ngáp dài
- Anh điên à, bao nhiêu người qua lại. Em thấy cầu thang là thích hợp nhất
 - Thôi dẹp cái cầu thang đi

Jin phủi tay ngán ngẩm, bồng mắt cậu sáng rực

- Biết rồi, một nơi có đủ giường nệm

3 đứa kia nhìn cậu, Jin nhếch mép cười

- Nhà xác

Bốp

Hiểu Thuyên phi gói vào mặt Jin

- Thích thì vào đó một mình đi

- %\$&*&*\$

- \$#\$^*@\$#

Mất cả nửa tiếng cãi vã cuối cùng

*

Cầu thang

- Hừ hừ, lạnh quá, lạnh hơn cả nhà xác

- Này anh đứng có mà xỏ xiên nhé, oản tù xì thua thì chịu đi

Hiếu Thuyền liếc xéo Jin, cậu bĩu môi

- Bực này rộng nhưng chỉ đủ 2 người nằm thôi, ai nhỏ con thì ngủ bậc trên

Thuyền xoa xoa cằm nói, và cuối cùng đội hình ngủ như sau: Gim nhỏ người nhất nên ngủ bậc trên cùng, đến Thuyền là bậc kế và đến bậc rộng chỗ rẽ ngoặt là Thần và Jin, như vậy 2 con nhóc có lỡ lăn xuống cũng đã có “nệm đỡ”, ôi sao mà giống cái giường tầng.

Sau khi yên vị hết rồi, Hiếu Thuyền quay về phía Khôi Thần, đưa tay nắm lấy tay hắn

- Em muốn về nhà

- Khi nào bão tan chúng ta sẽ về

- Um, đem Bảo Bảo về nữa

- Ừm

-

- Rừng phong mùa thu ở Canada rất đẹp

- Ừm

- Mùa thu năm sau mình cùng đi

- Hả?

- Không muốn à?

- Không, đương nhiên....là muốn rồi

- Mùa xuân có hoa anh đào

- Phải rồi em cũng thích hoa anh đào lắm, mình qua Nhật....

- Ai nói cho em đi

- Hả cái gì??

- Dẫn em đi rất tốn tiền

- Nhưng...

- Buồn ngủ

Dương Khôi Thần gác chân qua người Thuyền, tay vòng qua ôm eo nó, nhanh chóng kết thúc cuộc tranh luận sắp bùng nổ

- Được rồi, chúc ngủ ngon

An Hiếu Thuyền lè lưỡi rồi đắp mền ngủ

- Uhm ngủ..ê khoan, sao em lại có mền???

- Ủ đúng rồi sao tiểu Thuyền Thuyền lại có mềm vậy??? Đưa đây
- Khôngggggg. Ủa anh chưa ngủ hả???
- @#%#\$&%
- #%^*&^*

Một mềm một gối, 4 người, trong đó có 3 con thú....Đêm dài đây

30. Chương 30

CHAP 30 – LỜI THỨ TỘI

Sau hai ba ngày thì rốt cuộc bão cũng tan. An Hiểu Thuyền nhanh chóng lôi chồng đi làm thủ tục xuất viện

- Ủm...rẽ trái chỗ ngã tư..hình như nhầm rồi, rẽ phải chứ...aiz anh chạy đằng hoàng chút đi cứ lắc như vậy em nôn đây ra xe thì đừng trách

- Bớt nói đi

Dương Khôi Thần đáp nhạt, đường trơn khó đi nên hắn phải tập trung hoàn toàn vào việc lái xe, không muốn đôi co với nó. Hơn hai tiếng sau rốt cuộc cũng tới nơi. Hiểu Thuyền thích thú bước nhanh ra ngoài, nhìn ngôi nhà trước mặt với đôi mắt tràn đầy hạnh phúc

- Nhỏ quá

Khôi Thần nhú mày. Hiểu Thuyền liếc hắn một phát rồi bước đến mở cửa, Ổ khóa cũ kĩ vang lên một tiếng nhỏ, rồi cánh cửa gỗ được mở ra sau bao năm đóng kín, mở cả những hồi ức ngày xưa và mở cả những khoảnh khắc sắp trở thành kỉ niệm

An Hiểu Thuyền ho vài tiếng do lớp bụi bay từ mù trong không khí, rồi nó quay ra ngoài, chỉ vào mấy vali, ý bảo Thần mau xách vào nhà

- Sao bản thể này

Dương Khôi Thần lại nhăn mặt, đưa tay phủi phủi bụi

- Nhà cũ của em đây, tôn trọng chút đi

Khôi Thần bĩu môi, Thuyền lật những tấm vải trắng phủ lên đồ nội thất, đôi mắt ánh lên tia ấm áp

- Vẫn như xưa, chẳng thay đổi gì cả

- Em ở đây đến mấy tuổi?

- 4

- Sao lại chuyển đi?

- Bất tiện đi lại, bố mẹ đủ khả năng

Thuyền nhún nhún vai đáp gọn, nhớ hôm nghe ba mẹ bảo là sẽ chuyển đi, nó đã khóc rống lên, một mực không chịu, sau này phải năn nỉ mãi nó mới nghe theo. Thuyền bật cười khi nhớ lại ngày xưa, ba mẹ đã dùng bao nhiêu bánh kẹo để dụ khị nó, có cả....anh hai nữa

An Hiểu Thuyền đứng bật dậy, ngăn dòng hồi tưởng. Khôi Thần chưa kịp hoàn hồn đã bị dúi vào tay cây chổi và miếng giẻ lau, kèm theo cái nháy mắt của vợ, hắn thở dài

- Đây đây cẩn thận với cái đó một chút, hàng hiếm đấy

- Lau kĩ cái này một chút đi

- Nhẹ tay một chút

- #%%&%%&

Trong lúc dọn dẹp Hiểu Thuyền cứ luôn miệng nhắc nhở chồng cái này cái nọ. Căn nhà thực ra không nhỏ như Khôi Thần nói, là nhỏ đối với những nơi hẻo lánh ở thôn. Ngôi nhà gỗ gồm 2 tầng, phòng khách được bày biện ấm cúng, sử dụng sắc cam vàng chủ yếu tạo cho căn nhà cảm giác ấm áp. Có một phòng đọc sách nhỏ, trên kệ bày biện bao nhiêu là sách, phần lớn, tất nhiên, là sách y khoa

Mãi đến tối mới dọn dẹp xong. An Hiểu Thuyền nằm phịch trên ghế salong, thở lấy thở để

- Chồng, nấu cơm đi

- Biết rồi

Khôi Thần bước vào bếp, thao tác thành thục, sau 5 phút đã bưng ra hai tô mì nóng hổi. Thời kì ăn mì lại bắt đầu

- Sao hôm nay nghe lời thế??

An Hiểu Thuyền nheo mắt nhìn hán

- Vì không muốn công sức này giờ quét dọn biến thành tro

Thuyền hừ mũi

- Nói dễ nghe chút sẽ chết à

Xong xuôi bữa tối, Hiểu Thuyền đi tắm, lơ đãng thế nào nó lại để quên quần áo trên giường

- Chồng, lấy dùm bộ quần áo

Khôi Thần rời mắt khỏi màn hình ti vi, nhìn khuôn mặt đang nhăn răng ra cười của vợ và quay đi không biểu lộ chút cảm xúc

- Đây...lấy dùm bộ quần áo

-

- Anh điếc à?

-

- Được rồi được rồi là vụ lúc này phải không? Ok đáng lẽ em không nên bỏ thuốc sổ vào tô mì của anh, em xin lỗi được chưa?

-

- Đây anh nhỏ mọn vừa thôi, cũng tại anh chọc tức em trước mà, em cũng đã xin lỗi rồi

-

- Dương-Khôi-Thần

Đến lúc này Khôi Thần mới quay lại nhìn, đứng dậy, và đưa quần áo cho nó

- Cái quái gì đây?

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Hiểu Thuyền hét lên khi Khôi Thần chỉ vừa chạm nhẹ vào chỗ bị thương

- Có nghiêm trọng vậy không?

- Anh không bị sao mà hiểu được hả?

- Được rồi ngồi yên đi buổi chiều bác sĩ mới đến được

- Buổi chiều?? Không lẽ bắt em ngồi không như vậy đến buổi chiều sao?

- Muốn phế luôn cái tay thì cứ việc quậy

- Aaaaaa, tại anh hết tên chết tiệt, anh phá hỏng kế hoạch cả ngày hôm nay của em rồi

- Ngoài trời tuyết rơi như vậy thì đi được đâu mà đòi kế hoạch
- Em có nói là ra ngoài chơi đâu
- Chứ là gì?

An Hiểu Thuyên chợt mỉm cười, nụ cười lạnh thấu xương

- Sơn đằng hoàng một chút đi

Thuyên lấy bên tay lành kéo kéo tóc của Thần

- Là tại cái này chứ có phải tại anh đâu

Khôi Thần mất kiên nhẫn đáp, Thuyên hừ một phát, rồi chồm lên cầm lấy cây sơn mà làm mẫu

- Đó, như vậy nè, làm theo đi

Thần lăm bầm gì đó rồi cũng làm theo, Thuyên lấy hai đầu gối ép mặt hấn lại

- Nói gì đó, sơn lại ngón cái đi

Thuyên ngồi trên ghế thích thú nhíp nhíp tay, chân gác qua vai Thần và mỉm cười khi thấy tên chồng tập trung sơn móng chân ỳnh

-Nếu cô thực sự yêu anh ấy thì cô cũng đủ nhẫn tâm đấy
- Ý cô là gì?

- Cô để cho anh ấy yêu cô, rồi dùng một cái, cô chết, cô mang theo tình yêu vĩ đại của cô chôn sâu dưới 3 tấc đất, còn anh ấy phải chung sống với nỗi nhớ đến suốt đời, như vậy chẳng phải rất đáng thương hay sao

An Hiểu Thuyên tựa cằm vào đầu gối, nước mắt bỗng chốc rơi xuống, vì Khôi Thần ngồi dưới đất quay lưng về phía nó nên hấn không thấy nó đang khóc. Hiểu Thuyên cắn chặt vào đầu gối, cố ngăn những tiếng nấc, cho đến khi đầu gối tứa cả máu, thì nước mắt cũng đã khô, và cũng chính khoảnh khắc đó, An Hiểu Thuyên bàng hoàng nhận ra...

....nó đã mất vị giác

CHAP 30 – LỜI THỨ TỘI

Sau hai ba ngày thì rốt cuộc bão cũng tan. An Hiểu Thuyên nhanh chóng lôi chồng đi làm thủ tục xuất viện

- Ủm...rẽ trái chỗ ngã tư..hình như nhầm rồi, rẽ phải chứ...aiz anh chạy đằng hoàng chút đi cứ lắc như vậy em nôn đây ra xe thì đừng trách
- Bớt nói đi

Dương Khôi Thần đáp nhạt, đường trơn khó đi nên hấn phải tập trung hoàn toàn vào việc lái xe, không muốn đôi co với nó. Hơn hai tiếng sau rốt cuộc cũng tới nơi. Hiểu Thuyên thích thú bước nhanh ra ngoài, nhìn ngôi nhà trước mặt với đôi mắt tràn đầy hạnh phúc

- Nhỏ quá

Khôi Thần nhú mày. Hiểu Thuyên liếc hấn một phát rồi bước đến mở cửa, Ổ khóa cũ kĩ vang lên một tiếng nhỏ, rồi cánh cửa gỗ được mở ra sau bao năm đóng kín, mở cả những hồi ức ngày xưa và mở cả những khoảnh khắc sắp trở thành kỉ niệm

An Hiểu Thuyên ho vài tiếng do lớp bụi bay từ mù trong không khí, rồi nó quay ra ngoài, chỉ vào mấy vali, ý bảo Thần mau xách vào nhà

- Sao bẩn thế này

Dương Khôi Thần lại nhăn mặt, đưa tay phủi phủi bụi

- Đây nhà cũ của em đấy, tôn trọng chút đi

Khôi Thần bĩu môi, Thuyên lật những tấm vải trắng phủ lên đồ nội thất, đôi mắt ánh lên tia ầm áp

- Vẫn như xưa, chẳng thay đổi gì cả
- Em ở đây đến mấy tuổi?
- 4
- Sao lại chuyển đi?
- Bất tiện đi lại, bố mẹ đủ khả năng

Thuyền nhún nhún vai đáp gọn, nhớ hôm nghe ba mẹ bảo là sẽ chuyển đi, nó đã khóc rống lên, một mực không chịu, sau này phải năn nỉ mãi nó mới nghe theo. Thuyền bật cười khi nhớ lại ngày xưa, ba mẹ đã dùng bao nhiêu bánh kẹo để dụ khị nó, có cả....anh hai nữa

An Hiểu Thuyền đứng bật dậy, ngăn dòng hồi tưởng. Khôi Thần chưa kịp hoàn hồn đã bị dúi vào tay cây chổi và miếng giẻ lau, kèm theo cái nháy mắt của vợ, hần thở dài

- Này này cẩn thận với cái đó một chút, hàng hiếm đấy
- Lau kĩ cái này một chút đi
- Nhẹ tay một chút
- #%%&\$&&

Trong lúc dọn dẹp Hiểu Thuyền cứ luôn miệng nhắc nhở chồng cái này cái nọ. Căn nhà thực ra không nhỏ như Khôi Thần nói, là nhỏ đối với những nơi hần từng ở thôi. Ngôi nhà gỗ gồm 2 tầng, phòng khách được bày biện ấm cúng, sử dụng sắc cam vàng chủ yếu tạo cho căn nhà cảm giác ấm áp. Có một phòng đọc sách nhỏ, trên kệ bày biện bao nhiêu là sách, phần lớn, tất nhiên, là sách y khoa

Mãi đến tối mới dọn dẹp xong. An Hiểu Thuyền nằm phịch trên ghế salong, thở lấy thở để

- Chồng, nấu cơm đi
- Biết rồi

Khôi Thần bước vào bếp, thao tác thành thục, sau 5 phút đã bưng ra hai tô mì nóng hổi. Thời kì ăn mì lại bắt đầu

- Sao hôm nay nghe lời thế??

An Hiểu Thuyền nheo mắt nhìn hần

- Vì không muốn công sức nãy giờ quét dọn biến thành tro

Thuyền hừ mũi

- Nói dễ nghe chút sẽ chết à

Xong xuôi bữa tối, Hiểu Thuyền đi tắm, lơ đãng thế nào nó lại để quên quần áo trên giường

- Chồng, lấy dùm bộ quần áo

Khôi Thần rời mắt khỏi màn hình ti vi, nhìn khuôn mặt đang nhăn rãnh ra cười của vợ và quay đi không biểu lộ chút cảm xúc

- Này...lấy dùm bộ quần áo
-
- Anh điếc à?
-
- Được rồi được rồi là vụ lúc nãy phải không? Ok đáng lẽ em không nên bỏ thuốc sổ vào tô mì của anh, em xin lỗi được chưa?
-

- Này anh nhỏ mọn vừa thôi, cũng tại anh chọc tức em trước mà, em cũng đã xin lỗi rồi

-

- Dương-Khôi-Thần

Đến lúc này Khôi Thần mới quay lại nhìn, đứng dậy, và đưa quần áo cho nó

- Cái quái gì đây?

- Không mặc thì nude

- Anh....

An Hiểu Thuyền tức phát điên, sao lại đưa cho nó bộ đồ ngủ gợi cảm mà lần trước mama Dương đã mua cho chứ

- Trời ơi mặc cái này thì khác gì không mặc chứ???

Thuyền vò đầu bứt tóc, nhưng rồi cuối cùng cũng phải mặc vào, dù sao có còn hơn không

- Ê...quay mặt ra chỗ khác..nhanh lên

Thuyền từ từ hé cửa bước ra, một tay che trước ngực, tay kia liên tục kéo cái váy ngủ xuống. Khôi Thần không những không làm theo mà còn cố tình nhìn chăm chú, nhưng chẳng biết nghĩ gì mà trong phút chốc mặt hắn đỏ bừng lên, cũng quay nhanh sang hướng khác.

An Hiểu Thuyền thì khỏi nói, máu lên đến não, liếc nhìn qua không thấy bộ quần áo trên giường nữa, quần áo khác thì để trong vali chưa lấy ra. Hiểu Thuyền như muốn gầm lên, nó nhanh chóng chui vào trong mền

- Đồ..chết tiệt

- Chúng ta là vợ chồng mà

Dương Khôi Thần nhếch miệng cười, sà xuống gần nó, Thuyền đắp mền qua đầu, la oai oái

- Tránh ra đi tên biến thái

- Chuyện sớm muộn thôi

Vừa nói hắn vừa đặt một tay lên eo Thuyền, nó vùng vẫy, lấy cả chân đạp vào mặt hắn

- Này thì sàm sỡ

Khôi Thần ôm bụng cười

- Chẳng phải lần trước em nói muốn có một nhóc còn gì?

- Hở..nhưng...

Thuyền áp úng, mặt đỏ bừng. Thần quay mặt nhìn vào ti vi

- Đùa thôi, nghĩ em có giá vậy sao

- Anh...

Biết có nói cũng chỉ thêm tức, Hiểu Thuyền đành im lặng, rồi bị bộ phim trên ti vi cuốn hút. Đó là một bộ phim hành động của Hollywood. Những pha bắn súng chạy trốn ngoạn mục khiến Thuyền nhanh chóng quên đi nỗi xấu hổ, đến giữa phim, nó đã ngồi lên đàng hoàng, không còn lấy mền che lại nữa. Chợt trong phim xuất hiện cảnh tình cảm của nam nữ chính. Coi một mình thì không sao nhưng coi hai người thì rất ngại. Khôi Thần nhìn sang Thuyền, vừa lúc nó cũng quay sang nhìn hắn, hai mắt nhìn nhau trong giây lát, như sực tỉnh, nó nhanh chóng kéo mền lên

- Anh..muốn gì?

Thần chép miệng, quay lại với bộ phim. Thuyền thở phào nhưng cũng có chút tức tối, thái độ vậy là sao chứ

Bộ phim kết thúc cũng là lúc mí mắt An Hiểu Thuyên gần sụp xuống. Khôi Thần luồn tay qua người nó kéo nó vào lòng hân

- Anh..anh..

- Chỉ ôm

Hiểu Thuyên bấu môi, nhưng cũng yên tâm nép vào ngực chồng

- Chẳng hiểu sao mẹ lại mua bộ đồ này

Khôi Thần lăm bầm, Hiểu Thuyên ngáp dài, lơ đễnh đáp trước khi chìm vào giấc ngủ say

- Chắc muốn có cháu bông

Thần cười, rồi hân hôn thật khê vào trán vợ

- Mẹ suýt thành công

Cũng may lúc đó Hiểu Thuyên đã ngủ say

Buổi sáng mùa đông rất hiếm thấy được ánh sáng mặt trời, trời sáng mà không gian vẫn tối mịt, cách duy nhất để xác định thời gian chính là đồng hồ.

Khi đồng hồ điểm 7h30 thì An Hiểu Thuyên lười biếng vươn vai

- Chào buổi sáng

Nó cười thật tươi khi thấy Khôi Thần đã dậy từ lúc nào, đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ. Hân không thèm đáp lại khiến Thuyên cụt hứng, nó đá mền đứng dậy đánh răng rửa mặt, xong đâu đấy thì...tiếp tục vùi đầu vào gối ngủ.

- Em rất yêu căn nhà phải không?

Thuyên giật mình, gãi gãi đầu ngồi dậy

- Tất nhiên rồi, đây là nơi chứa đựng rất nhiều kỉ niệm đẹp của em

- Vậy sao em lại quyết định bán nó?

- Hở...sao..sao anh biết?

Hiểu Thuyên mở to mắt ngạc nhiên nhìn Thần, hân chỉ về phía tủ kiếng

- Lúc dọn dẹp, thấy trong đó, giấy bán nhà

Thuyên đảo mắt rồi thở dài, khê gật. Nó đứng dậy tiến về phía cửa sổ, nhìn ra khoảng sân trước nhà bây giờ đã phủ một lớp tuyết dày, nhưng trong đôi mắt nó không hề có màu trắng xóa của tuyết, An Hiểu Thuyên đang nhớ về những ngày hè vui đùa lúc nhỏ, hai đứa trẻ mặt dính đầy bụi đất cười tươi trong nắng gió. Hiểu Thuyên bất giác cười, nụ cười chứa đầy xót xa

- Nơi đây từng chứa đựng rất nhiều hồi ức đẹp của em, nhưng, ngôi nhà này...

Hiểu Thuyên hơi dừng lại, đưa tay chạm nhẹ vào những lỗ hổng nhỏ trên tường

- ...có lẽ đã một mỗi khi trở thành nơi lưu giữ quá nhiều kỉ ức rồi.. Bán đi, để nó trở thành nơi chứa đựng những kỉ niệm mới, để một cô bé khác có thể cảm nhận được hạnh phúc khi sống trong ngôi nhà này, giống như em ngày xưa đã từng vậy

Thuyên xoay qua nhìn Thần, cười thật tươi

- Đó chính là cách em yêu quý nó

Dương Khôi Thần nhìn vợ mình, những tưởng nó chỉ là một con nhóc ham nghịch phá, nhưng thật ra lại sâu sắc và trưởng thành hơn hân nghĩ.

An Hiểu Thuyên bất chợt tiến về phía Thần, nhìn hân thật lâu, đưa tay chạm vào má hân

- Anh, và ngôi nhà này, đối với em, như một câu chuyện cổ tích vậy..

- Không

Dương Khôi Thần khẽ ngắt lời, hần nắm lấy tay nó, hôn nhẹ vào lòng bàn tay

- Chuyện cổ tích không có thực, nhưng ngôi nhà này, và cả anh, đều là thực

- Em...

- ...và, anh không biết ngôi nhà này như thế nào, nhưng anh không thích được yêu theo cách em đã yêu nó, rõ chưa?

-

An Hiểu Thuyên không trả lời, chỉ cúi gầm mặt xuống. Liệu có nên nói hay không, nó không muốn hần cũng sẽ như ngôi nhà này, mục ruỗng trong hồi ức. Nó muốn hần phải sống thật hạnh phúc, hạnh phúc hơn bất kì ai khác

- Nếu như, sau này em không còn ở bên anh nữa thì thế nào?

- Nói vậy là sao?

- Em chỉ nói là nếu như

- Vậy nếu như bây giờ anh đè em xuống giường thì sao?

- Cái gì? Anh..anh...

Hiểu Thuyên mở to mắt, hốt hoảng lùi vài bước, Khôi Thần liên tục lần tới, dùng chất giọng trầm đầy quyền rũ hỏi lại

- Thì sao hả?

- Thì..em sẽ đâm anh

- Chính xác, đó cũng điều anh sẽ làm

- Hử??? Anh...anh sẽ đâm em nếu em rời xa anh sao

- Không sai

- Anh...

Thuyên lắp bắp không tin nổi những gì vừa nghe, không ngờ hần lại là con người như vậy, trong khi mặt An Hiểu Thuyên càng lúc càng đỏ lên vì giận thì Khôi Thần nhẹ nhàng nói tiếp

- Vì anh biết khi bị đâm, em nhất định sẽ quay lại đâm anh, và khi em quay lại, nhất định, anh sẽ không để em đi nữa

Hiểu Thuyên quá đối ngạc nhiên, đến nỗi cứ theo đà mà lùi đụng phải mép giường và ngã xuống, và đương nhiên, Khôi Thần cũng ngã đè lên. Đôi mắt tuyệt đẹp của hần nhìn thẳng vào mắt nó, Thuyên vội quay mặt đi nói

- Được..được rồi, em..em biết câu trả lời rồi

- Đáng lẽ em không nên mặc bộ đồ này nói chuyện với anh

- Sao..sao cơ???

Hiểu Thuyên há hốc mồm, chết rồi nó quên mất đang mặc cái đầm ngủ gợi cảm

- Có phải em đang thử thách giới hạn của anh không?

Dương Khôi Thần ghé môi sát vào tai Thuyên thì thầm khiến cho gai óc của nó nổi lên hết

- Không không, em em..

- Em thất bại rồi

Khôi Thần cộng thật mạnh lên đầu nó rồi cười phá lên

- Tỉnh lại đi, em nghĩ mình là siêu mẫu chắc

An Hiểu Thuyên vừa nhăn mặt vì đau vừa nghiêng rằng tức tối

- Dương Khôi Thần, anh dám đùa giỡn tôi???

Hiểu Thuyên lao như điên vào Thần, nhưng mất lí trí thế nào mà vấp xuống giường, ngã đau đốn trong tủ hổ và trật cả tay

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Hiểu Thuyên hét lên khi Khôi Thần chỉ vừa chạm nhẹ vào chỗ bị thương

- Có nghiêm trọng vậy không?

- Anh không bị sao mà hiểu được hả?

- Được rồi ngồi yên đi buổi chiều bác sĩ mới đến được

- Buổi chiều?? Không lẽ bắt em ngồi không như vậy đến buổi chiều sao?

- Muốn phế luôn cái tay thì cứ việc quậy

- Aaaaaa, tại anh hết tên chết tiệt, anh phá hỏng kế hoạch cả ngày hôm nay của em rồi

- Ngoài trời tuyết rơi như vậy thì đi được đâu mà đòi kế hoạch

- Em có nói là ra ngoài chơi đâu

- Chứ là gì?

An Hiểu Thuyên chợt mỉm cười, nụ cười lạnh thấu xương

- Sơn đằng hoàng một chút đi

Thuyên lấy bên tay lành kéo kéo tóc của Thần

- Là tại cái này chứ có phải tại anh đâu

Khôi Thần mất kiên nhẫn đáp, Thuyên hừ một phát, rồi chồm lên cầm lấy cây sơn mà làm mẫu

- Đó, như vậy nè, làm theo đi

Thần lăm bằm gì đó rồi cũng làm theo, Thuyên lấy hai đầu gối ép mặt hấn lại

- Nói gì đó, sơn lại ngón cái đi

Thuyên ngồi trên ghế thích thú nhip nhip tay, chân gác qua vai Thần và mỉm cười khi thấy tên chồng tập trung sơn móng chân ình

-Nếu cô thực sự yêu anh ấy thì cô cũng đủ nhẫn tâm đấy

- Ý cô là gì?

- Cô để cho anh ấy yêu cô, rồi dùng một cái, cô chết, cô mang theo tình yêu vĩ đại của cô chôn sâu dưới 3 tấc đất, còn anh ấy phải chung sống với nỗi nhớ đến suốt đời, như vậy chẳng phải rất đáng thương hay sao

An Hiểu Thuyên tựa cằm vào đầu gối, nước mắt bỗng chốc rơi xuống, vì Khôi Thần ngồi dưới đất quay lưng về phía nó nên hấn không thấy nó đang khóc. Hiểu Thuyên cắn chặt vào đầu gối, cố ngăn những tiếng nấc, cho đến khi đầu gối tứa cả máu, thì nước mắt cũng đã khô, và cũng chính khoảnh khắc đó, An Hiểu Thuyên bàng hoàng nhận ra...

....nó đã mất vị giác

31. Chương 31

CHAP 31 – ĐÊM GIÁNG SINH

- Làm gì vậy?

Dương Khôi Thần đặt đĩa bánh mì ốp la xuống, vừa với tay lấy chai tương vừa hỏi Hiểu Thuyên. Nó hơi giật mình, rồi ậm ừ cầm muống lên ăn

- Thế nào?

Khôi Thần nheo mắt nhìn vợ, Thuyên một chút cảm xúc cũng chẳng có, chỉ nhẹ lắc đầu, rồi nó tọng hết tất cả vào miệng và bước ra xem ti vi

- Có chuyện gì vậy?

Khôi Thần từ đằng sau phóng lên ghế, ngồi xuống bên cạnh Thuyên, lo lắng hỏi

- Không gì?

- Em bệnh sao?

An Hiểu Thuyên gạt mạnh tay hấn ra, bực tức nói

- Đã nói là không sao

Nó toan bước lên lầu thì Thần nắm chặt tay nó kéo lại

- Em tưởng anh tin sao? Nói rõ ràng đi

- Bây giờ tôi rất nhức đầu anh đừng làm phiền tôi nữa

Hiểu Thuyên không nén được hét lên, vùng mạnh tay ra, chạy thật nhanh lên lầu và đóng rầm cửa lại. Dương Khôi Thần nhìn theo lòng đầy bất an

Ở trong phòng, An Hiểu Thuyên ngồi bệt xuống sàn, gục mặt vào đầu gối, tay vò rối cả mái tóc. Ngồi bất động một lúc lâu, bất chợt nó đứng bật dậy, thay đồ và xách cặp đi ra ngoài

- Này đi đâu?

Khôi Thần hỏi với theo khi Thuyên đã đi đến cổng, nó buông câu gọn lọn

- Đi học

- Tao đã nói hai đứa bây là gấp đôi tiền rồi mà, nghe không thủng sao?

Dan, tên đầu gấu nổi tiếng trong trường rít một hơi thuốc, nhăn mặt không hài lòng nhìn Won và Gim. Gã rít thêm một hơi nữa trước khi thấy điều thuốc xuống đất và đập lên người Won

- Tao nhắc lại lần nữa, 2 đứa, gấp đôi tiền, understand?

- Phát âm không chuẩn thì câm họng chó mày lại đi

Dan ngược đầu lên nhìn, từ xa, một bóng người đang tiến lại. Gã nhếch mép khi nhận ra người đó là ai

- Đừng tưởng là chị hai tao sẽ nể mặt mày

- Không cần

Hiểu Thuyên cười đáp lại đầy khinh bỉ

- Tốt thôi, là mày bao đồng trước, đừng trách tao

Thuyên gạt gạt đầu như mất kiên nhẫn, Dan ra hiệu cho đàn em xông lên, vì gã không phải không nghe đến tiếng tăm của nó bên trường kia nên để cho chắc thắng thì mang tiếng đánh hội đồng cũng chẳng sao

An Hiểu Thuyền tay không chấp hết, dùng tất cả sức lực cùng sự phẫn nộ uất ất để đánh, cũng làm bầm dập vài tên nhưng rất nhanh, nó lả dần đi. Lát sau chỉ còn nghe tiếng của đám con trai vô liêm sỉ đang liên tục đập vào thân người bé nhỏ kia

Won và Gim ban đầu thậm cổ vũ cho Thuyền, nhưng dần dần thì không tin nổi vào mắt mình, Mất cả vài giây, Won mới trấn tĩnh lại, cậu không biết phải làm gì, tay chân cứ cứng đờ và chỉ biết mở to mắt mà nhìn. Gim thì bật khóc, quay mặt sang nơi khác, tay run rẩy đưa lên che miệng

- Lũ khốn

Khi thấy một vết máu xuất hiện nơi khoe miệng An Hiểu Thuyền, Won chịu hết nổi, cậu hét to rồi lao lên đỡ đòn cho Thuyền. Những cú đập liên tiếp giáng đến tới tấp. Won ôm Thuyền vào lòng, dùng hết sức che chắn cho nó, nhưng vẫn không được khi cú đánh đến từ đủ hướng, cuối cùng, cậu vùng dậy, dùng hết sức bình sinh đẩy bọn khốn kia ra, tay khu loạn xạ. Đến lúc chính Won cũng không chịu nổi rồi thì một bàn tay khác chen vào, cùng cậu đánh lại lũ kia. Tuy lối đánh còn loạn hơn cả Won nhưng Gim cũng làm bị thương được một vài tên

Cuộc chiến đang hăng say thì một người xuất hiện, không như sự có mặt của Thuyền, khi vừa thấy người này, đám của Dan như đứng tim, trong phút chốc đều thờ người ra

Won và Gim thì mãi miết khu tay múa chân nên không hề để ý đến sự có mặt của người kia, còn nhân cơ hội cả đám kia đứng im mà ra tay

Mặc dù bị đánh nhưng chúng vẫn không dám nhúc nhích, chỉ cúi đầu nhường bước cho người kia đi qua. Won hoàn toàn không biết chuyện gì đang diễn ra, cậu cầm một thanh gỗ lên, định phang vào tên trước mặt thì ai ngờ đầu tên đó bước sang một bên, và người kia bỗng tiến đến

Rầm

Lực đánh khá mạnh do cậu nhóc đang hăng, thanh gỗ gãy cả làm đôi, một thân người ngã xuống

- ...chị Thuyền

An Hiểu Thuyền nằm phịch xuống đất, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng khó coi. Gim và Won cũng lao đến, hốt hoảng lay gọi nó. Thuyền vẫn còn chút ý thức, nó ráng sức đưa tay nắm lấy ống quần của người kia, miệng khó nhọc nói không thành lời

- Chị..chị đừng nói, giữ sức đi, xe cấp cứu sắp đến rồi

Won ôm lấy Thuyền, miệng nói liên tục. Gim tay run run ấn số điện thoại, mắt ngấn nước nhìn nó

An Hiểu Thuyền quay sang nhìn Won, ra hiệu cho cậu nhóc ghé sát lại...

Shin lướt mắt nhìn qua Thuyền, không chút phản ứng cứ thế mà bỏ đi

- Khoan..khoan đã

Tiếng gọi không khiến cho Shin dừng lại, Won nuốt khan, nhìn Hiểu Thuyền đang dần chìm vào hôn mê mà vẫn cố nhìn cậu. Won vốn mới nhập học không lâu, nhưng danh tiếng của Shin không phải là chưa nghe qua, bọn bắt nạt bình thường cậu đã chẳng muốn dây vào rồi chứ đừng nói là anh

- Đợi đã

Won thu hết chút dũng khí, chạy theo kéo lấy tay Shin, anh khựng lại, đôi mắt sắt lạnh không thềm đoái hoài đến Won, nhưng vẻ mặt rõ không hài lòng. Won cúi đầu, tay bấu chặt vào quần, lát sau, cậu nhìn sang Thuyền, nuốt ực một phát

- Chị ấy hỏi...anh có sao không?

- Bỏ ra

Shin gật nhẹ, khuôn mặt trong phút chốc chuyển sang tức giận. Won mím chặt môi, thôi kì này xem như xong, nhưng mà...

- Chị ấy hỏi anh có sao không?

Won lặp lại câu hỏi lần nữa, có phần lớn tiếng hơn. Hiểu Thuyên đã chặn đòn cho người này, còn dùng chút sức lực nhờ cậu như vậy, thì chắc chắn người này rất quan trọng đối với nó

Có tiếng còi xe cấp cứu, Won không đủ kiên nhẫn chờ đợi, cậu quay trở lại bên Thuyên, lúc này đã hôn mê, và cùng nó đến bệnh viện

Xe cấp cứu đã khuất hẳn rồi nhưng vẫn còn một người đứng dõi theo, anh đứng im lìm như pho tượng, đáy mắt lóe lên chút gì đó mâu thuẫn, rồi anh lấy điều thuốc ra, châm lửa rít một hơi

Bốp

Won té xuống sàn, máu từ khoe miệng chảy ra, nhưng cậu không kêu than, chỉ cam chịu. Dương Khôi Thần giận dữ lao tới nắm lấy cổ áo cậu, định đâm thêm một đâm thì bị Jin chặn lại

- Đây là bệnh viện, đừng làm ồn

Khôi Thần trừng mắt nhìn Won, bực tức thu nắm đấm lại

- Tôi không muốn thấy cậu nữa

Won quệt máu, nhìn thẳng vào mắt Thần đáp lại

- Tôi không thể

Dương Khôi Thần quay sang chiếu tia phản nộ vào Won

- Nói gì?

Hơi lùi lại, Won run run

- Tôi nói..không thể

Khôi Thần bước đến gần Won, Jin ngó lơ, lần này cậu mà can thiệp nào cũng ăn đấm oan. Won bước lùi về sau, không còn dám nhìn vào mắt hắn nữa, cậu lắp bắp

- Tôi...xin lỗi vì đã khiến chị ấy bị thương như vậy..tôi...

- Câm đi, đây đã là lần thứ hai rồi. Tại sao lần nào Joe đi với các người cũng bị thương, chẳng phải do sự nhu nhược của các người hay sao

Dương Khôi Thần hét lên, hắn không biết mình có thể chịu thêm được cú điện thoại báo tin vợ mình đang ở bệnh viện nữa không

- Không đâu

Một giọng nói vang lên, tất cả mọi người im bật, quay lại nhìn thân người mảnh mai đang đứng dựa vào cửa. An Hiểu Thuyên cười

- ...họ đã bảo vệ em

Khôi Thần nhìn Won, cậu cúi đầu, Hiểu Thuyên chau mày

- Được rồi, hôm nay họ cũng đã mệt rồi, tha cho họ đi

Thuyên xua tay ra hiệu cho Thần đi thanh toán viện phí, hắn thở dài. Khi thấy hắn đi khuất rồi, Thuyên háo hức cười tươi

- Thế nào thế nào? Lúc này 2 người đánh được bao nhiêu người hả?

Won và Gim mở to mắt nhìn nó. Đầu thì băng trắng toát, trên mặt chỉ chít vết xước, vậy mà vẫn cười toe toét không trách tội nó lấy một câu. Gim bước đến ôm chặt lấy Thuyên, chặt đến nỗi nó còn phải kêu lên nhưng Gim vẫn không bỏ ra, lát sau, Thuyên nghe giọng nói rất nhỏ

- Ba

Nó cười ha hả hài lòng, quay sang Won thì thấy cậu giờ số 6, vừa lúc đó Khôi Thần quay lại, tội nó trở lại vẻ căng thẳng. Trước khi bế Thuyên về, Dương Khôi Thần nói chỉ đủ cho Gim và Won nghe

- Nếu hai người còn tiếp tục như vậy, đừng nói là bản thân, đến cả những người mình yêu thương cũng chẳng bảo vệ nổi

An Hiểu Thuyên không nghe gì cả, vui vẻ cười rồi nhảy lên người hắn, sau đó thì nháy mắt với tụi nó. Won và Gim đứng lặng nhìn theo bóng họ khuất dần, trong lòng theo đuổi những suy nghĩ riêng. Lúc này, Jin mới vươn vai đứng dậy

- Trên thế giới này chắc chẳng còn ai bị bạn đập mà còn cười tươi như tiểu Thuyên đâu, vì vậy, giữ gìn “bạn ấy” thật kĩ nhé

Jin dù lúc nào cũng kiếm chuyện chọc Thuyên, nhưng trong thâm tâm cậu luôn xem nó như một đứa em gái nhỏ, ngộ nghĩnh bướng bỉnh nhưng có thừa lòng tốt đến ngốc nghếch, vì thế nên đương nhiên Jin không hề muốn nhìn thấy Thuyên lúc nào cũng bị thương

Không biết đã bao lâu rồi An Hiểu Thuyên không được nhìn ngắm phố phường buổi đêm thế này. Bầu trời mùa đông lúc nào cũng đầy sao, Hiểu Thuyên thích thú ngước mắt lên trời, vừa ngắm sao vừa thở phà ra làn khói trắng

- Em không sao thật mà

Thuyên đưa tay day day thái dương của Khôi Thần, hần thở dài

- Không lẽ sau này anh phải khóa em ở nhà hay sao đây

- Chút sơ suất thôi, sau này nhất định không tái diễn nữa

Thần nhìn nó không hài lòng, không biết hắn đã nghe câu này bao nhiêu lần rồi. Hiểu Thuyên đáp lại bằng nụ cười nham nhở quen thuộc. Thần xoa xoa đầu nó, rồi kéo nó vào lòng hắn. Thuyên vòng tay qua người Thần, ôm thật chặt, nụ cười khoe miệng đã tắt ngấm

- Tiểu Thuyên, con đã cảm thấy đỡ đau hơn chưa?

- Còn bao lâu?

Câu hỏi của nó khiến bác sĩ Văn giật mình, ông nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của nó, đáp nhẹ

- Hiện tại con đã mất vị giác, chẳng bao lâu sẽ đến thị giác, sau đó..

- Con hiểu rồi

Hiểu Thuyên thở dài dựa lưng vào gối

- Liệu trí nhớ của con có bị tác động không?

- Uhm..ta nghĩ là không

Cuối cùng Thuyên cũng tìm được một lí do để vui mừng, khi tất cả cảm giác đã mất hết, kể cả khi trái tim ngừng đập, ít ra, còn một nơi mà căn bệnh này không thể chạm đến, đó chính là nơi lưu giữ tất cả kí ức của nó, là nơi mà..người đó tồn tại

- Anh có biết mỗi lần ta thở ra thì linh hồn ta cũng bay mất một chút không?

An Hiểu Thuyên vừa thở ra làn khói trắng vừa nói

- Có lẽ hết mùa đông năm nay thì hồn em cũng bay đi hết rồi

Thuyên nói nửa thật nửa đùa, Dương Khôi Thần lại nhíu mày, hắn không thích mỗi khi nó đề cập đến những chuyện như vậy

- Được rồi đừng cứ chau mày như ông già như vậy, cười cái nào

Hiểu Thuyên đưa tay kéo miệng hắn dần ra. Nó nhớ mỗi lần Dương Khôi Thần cười, đôi mắt nâu ánh lên màu nắng, hàng răng trắng đều được dịp khoe ra, khuôn mặt ngời sáng trông vô cùng cuốn hút. An Hiểu Thuyên yêu những lúc hắn cười vui vẻ như vậy, nhưng nó biết, sau này sẽ không còn cơ hội nào được ngắm nhìn nữa

- Bớt nói nhảm đi

Dương Khôi Thần đánh cái bóp lên trán nó, Hiểu Thuyên la oai oái, hấn không để ý, cúi thấp ngang tầm mắt nó nói

- Anh giữ lại là được rồi

- Giữ??? Cho anh giữ

Hiểu Thuyên vừa nói vừa thở ra liên tục, từng làn khói trắng cứ thế mà bay lên, Dương Khôi Thần nhanh như cắt kéo nó lại gần và đặt môi lên môi nó, hay còn được gọi một cách văn chương là hôn. Hiểu Thuyên bất ngờ, mắt mở to không chớp

Một vài bông tuyết ở đâu rơi thật nhiều, rơi xuống quần áo, da thịt, nhưng mặc cho thời tiết đang ngày một xuống thấp cũng không thể làm nguội hai thân nhiệt kia. An Hiểu Thuyên bị cuốn vào nụ hôn đầy mãnh liệt, toàn thân nó nóng bừng, lần nào cũng vậy, Dương Khôi Thần luôn khiến nó phải tê liệt. Quên mất đang trên phố, cả hai cứ như chìm vào thế giới riêng của mình, những bông tuyết trắng bay lững lờ trong không khí, thêm ánh đèn đường tờ mờ trở thành một khung nền vô cùng lãng mạn cho đôi tình nhân

- Ngày hôm nay là Noel đấy

- Thì sao?

An Hiểu Thuyên há hốc mồm trước câu trả lời tình quèo của chồng, không lẽ tên này khô khan đến nỗi ngày lễ cũng chẳng thèm quan tâm

- Quà của em đâu?

Thuyên chìa tay ra, dù biết chắc sẽ chẳng có

- Trẻ hư không được nhận quà

- Em làm gì nào?

Thuyên rướn cổ lên cãi, Khôi Thần lạnh nhạt nhìn chăm chăm vào vết thương trên đầu nó. Thuyên bấu môi vùng vằng chui vào phòng ngủ. Tuy rất muốn rửa xả Thần nhưng do hôm nay đã quá mệt nên Thuyên chỉ muốn đi ngủ, và khi nó sắp chìm vào giấc ngủ rồi thì tiếng chuông điện thoại chọt reo, Thuyên rửa sạch, miễn cưỡng nghe máy

- Alo

Đầu dây bên kia không có tiếng trả lời, đang định cúp máy thì chọt Thuyên nghe tiếng nhạc vang lên, là tiếng đàn piano. Trong phút chốc, Thuyên như vỡ òa. Chẳng là có lần khi đang ngồi xem tivi, Thuyên đã nói rất thích bài Đồng Thoại của Quang Lương, cả đoạn video clip nữa, rất cảm động, và bây giờ, Dương Khôi Thần đang đàn bài Đồng Thoại cho nó nghe. An Hiểu Thuyên bật loa ngoài, đặt chiếc điện thoại bên gối và chăm chú nằm nghe

“.....Anh nguyện thành thiên sứ trong câu chuyện cổ tích

mà em yêu thích nhất.

Đôi tay anh sẽ dang rộng và biến thành một đôi cánh

để che chở, bảo vệ cho em

Em phải biết tin tưởng, tin tưởng vào chúng ta.

sẽ giống như câu chuyện cổ tích với kết thúc tươi đẹp,

hạnh phúc và vui vẻ.

Cùng nhau ta viết nên kết thúc của chúng ta..”

.

Từng câu chữ như cửa vào tim An Hiểu Thuyên, nó cười trong khi nước mắt đã lăn dài, tiếng Dương Khôi Thần ở dưới lầu vọng lên

- Này Joe đừng chết đấy nhé

Thuyên cúi mặt xuống gối khi tiếng nắc chực thoát khỏi cổ họng, nó muốn chạy ngay xuống dưới nhà, ôm thật chặt người con trai kia, muốn ngủ mãi trong vòng tay rộng lớn ấm áp của hắn, muốn nắm tay hắn đi đến hết cuộc đời này, như lời bài hát kia “..chúng ta sẽ giống như câu chuyện cổ tích với kết thúc tươi đẹp, hạnh phúc và vui vẻ..”, nhưng, An Hiểu Thuyên không thể làm thế, vì sáu ngày sau, nó tròn 17 tuổi

32. Chương 32

CHAP 32.1 – SINH NHẬT TUỔI 17

Bầu trời sáng nay có được chút nắng, những giọt nắng hiếm hoi của mùa đông, hiếm hoi như việc An Hiểu Thuyên thức dậy từ rất sớm vậy. Nó vươn vai, bước xuống giường, đi vào nhà vệ sinh, cầm bàn chải lên và giặt mình. Thuyên như không còn nhận ra mình nữa, da mặt xanh xao đang tố cáo tình trạng bệnh ngày càng tệ của nó

Chống tay lên bồn rửa mặt, hít một hơi thật sâu, An Hiểu Thuyên trở ra ngoài phòng, nhảy từng từng lên giường miệng gọi ầm lên

- Chồng ơi dậy mau

Có giọng phản nản vang lên, kèm theo đó là cái trở mình lười nhác của Dương Khôi Thần, Hiểu Thuyên mặc kệ, nó tiếp tục nhún nhảy đến khi hắn không chịu nổi bật dậy mới thôi

- Làm quái gì dậy sớm vậy chứ

Khôi Thần lầm bầm, hôm qua hắn đi chơi với Jin đến khuya mới về nên rất mệt, trời lại lạnh như vậy quá thích hợp ột bữa ngủ nướng đến tối, tuy kêu ca vậy nhưng Thần vẫn để mặc cho vợ lôi ra khỏi nhà

An Hiểu Thuyên không trả lời, lôi hắn lên xe buýt, đến trạm lại lôi xuống, và cuối cùng là lôi vào...

- Không biết trượt

Dương Khôi Thần dút tay vào túi, không thèm liếc mắt vào đôi giày trượt Hiểu Thuyên đang giơ lên

- Thì em dạy anh

- Không cần

- Vậy thì đi thôi

- Này..

An Hiểu Thuyên luôn ngang ngược không bỏ lời nói nào của chồng lọt tai. Xưa nay Dương Khôi Thần luôn ngang tàng với người khác, nay đến lượt hắn bị ném phải, thật không dễ chịu, nhưng nếu không nhắm mắt làm ngơ, còn khổ hơn

- Hahahahaha

Hiểu Thuyên cười phá lên trước màn tiếp đất bằng mông vô cùng ngoạn mục của chồng. Khôi Thần lầm bầm xoa xoa chỗ đau rồi nó có nói thế nào hắn cũng không chịu đứng dậy nữa, cứ ngồi lì dưới sàn băng. Cũng may sân băng sáng sớm chẳng có ai nếu không đã sớm trở thành trò cười rồi. Sau khi nói đến cứng lưỡi mà không được, An Hiểu Thuyên thô bạo lôi hắn đi luôn. Sau một hồi bị lôi xềnh xệch như bao tải Dương Khôi Thần cũng miễn cưỡng đứng dậy. Trượt băng này khó hơn hắn nghĩ, làm thế nào cũng không đứng thẳng được chứ đừng nói đến việc trượt

Sau cú ngã thứ n thì Khôi Thần tựa hẳn vào thanh vịn, khoanh tay nhất quyết không thử nữa

- Thôi nào tập thêm lần nữa thôi

An Hiểu Thuyền chấp tay lại năn nỉ, nhưng cũng như nó, một khi hấn đã thực sự không muốn rồi, thì có quỳ lạy cũng vô ích. Thuyền bĩu môi, di chuyển ra khoảng sân rộng

Dương Khôi Thần nhìn theo vợ mình, gót giày khéo léo lượn lờ trên mặt băng như đang nhảy múa, chiếc váy trắng tinh khôi bay phất phơ theo những nhịp chân. An Hiểu Thuyền dang rộng tay, tựa như một chú chim nhỏ tự do phóng khoáng đang chao lượn đầy mê mải. Khung cảnh trắng xóa khiến mọi thứ trở nên hư thực không rõ, cả An Hiểu Thuyền dường như cũng chìm trong một thế giới khác, ẩn hiện như làn sương với điệu vũ mùa đông tuyệt đẹp

Dương Khôi Thần ngẩng nhìn đến si mê, và cứng đờ người khi Thuyền quay mặt lại cười thật tươi với hấn. Nụ cười rạng rỡ đó khiến mọi thứ trên thế giới này bỗng chốc trở thành vô nghĩa, giờ đây, dù có phải đánh đổi bằng mệnh sống, hấn cũng nguyện ý để đổi lấy nụ cười đó

Rầm

- Aaaaa

- Không lạnh lặn được một lần là chết phải không?

Dương Khôi Thần bực tức nói với cô vợ phiền phức của mình, vết thương cũ chưa kịp lành nó đã tha thêm những vết mới về

- Một chút bất cẩn thôi mà, ai chơi trò đó mà chưa té qua chứ

An Hiểu Thuyền nháy mắt bao biện rồi ôm choàng lấy cổ chồng, hấn đâu biết nó rất háo hức bị thương vì lần nào cũng sẽ được hấn bế ẵm bông công hết

- Anh nói thật chứ?

- Chuyện gì?

- Mùa thu năm sau, sẽ đưa em đi xem rừng phong ở Canada

- Ừ

Thuyền giấu tiếng thở dài, nó gối cằm lên vai hấn, đôi mắt mông lung, đôi tay nó vô tình siết chặt hấn hơn. Nếu như có thể, Thuyền mong giây phút này sẽ mãi dừng lại, dừng lại nơi bờ vai rộng này, dừng lại, bên người con trai này

- Hứa với em một chuyện

Dương Khôi Thần hơi ngoái nhìn phía sau, đôi lông mày cao ngạo khẽ nhú lại. Giọng Thuyền như lạc hấn đi, hít một hơi sâu, nó nói tiếp dù cho Thần chưa trả lời

- Hãy giúp em thực hiện những điều em chưa làm được, giúp em đi những nơi em chưa từng đến, nếm những món em chưa từng ăn, chơi những trò em chưa từng chơi...

- Tại sao? Em tự sống cuộc sống của mình đi

- Em chỉ sợ,..cuộc sống quá ngăn ngủi để thực hiện hết những điều em muốn làm

- Chỉ khi nào em ngồi một chỗ để than vãn những điều mình không thể làm mới gọi là ngăn ngủi vợ à

Sống chung bao lâu nay nhưng Hiểu Thuyền vẫn không tài nào hiểu hết được tên chồng của mình. Hấn có vẻ ngoài cao ngạo bất cần nhưng lâu lâu lại phun ra toàn triết lý. Thuyền không nói gì nữa, ngoan ngoan tựa vào vai hấn, đánh một giấc

Lúc An Hiểu Thuyền thức dậy trời đã gần chiều. Nhìn vết thương đã được băng lại cẩn thận nó khẽ mỉm cười, nhưng nụ cười đông cứng lại khi chiếc lịch nhỏ đập vào mắt, hôm nay là ngày khám định kì. Thuyền thở dài, thay đồ rồi bước xuống nhà

Khôi Thần đang coi ti vi ngoài phòng khách, thấy nó xuống, hấn chỉ chỉ vào trong bếp ý bảo ăn cơm đi. Thuyền gật nhẹ đáp lại. Bữa cơm rất đơn giản, cơm và trứng chiên. Nhìn thoáng qua cũng biết là tên chồng tự làm rồi. Thuyền đưa một muỗng cơm lên miệng, nhai, và nuốt

- Ngon không?

Tiếng Thần từ ngoài hỏi vọng vào, Thuyên nhăn mũi đáp

- Dở tệ

Thần lè lưỡi hừ nhẹ rồi lại quay sang xem tivi. Hắn đâu biết, nó nguyện đổi tất cả để nếm được cái vị dở tệ đó. An Hiểu Thuyên vô thức liên tục đưa thức ăn lên miệng, cơm chưa kịp nuốt đã dứt tiếp muỗng khác, khiến cơm rơi cả ra ngoài

Soạt

Rầm

Dương Khôi Thần giật mình, nhồm dậy chạy nhanh vào bếp và lập tức khựng lại khi thấy trước mắt hắn là phần cơm trưa vương *** dưới đất, còn An Hiểu Thuyên thì tóc rối bù ngồi dưới sàn, tay đang chảy máu do chén sứ bể quệt trúng

- Chuyện gì vậy??

Thần lo lắng cúi xuống cầm tay Thuyên lên xem nhưng nó gạt mạnh ra, không nói không rằng đứng bật dậy

- An-Hiểu-Thuyên

Mỗi lần hắn gọi thẳng tên nó như vậy nghĩa là đang rất nghiêm túc, Thuyên cũng biết, nên nó quay người lại, trả lời hết sức vô nghĩa

- Không có gì

Dương Khôi Thần không phải hạng ngu ngốc hay dễ dãi, hắn đứng chặn trước mặt nó, bắt nó phải nhìn thẳng vào mắt mình, từ tốn hỏi lại

- Có chuyện gì?

Thuyên không nhìn hắn, cũng lì lợm không trả lời. Đến lúc này thì Khôi Thần sôi máu lên thật rồi, bữa trưa mà hắn cố công làm lại bị đối xử như vậy

- Em thôi tính trẻ con đó đi được không?

-

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì

- Chẳng có gì cả, anh trở nên phiền phức như vậy từ khi nào chứ

Hiểu Thuyên hét lên rồi xô Thần ra, bước nhanh ra phía cửa, vội vàng thế nào lại sơ ý vấp phải bậc cửa và ngã xuống sàn. Khôi Thần chạy nhanh đến toan đỡ thì đã bị nó đẩy ra

- Không cần

Hiểu Thuyên chống tay đứng dậy chạy nhanh ra ngoài

Mưa lất phất. Mùa đông sắp qua đi, trời không đủ lạnh để khiến tuyết rơi nữa, chỉ để lại những cơn mưa phùn bất chợt. An Hiểu Thuyên bước nhanh trên con phố thưa người, đầu gối đau rát vì vết xước, nhưng nó không quan tâm. Thuyên ghét cái nơi nó sắp đặt chân đến, nó vốn không phải người mạnh mẽ, nếu lúc này nó không to tiếng với hắn, thì chắc đã không kìm lòng được mà khóc òa lên

- Chỉ khi nào em ngồi một chỗ để than vãn những điều mình không thể làm mới gọi là ngắn ngủi

An Hiểu Thuyên khựng lại, nhìn mông lung một lúc lâu, hít một hơi thật sâu, rồi chợt mỉm cười

Dương Khôi Thần đập mạnh ly rượu xuống, không biết đã là ly thứ mấy rồi nhưng hắn vẫn không tài nào say được, đưa tay toan rót thêm một ly nữa thì Jin chặn lại

- Giận vợ cũng đâu cần uống nhiều đến vậy

Thần gạt tay Jin ra, cầm chai rượu lên nốc thẳng, Jin thấy vậy cũng lắc đầu không nói gì nữa. Khôi Thần uống hết cả chai, thấy đầu óc càng lúc càng tỉnh táo

Khôi Thần nghĩ đến chuyện chiều này, không phải việc bữa trưa bị gạt đổ, cũng không phải việc An Hiểu Thuyên to tiếng với hắn, mà là việc Thuyên bị vấp bậc cửa. Thần nhớ rất rõ nó đã từng nói, đó là bậc cửa may mắn của nó, từ lúc nhỏ nó đã có thói quen nhảy qua bậc cửa, gọi là lấy hên, và Thuyên đã giữ thói quen này xuyên suốt đến tận khi tụi nó dọn đến, vì thế hoàn toàn không có chuyện vấp bậc cửa ngã được, không chỉ có thế, bữa trưa nay, món trứng đó rất cay vì hắn cố ý đổ bột ớt vào, nhưng lại không hề nghe Thuyên phản ánh một câu nào, lại còn ăn được mấy muỗng

Dương Khôi Thần vò mái tóc rối, mắt nhúu chặt lại đầy dăm chiêu, rồi hắn đứng bật dậy tông cửa chạy nhanh ra ngoài

Rầm

Cánh cửa đáng thương bị đẩy gần sứt cả bản lề, bác sĩ Văn giật mình ngược lên

- Cậu Dương?

Khôi Thần lao đến gần ông, bước chân lảo đảo không vững

- Nói đi, cô ấy bị bệnh gì?

Bác sĩ Văn kinh ngạc nhìn hắn, còn chưa biết phải làm gì thì hắn đã nói tiếp

- Lần trước, bệnh án, tôi đã thấy rồi, những triệu chứng đó là như thế nào??

Bác sĩ Văn bối rối, giữ kín tình trạng bệnh nhân là trách nhiệm của ông, và lại, ông biết cậu thanh niên này chính là người mà An Hiểu Thuyên muốn giấu nhất, hơn hết, Khôi Thần đang trong tình trạng dễ bị kích động thể kia

Thấy vị bác sĩ chần chừ không nói, Khôi Thần thở dài

- Ông không muốn nói cũng được, chỉ cần cho tôi biết, bệnh của cô ấy có thể chữa khỏi không?

Tuy giọng nói có phần từ tốn hơn nhưng bên trong Khôi Thần như muốn phát điên lên. Hắn không vô tâm đến nỗi không nhận ra sắc mặt Hiểu Thuyên ngày càng xấu, tính tình cũng tệ hẳn đi, hắn không muốn thấy nó như vậy, nhưng cũng chẳng biết phải làm gì hơn, không biết bao nhiêu lần Thần phải cố kiềm nén bản thân chạy đến bên Thuyên hỏi cho rõ, vì hắn hiểu vợ mình, cũng hiểu việc làm âm thầm như một đứa trẻ đòi quà chẳng có tác dụng gì

Bác sĩ Văn nhìn Khôi Thần, nhưng trong đáy mắt lại hiện lên hình ảnh của An Hiểu Thuyên, cũng vào một buổi tối lạnh căm, chính tại nơi này, nó đã hỏi ông một cách tuyệt vọng: “..có thể chữa khỏi không??”

Bây giờ ông làm sao có thể nhìn thẳng vào đôi mắt đầy hi vọng của chàng trai này mà trả lời đây. Tại sao số mệnh lại tàn nhẫn như vậy, cố gắng miễn cưỡng hai con người này đến với nhau để rồi khi họ yêu nhau lại nhẫn tâm chia cắt

Dương Khôi Thần dường như đã tìm thấy câu trả lời ở sự im lặng của bác sĩ Văn. Hắn không nói một câu, khuôn mặt bỗng chốc trở nên lạnh băng, bước chân lạng lẽ rời khỏi phòng

Khi cánh cửa kia vừa đóng lại, một cánh cửa khác mở ra

- Thời gian không còn nhiều nữa, con hãy mau quyết định đi

Bác sĩ Văn tháo cặp mắt kiếng xuống, vừa day day hai bên thái dương vừa nói với người vừa bước ra từ phòng vệ sinh

33. Chương 33 : Những Chọn Lựa

An Hiểu Thuyên tựa hẳn vào cánh cửa, chân như mất hết sức lực, cố gắng lắm nó mới không khụy ngã. Bác sĩ Văn bước đến bên Thuyên, lạng lẽ nắm lấy tay nó, cho đến tận khi Hiểu Thuyên bước ra cửa, ông mới cất tiếng

- Tiểu Thuyền, ta chờ quyết định của con

Thuyền hơi ngoái nhìn ông, sắc mặt nặng nề, hàng mi khẽ rung như thay cho câu trả lời yếu ớt. Khi Thuyền đi rồi, bác sĩ Văn mở tập bệnh án trên bàn ra, mi mắt sụp lại đầy mệt mỏi, vài phút sau, ông nhấc điện thoại lên, thực hiện cuộc gọi đi đầy miễn cưỡng

“..bệnh nhân: An Hiểu Thuyền

...tình trạng: Giai đoạn cuối....”

- Alo, vâng, là tôi đây thưa ông An...

Ra khỏi bệnh viện, An Hiểu Thuyền bước từng bước chậm rãi về nhà. Khôi Thần đã biết chuyện rồi, nó phải đối mặt với hần thể nào đây. Thuyền rất muốn hỏi cho rõ nhưng bản thân nó lại không đủ can đảm, nó làm sao có thể yêu cầu Thần trả lời trong khi mình vẫn nợ hần một lời giải thích. Trong đầu An Hiểu Thuyền giờ đây tràn ngập câu hỏi tại sao. Tại sao lại biết? Tại sao lại giả vờ? Tại sao lại im lặng?

Thuyền cứ đứng đờ ra suy nghĩ, mãi mê đến nỗi không biết mình đang đứng giữa hai làn xe chạy...

Rầm

.....

Dương Khôi Thần liên tục chuyển kênh ti vi, tâm trí hần thực sự đầu để nơi chiếc màn hình vô tri đó. Khôi Thần đang nghĩ về vợ, về khoảnh khắc hần thấy tên nó trên tờ bệnh án. Hần đã hoang mang cực độ, không hiểu chuyện gì đang diễn ra, hần chỉ muốn chạy đến bên Thuyền hỏi cho rõ ràng, muốn quát mắng ầm ĩ, muốn nghe câu xin lỗi và khuôn mặt đầy đau khổ của nó. Nhưng khi Thần vừa định đẩy cửa bước vào, thì hần nghe tiếng cười trong trẻo vọng ra, hần nhìn qua khe cửa, và thấy An Hiểu Thuyền đang cười sặc sụa vì vở kịch hài trên tivi. Ngay khoảnh khắc đó, lửa hận trong lòng hần vụt tắt, hình ảnh đẹp đẽ đó khiến tim hần quặn đau.

Và hần lựa chọn im lặng

Dương Khôi Thần đứng bật dậy. Hần phải ra ngoài hít thở chút không khí trong lành. Vừa bước ra khỏi cổng, khí lạnh đã tràn đầy phổi, Khôi Thần thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Hần kéo dây kéo áo khoác lên rồi bước đi. Phải rất lâu rồi Thần mới thả bộ như thế này, đường phố buổi đêm vắng vẻ, những cửa hàng đã đóng cửa từ sớm, thêm vào không khí lạnh căm khiến cho hần thấy thật sự thoải mái. Dương Khôi Thần cứ đều chân bước đi, cho đến khi hần thấy An Hiểu Thuyền....

Rầm

An Hiểu Thuyền đến nhắm mắt còn không kịp thì mọi chuyện đã xong, chiếc xe băng nhanh qua cùng với tiếng tài xế chửi rủa gì đó. Thuyền thở mạnh, tim đập nhanh không theo nhịp, cảm thấy đôi chân đau nhức cùng với hơi lạnh từ mặt đường phả ra. Nó ngước lên, chạm ngay vào ánh mắt của Khôi Thần, hần hơi nhúu mày vì bị đau, cố gắng hỏi trong làn hơi lạnh

- Có sao không?

An Hiểu Thuyền im lặng không đáp, chỉ trân trân nhìn hần thật lâu

- Sau này, khi không có anh ở bên cạnh, hoặc giả 50 năm sau, khi mắt em yếu rồi, không còn nhìn thấy anh, thì hãy nhớ, như khi em đeo dải băng này, tuy không nhìn thấy, nhưng anh vẫn luôn ở đây, bên cạnh em, bảo vệ em. Anh yêu em

- Cho dù là một giây, anh cũng sẽ để em sống trọn vẹn giây phút đó

- Joe – chính là cuộc sống của anh

Đôi mắt tuyệt đẹp của An Hiểu Thuyền trong phút chốc ướt đẫm nước mắt, hình ảnh Dương Khôi Thần trước mặt nó cũng trở nên nhạt nhòa. Bây giờ thì nó đã hiểu rồi, đáp án cho câu hỏi “Tại sao”, đơn giản chỉ vì, hần yêu nó

- Joe, sao vậy?

Khôi Thần lo lắng nhìn vợ

- Có phải bị thương đâu không???

Hiếu Thuyền lắc đầu, đặt nụ hôn nhanh lên môi Thần, xong quàng tay ôm chặt lấy hắn

- Về nhà thôi chồng

- Được rồi hôm nay em muốn ăn gì nào?

Dương Khôi Thần lật lật cuốn “Cẩm nang các món ăn”, nhúu mày hết bên này đến bên kia, Thuyền phì cười

- Trông anh giống một bà nội trợ thật thụ rồi đấy

- Nghĩa là muốn nhịn ăn?

- Em chỉ muốn nói hình tượng mới này không tệ thôi

Hiếu Thuyền cười cầu hòa, sau đó chạy đến giặt cuốn sách và chỉ vào một món: BBQ

Lần này Khôi Thần để lò nướng ngay giữa sân vườn chứ không sát hàng rào như lần trước nữa mặc dù ngôi nhà kế bên vẫn chưa có ai xấu số dọn đến ở. Hiếu Thuyền vừa chuẩn bị bàn ăn vừa hát vu vơ vài câu, thời tiết thật tuyệt vời ột buổi thịt nướng ngoài trời. Mùi bát tết nướng thơm lừng cùng với tiếng xèo xèo của thịt cháy khiến cho tuyến tiêu hóa của cả hai bị kích thích hơn bao giờ hết

Rào rào rào

- Trời ơi đừng đùa chứ

Cơn mưa rào bất chợt ghé thăm, An Hiếu Thuyền nhảy tưng tưng lên bắt mẫn, Khôi Thần nhanh chóng chạy vào và khiêng vào nhà, mặc dù hắn cũng tức muốn lộn ruột nhưng đành kiềm lại để đỡ dành vợ

- Mưa bóng mây thôi

Ào ào ào

Dương Khôi Thần và An Hiếu Thuyền bắt lực nhìn cơn mưa đang ngày càng lớn. Có lẽ là lời nguyện không bao giờ được ăn thịt nướng rồi. Thuyền chán nản nằm xuống sàn, đến khi gần chìm vào giấc ngủ rồi thì Khôi Thần đến đá đá vào người nó

- Joe, dậy đi

- Chuyện gì?

Thuyền lười biếng đáp trong khi mắt vẫn nhắm nghiền

- Không đói à?

Nghe đến đó thì Thuyền bật dậy, lúc này mới để ý thấy một mùi thơm quen thuộc

Mì gói

- Lần này có thêm thịt bò

Khôi Thần nháy mắt như biết được nó đang nghĩ gì. Thuyền bật cười rồi ngồi ăn ngon lành, thời tiết này với tô mì nóng hổi đầy bò, cũng không tệ

Rửa chén xong xuôi, An Hiếu Thuyền ra phòng khách, thấy Khôi Thần đã nằm ngủ ngon lành. Nó mỉm cười, ngồi xuống cạnh hắn, đưa tay vuốt lại mái tóc nâu rối. Rồi như nghĩ ra gì đó, ánh mắt Thuyền sáng rỡ, nó chạy thật nhanh lên lầu, lúc chạy xuống đem theo cái máy ảnh. Máy ảnh này là loại chụp lấy liền, chỉ còn một lần chụp, Thuyền nhích lại gần phía Khôi Thần hơn, kề sát mặt vào hắn, tạo đủ kiểu để chụp, và ngay khi vừa bấm máy thì Khôi Thần bỗng nhồm người dậy, hôn thật nhanh lên đôi gò má phúng phính của Thuyền

Click

- Không !!!!!!!!!!!!!!! Anh làm hư hình rồi

An Hiểu Thuyên hét lên rồi trừng mắt nhìn Thần, hắn thì thích thú nhìn vào bức ảnh mới chụp

- Sao, nhìn đẹp mà

Thuyên giật lại bức ảnh. Trong hình, đôi mắt nó mở to vì ngạc nhiên, đôi má thì hồng lên, cái miệng nhỏ xinh tuy không cười nhưng nhìn Thuyên lại rất đáng yêu, Khôi Thần thì khỏi phải nói, khuôn mặt hấn chụp nghiêng càng tôn lên chiếc mũi cao, đôi mắt nhắm nghiền và miệng thì áp lên gò má của vợ, thoáng đâu đó thấy nét cười đầy ranh mãnh.

Hiếu Thuyên nghiêng đầu, bức hình cũng không tệ

- Bỏ qua cho anh lần này, mau chuộc lỗi

- Đây làm gì có ai nói bỏ qua mà còn bắt chuộc lỗi

- Giờ anh ý kiến hả???

Thuyên nheo mắt nhìn Thần, nghiêng răng đưa nắm đấm lên. Khôi Thần chợt mỉm cười, và rồi hấn tự đưa má lại gần chạm vào môi Thuyên

- Rồi

Hiếu Thuyên mở to mắt, chuộc lỗi kiểu gì vậy

- Anh chết chắc rồi

Chưa kịp để nó nói xong Khôi Thần đã lè lưỡi đứng bật dậy chạy đi trước, Thuyên cũng nhanh như cắt rượt theo sau. Ngôi nhà nhỏ sau những ngày quá yên bình bây giờ lại được sống dậy rồi

Bức hình rơi xuống sàn, tuy chụp đầy “ngẫu hứng”, nhưng lại tuyệt đẹp. Sau này, dù có chuyện gì xảy ra, thì khoảnh khắc này, cũng đã được ghi lại, chân thật và sống động, giây phút mà cả người con trai và con gái này đều đang sống trong hạnh phúc

- Con đã quyết định xong rồi

Bác sĩ Văn đan hai tay vào nhau, dáng vẻ chờ đợi

- Tuần trước, bạn thân của ta, một bác sĩ về tim mạch nổi tiếng ở Mỹ, đã gọi điện cho ta, cậu ấy báo hiện giờ họ đang nghiên cứu về căn bệnh của con, hiện giờ đã có hướng chữa trị, nếu đồng ý, con sẽ là bệnh nhân đầu tiên

- Như vậy chẳng phải trở thành vật thí nghiệm sao?

- Không hẳn, hiện giờ dù con có đồng ý phẫu thuật hay không, cũng chỉ có một kết quả, vậy nên, sao không gọi đây là tia hi vọng

- ...nếu con không đồng ý?

- Ta đã nghiên cứu, và theo những gì ta biết, càng về sau, những cơn đau càng khủng khiếp và kéo dài, vì thế nên vào ngày cuối cùng, ta sẽ tiêm cho con liều thuốc ngủ cực mạnh, để giảm đau đớn. Đó là giải pháp cuối cùng

-

- Thời gian không nhiều, hãy suy nghĩ thật kĩ tiểu Thuyên

An Hiểu Thuyên hít một hơi thật sâu, ánh mắt đầy quả quyết

- Con đồng ý

34. Chương 34 : Điện Nhảy Cuối

An Hiểu Thuyên thở phào, xoa tay hài lòng nhìn bữa ăn trên bàn

- Thành công rồi

Thuyền búng tay rồi chạy xồng xộc ra ngoài, lúc này Dương Khôi Thần đang ngồi trên sofa xem tivi giờ lại chẳng thấy đâu. Thuyền nhíu mày dáo dác tìm. Áo khoác vẫn treo trên giá nên chắc không có ra ngoài rồi, Thuyền chạy lên gác, thấy cửa phòng ngủ đóng hờ, nó ghé mắt nhìn thì thấy Khôi Thần đang nói chuyện điện thoại. Đồng tai lên nghe nhưng hắn nói nhỏ quá, Thuyền chẳng nghe được gì, không những thế còn gây ra tiếng động khiến Thần giật mình quay lại

- Làm gì vậy?

- Câu đó em hỏi mới đúng, đang nói chuyện với ai mà lén lút vậy?

Thuyền nheo mắt nhìn hắn dò hỏi, Khôi Thần gấp điện thoại lại, trả lời qua loa

- Bạn cũ thôi

- Bạn? Bạn nào mà mờ ám quá vậy?? Khai mau khai mau

An Hiểu Thuyền vẫn không buông tha chồng, bám sát theo hắn đến khi chịu nói mới thôi. Khôi Thần bất chợt dừng lại, khiến Thuyền đâm sầm vào lưng hắn

- Ui da

Thuyền xuyết xoa cái mũi, chưa kịp ngước lên chửi rửa thì đã cảm thấy bàn tay to ấm áp của Thần áp lên gò má, chậm rãi, nhẹ nhàng. Hiểu Thuyền nhìn hắn đầy khó hiểu, hắn cũng nhìn lại, ánh mắt đầy đau đớn

- Sao..sao vậy??

Thuyền nghiêng đầu hỏi, Thần không đáp, cứ lặng lẽ nhìn nó, rồi hắn nhẹ nhàng kéo nó ôm vào lòng

Reng..Reng...Reng

Tiếng chuông điện thoại bất chợt vang lên phá tan bầu không khí im lặng. Khôi Thần buông Thuyền ra, lấy điện thoại ra nghe, ừ ừ vài tiếng rồi cúp

- Giờ anh ra ngoài, sẽ về trễ, ngủ trước đi đừng đợi

Hắn vuốt mái tóc mềm của Thuyền, hôn nhẹ lên trán rồi chạy nhanh xuống nhà, Thuyền chưa kịp nói gì thì hắn đã đi rồi. Hiểu Thuyền thở dài, bước xuống phòng khách, đổ người xuống ghế sofa, miên man với vô vàn suy nghĩ

Rầm rầm rầm

An Hiểu Thuyền giật mình ngồi dậy, dụi dụi mắt do vừa ngủ quên, còn đang nghĩ xem tiếng động từ đâu ra thì chợt có tiếng gọi lớn

- Chị Thuyền, mở cửa, mở cửa

Kèm theo đó là tiếng đập cửa dồn dập, Thuyền vừa ra mở cửa vừa lau bầu

- Nhà có chuông không bấm lại đi gõ cho đau tay, thằng này rõ điên

Khi cửa chỉ mới vừa được mở hé ra thì Won đã xồng xộc lách người vào

- Thằng nhóc này làm gì vậy??

Thuyền kinh ngạc nhìn cậu, còn chưa nhận được câu trả lời thì nó đã bị Won hỏi ngược lại

- Có thật không?

- Chuyện gì?

- Căn bệnh của chị

- Gì cơ? Sao..

- Sao em biết chứ gì. Lần trước lúc chị ngất xỉu lý do giảm cân em vốn không tin nên đã âm thầm tìm hiểu, viện trường bệnh viện chị khám chính là bố của em

Hiếu Thuyền mắt chữ A mồm chữ O nhìn Won, chuyện xảy ra quá nhanh khiến nó chưa biết phải nói gì, còn Won thì mặt đỏ bừng vì xúc động mạnh, miệng liên tục phả ra những làn khói trắng. Ngay khi biết được tình trạng bệnh của Thuyền, cậu đã không thể ngăn mình chạy thật nhanh đến đây để xác định rõ

Hiếu Thuyền hơi cup mắt xuống. Hít một hơi thật sâu, nó nhìn thẳng vào Won, bình thản gật đầu

Won mím chặt môi, người hơi mất thăng bằng ngã về sau

- Chị định giấu đến khi nào chứ?

Won hỏi một cách tức giận, tay cậu nhóc nắm chặt đến đỏ bừng cả lên. An Hiếu Thuyền nhìn Won, cậu nhóc bình thường chẳng dám nhìn nó quá 10 giây hôm nay lại có thể đứng quất vào mặt nó thế này, hẳn là tức giận lắm đây, Thuyền hơi mỉm cười đáp

- Đến khi không thể giấu nữa thì thôi

- Tại sao?? Tại sao chứ???

Won nắm chặt lấy bờ vai gầy gò của Hiếu Thuyền lắc mạnh. Thuyền nhìn vào đôi mắt đã ướt nước của cậu mà xót xa. Nó đưa tay lên, vuốt khế mái tóc thường ngày vốn được chải gọn ghê của Won

- Vì chị không muốn những người chị yêu thương nhìn chị như cách em đang nhìn chị nhóc à

Won ngẩng người, toàn thân cậu như đóng băng. Thuyền mỉm cười nheo má cậu rồi kéo vào trong nhà

- Nào đi ăn cơm thôi, chị tự làm đó

- Chà lâu rồi không thấy đại ca của trường N, cứ tưởng mày chết rồi chứ

Dương Khôi Thần gỡ nón bảo hiểm ra, khuôn mặt lạnh băng chẳng để ý đến câu nói khích bác

- Bớt sữa, xông lên đi

Đám bên kia nóng máu, cũng chẳng thềm nói nhảm nữa, cùng lúc nhào lên đám đá túi bụi. Khôi Thần với lấy cây gậy bóng chày, mặt không chút biểu cảm, liên tục đập tới

Một lúc sau đã tàn cuộc, cả đám người nằm la liệt dưới sàn, có lẽ Dương Khôi Thần ngay từ đầu đã chẳng để tâm đến nên khi trận đấu kết thúc hẳn cũng không biết, vẫn liên tục đập phá, cho đến khi có tiếng Jin can ngăn hẳn mới như sự tỉnh

Dương Khôi Thần thản nhiên lau vết máu trên mặt, buông cây gậy đã dính đầy máu xuống đất và phóng thẳng đi

- Hôm nay đại ca làm sao vậy??

- Ủ, nhìn đáng sợ quá

Mấy tên đàn em sợ hãi nhìn theo, luôn miệng bàn tán. Jin nhìn đám người bị đập vô cùng thê thảm kia, khẽ thở dài

- Đi cẩn thận

Hiếu Thuyền đưa tay lên tạm biệt Won, cậu nhóc đi ba hồi lại quay lại nhìn, cho đến khi đến góc quẹo rồi vẫn ráng nhìn lại khiến Thuyền chỉ biết lắc đầu cười. Suốt bữa ăn cậu nhóc cứ liên tục nói với Thuyền về những thói quen ăn uống tốt cho tim, những điều cần kiêng cử v..v. Và Thuyền cũng chỉ biết chăm chú lắng nghe, giả vờ như căn bệnh đó chỉ là một căn bệnh thông thường có thể chữa khỏi

Khi vừa quay bước vào nhà thì tiếng chuông cửa lại vang lên, Thuyền tự hỏi lần này lại là ai đây. Có lẽ hôm nay trời đẹp đến nỗi thay phiên đưa đến cho An Hiếu Thuyền những vị khách đầy bức bối

- Ba?

- Con sao rồi?

Hiếu Thuyền vừa rót trà cho ba vừa cười tươi

- Con rất khỏe. Ba và mẹ vẫn khỏe chứ ạ?

Ông An nhấp ngụm trà, trả lời qua loa

- Vẫn khỏe vẫn khỏe. Chồng con đi đâu rồi?

- Dạ anh ấy bận việc ra ngoài rồi ạ

Thuyên tiến đến ngồi cạnh ba, đang định hỏi ông có việc gì mà lại ghé về đột xuất thì ông đã lên tiếng

- Ta nghe nói con đã đồng ý phẫu thuật

- Dạ?

Thuyên ngừng nhai miếng bánh, hơi mím môi lại, ánh mắt nhìn sang phía khác

- Dạ phải

Ông An không đáp lại, bầu không khí dần trở nên nặng nề

Được một lúc, ông đứng lên, bước vào nhà. Hiểu Thuyên thở lấy thở để, nó căng thẳng đến mồ hôi ướt đầm áo. Lúc nhỏ hề lần nào ngồi nói chuyện với ba đều là về vấn đề học tập, mà nó thì lại học rất tệ. Tuy bây giờ không phải đề cập đến bảng điểm tệ hại của nó nữa nhưng thói quen cũ vốn khó bỏ. Nhớ lại những chuyện xưa khiến Hiểu Thuyên bất giác phì cười

Chợt có tiếng nhạc cất lên. Thuyên ngẩng người ngạc nhiên, còn chưa kịp cất tiếng hỏi đã thấy ba từ trong nhà đi ra, lịch thiệp cúi người xuống đưa tay ra

- Có thể nhảy với ba một bản không??

An Hiểu Thuyên mỉm cười, đáp lại bằng một cái nhún chân đầy yêu kiều khiến ông An cũng bật cười

- Có nhớ lần đầu tiên chúng ta cùng nhảy không?

- Sao có thể quên được chứ ạ

Thuyên nhe răng cười. Lần đầu nhảy với ông chính là năm nó học lớp một, trong lớp tổ chức ngày lễ Father's Day, cuối buổi lễ chính là điệu nhảy của Bố và Con gái, nhưng cả hai người đều không biết nhảy, cứ thay phiên đập chân nhau đến nỗi cuối bản nhạc, trẻ thì khóc già thì xuýt xoa

- Chà tiểu Thuyên bây giờ đã biết nhảy rồi

- Còn ba vẫn chỉ biết lắc hông

Cả hai cha con phá lên cười. Hiểu Thuyên biết nhảy do trước lúc cưới Mama Dương đã đăng ký cho nó học để có thể cùng chú rể nhảy điệu Van trong lễ cưới, nhưng cuối cùng do say xỉn quá nên Thuyên mãi vẫn chưa có dịp dùng đến

An Hiểu Thuyên dịu dàng nhìn ba mình, ông chốc chốc lại nhìn xuống dưới chân, vụng về cố bước theo nó. Mái tóc bóng mượt vẫn thường được chải lên gọn ghê của ba lúc trước đã không còn, Thuyên đưa tay lên vuốt mái tóc muối tiêu của ba, cảm nhận sự tàn phai của năm tháng qua từng kẽ tay.

Đừng nhìn An Hiểu Thuyên bề ngoài tuy lồi thoi nhưng gia đình lại rất danh giá vì cả ba và mẹ đều là những bác sĩ phẫu thuật nổi tiếng, phong thái sang trọng cao quý. Thuyên mím chặt môi, trong kí ức lúc nhỏ, ba lúc nào cũng nghiêm khắc, vầng trán cao hay nhăn lại cùng với những bộ đồ sang trọng đầy xa cách. Nhưng ông bây giờ, như một đấng sĩ đã cởi bỏ hết áo giáp, hiền lành, bình dị.

Ba đã già rồi

Ông An ngược lên, đôi mắt trầm đục nhìn Thuyên hiền từ. Nó mỉm cười, vòng tay ôm chặt lấy ông, nhẹ nhàng nói

- Con dẫn ba đi nhé

Ông chớp nhanh đôi mắt đã thoáng ướt, gật gật đầu rồi đưa tay vuốt mái tóc cho con, tay kia vỗ nhẹ lưng cho nó như ông hay làm để dỗ dành An Hiểu Thuyên lúc nó còn bé

Tiếng nhạc cứ ngân dài trong ngôi nhà mà ngày xưa họ từng ở, dường như thời gian đang quay ngược lại, quay ngược lại thời điểm năm xưa, một người đàn ông lặng lẽ tập nhảy lúc nửa đêm, chợt đèn bật sáng, đứa con gái nhỏ đang tròn xoe mắt nhìn ông và rồi dỗi vừa bế nó vừa nhảy. Khi màn đêm đã phủ xuống, ánh đèn ấm áp từ cửa sổ phòng khách của một căn nhà thu hút sự chú ý, ở đó, người đàn ông đang bế một con nhóc đang đưa theo bản nhạc, đôi mắt cô bé ngời sáng, miệng cười đầy thích thú ôm ghì lấy cổ của ba. Hình ảnh cô con gái nhỏ lúc đó, luôn khắc sâu trong tâm trí ông, cũng như hơi ấm khi người ba ôm lấy thân thể nhỏ bé của con gái, cũng sẽ sống mãi trong kí ức của nó

Ngày đó, ba dìu Thuyên nhảy những bước vụng về đầu tiên, và hôm nay, nó dẫn ông nhảy điệu nhảy cuối cùng

- Xin lỗi ba

35. Chương 35 : Những Ngày Sau Cùng

An Hiểu Thuyên khoác tay ba, đầu dựa vào vai ông, nũng nịu vài câu rồi đưa tay ra mở cổng. Ông An gật đầu, tay vỗ vỗ vào tay Thuyên, giống như lúc ông dắt tay nó vào nhà thờ vậy. Hiểu Thuyên nhìn ông cười, nhón người hôn tạm biệt ông

Ông An đưa tay lên vuốt mái tóc mềm mượt của con gái, rồi hôn lên trán Thuyên

Ngủ ngon tiểu Thuyên

Chúc ba ngủ ngon

Trời đã sẩm tối, đèn đường lần lượt được bật sáng, An Hiểu Thuyên dựa đầu vào cửa, lặng nhìn ba bước đi. Nhìn ánh đèn vàng nhạt, dáng ông lom lom bước đi, đôi chân chốc chốc lại hơi khựng lại, mái đầu nghiêng nghiêng chực ngã nhào lại, nhưng lại thôi

Thuyên đau lòng nhìn ông, tay bịt lấy miệng khi thấy đôi bờ vai rộng của ba thoáng chút rung. Ông bước thật chậm, nhưng không dừng lại. Bóng ông đổ dài trên mặt đường tĩnh mịch trông thật cô đơn. Thuyên bầu chặt tay vào cửa, cho đến mãi khi bóng ông khuất sau góc đường, nó mới thả người ngồi bệt xuống, tay ôm lấy ngực đầy đau đớn

Mẹ hãy nói đi, rốt cuộc chuyện này là như thế nào??

Dương Khôi Thần bước đến trước mặt Mama Dương, hỏi đầy giận dữ, có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời hấn to tiếng với mẹ như vậy

Mama Dương nhìn hấn, không phản ứng như mọi lần, chỉ lặng lẽ nhấp ngụm trà

Ta sẽ nói cho con biết khi nào con ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng

Joe..vợ của con, cô ấy...làm sao con có thể bình tĩnh được chứ

Trên người Dương Khôi Thần nồng nặc mùi rượu, hấn đã say, đến nỗi tất cả những tâm tư trong lòng đều không còn cất giấu được nữa. Mama Dương đứng lên, thương cảm nhìn con trai của mình, bà đã biết, nhất định sẽ có ngày này, nhưng chỉ không ngờ, lại đau đớn gấp ngàn lần tưởng tượng

Mama Dương nhớ lần đầu tiên gặp An Hiểu Thuyên, một cô bé có nụ cười tinh nghịch nhưng lại có đôi mắt thật buồn. Tuy biết tình trạng sức khỏe của Thuyên, nhưng thấy con trai đã thay đổi từ sau khi gặp nó, mọi đắn đo của bà đều tan biến. Bà những tưởng, một khi biết chuyện, Dương Khôi Thần chắc chắn sẽ làm ầm lên, nhưng không ngờ, hấn chỉ im lặng. Nhưng bà rất rõ cá tính của con trai mình, chuyện như thế này, hấn chắc chắn sẽ không giữ được trong lòng

Mama Dương nhấp thêm ngụm trà, từ tốn đem tất cả những gì bà An từng nói với bà kể lại cho Khôi Thần nghe. Từng câu từng chữ tựa như hàng vạn viên đá nặng, khiến cho đôi chân hấn càng lúc càng đứng không vững.

Sau khi nói ra tất cả, Mama Dương thở dài, bà đứng lên, tay nắm lấy vai Thần, dịu dàng

Mẹ biết chuyện này rất khó chấp nhận, nhưng con trai à, đừng oán giận cô bé đó

Khôi Thần đứng như trời trồng, hắn có cảm giác chưa bao giờ “say” như vậy, đầu óc quay cuồng nửa mê nửa tỉnh, cứ như toàn thân trong phút chốc bị rút hết năng lượng, Thần khụy gối xuống, tay nắm chặt

Đã biết hết rồi...tại sao..tại sao vẫn để cô ấy bước vào cuộc sống của con..tại sao..lại khiến con yêu cô ấy nhiều đến vậy...như thế, thật không công bằng

Khôi Thần nhớ rất rõ cảm giác lần đầu tiên khi An Hiểu Thuyên bước vào cuộc sống của hắn, nụ cười rạng rỡ khiến ọi thứ xung quanh hắn bỗng trở nên thật có ý nghĩa. Thần không còn coi việc đánh đàn là một điều cấm kị nữa vì cứ đều đặn mỗi cuối tuần là hắn lại bị bắt nghe Thuyên đàn. Khôi Thần nhớ những lúc bé Thuyên, hắn thường than lên than xuống cự nự này nọ và cầu nhàu sao lại còn nặng hơn heo, nhưng bây giờ, nó gầy quá, gầy đến nỗi khiến hắn hoảng sợ. Không biết từ khi nào Thần sợ nhìn vào Thuyên, nhìn vào gương mặt xanh xao đang từng ngày mất đi sinh khí

Có phải...cô ấy đang rất đau không? Cô ấy...gầy quá mẹ à

Giọng nói như nghẹn lại, Khôi Thần cắn chặt lấy môi, Mama Dương nắn mạnh vào vai hắn

Về nhà đi con, hãy ở bên tiểu Thuyên, hãy làm tất cả những gì còn có thể

Dương Khôi Thần ra đến cửa chợt khựng lại, rất lâu sau, hắn mới hơi quay người lại, nói khẽ

Con rất nhớ nụ cười của cô ấy mẹ à

An Hiểu Thuyên ngồi trong phòng khách tối thui chỉ có duy nhất chiếc đèn bàn được bật. Nó ngồi trên ghế sofa, lấy trong túi ra một bức thư, là của mẹ gửi

Thuyên mở lá thư ra, một mùi hương quen thuộc nhanh chóng lan tỏa trong không gian, là loại mực mẹ vẫn hay dùng, cảm giác như mẹ đang ở cạnh vậy, từng dòng viết nắn nót thẳng hàng, nhưng con chữ hơi run, vài chỗ còn như bị ướt nước rồi khô lại

“Con yêu !

Mẹ viết cho con bức thư này vì mẹ không đủ dũng khí để đến gặp con, mong con hay hiểu ẹ. Ngay từ lúc con ra đời thì đã chịu sự bất công, mẹ lại chẳng thể làm gì được cho con, con có giận mẹ không? Có hận mẹ không khi suốt 17 năm qua con luôn phải sống trong lo sợ? Mẹ xin lỗi, thật sự xin lỗi. Không bảo vệ được cho chính đứa con của mình, chính là thất bại lớn nhất của một người mẹ. Phải chỉ thời gian là một món đồ chơi, thì mẹ nguyện làm một đứa trẻ không nhẽo, la hét thật to, khóc đến hết nước mắt để mua cho được, nhưng..

Khoảnh khắc nghe vị bác sĩ nói con mang trong người một trái tim yếu ớt, mẹ đã tin. Nhưng ông ta đã sai rồi, con có trái tim mạnh mẽ hơn bất kì ai, mạnh mẽ đến nỗi, đôi lúc mẹ quên mất, thực ra hằng đêm con vẫn phải chịu những cơn đau do trái tim đó gây ra

Nếu có thể, kiếp sau con hãy lại làm con của mẹ nhé, để mẹ lại được có cơ hội chăm sóc yêu thương con, để mẹ có thể làm tròn bổn phận của một người mẹ, để mẹ có thể cho con 71 năm thay vì 17 năm ngắn ngủi

Thực ra trong lòng mẹ, đến giờ phút này, vẫn không ngừng có một tia hi vọng, rằng tất cả chuyện này, sẽ qua thôi, rằng sinh nhật năm sau của mẹ, vẫn có thể được thưởng thức món cari do con nấu, ngay lúc này mẹ vẫn cảm thấy vị cari trong miệng, cay, cay đến rơi cả nước mắt con à

Không biết tại sao mắt mẹ bỗng mờ quá, nên có lẽ phải dừng ở đây thôi. Con đi ngủ sớm đi, đừng thức coi phim nữa

Mẹ luôn và sẽ mãi ở bên con

Tết này ba mẹ không thể về, mẹ sẽ chờ điện thoại chúc mừng của con...mẹ sẽ đợi

Mẹ yêu con, yêu con nhiều lắm

....cảm ơn con

Mẹ.”

An Hiểu Thuyên dựa lưng vào ghế, khép hờ đôi mắt nghĩ đến hình dáng mẹ ngồi trên bàn, đôi tay tì mạnh lên cây viết máy, chốc chốc lại khựng lại do cơn xúc động. Đôi mắt thi thoảng nhú lại vì mỏi...và vì nước mắt rơi

Con cũng yêu mẹ

Thuyên thì thầm khi đưa lá thư lên môi, những kỉ niệm ngày xưa lại ùa về. Nhưng thực sự thì, An Hiểu Thuyên không nhớ kỉ niệm nào với mẹ cả, vì phần lớn thời gian nó đều dành cho những việc khác, dành cho những điều mới mẻ, những trò chơi hấp dẫn, dành cho những món ăn mới lạ hơn, nên vô tình quên mất thời gian dành ẹ, dành cho buổi cơm đạm bạc mẹ nấu ở nhà. Điều duy nhất khiến Thuyên nhớ về mẹ chính là những câu chúc ngủ ngon, những khi đó, đôi mắt mẹ rơm rớm, bàn tay bà nắm chặt lấy tay nó và vài lần nó còn bắt gặp bà đang khóc. Số nước mắt mẹ đã khóc có lẽ còn nhiều hơn gấp 10 lần cuộc đời của An Hiểu Thuyên. Rốt cuộc có thực sự nó đã sống trọn vẹn từng phút giây trong cuộc đời mình, đã thực sự làm được những gì, khi mà ra đi chỉ để lại cho những người nó yêu thương những kỉ niệm đầy nước mắt

Cạch

Có tiếng mở cổng, Hiểu Thuyên giật mình, giấu vội lá thư vào túi và với tay tắt cái đèn bàn

Tiếng chìa khóa leng keng va vào nhau, sau đó là tiếng bước chân nặng nề đi vào nhà

Chồng?

Thuyên cất tiếng hỏi nhưng không nhận được câu trả lời. Cố mở to mắt nhìn, nó chỉ thấy một dáng người đứng lặng đang nhìn về phía nó. Trong vài phút, không một âm thanh nào được phát ra, mãi sau, thân ảnh kia mới chậm chậm di chuyển về phía Thuyên nhưng đến một khoảng cách nhất định, Dương Khôi Thần dừng lại

Hiểu Thuyên nhú mày, đưa tay toan bật đèn

Sao vậy..

Nhanh như chớp, Khôi Thần đưa tay chặn lại

Đừng bật đèn

Thuyên khó hiểu nhìn chồng, ở khoảng cách gần, nó mới nghe được hơi thở gấp gáp của hắn, thân người thì lạnh băng

Đã xảy ra chuyện gì?

Thuyên đưa tay chạm vào khuôn mặt chồng, lo lắng hỏi. Dương Khôi Thần vẫn im lặng không đáp

Người hắn chợt rung, An Hiểu Thuyên giật mình, nó vừa cảm nhận thấy một giọt nước mắt. Thuyên cắn chặt môi, dịu dàng vòng tay kéo Thần ôm vào lòng.

Hắn để yên, gục đầu vào ngực vợ, nghe rất rõ tiếng tim đập

Trái tim này đập một cách mạnh mẽ như vậy, không lẽ tùy lúc nào cũng có thể ngừng đập hay sao

Người con gái này tồn tại xung quanh hắn như một điều dĩ nhiên, như Trái Đất luôn quanh xung quanh Mặt Trời, như không khí mà hắn hít thở hàng ngày nhưng lại có thể dễ dàng biến mất như một làn gió thoảng

Bất giác, Khôi Thần lại siết chặt vợ hơn

An Hiểu Thuyên cảm thấy rất rõ cơ thể chồng run lên, phần áo bên ngực phải ướt đầm. Nó lấy tay xoa lấy mái tóc nâu rối, đau lòng nhìn hắn đang gục đầu trong lòng nó

Dương Khôi Thần cao ngạo với vẻ ngoài bất cần trong phút chốc biến mất, như một hiệp sĩ cởi bỏ bộ giáp, trở thành một con người bình thường biết đau đớn khi biết sắp mất đi người con gái mình yêu

Anh sẽ đi cùng em...đến bất kì con đường nào em chọn

Khôi Thần bất chợt lên tiếng, đầu vẫn gục trên ngực Thuyên. Nước mắt nó trào ra, đôi tay ôm siết lấy hắn hơn, tựa như một lời cảm ơn, cũng như một lời xin lỗi

Trong không gian tối đen như mực, chỉ nghe rõ tiếng thở đều đều của nhau, khái niệm không gian và thời gian dường như biến mất. An Hiểu Thuyên và Dương Khôi Thần không quan tâm bây giờ là lúc nào, ở đây là đâu, chỉ cần biết, giây phút này, họ đang ở bên nhau, cảm nhận được nhịp đập của đối phương, là thời khắc quý báu nhất trong cuộc đời của họ, là khoảnh khắc tình yêu hiện hữu mạnh mẽ hơn bao giờ hết

36. Chương 36 : Ca Phẫu Thuật

Tuyết đã tan, mưa đã tạnh, gió mát rượi phả vào hồn người mang theo mùi cỏ mới. An Hiểu Thuyên hít một hơi thật sâu cho không khí tinh sương căng tràn lá phổi, cảm thấy người tràn trề sức sống

Chào buổi sáng

Dương Khôi Thần khẽ vuốt tóc Thuyên và đặt lên trán nó một nụ hôn

Hôm qua hai đứa nó đã quyết định chạy ra khu cắm trại từ lúc mặt trời chưa mở mắt, nhưng khi đến nơi thì An Hiểu Thuyên đã lặn khi ra ngủ, cho đến khi mặt trời hé mắt tỉnh dậy thì nó mới lười biếng cựa người trong bờ vai ấm áp của chồng ngáp lên ngáp xuống

Hiểu Thuyên nhìn chồng mỉm cười

Nếu mỗi sáng thức dậy đều được như thế này thì tuyệt

Ừ được, trả tiền công đi

Khôi Thần hất mặt kiêu ngạo, Thuyên bật cười

Ok, sẽ trả thêm tiền luôn nếu đổi ngược lại một chút

Đổi ngược gì?

Ở bên cạnh em trước khi em ngủ

Nụ cười trên môi Thần chưa kịp xuất hiện đã vụt tắt, không khí bỗng trở nên nặng nề, Hiểu Thuyên phì cười, nó đưa tay lên捏 má hần

Đùa thôi

Mùa đông như vẫn chưa chịu buông tha nơi này, từng cơn gió đều mang hơi lạnh lạnh, thời tiết như thế lại khiến An Hiểu Thuyên nảy ra những ý tưởng điên rồ

Nướng kẹo dẻo

Đây là một hoạt động rất thường thấy trong các buổi tụ tập ngoài trời, nhưng chẳng mấy ai lại đi làm vào buổi sáng cả

Chuyện này cũng bình thường mà có cần phải nhăn nhó thế không?

Hiểu Thuyên vừa mải mê nướng kẹo dẻo vừa nói với Khôi Thần đang ngồi nhíu mày nhìn nó

Điều không bình thường là chẳng ai nướng kẹo dẻo loại hình thú màu mè như vậy hết cô nương

Thì có sao, đều là kẹo dẻo thôi. Này ăn thử đi, ngon lắm

Thuyên thích thú cắn một miếng rồi đưa cho Thần, hần quay mặt đi chỗ khác không đếm xỉa

Sao Dương Khôi Thần cứ chảnh chọe như mấy bà tiểu thư vậy? Ăn cũng phải để người khác đút sao??

Giọng nói đầy mùi châm biếm này còn ai khác ngoài Jin, phía sau còn có Gim, Won và một con chó rất to nữa

Bảo bảo

An Hiểu Thuyên bỏ cả cây kẹo dẻo, la hét dữ dội chạy về phía Hắc Bảo. Con chó dường như cũng nhận ra chủ nhân, vẫy đuôi mừng rỡ phóng về phía nó

Ôi lâu quá không gặp mày lại mập lên nữa phải không

Thuyền ôm lấy Hắc Bảo vuốt ve bộ lông mượt mà của nó mà nựng nịu

Này em thật vô tâm đấy lâu rồi không gặp mà em chỉ quan tâm đến nó là sao??

Jin cũng làm ra vẻ nũng nịu dậm chân xuống đất giận dỗi. Thuyền liếc nhìn cậu bấu môi đầy khinh khỉnh, đương lúc muốn bóp chặt lại nhưng ngẫm nghĩ hôm nay thời tiết thật đẹp để cãi vã với tên biến thái này nên nó chỉ lè lưỡi bỏ qua

Cậu vẫn tốt chứ?

Hiếu Thuyền hỏi khi đang giúp Gim bày biện đồ ăn mà nhỏ chuẩn bị sẵn ra bát, Gim mỉm cười thay cho câu trả lời

Tớ thấy vài vết thương trên tay cậu

Thuyền bỏ trái dâu vào miệng, nheo mắt nói, Gim xua xua tay

Không sao, tớ không cần thận thối mà

Đó không phải câu trả lời tớ muốn nghe

Gim mím môi, rồi nhỏ cười

Tớ...sẽ cho bọn chúng....một trận sau

Thuyền bật cười vỗ vỗ vai Gim. Thật ra trong thời gian qua Gim ở nước ngoài du học, nhưng chỉ được nửa tháng thì nhỏ nằng nặc đòi về, đó là lần đầu tiên trong đời tiểu thư Gim dám nói lên chủ kiến của mình khiến gia đình nhỏ rất bất ngờ. Mặc dù chỉ vừa về nước và đi học lại được 2 ngày thì lại bị bắt nạt nhưng Gim hoàn toàn không hối hận, vì nhỏ đã không còn nhút nhát sợ hãi như trước nữa, và cũng bởi vì...người kia

Nghĩ đến đó, Gim lén liếc nhìn về phía Jin, cậu đang tùy hứng gấp thức ăn lên lò nướng và cũng bất chợt nhìn về phía nhỏ. Hai ánh mắt bắt gặp nhau khiến Gim mặt đỏ bừng nhanh chóng quay sang hướng khác

Đạo này rảnh rồi quá nhỉ?

Câu hỏi của Dương Khôi Thần khiến cho Jin giật mình quay lại, cậu chưa kịp trả lời thì Khôi Thần đã nhếch miệng cười

Bày đặt yêu đương nữa

Thì sao ? Mà cũng có chủ rồi tao cũng phải tìm hoa ình chứ

Thoải mái đi, nhưng đừng vội quá, thằng nhóc đó mới lớp 10 thôi

Mây..nói cái quái gì thế hả

Khôi Thần phá lên cười ha hả, Jin tung cú đá nhưng hần nhẹ nhàng tránh được, trong khi bên hần đang “nô đùa” vui vẻ thì ở bên này, Won lè lưỡi

Làm gì mà anh Jin cứ nhìn em chằm chằm thế, ghê quá đi

Lần này đến lượt Hiếu Thuyền cười ngặt nghẽo, còn Gim thì hai má cứ đỏ bừng

Sau bữa ăn đầy nhí nhố, tụi nó quyết định bày trò chơi. Tụi nó đang cắm trại trên đồi nên Hiếu Thuyền nảy ra một trò rất thú vị

Trượt cỏ

Chị à có chắc là không sao chứ?

Có vẻ không an toàn lắm

Hai tên nhát gan nhất nhóm chớp chớp mắt giọng meo meo nhưng hai tên Jin và Thuyền thì hào hứng vô cùng, còn tên Thần thì khỏi nói, ngồi đờ như khúc gỗ

5 đứa lớn xác và một con chó khổng lồ chen chúc trên tấm bạt lót, lựa vị trí cao nhất và chỉ cần một cú đẩy nhẹ là rơi tự do

Hiểu Thuyền bỏ ngoài tai tiếng lèm bèm của hai người kia, hít một hơi sâu rồi hét lên

Goooooooooooooooooooo

Tấm bạt lao không phanh kéo theo tiếng hét um sùm, gió thổi như tát vào mặt đau rát nhưng lại rất tuyệt vời. Bảo Bảo là chiếc lưới xinh xắn của nó ra, thích thú trước làn gió siết, Jin thì luôn miếng hú hét, đưa cả hai tay lên trời, Thuyền cũng kích động không kém gì, nếu không phải Thần cản thì có lẽ nó đã đứng lên luôn rồi. Chỉ tội Gim và Won, hét đến rát cả thanh quản mà chiếc bạt vẫn chẳng chịu dừng, mà thực ra muốn dừng cũng không được

Làm sao.....dừng hả????

Thuyền quay lại mỉm cười trả lời Won

Cứ đâm đại vào đâu đó là dừng chứ gì

Cái gì???????

Cũng thật may, cuối dốc là một cái hồ nước

Ầm

6 cái mạng tông thẳng xuống mặt nước xanh ngắt. Jin nhanh chóng leo lên bờ, kích động hét

Tuyệt quá, làm lại lần đi

Ừm

Một đôi chân ngọc ngà đập thẳng cậu xuống hồ không thương tiếc, Thuyền ôm bụng cười

Lần nữa không?

Chuyện có lẽ chẳng có gì đáng nói nếu như Jin không lao thẳng vào Gim ở dưới nước. Cả hai cùng la lên rồi mất hút sau màn nước tung tóe

Dù Gim đã nhanh chóng lặn xuống nước trước nhưng vẫn cảm thấy khá đau và vẫn bị nhấn xuống. Jin cự quậy một hồi cũng lấy lại thế, cậu quờ quạng không ngừng để tìm Gim và không ngờ...môi Jin tìm được môi của nhỏ

Jin ngóc đầu khỏi mặt nước, không ngừng hít thở, cả Gim cũng vậy, nhỏ ho sặc sụa, và đương nhiên, im thín thít về vụ dưới nước

Này không sao đó chứ???

An Hiểu Thuyền từ trên bờ hỏi vọng xuống, trên tay thì không ngừng bóc vỏ chuối, trông chẳng có vẻ gì ăn năn, cũng phải, có khi hai anh chị kia còn phải cảm ơn ngược lại chị hai này nữa ấy chứ

Giỡn nước một hồi rồi thì trời cũng ngả chiều, cả bọn kéo nhau lên bờ

Trong khi ba tên kia đang hí hục thổi lửa chuẩn bị nướng cá thì Hiểu Thuyền đã kéo Khôi Thần đến một gốc cây, bắt hẩn làm gối cho nó ngủ

Ồ bên em thế này, có đau lắm không?

An Hiểu Thuyền chợt cất tiếng hỏi, Khôi Thần hơi giật mình nhưng không trả lời, nó thở dài

Mẹ viết thư, bảo không đủ can đảm đến gặp em, ba có đến, nhưng lúc về, cũng không đủ can đảm để ngoảnh lại nhìn em. Thật may...vì anh rất can đảm

Không đâu

Thần cười chua chát, tay đan chặt lấy tay nó

Vậy thì anh hãy vì em mà can đảm lên, anh nhất định phải can đảm, vì...em muốn anh ở bên cạnh em, đến phút cuối cùng

Thuyên mím chặt môi nói, mặc dù biết làm vậy thật tàn nhẫn.

Tay Thuyên nắm chặt tay Thần hơn, như chờ đợi một lời hứa. Chưa bao giờ An Hiểu Thuyên trở nên nhu nhược thế này, để bản thân sa lầy trong yêu đuối và yêu cầu người con trai nó yêu phải chứng kiến nó chết

Dương Khôi Thần không trả lời, rất lâu sau, trong đáy mắt hần ánh lên một tia đau đớn, và hần khẽ gật

Hiểu Thuyên mỉm cười, mắt từ từ nhắm lại

Mệt rồi sao?

Thần nhéo nhẹ vào khuôn mặt bầu bĩnh của Thuyên, nó mỉm cười đáp

Không, em đang ghi nhớ

Nơi này, quang cảnh này, tiếng cười đùa của ba đứa kia, tiếng sữa của Bảo Bảo, “cái gối” êm này, làn hơi ấm này, tất cả, tất cả mọi thứ của ngày hôm nay, Thuyên đều tham lam muốn ghi nhớ hết.

Đang lúc mải mê tua lại mọi chuyện thì An Hiểu Thuyên chợt cảm thấy đầu mình như bị nâng lên, chưa kịp hiểu là chuyện gì thì giọng nói trầm ấm đã nhấn chìm nó với vị ngọt ngào trên môi

Đừng bỏ sót điều này, đó là, anh yêu em

Hiểu Thuyên luồn tay vào mái tóc rối của Thần, từng sợi tóc mềm lướt qua kẽ tay cuộn theo mùi hương nam tính.

An Hiểu Thuyên yêu mái tóc này, yêu mùi hương này, yêu người con trai này, yêu quá đỗi

Môi vẫn không ngừng đắm chìm trong nụ hôn dài vô tận, khuôn mặt Thuyên ướt đầm nước mắt, nó khóc, khóc rất nhiều, nhiều đến nỗi phải xoay mặt đi nơi khác để tiếng khóc được bật ra

Dương Khôi Thần ôm lấy vợ, cảm thấy cơ thể bé nhỏ của nó run rẩy trong vòng tay mình, hần lại siết chặt hơn

Đừng khóc, anh ở đây

Chỉ còn tiếng nấc nhẹ, nhưng trong lòng Thuyên thì tan nát. Người chồng nó hết mực yêu thương đang ở đây, bên cạnh nó, nhưng thời gian còn lại của cả hai, chỉ có thể tính bằng giờ.

Tự hỏi cái chết có đau đớn như cảm giác tuyệt vọng này không, có lẽ, chết, vẫn còn là nhẹ nhàng

Nhìn ánh mắt khác thường của ba người kia khi chia tay ra về, Thuyên cũng nhận ra họ đã biết rồi, thẳng thắn Won vốn không phải là đứa kín miệng. Họ tiếp nhận và có những biểu hiện khác nhau. Gim thì vẫn lặng lẽ chẳng nói câu nào, chỉ hay ngoái lại nhìn Thuyên rồi lâu lâu lại chạy đến ôm chặt nó, Won thì liên tục thuyết giảng về những kiến thức y khoa mà có lẽ cậu nhóc cũng chưa chắc hiểu, mỗi lần Thuyên định ăn gì làm gì cậu cũng liếc nhìn, Jin thì vẫn đáng vẻ tưng tưng thường ngày, chỉ có điều là điên hơn, cười cũng nhiều hơn bình thường, còn luôn miệng hẹn hò những chuyến đi chơi vào kì nghỉ sau

Thuyên mỉm cười, nó cảm thấy rất nhẹ lòng, cũng như rất biết ơn những người bạn tốt này, nó vẫy tay thật nhanh chào tạm biệt rồi ra hiệu cho Khôi Thần mau phóng xe đi. Cũng chính lúc đó, Gim ngồi bệt xuống khóc không thành tiếng, Won cũng nhắm chặt mắt quay đi. Jin nhìn theo, ánh nhìn buồn bã hiem thấy, cô gái nhỏ này, khi đến khiến người khác không ngừng bật cười vui vẻ thích thú, lúc ra đi thì để lại bao nhiêu là nước mắt, liệu sau này, khi cô nhóc đó không còn, thì họ còn có thể cười hạnh phúc như đã từng hay không

Trời đã xẩm tối, An Hiểu Thuyên không nói địa điểm nó muốn đến, chỉ chỉ đường cho Thần chạy. Con đường càng lúc càng ngoằn ngoèo, đường cái thoáng đang thoát biến mất, trước mặt chỉ toàn những con hẻm nhỏ hẹp dơ bẩn

Đến đây làm gì?

Dương Khôi Thần bỏ nón ra, ngược nhìn tấm bảng hiệu nhấp nháy chữ “Hell Bar”. Thuyên không trả lời câu hỏi, chỉ dặn hần ở bên ngoài đợi nó. Khôi Thần đương nhiên không đồng ý, vì tên sao quán vậy, nơi này nổi tiếng là phức tạp và đầy rẫy tệ nạn. Nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết của vợ, Thần chỉ gật đầu, không phải hần sợ, chỉ vì hần tin nó

Khác xa với sự xập xệ ngoài cửa, bên trong quán Bar vô cùng hiện đại với dàn ánh sáng âm thanh khủng, hàng trăm thân người uốn lượn theo tiếng nhạc, An Hiểu Thuyên khó khăn lắm mới lách qua được, nó tiến thẳng đến chiếc bàn ở trong góc, chiếc bàn lớn nhất

Anh

Shin không ngẩng đầu lên, vẫn chậm rãi uống rượu, mấy tên xung quanh nhìn nó, vài con nhỏ quanh đó cũng xầm xì

Con nhóc nào đây? Biết đây là ai không mà tự tiện đến ve vãn hả???

Hiểu Thuyên quay sang tên vừa lên tiếng, không nói không rằng, đâm thẳng vào mũi gã. Xung quanh ồ lên ngạc nhiên, ngay sau đó, Thuyên chặn lấy ly rượu của Shin, điều này càng khiến mọi người kinh ngạc

Nói chuyện đi

Không có gì nói

Vậy nghe em nói

Đến lúc này Shin mới nhìn thẳng vào Thuyên, đôi mắt vô hồn lạnh căm, đôi mắt từng khiến nó sợ hãi

Ngày mai em phẫu thuật rồi

Shin hơi khựng lại

Nên..đây sẽ là lần cuối em làm phiền anh, cho em 5 phút, được không?

Anh hai anh hai, xem em có gì này

Aizz em làm con để bay đi mất rồi, phiền quá đi

Hiểu Thuyên gãi gãi đầu, đôi môi đỏ mọng chu chu ra

Anh đừng giận, đây có thể là lần cuối em làm phiền anh mà

Shin thôi không nhăn mặt nữa, cậu nhóc cười hì hì néo má em gái

Được rồi, sẽ không phải là lần cuối đâu, vì giây tiếp theo, anh sẽ lại cho em làm phiền, cứ một giây lại cho em làm phiền một lần, như vậy sẽ không có lần cuối nữa, được không?

....là lần cuối em làm phiền anh, cho em 5 phút, được không?

Shin uống cạn ly rượu rồi đứng bật dậy

Bên ngoài trời lạnh căm

Dù đã nói rất nhiều, nhưng em vẫn phải nói, em xin lỗi..

An Hiểu Thuyên nói qua làn khói trắng, giọng nói hơi nghẹn lại. Shin dựa người vào tường khuôn mặt đứng đưng, Thuyên nắm chặt tay lấy thêm dũng khí rồi tiếp

Phải, chị ấy..vì cứu em, nên mới qua đời, nhưng, đó chỉ là tai nạn, đã 3 năm rồi, em đã sống trong mặc cảm tội lỗi 3 năm rồi, bây giờ, em sẽ không đẩy dọa bản thân nữa, sẽ chấp nhận đó chỉ là một tai nạn. Mặc dù em rất muốn nghe lời tha thứ từ anh, nhưng, em không còn nhiều thời gian để đợi nữa..

Sắc mặt Shin ngày càng tối sầm, Thuyên hơi run, nhưng nó vẫn thu hết dũng khí, bước đến trước mặt anh

Em chỉ hi vọng, anh cũng có thể buông tha cho chính mình, không còn phải sống trong đau khổ nữa, nếu việc hận em có thể khiến anh thoải mái hơn, thì anh cứ hận đi...Em đi đây

Thuyên cúi đầu thở phào, những gì mà bao năm qua nó muốn nói, đều đã nói hết rồi, cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Trước khi khuất hẳn sau góc quẹo nó không quên ngoảnh đầu lại

Hãy thường xuyên gọi điện cho ba mẹ nhé, họ rất nhớ anh

Hiếu Thuyên hơi mỉm cười đưa tay lên chào rồi đi mất. Shin thở dài, anh bất chợt nhớ lại cô em gái bé nhỏ ngày xưa, hay phá phách đùa nghịch, hay lăn ra cười đến đau cả bụng. Có lẽ An Hiếu Thuyên đã quên rồi, ngày xảy ra tai nạn, Shin cũng có mặt, mặc dù nó là nguyên nhân gián tiếp khiến cho người anh yêu qua đời, nhưng anh không hận em gái mình. Shin tỏ ra lạnh nhạt chán ghét Thuyên thật ra, chính là vì nó đã từng nói với anh

An Hiếu Thuyên ngồi bệt ra đất khóc um sùm, Shin lo lắng chạy đến dỗ em gái

Em sao vậy? Bị đau ở đâu sao??

Anh hai..anh hai

Hiếu Thuyên mắt tròn to ngấn nước ôm lấy anh trai mình, nói trong tiếng nức

Tiểu Thuyên sợ lắm, em không muốn chết, em không muốn rời xa anh hai đâu

Em nói ngược ngược gì thế?

Hôm nay ở trường cô nói, chết nghĩa là sẽ không bao giờ gặp lại, sẽ không bao giờ được ăn chung, chơi chung với nhau nữa, nghe cô nói xong, bên ngực trái của tiểu Thuyên đau lắm

Đó chính là lần đầu tiên An Hiếu Thuyên biết được thế nào là đau trong lòng, cảm giác lúc đó của nó, là đau hơn trăm đầu gối rất nhiều, đau đến nỗi nó đã khóc thét lên

Shin lúc đó đã đủ tuổi để nhận thức được, và anh bắt đầu rời xa em gái mình, rời xa cả gia đình, để Thuyên được hưởng trọn sự quan tâm của ba mẹ, để nó quên với việc không có anh trai, để Hiếu Thuyên không còn phải đau như vậy nữa

Shin thấy điều thuốc xuống, lấy chân đập tắt, đôi mắt lạnh lùng khe khẽ nhắm lại

Nỗi đau đó, cảm nhận được rồi

Về rồi đây

Dương Khôi Thần cúp máy, cười rồi đội nón bảo hiểm cho Thuyên

Đi nào

Lại một màu trắng và mùi thuốc sát trùng, Hiếu Thuyên ngồi trên giường đung đưa chân, có tiếng gõ cửa, bác sĩ Văn bước vào

Sẵn sàng rồi chứ?

Thuyên hít một hơi sâu, gật đầu.

An Hiếu Thuyên nằm trên giường, ba y tá đến đẩy nó đi, bác sĩ Văn cũng bước theo bên cạnh. Khi chiếc giường vừa được đẩy ra hành lang, Thuyên bắt gặp bao nhiêu là gương mặt quen thuộc. Nhóc Won nước mắt mũi tèm lem, Gim im lặng không nói gì, chỉ gờ hộp mí ý mà Thuyên rất thích ăn lên. An Hiếu Thuyên mỉm cười, nó đã thấy rồi, thấy tay còn lại của Gim, đang được Jin nắm chặt. Ở một góc rất xa là mama Dương cùng với ba chồng, bà liên tục nhìn về phía nó, đôi tay nắm chặt lấy tay chồng.

Dương Khôi Thần đi đến, nhẹ nhàng nắm lấy tay nó, khuôn mặt rất bình thản. Hai người không ai nói với ai câu nào, chỉ lặng lẽ nhìn nhau

Xin lỗi, người thân vui lòng ở bên ngoài chờ

Tiếng cô y tá vang lên, nhưng An Hiếu Thuyên vẫn không bỏ tay chồng ra, bản tính nhu nhược lại nổi dậy, nó không muốn phải buông tay, cuộc đời ngắn ngủi này có quá nhiều thứ để nó buông bỏ

Em rất sợ

...anh cũng vậy

Khôi Thần dịu dàng vuốt tóc vợ như hấn vẫn thường làm, rồi hấn hôn lên tay nó trấn an

Ngủ một giấc thôi, lúc tỉnh dậy, anh sẽ ở đây

Thuyền gập đầu và cười. Chiếc giường tiếp tục được đẩy đi. Người ta nói, ngay giây phút đứng giữa ranh giới sinh tử, con người thường có trực giác rất mạnh, giống như hiện giờ, khi Dương Khôi Thần chuẩn bị buông tay thì An Hiểu Thuyền bất chợt siết chặt lại, nó hời trong khi nước mắt lăn dài

Anh có đủ can đảm không?

Khôi Thần khựng người, ánh mắt tối đen lại như rơi vào vực thẳm. Vì thời gian không còn nhiều nên bác sĩ Văn buộc phải hối thúc nhanh vào phòng phẫu thuật, cánh cửa mở ra và đóng lại, bỏ lại người con trai đứng đó, bất lực nhìn theo

Họ đâu biết rằng, cánh cửa màu xanh lam lạnh lẽo đó, chính là kí ức cuối cùng của cả hai

Ca phẫu thuật dường như kéo dài vô tận. Dương Khôi Thần như người bất động trong suốt khoảng thời gian đó, không ăn không uống, đôi mắt khép hờ lạnh căm

Và bất chợt Khôi Thần mở bừng mắt, đó cũng là lúc đèn phòng phẫu thuật vụt tắt

Tất cả mọi người chạy đến vây quanh vị bác sĩ, chỉ có Dương Khôi Thần là vẫn ngồi bất động, hấn nhìn về phía phòng phẫu thuật, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ

Xin lỗi...

37. Chương 37 : Tuổi 17

Xin lỗi...

Vị bác sĩ còn nói gì nữa, nhưng âm sắc nặng như đá đè khiến Dương Khôi Thần không còn nghe rõ, chỉ thấy ông chậm rãi lắc đầu. Tất cả mọi người đều bàng hoàng đau đớn, Gìm gục đầu vào vai Jin, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt tái nhợt. Khôi Thần nhìn vào phòng phẫu thuật. Im lặng quá, chỉ nghe rất nhỏ tiếng bíp bíp yếu ớt

...sẽ qua giai đoạn hai...

Dương Khôi Thần loáng thoáng nghe vị bác sĩ nói, hấn loạng choạng ngồi xuống ghế, tay ôm lấy mặt

Giai đoạn hai chính là quá trình tiêm thuốc để An Hiểu Thuyền rơi vào tình trạng hôn mê sâu và, không bao giờ tỉnh lại nữa. Biện pháp này giúp Thuyền tránh được đau đớn do căn bệnh, một khi thuốc được tiêm vào người, cũng xem như, cuộc sống của An Hiểu Thuyền đã nhẹ nhàng chấm dứt

Cô ấy đang đợi anh

Không biết bác sĩ Văn bước đến từ lúc nào, ông đặt tay lên vai Thần, siết chặt. Khôi Thần ngẩng mặt lên, đôi mắt hấn tối đen

Vậy thì anh hãy vì em mà can đảm lên, anh nhất định phải can đảm, vì...em muốn anh ở bên cạnh em, đến phút cuối cùng

Anh...có đủ can đảm không?

Dương Khôi Thần nắm chặt tay đến nổi bật ra máu, sau cùng, hấn chỉ khẽ thì thầm

Không, anh không đủ can đảm

Và hấn đứng dậy bỏ đi, rồi chạy, chạy thật nhanh, thật xa khỏi căn phòng đó, căn phòng nơi có một người con gái đang chờ đợi hấn

Dương Khôi Thần phóng bạt mạng trên đường, hấn không cần biết có ai ở trước mặt không, chỉ biết rồ ga và lao đi. Rồi không biết tại sao, nơi hấn dừng lại, chính là căn nhà của họ

Nấu cơm xong rồi, vô ăn đi

...

Bỏ cuốn truyện xuống

#\$('*'^%

...

An-Hiểu-Thuyền vứt cuốn truyện xuống, đi ngủ mau

Năm phút nữa thôi chồng

Roẹt

Aaaaaaaaaaaaa sao lại xé hả tên chết tiệt kiaaaaaaaaa

...

Ở bệnh viện chán chết, mình về nhà đi chồng

Ủ, về nhà thôi

...

Rầm rầm rầm

Dương Khôi Thần liên tục đập vào cánh cửa, nếu là bình thường, chắc chắn An Hiểu Thuyền đã chửi rửa um xùm chạy ra mở cửa rồi, nhưng hôm nay, ngôi nhà yên lặng đến đáng sợ. Khôi Thần ngồi xụp xuống đất, dựa lưng vào cánh cửa, tay hắn đã rỉ máu

Em không thích ở bệnh viện

...

Hãy ở bên cạnh em, hứa?

...

...em sợ lắm

Dương Khôi Thần đứng bật dậy, mở máy và chạy ngược lại. Hắn phải quay lại

Mọi người có 30 phút, sau đó chúng tôi sẽ tiến hành gây mê cho Tiểu Thuyền

An Hiểu Thuyền đã được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật. Tuy tình trạng vẫn mê man nửa tỉnh nửa mê nhưng nó vẫn mỉm cười gật đầu trước những câu nói cuối cùng của mọi người, nó còn đủ sức để lau nước mắt ama Dương và Gim, lại còn xoa đầu nhóc Won và đánh vào mông Jin. Tuy không thấy Thần, nhưng Thuyền không hỏi, vì nó đã biết hắn sẽ quyết định như vậy, trong thâm tâm, nó cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn

Khôi Thần nhìn đồng hồ, và vặn ga đến mức tối đa, giờ đây trong đầu hắn đầy áp hình ảnh của An Hiểu Thuyền, tiếng cười trong trẻo của nó át đi tất cả mọi thứ, át cả tiếng còi xe tải đang lao đến

Kết

Rầm

Tiếng lao xao vang lên, mọi người như đàn kiến lũ lượt bu đến xem. Chiếc xe tải thẳng gấp tạo ra vết phanh ghê rợn trên mặt đường, chiếc xe mô tô trượt dài, còn Dương Khôi Thần thì nằm sóng soài trên mặt đất. Máu từ đầu chảy xuống liên tục, nhớp nháp khó chịu vô cùng, nhưng hắn không còn đủ sức để gỡ nón bảo hiểm xuống nữa

Do cú va chạm mạnh nên tấm hình trong ngực túi của Khôi Thần văng ra, hắn quay đầu sang, dùng cánh tay đã dính đầy máu của mình với lấy tấm ảnh. Dương Khôi Thần miết tay lên người con gái trong hình, khuôn mặt đáng yêu đang mở to mắt kinh ngạc nhìn hắn

Joe..

Máu ộc ra từ miệng khiến Thần vô cùng đau đớn, theo quán tính, hấn nắm chặt lấy bức ảnh hơn

Ngủ ngon nhé, Tiểu Thuyền

Bác sĩ Văn dịu dàng cúi xuống hôn nhẹ lên trán Thuyền, nó cười yếu ớt đáp lại, mắt nhìn kim tiêm, rồi lại nhìn ra phía cửa, nước mắt bỗng trào ra

Đôi tay anh sẽ dang rộng và biến thành một đôi cánh

để che chở, bảo vệ cho em

Em phải biết tin tưởng, tin tưởng vào chúng ta.

sẽ giống như câu chuyện cổ tích với kết thúc tươi đẹp,

hạnh phúc và vui vẻ.

Cùng nhau ta viết nên kết thúc của chúng ta..”

Lời bài hát Đồng Thoại chợt vang lên đầu đó trong ký ức. An Hiểu Thuyền mím môi, chất lỏng đã được tiêm vào người, nó thấy người mệt mỏi, đôi mắt nặng trĩu chỉ muốn khép lại, nhưng sâu trong trái tim yếu ớt vẫn còn chút kháng cự, đôi mắt Thuyền vẫn không rời khỏi cánh cửa, nó muốn đợi, dù cho là giây phút cuối cùng, nó vẫn muốn đợi

Dương Khôi Thần nắm chặt lấy bức ảnh, hấn muốn đứng dậy, hấn muốn đến bệnh viện, nhưng người hấn nặng trĩu, toàn thân mất hết sức lực, cả ngón tay cũng không cử động nổi nữa. Máu từ miệng lại trào ra, hấn đau đớn nhắm chặt mắt. Nước mắt hòa chung với máu, lạnh băng

Khi Dương Khôi Thần khép mắt lại, cũng là lúc, An Hiểu Thuyền trút hơi thở cuối cùng

*

*

*

Ngày hôm nay, em không thể nhìn thấy ánh mặt trời nữa

Khuôn mặt đáng yêu của em, làn da mịn màng của em, nụ cười rạng rỡ của em, tình yêu của em, tất cả như hóa thành gió, luôn quanh quẩn đầu đây, luôn hiện hữu những nơi người đó đi đến..

Em nói em sẽ luôn ở bên cạnh người đó, nhưng không phải, thật ra, em không ở đây, em không thể nhìn thấy bộ dạng đau đớn của người đó, càng không thể lau đi nước mắt của người đó, em chỉ có thể bất lực nhìn người đó gào to tên em trong vô vọng..

*

*

Tất cả chúng ta ắt đều trải qua tuổi 17.

Tuổi 17 với những ước mơ hoài bão

Tuổi 17 với tình yêu đầu đời mặn nồng thuần khiết

17 tuổi, An Hiểu Thuyền gặp mối tình đầu. Yêu hết mình và hi sinh hết mình

Một người mẹ luôn mong mỗi cảm nhận được tình yêu của con trai, và bà đã nhận được món quà ý nghĩa hơn cả, đó là được thấy cậu con trai ngộ nghịch trưởng thành

Một cô tiểu thư nhút nhát không bao giờ dám nói “không” đã dám cất lên tiếng nói của chính mình, dũng cảm theo đuổi người mình yêu.

Một cậu nhóc nhiệt tình đáng yêu sống trong vỏ bọc một sách đã biết ngẩng cao đầu khi bị bắt nạt.

Một anh chàng hay bồn chồn sống buông thả cuối cùng cũng tìm được “đầu bếp” cho riêng mình

Chưa từng thiếu thốn gì, người con trai đó coi thường tất cả, nhưng rồi, như buổi bình minh đầu tiên kể từ lúc sinh ra, cuộc sống của cậu bắt đầu

Tất cả đều vì...họ đã gặp một người con gái 17 tuổi

*

Cuộc đời không phải một câu chuyện cổ tích, trong thế giới thật này, phép màu vốn không hiện hữu

An Hiểu Thuyền không thể thay đổi số phận của mình, nhưng lại dễ dàng làm đảo lộn cuộc sống của người khác

Dương Khôi Thần nhớ rất rõ lần đầu tiên gặp An Hiểu Thuyền, giữa hành lang mờ tối, nó cúi xuống nhìn hần, miệng cười thích thú

Để tôi băng bó vết thương cho

Giây phút lần đầu đó, là tình cờ

Khoảnh khắc họ gặp nhau, chính là định mệnh

——//——

38. Chương 38 : Kí Ức Đóng Lại

Chap này có thể thay đổi xưng hô tý nha cả nhà

Lại một màu trắng. Dương Khôi Thần đưa tay lên xoa xoa lớp băng trắng toát trên đầu. Vết thương do tai nạn khá nặng nhưng thật không may, trí nhớ của hần không bị tổn thương, thậm chí lại còn nhớ rất rõ. Phải mất đến 4 tuần Dương Khôi Thần mới tỉnh lại sau tai nạn, lúc đó lễ tang của An Hiểu Thuyền đã được cử hành, nhanh và đơn giản, thậm chí thân xác bây giờ cũng đã nằm yên dưới mồ đất lạnh

Đây là ngày thứ 3 kể từ khi Khôi Thần tỉnh dậy, nhưng hần chưa đến thăm mộ và có lẽ đó cũng là nơi cuối cùng trên trái đất này hần muốn đặt chân đến

- Dậy rồi à? Ăn cháo đi

Mama Dương đến từ lúc nào, tay xách một hộp cháo mới mua. Thần không buồn nhìn lại, ánh mắt vẫn lơ đãng nhìn ra ngoài sân. Mama Dương thở dài, mở hộp cháo ra bày sẵn trên bàn, từ ngày Thuyền mất, hần chẳng nói nửa câu, suốt ngày chỉ giam mình trong phòng chờ ngày xuất viện. Bà đi đến bên con trai, nắm lấy tay hần

- Ăn một chút đi, con còn yếu lắm

-

- ..mẹ biết con đang rất đau khổ, nếu tiểu Thuyền..

- Đủ rồi

Dương Khôi Thần rút tay ra, quay trở lại giường cầm tai phone nghe nhạc, để mặc mama Dương đau lòng nhìn hần

Nhưng bản chất vốn là thứ khó đổi, chỉ chưa đầy 1 tuần Khôi Thần đã làm thủ tục xuất viện, và nơi đầu tiên hần đến, chính là...nhà

Cánh cửa đóng im ỉm, Dương Khôi Thần chưa mở vội, hần đứng lặng yên tựa như đang chờ, đang đợi một người ra mở cửa, nhưng, chẳng có ai sau cánh cửa đó cả

Kết

Tiếng cửa nặng nề mở ra. Gian phòng khách hiện lên trước mắt, tất cả mọi thứ đều không thay đổi, vẫn ở vị trí như chúng vốn dĩ, bịch bánh phồng tôm còn ăn dở, remote tivi nằm lẫn lóc dưới sàn, trong bếp đồng nồi niêu xoong chảo vẫn chưa được rửa, cuốn truyện đánh dấu sơ sài đang nằm trên ghế sofa, mọi thứ vẫn như vậy, như thể em còn ở đây

Dương Khôi Thần bước thật chậm, căn nhà vốn đầy tiếng cười giờ chỉ vang lên tiếng giày lạnh lẽo. Thần nhìn quanh rồi ngồi xuống ghế sofa, một mùi thơm nhẹ nhàng thoảng qua, là mùi thơm từ tóc của An Hiểu Thuyên, Khôi Thần khựng lại một giây, hần nhìn sang bên cạnh, trống không. Tay nắm chặt, Thần nằm xuống, hần nhớ, Hiểu Thuyên vẫn hay nằm ngủ ở đây chờ hần về

- Anh về rồi

Dương Khôi Thần ôm lấy ngực trái thì thầm, đôi mắt hần nhắm chặt. Hần không muốn nhìn thực tại nữa, không muốn tin, càng không muốn chấp nhận sự thật

Ring..ring

Tiếng chuông cửa bất chợt vang lên, vồn vã như đang cố kéo hần khỏi kí ức. Dương Khôi Thần bật dậy, chút hi vọng lóe lên, hần chạy nhanh ra mở cửa

- Joe..

Đằng sau cánh cửa, là một khuôn mặt xa lạ. Một người đàn ông đeo đôi kính gọng vàng sang trọng mỉm cười với hần và lịch thiệp đưa ra danh thiếp

- Thật may quá, cuối cùng cũng được gặp anh, xin chào, tôi đến để bàn về việc bán căn nhà này

Thấy chàng trai trước mặt có vẻ không muốn mời mình vào nhà, ông nói nhanh vào vấn đề

- Vợ anh, cô An Hiểu Thuyên, đã hoàn thành mọi thủ tục và gửi cho văn phòng chúng tôi một tháng trước, bây giờ tôi cần chữ kí xác nhận của anh và mọi việc xem như hoàn tất

Ông ta đưa một tập phong bì vàng cho Thần và cúi chào. Khôi Thần thấy tập tài liệu xuống bàn, hần không muốn bán căn nhà này, đây là nơi duy nhất hần có thể giữ lại nó, hần không thể bán

- Ngôi nhà này...có lẽ đã một khi trở thành nơi lưu giữ quá nhiều kí ức rồi.. Bán đi, để nó trở thành nơi chứa đựng những kỉ niệm mới, để một cô bé khác có thể cảm nhận được hạnh phúc khi sống trong ngôi nhà này, giống như em ngày xưa đã từng vậy

- Anh, và ngôi nhà này, đối với em, như một câu chuyện cổ tích vậy..

Những lời ngày xưa em nói bỗng vang lên, lúc đó, Khôi Thần không suy nghĩ nhiều, nhưng có lẽ bây giờ, hần đã hiểu rồi, ngày ấy, khi Thuyên nói về căn nhà, ý là nói về hần, nó muốn bán ngôi nhà này đi, là vì hần, để hần không phải chìm trong những hồi ức nữa, Mặc dù biết như vậy, nhưng tính ương bướng của hai người này đặc biệt giống nhau, không ai muốn chịu thua ai, vì vậy Dương Khôi Thần có cách nghĩ của riêng hần, và không bán là không bán. Thần ghét cái cách suy nghĩ một chiều này, hần tự biết điều gì là tốt ình, hần không muốn bị áp đặt bởi người khác , cho dù đó là Thuyên

Cảm thấy bức mình, Dương Khôi Thần quơ cái remote ném xuống đất, rồi ném luôn xấp tài liệu vàng và đứng bật dậy tiến đến bên cửa sổ

- Em không có quyền

Cái tính thích làm theo ý mình của An Hiểu Thuyên khiến Thần yêu nó mà cũng nhiều lúc làm hần bức bối, người ta nói oan gia có phải là đây không, dù không ở cạnh nhưng nó vẫn chọc hần nổi điên. Nhưng thật ra, cơn tức giận chỉ là tấm sương mù che đi nỗi đau đang lớn dần trong lòng Khôi Thần, hần biết nó không sai, sớm muộn gì hần cũng mục ruỗng trong đau khổ như căn nhà này, nhưng làm sao Thần đành lòng bán đi những gì tốt đẹp nhất trong cuộc đời hần chứ. Dương Khôi Thần muốn giữ lại, giữ lại tất cả, để chờ một ngày An Hiểu Thuyên trở về

Dương Khôi Thần ôm lấy đầu, vết thương chưa lành đang đau nhói lên, bất chợt, cơn đau nhanh chóng biến mất khi một giọng nói quen thuộc vang lên

- Thần

Tim hần khựng lại vài nhịp. Là giọng nói của em

To be continued

Chap này không nhiều nhưng đã đủ để thấy kết thúc sẽ không giống những motip hay gặp r nhé

39. Chương 39 : Người Con Gái Ấy

Hôm nay sắc mặt Won lại không tốt, chẳng là cậu tìm mãi mà chẳng thấy cái đám hôm trước đã giấu sách của cậu đâu, lần trước mặt dù đã cho chúng một trận rồi nhưng vẫn chứng nào tật nấy, lần này nhất định Won không bỏ qua dễ dàng nữa

Rầm

- Lại nữa

Gim ngao ngán nhìn Won vừa đập mạnh hộp sữa xuống bàn, nhỏ phải công nhận số thẳng nhóc này gắn liền với bọn bắt nạt, mặc dù bây giờ đã biết đánh lại nhưng vẫn luôn bị đem ra làm trò đùa. Gim nguậy nguậy ly cacao nóng của mình, uống một hơi rồi vỗ vỗ vai Won

- Dành sức cho tiết thể dục đi nhóc

Hạ Thiên Di, một cô tiểu thư chính hiệu, sống trong nhung lụa từ nhỏ nhưng tính tình hiền lành dịu dàng, hay giúp đỡ người khác, lại có chút tính nghịch trẻ con khiến người nào tiếp xúc qua đều cảm thấy yêu mến. Năm nay, Hạ Thiên Di chuyển sang trường THPT M để học chương trình lớp 11

Sau khi hoàn tất mọi thủ tục với hiệu trưởng rồi, Thiên Di đi tham quan trường. Lúc này trường đã vào tiết học nên cô thoải mái đi lại. Đến sân thể dục cô dừng lại, giang tay hít thở, trường này chẳng có gì đặc biệt ngoài cái sân rộng thênh thang này, kể ra cũng được an ủi phần nào vì Thiên Di thích không gian thoáng đãng. Bất chợt cô tập trung vào hai người dưới sân, một trai một gái, đang chạy vòng quanh sân. Hạ Thiên Di tròn mắt khâm phục, sân rộng như vậy mà hai người kia cứ chạy đều chân như không biết mệt, cô nhìn say mê đến nỗi không để ý có một người con trai khác cũng đang mãi miết nhìn mình

Ngày hôm sau, Hạ Thiên Di ăn vận chỉnh tề trong bộ đồng phục mới, tâm trạng đầy phấn khởi cho ngày đầu tiên ra mắt bạn học

Thiên Di vốn dĩ có một khuôn mặt rất khả ái, với đôi mắt nâu to tròn, mái tóc đen xoăn dài, đôi mày thanh tú cùng đôi môi đỏ mọng, không bàn cãi là khá nổi bật giữa đám đông, nhưng cô cũng không ngờ vừa bước chân vào trường, mọi người đều đổ dồn mắt vào cô, rồi còn tự động dạt thành đường cho cô đi, khiến Thiên Di cảm thấy rất ngại. Rồi khi bước chân vào lớp cũng vậy, cả lớp đều nhìn cô chăm chú, cái nhìn ngạc nhiên xen lẫn dè chừng

Đến giờ ăn trưa, mặc dù không muốn bước chân ra khỏi lớp nhưng Thiên Di vẫn chưa quen được người bạn nào để nhờ mua giùm hộp cơm, nên phải miễn cưỡng bước xuống phòng ăn

Và mọi chuyện bắt đầu

Phòng ăn là cái nơi ồn ào lộn xộn nhất trường, vậy mà khi Hạ Thiên Di vừa bước xuống thì trở nên im bật, chỉ còn những cái chỉ trở xì xầm. Thiên Di cúi đầu bước nhanh đến quầy bán đồ ăn, mong chỉ có thể nhanh chóng thoát khỏi đây, cũng vì gấp gáp như vậy mà không may Thiên Di ngã xuống đất, khiến khay đồ ăn ụp thẳng vào một con nhóc đứng gần đó.

Không biết có máu mặt gì trong trường không mà mặt con nhóc nom khá dữ tợn, nó trợn tròn mắt lên, lôi Hạ Thiên Di đứng dậy

- Mày dám...

Đang giữa lúc căng thẳng thì đột nhiên từ cửa căn tin vài người bước vào. Thiên Di nhận ra hai trong số 3 người đó. Một anh chàng mặt đang cau có, một cô gái nom người nhỏ bé, khuôn mặt dịu dàng thánh thiện nhưng tay liên tục bầu vào eo của chàng trai còn lại

- A đau quá
- Biết lỗi chưa hả?
- Anh biết rồi biết rồi
- Vậy còn không nói?
- Được rồi anh xin lỗi, xin lỗi

Lúc này Gim mới phải tay tha cho Jin, chả là tối qua Gim qua nhà Jin nấu một bữa ra trò, cậu chàng ăn đã đời xong thì xách mông ngủ thẳng cẳng, để mình Gim phải dọn dẹp đồng chiến trường trong bếp đến tận khuya mới xong, khiến nhỏ sáng nay đi học muộn bị phạt đứng ngoài hành lang đến rã người

Jin vừa cười cười tạ lỗi vừa nhăn nhó xoa xoa chỗ bị nhéo, tự hỏi Gim nhút nhát dịu dàng của một năm trước đâu mất rồi

- Hai người có muốn cái yêu thì về nhà đóng cửa lại rồi làm, bực mình chết được

Còn cái thằng Won hay cười như chạm mạch này nữa, ngày trước vui vẻ lễ phép bao nhiêu thì giờ y như cái que diêm, đụng mạnh chút là nổi lửa. Jin và Gim cùng đánh lên đầu Won một phát

- Ăn nói với anh/chị thế đó hả??

Won lè lưỡi không đáp, xăm xăm đi nhanh vào chỗ ngồi ăn như thường lệ. Đến lúc này thì cả ba mới nhận ra sự bất thường của nhà ăn

Một người ham chơi như Jin đương nhiên sẽ nhìn ra vấn đề trước, rồi Gim đưa mắt nhìn theo, mắt nhỏ mở to, cơ thể nhanh chóng rơi vào trạng thái đứng hình. Won càng nhúu mày chặt hơn rồi cũng nhìn theo hướng đó, và lần đầu tiên, cái nhúu mày của cậu nhanh chóng biến mất

Hạ Thiên Di cũng cứng đờ người, ba người kia đi vào ồn ào như vậy, mà trong phút chốc cũng nhìn chăm chăm vào cô không nói được nửa câu, nhìn cũng biết họ khác hẳn đẳng cấp của những người này, nhưng sao cũng nhìn cô kì lạ như vậy

Rồi cô thấy người con gái kia tiến đến gần, nói với con nhỏ đang nắm cổ áo của cô, vô cùng nhỏ nhẹ

- Bỏ ra

Và cô ta lập tức làm theo

Thiên Di chỉnh sửa lại cổ áo, rụt rè nhìn đàn chị trước mặt, vì theo phù hiệu là lớn hơn cô một tuổi

- Cảm ơn chị

Gim vẫn không trả lời, chỉ nhìn Hạ Thiên Di thật lâu, và có lẽ sẽ tiếp tục nhìn như vậy nếu Jin không bước đến

- Em làm cô bé ấy xấu hổ đấy

Lúc này Gim mới thoáng giật mình, âm ừ vài tiếng rồi mỉm cười với Thiên Di

- Chào em, chị là Gim

Hạ Thiên Di gật đầu, rụt rè đáp lại

- Chào chị, em là Hạ Thiên Di

Lúc này Won cũng bước tới, soi xét từ đầu đến chân, cuối cùng nói một câu

- Quả thật rất giống

Gim cũng gật gù, Jin thì đưa tay xoa xoa cằm

- Anh cũng nghĩ vậy khi lần đầu tiên thấy cô ấy

- Anh gặp rồi?

Won và Gim đồng loạt quay qua nhìn Jin, cậu nhún vai

- Ủm, hôm qua ở sân sau

Rồi ba người cứ mặc nhiên bàn luận không để ý Hạ Thiên Di đang ngày càng khó xử

- Anh Thần đâu rồi?

Jin lúc này mới thở dài, cậu đương nhiên đã cố gọi hắc đến phòng ăn để được xem chuyện vui, nhưng chẳng thể nào thuyết phục nổi hắc

- Chắc lại đang ở đó rồi

- Thần

Dương Khôi Thần giật mình quay lại, đôi mắt không ngừng tìm kiếm nơi phát ra giọng nói quen thuộc kia, nhưng đập vào mắt hắc vẫn là căn phòng khách trống trải hoang lạnh. Để ý kĩ hơn, hắc mới thấy, tivi đang bật

Khôi Thần bước đến gần, ngồi xuống ghế sofa, mắt dán chặt vào màn hình, An Hiểu Thuyên đang ngồi đối diện hắc, chắc lúc chiếc remote đập xuống sàn đã vô tình khiến tivi khởi động

- ...em biết anh sẽ về đây mà..

An Hiểu Thuyên trên tivi nở nụ cười tinh quái thường ngày, nhưng trông không chút sức sống, Thần nuốt ực, mắt không rời màn hình

- ...nhưng đây sẽ là lần cuối cùng em cho phép anh về đây, sau này không cho anh đến nữa. Chắc giờ này anh đang giận em lắm phải không, vì đã tự tiện bàn giao việc bán ngôi nhà này, nhưng anh cũng hiểu mà...

An Hiểu Thuyên hơi dừng lại, tiếng nói dường như đứt quãng, có lẽ nó đang trong cơn xúc động, hít một hơi, Thuyên cười cười nói tiếp

-em không bắt anh ở giá đâu, hãy yêu một người con gái khác, một người tốt hơn em, hứa với em, anh nhất định phải làm như vậy, được không?? Em..chưa bao giờ nói với anh câu nào tử tế cả, chỉ có 3 điều em thật lòng muốn nói với anh, thứ nhất, em xin lỗi, em xin lỗi đã khiến anh phải đau khổ như vậy, thứ hai, cảm ơn anh nhiều lắm, cảm ơn vì đã cho em một mối tình tuyệt vời nhất, và cuối cùng, chính là em yêu anh, em yêu anh nhiều hơn hôm qua và ít hơn ngày mai, tình yêu của em sẽ mãi mãi lớn dần như thế, nghe sến quá, nhưng anh thì đừng như vậy nhé, em chỉ cần giây phút này, anh vẫn yêu em là quá đủ rồi, chỉ giây phút này thôi..

An Hiểu Thuyên lau nhanh nước mắt, ngừng một chút lại nhả răng ra cười

- ..không phải trù anh chết đâu, nhưng em hi vọng nơi em sắp đến có anh ở đó thì thật tốt biết mấy...thôi..em đi đây..đừng đánh nhau nữa đấy..

Sau đó thì An Hiểu Thuyên biến mất, chỉ để lại trên màn hình những nét rề. Đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng Dương Khôi Thần xem đoạn video đó, căn nhà cũng được bán đi ngay sau đó, còn hắc thì dần có thói quen ra sân sau trường ngồi, chiều nào cũng vậy

Hôm nay Hạ Thiên Di ra sau trường, có lẽ vì đây là nơi cô thích nhất và giờ thêm lý do là vì ít học sinh đi lại nhất. Thiên Di đang rộng tay ra, hít một hơi sâu căng tràn lá phổi rồi bất chợt cô hét một tiếng thật lớn, đến nỗi khuôn mặt xinh xắn đỏ lựng lên. Sau đó Hạ Thiên Di cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, cô cười sáng khoái rồi đột nhiên im bật, vì cách cô vài chục bước chân, là một người con trai đang nằm dưới người trên bãi cỏ. Thiên Di đỏ bừng mặt, rón rén định chuẩn bị nhưng không biết thói thúc nào khiến cô đột nhiên bẻ góc 180 độ, hướng về người con trai kia mà bước tới

Hạ Thiên Di đi nhẹ nhàng nhất có thể, chỉ còn cách vài bước chân thì cô dừng lại, từ vị trí này có thể thấy rất rõ từng đường nét tuyệt mỹ trên gương mặt kia, những nét chạm khắc tinh xảo như những bức tượng về

những vị thần trong thần thoại Hy Lạp. Hạ Thiên Di hơi khựng người, mắt mở to mê mải ngắm nhìn mà quên cả ngưỡng ngập, cho đến khi đôi mắt cao ngạo kia mở bừng ra cô mới giật mình lùi lại

Thiên Di bối rối chưa biết nên giải thích như thế nào thì người con trai đó đã đứng dậy bỏ đi một mạch, không một giây liếc nhìn đến cô, khiến cô cảm thấy rất ngạc nhiên. Còn chưa biết phải làm gì thì thấy hai người trong phòng ăn sáng nay chạy đến. Glim với Won do nghe tiếng hét nên tò mò, lúc đến nơi thì thấy cảnh tượng đó nên chờ xem phản ứng của Dương Khôi Thần thế nào, nhưng không ngờ hắn không hề liếc nhìn đến Hạ Thiên Di. Trước khi chạy theo Thần hai đứa nó còn cố nhìn thêm cái nữa, ánh mắt vô cùng khó hiểu

Hạ Thiên Di thở dài, toan bỏ đi thì chợt thấy dưới thảm cỏ có một thứ, lúc nhặt lên, cô không giấu được vẻ ngạc nhiên. Đó là một tấm ảnh, trong đó, cô chụp với người con trai lúc này. Thiên Di cố nặng óc ra nghĩ mãi, cũng chẳng thể nhớ được mình từng chụp bức ảnh này, càng không hề nhớ về người con trai này, rồi cô lật ra đằng sau, có một dòng chữ màu đen được viết rất đẹp: “Chồng Dương Khôi Thần đã hôn lên vợ An Hiểu Thuyền. Hình phạt: Sơn móng chân cho vợ. Ảnh chụp tại nhà, năm 2012”

- An Hiểu Thuyền?? Vợ?

Hạ Thiên Di lẩm bẩm, rồi lại quay sang nhìn tấm ảnh, thật sự giống cô như giọt nước. Điều này chợt khiến cô suy nghĩ, vì cô đã khá có ấn tượng với Dương Khôi Thần rồi

Rất cảm ơn cả nhà vì tình cảm rất tuyệt vời dành cho fic cũng như Ford :D, cmt của các bn thật sự khiến Ford cảm thấy khá hơn rất nhiều, và cũng thật may mắn khi Seventeen đã đem đến cho các bn những cái nhìn khác về cuộc sống, quý trọng cuộc sống hơn, cũng như tìm lại những cảm xúc vốn đã chai sạn (;)). Cảm ơn cả nhà nhiều lắm, đạo này fic hơi ngang, giờ lên xuống lại cho có nhịp điệu tý nhé ;))

Enjoy

40. Chương 40 : Định Mệnh Lặp Lại

Hạ Thiên Di nhanh chóng nhận lấy xấp hồ sơ từ tay người bảo vệ, không khó để điều tra được lý lịch của Dương Khôi Thần trong vài giờ đồng hồ. Mặc dù thấy rất có lỗi vì ngày đầu tiên đi học đã cúp tiết vào nằm trong phòng y tế nhưng sự tò mò của Hạ Thiên Di về hắn không thể nào khiến cô tập trung học được

Dương Khôi Thần hiện đang học đại học năm nhất của trường M, chuyên ngành quản trị kinh doanh, tương lai sẽ là người thừa kế tập đoàn của gia đình. Một chuyện rất ít người biết là hắn đã kết hôn với con gái của hai bác sĩ phẫu thuật nổi tiếng, An Hiểu Thuyền, nhưng không may đã qua đời vào 1 năm trước do căn bệnh tim bẩm sinh

Huych

Đang vừa đi vừa mê mải đọc thì Hạ Thiên Di bỗng vấp phải một vật rồi ngã nhào xuống đất, cô xuýt xoa rồi ngước nhìn đám con gái trước mặt

- Làm gì vậy hả?

Không một ai trả lời cả, cũng không có câu xin lỗi hay giải thích nào, một con nhỏ ra hiệu xông vào, khi Hạ Thiên Di còn chưa kịp hiểu là chuyện gì thì đã thấy đám đó lao đến, đám đó vào người cô, cô chỉ có thể ôm đầu cuộn người lại hững hờ. Đến khi chiếc đồng phục tinh tươm in đầy dấu chân rồi, bọn kia mới dừng lại. Con nhỏ gác chân cô lúc này cúi xuống nhếch mép nói

- Đừng trách tội tao, hãy tự trách mình vì có khuôn mặt giống con nhỏ đáng ghét An Hiểu Thuyền đi

Nói rồi cả bọn cười hả hả bỏ đi. Hạ Thiên Di lấy tay ôm lấy vai, toàn thân cô đau nhức kinh khủng, nhưng cô đâu biết, đó mới chỉ là bắt đầu

Những ngày học sau còn tệ hơn gấp trăm lần, bị nhốt trong nhà vệ sinh, tủ đồ bị đổ đầy keo, bàn ghế bị vứt ngoài sân, rất nhiều lần Hạ Thiên Di báo với giáo viên, nhưng không một ai làm chứng cho những lời cáo buộc của cô, vì giờ đây, cả ngôi trường này, đều đối địch với cô, và cô gần như trở thành trò giải trí cho

tất cả học sinh trong trường, Hạ Thiên Di thật không hiểu rốt cuộc An Hiểu Thuyên đã làm gì mà khiến toàn trường căm ghét như vậy

- Đang làm gì vậy?

Đám con gái giật mình, thôi bu xung quanh Hạ Thiên Di nữa mà nhìn chằm chằm vào người mới cất tiếng hỏi

- Không liên quan đến cậu

Một con nhỏ khoanh tay lại nói. Won nheo mắt tiến đến gần hơn, lũ con gái hơi run, vì ai cũng biết Won vốn rất thân với An Hiểu Thuyên, con nhỏ này lại có khuôn mặt giống nó, theo tính chất bắc cầu lỗ như Won có cảm tình với Hạ Thiên Di thì thật không hay chút nào

Won đã đến đủ gần để nhìn thấy chuyện gì đang diễn ra, cô gái có khuôn mặt giống An Hiểu Thuyên đang nằm co người dưới sàn nhà, quần áo xộc xệch chỉ chút vết giày

Khi Hạ Thiên Di ngẩng mặt lên thì cô mở to mắt bất ngờ, là người con trai hay nhú mày bực bội, giờ đây cậu ta đang nhìn cô với một ánh mắt thật kì lạ, trong phút giây đó, Hạ Thiên Di chợt nghĩ “được cứu rồi”

Vài phút sau, Won dứt tay vào túi quần, sải chân bước đi chỉ để lại một câu

- Tự nhiên đi, nhưng chừa mặt ra, tôi không muốn thấy khuôn mặt đó bị thương

Hạ Thiên Di bàng hoàng, tia hi vọng hoàn toàn bị dập tắt, mặc dù không biết tại sao mình lại mong chờ ở cậu ta, nhưng Thiên Di cảm thấy thất vọng ngập tràn

Đường như cô gái kia đọc được suy nghĩ của cô, nên nhếch mép cười

- Tưởng cậu ta sẽ giúp mày à, đừng có nằm mơ, trong trường này sẽ chẳng có ai giúp mày đâu, nhận đòn tiếp đi

- Đủ rồi đó

Lại một người khác xen ngang cuộc vui, lần này là giọng nữ

- Chị Gim

Cả đám con gái có vẻ sợ sệt hơn khi thấy Gim đến, vì mặc dù Gim không có khả năng đánh đá ai, nhưng nếu đụng đến nhỏ, thì sẽ lãnh đủ những trò đùa tai quái nhất mà Jin có thể nghĩ ra, ai bảo Gim là đầu bếp riêng của cậu chứ. Vì thế, lời nói của Gim trở nên rất có trọng lượng

- Đều là con gái, không nên làm như vậy

Gim từ tốn đến bên Hạ Thiên Di trong khi bọn kia đã cúi đầu chạy biến, nhỏ đỡ Thiên Di đứng dậy, lấy khăn giấy lau những vết bẩn trên mặt cô. Thiên Di nhìn Gim, đôi mắt đầy biết ơn, rồi cô khóc, khóc thật to, khóc cho tất cả những gì cô đã phải chịu đựng. Gim hơi bất ngờ, rồi cũng ôm lấy cô, đôi mắt đầy thương cảm

Sau một hồi sụt sùi, Hạ Thiên Di cúi đầu cảm ơn Gim, nhỏ mỉm cười

- Việc nên làm mà

- Lúc này nhìn chị rất tuyệt, em cũng muốn được giống chị

Hạ Thiên Di nói với đôi mắt ngưỡng mộ, Gim chợt thấy đau nhói

- Em làm chị nhớ đến chị của 1 năm trước, giống y như em lúc này vậy

Gim cup mắt xuống nói khẽ, Thiên Di mở to mắt ngạc nhiên không tin

- Vậy..chuyện gì đã xảy ra??

Im lặng vài phút, Gim đưa mắt nhìn ra xa, kí ức ngày trước chợt quay về

- Chị vốn là một cô tiểu thư nhút nhát, nhu nhược, thường xuyên bị bạn bè ăn hiếp, nhưng rồi, người đó đã khiến chị thay đổi

- Người đó???

- Một người rất đặc biệt

Khuôn mặt Hạ Thiên Di bỗng nhiên tối sầm lại

- Là..An Hiểu Thuyên?

Gim hơi ngạc nhiên, vì cả tuần nay nhỏ đi du lịch nên không hay biết trong trường xảy ra chuyện gì

- Sao..sao em biết?

Thiên Di mỉm cười chua chát nhưng không trả lời, thấy Di im lặng, Gim cũng không hỏi nữa, nhỏ cười, đưa cho cô hộp cơm trưa của mình

- Chắc em đói lắm rồi, cầm lấy ăn đi. Chị đi trước đây

Hạ Thiên Di còn ngỡ ngàng thì Gim đã dúm nhanh vào tay cô hộp cơm rồi chạy đi, Thiên Di nhìn theo, trong lòng vô cùng cảm ơn người chị đáng mến này

- Tại sao em lại không giúp cô gái ấy?

Gim ngồi xuống cạnh Won, giật lấy cái bánh trên tay cậu. Won nằm lên bàn, nhìn ra ngoài cửa sổ

- Vì An Hiểu Thuyên thích làm anh hùng lắm, nếu em cứu, sẽ không còn lý do nào để chị ấy chịu xuất hiện nữa

Gim thở dài nhìn nhóc Won đáng điệu ủ rũ buồn bã. Thằng nhóc này tuy không nói ra, nhưng trong lòng lúc nào cũng mong chờ một ngày, An Hiểu Thuyên sẽ quay trở lại, mà đúng hơn là, tất cả mọi người đều đang chờ

Do đói và do tài nấu ăn của Gim quá tuyệt nên Hạ Thiên Di giải quyết bữa trưa rất nhanh, cô lang thang ra sân sau, lâu lắm rồi mới có cảm giác không bị làm phiền thế này. Thiên Di buông người nằm lên bãi cỏ, nhắm mắt tận hưởng khoảnh khắc yên tĩnh hiếm hoi, nhưng rồi bất chợt 1 bàn tay nắm lấy tóc cô thô bạo kéo cô dậy

- Mày tưởng thoát rồi sao? Thanh thần quá ha

Là một đám khác, Thiên Di cố đẩy tay cô ta ra nhưng với cái sức trói gà còn không chặt này thì làm được gì con nhỏ cao hơn 1m6 nặng 70 ký trước mặt cô chứ

- Lần trước con khốn An Hiểu Thuyên dám đập đổ hộp cơm trưa của tao, giờ tao sẽ bắt mày ói ra lại

Vừa nói cô ta vừa liên tục đập mạnh vào bụng Thiên Di, cô quằn người ôm lấy bụng, khuôn mặt đầy mồ hôi vì đau, bất chợt một nhỏ khác la lên

- Nay anh Dương Khôi Thần đến kìa

- Cái gì?

Con mập dù chưa hả dạ nhưng đành dừng lại, miễn cưỡng bỏ đi. Hạ Thiên Di đưa mắt nhìn, từ xa, dáng người cao ngạo khiến cho toàn bộ sự đau nhức của cô biến mất, nét mặt cô bỗng trở nên vui vẻ. Dương Khôi Thần ngày càng đến gần, và rồi hắn thấy Hạ Thiên Di, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh băng không chút ngạc nhiên, hắn đi lướt qua cô

Hạ Thiên Di vẫn nhìn theo, và rồi, cô quyết định, phải bắt chuyện làm quen, nhưng cô biết rõ, với cá tính của Dương Khôi Thần, hắn sẽ chẳng ngó ngang đến cô, trong giây phút đó, bất chợt cô cảm thấy rất ganh tị với An Hiểu Thuyên, có một người bạn nấu ăn ngon, lại rất tốt bụng, lại có một người chồng vô cùng hoàn hảo, lạnh lùng với tất cả mọi người, nhưng lại yêu thương vợ hết mực. Hạ Thiên Di chợt nghĩ, vì có gì mà cô phải chịu tất cả những trận đòn này, tất cả đều vì An Hiểu Thuyên, trong khi cô ta lại có được một cuộc sống mọi người con gái hằng mơ ước. Nếu Hạ Thiên Di đã phải chịu hình phạt vì có khuôn mặt giống An Hiểu Thuyên, vậy thì cô cũng xứng đáng có được những gì An Hiểu Thuyên có

Và rồi Hạ Thiên Di hít một hơi thật sâu, lấy từ trong túi ra tấm hình lần trước, nhìn người con gái trong bức hình một cách đầy cảm giác, rồi cô mỉm cười, bước đến chỗ Dương Khôi Thần đang ngồi

- Lâu rồi không gặp mà anh vô tình quá đấy, chồng

41. Chương 41 : Thật Giả Giả Thật

Dương Khôi Thần chau mày quay lại nhìn Hạ Thiên Di, đôi mắt lạnh lùng nay pha thêm chút giận dữ, hần thô bạo kéo áo để mặt cô sát lại gần, gần từng tiếng

- Tôi không kiêng nể con gái đâu

Dương Khôi Thần buông mạnh Thiên Di xuống nền cỏ, phải tay bỏ đi. Hạ Thiên Di xoa lấy đôi vai đau nhức vì bị xô ngã, nhưng ánh mắt vẫn không chút sợ sệt, ngược lại, còn quyết tâm chiếm cho được người con trai đó

- Chào anh, Jin

Jin bỏ cuốn truyện xuống, nhìn chăm chăm vào người con gái đang cười tươi trước mặt mình, thấy cậu im lặng, cô nói tiếp

- Sao vậy? Lâu rồi không gặp không lẽ quên em rồi sao? Em là An Hiểu Thuyên đây

Sắc mặt Jin càng lúc càng kì quái, Hạ Thiên Di không thể nào biết được cậu đang suy nghĩ gì, bỗng, Jin bật cười

- Đúng là không giống

Jin đã từng hỏi Khôi Thần khi lần đầu hần thấy Hạ Thiên Di, rằng hần không có chút kinh ngạc gì sao, lúc ấy, Thần chỉ nhún vai

- Mắt mày đem vứt là vừa

Giờ nghĩ lại, Jin thấy mắt mình có vấn đề thật, cậu đứng dậy, mỉm cười với Hạ Thiên Di

- Em chọn sai vai diễn rồi cô bé

Thiên Di ngạc nhiên nhìn Jin

- Em chính là An Hiểu Thuyên

- Sai, em có bề ngoài giống tiểu Thuyên, nhưng cô nhóc láo lếu ấy chưa bao giờ nói chuyện lễ phép với anh như vậy, càng không bao giờ dành cho anh nụ cười hiền từ như thế. Em muốn học đòi làm An Hiểu Thuyên, tốt thôi, nhưng đừng làm thế trước mặt anh, bởi anh chỉ quen biết một An Hiểu Thuyên thôi

Tuy khuôn mặt vẫn tươi cười nhưng từng câu nói của Jin sắc mùi cảnh cáo, cậu biết cô gái này không hiền lành như vẻ bề ngoài, và hiểu rõ ý định của cô, Jin làm vậy cũng chỉ là để bảo toàn tính mạng nhỏ bé của cô trước khi cái ý định điên rồ đó đến tai Dương Khôi Thần

Hạ Thiên Di thật sự rất căm giận An Hiểu Thuyên, vì có gì mà nó có thể nhận được bao nhiêu là ưu ái, trong khi cô không đụng chạm đến ai vẫn bị ghét bỏ như vậy. thật không công bằng. Vốn là một cô gái hiền lành thánh thiện, nhưng những gì Hạ Thiên Di đã trải qua khiến cho tinh thần yếu ớt của cô tổn thương nặng nề, và từ giây phút đó, nụ cười trong sáng của cô vụt tắt

- Đụng không biết xin lỗi à??

Một đám người bức tức kéo Dương Khôi Thần lại khi hần va vào người tên đi đầu mà vẫn tỉnh bơ đi tiếp. Khôi Thần quay lại, vẻ mặt cao ngạo chẳng có biểu hiện nào là muốn xin lỗi, và kết quả, là đánh nhau. Đây không biết là vụ ẩu đả thứ bao nhiêu mà Dương Khôi Thần dính vào từ sau cái chết của Hiểu Thuyên, ngày nào trên người hần cũng có ít nhất từ 3 đến 4 vết trầy xước, có vẻ như Khôi Thần đang mượn những vết thương ngoài da để tạm át đi nỗi đau trong lòng.

Jin thở dài khi thấy Khôi Thần vào lớp với vết thương còn rướm máu trên trán, và đó cũng là việc duy nhất cậu có thể làm, nhìn, và thở dài. Chiều này Khôi Thần lại theo thói quen ngồi ở sân sau nhìn về phía sân vận động, Gim và Won đang chạy hăng say như mọi ngày. Ở đây tuy thoáng mát, nhưng quang cảnh chẳng có bao nhiêu, 1 năm ngồi nhìn cũng thuộc hết từng lá cây ngọn cỏ, một người bất cần và đang ở tuổi quậy

phá như Dương Khôi Thần mà lại có thói quen như những người già, chiều nào cũng ngồi đúng chỗ đó, nhìn ra đúng 1 hướng đó, khiến hắn làm được như vậy, chỉ có thể là An Hiểu Thuyên. Biết chắc đây là nơi chứa đựng kỉ niệm giữa 2 người nên Hạ Thiên Di mỉm cười ngồi xuống bắt chuyện

- Chắc chị ấy rất thích chạy phải không? Em cũng rất thích

Khôi Thần nhăn mặt, hắn đương nhiên biết rõ Hạ Thiên Di đang muốn gì, khẽ nhếch môi cười, hắn trả lời mà không quay lại

- Không, An Hiểu Thuyên rất lười, chỉ thích đứng một chỗ la hét bắt người khác chạy

Thiên Di bất ngờ trước câu trả lời, cô còn đang bối rối không biết nên tiếp như thế nào thì Khôi Thần đã nói tiếp, giọng lạnh băng

- Cô có biết ý nghĩ cũng có thể giết chết một người không?

Thần chỉ nói đến đó rồi bỏ lửng câu hỏi, trong phút chốc, Hạ Thiên Di cảm thấy sống lưng lạnh toát, nhưng cô ta vốn chẳng còn gì để mất nữa rồi, nên đánh liều nói

- Em biết anh vẫn còn rất yêu chị ấy, em lại có khuôn mặt giống hệt chị ấy, em không ngại làm người thay thế đâu, em yêu anh, và nếu anh chỉ yêu khuôn mặt của em thì em cũng hạnh phúc lắm rồi

Dương Khôi Thần hừ lạnh, rồi nhanh như cắt, hắn lấy tay bóp lấy cổ của Hạ Thiên Di

- Cô lấy tư cách gì để thay thế?? Tôi yêu An Hiểu Thuyên, không phải khuôn mặt của cô

Sức mạnh từ một cánh tay của Dương Khôi Thần thôi cũng khiến Hạ Thiên Di đau đớn, cô không thở được, so với bị bắt nạt bình thường, chuyện này còn đáng sợ hơn, những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống khuôn mặt đang tím nghét vì thiếu oxy. Khôi Thần chợt khựng lại, tim hắn có chút nhói, hắn thả tay ra và bước đi nhanh

Jin thở dài ngồi xuống cạnh thằng bạn thân đang không ngừng nốc rượu, tối nào cũng vậy, cứ tan học không lê la đánh nhau thì Dương Khôi Thần sẽ đến Bar ngồi uống rượu đến khuya

- Thôi đi, mày muốn uống đến chết à?

Cuối cùng Jin cũng chịu hết nổi, cậu gạt ly rượu ra khỏi tay Thần nhưng hắn dần lại

- Không liên quan đến mày

- Không liên quan??

Jin bất ngờ vùng tay đám Khôi Thần thật mạnh

- Nếu không phải là bạn thân mười mấy năm thì tao cũng mặc kệ mày rồi, nhìn lại mày đi, suốt ngày chỉ biết uống rượu đập phá, có giống một thằng đàn ông không

Thần lấy tay quẹt máu ở môi, rồi đám trả lại Jin một cái

- Mày có thể dễ dàng hét to vào mặt tao những câu này vì người mày yêu đang ở bên cạnh mày, còn tao, tao không muốn dứt khỏi cơn say này, vì người con gái tao yêu đã không còn nữa

- Đúng vậy, tiểu Thuyên đã chết rồi, mày đừng mượn rượu để quên đi sự thật này nữa, nếu tiểu Thuyên thấy m....

- Cô ấy sẽ thấy sao???

Thần chỉ bỏ lại một câu hỏi lấp lửng như vậy và kết thúc cuộc nói chuyện. Jin lặng người không nói gì nữa, chỉ lặng nhìn Khôi Thần bỏ đi, sau đó cũng cầm một ly rượu lên nốc cạn

Buổi đêm, thành phố rơi vào yên tĩnh, vài người đi bộ trùm kín kín mít bước vội về nhà, Dương Khôi Thần người đẩy men rượu bước đi không vững, trời cuối thu lạnh căm, gió thổi vào người từng đợt đau như dao cứa, đường phố lại vắng tanh, khiến ai cũng chỉ muốn về nhà, hắn cũng muốn về, nhưng chẳng có ai đợi hắn về cả, cảm giác một mình trong căn nhà không người đó còn lạnh hơn ngoài phố

- Chà chà xem ai đây

Dương Khôi Thần dừng lại nhìn người vừa cất tiếng, quen lắm, chính là lũ 1 năm trước đã đánh hắn

- Lại gặp mày rồi, chắc ông trời có ý muốn chúng ta thanh toán hết nợ nần nhỉ

Khôi Thần nhếch môi

- Tật nói nhiều của mày vẫn không đổi

- Mày...thằng khôn, lên tụi bây

Tiếng đánh nhau vang lên giữa phố tĩnh mịch, tuy đã say nhưng cả bọn kia vẫn không là đối thủ của Dương Khôi Thần, đến phút cuối, một tên chơi bẩn, đâm lén hắn một nhát vào đùi rồi bỏ chạy. Khôi Thần ngã phịch xuống đường, ngán ngẩm nhìn vết cắt sâu đang không ngừng chảy máu, hắn thở dài, cố đứng dậy, một tay ôm lấy vết thương khó nhọc bước đi, và rồi, định mệnh như lặp lại, khi lần nữa, bước chân hắn dừng trước cổng trường THPT N

Dương Khôi Thần nhìn bức tường cao trước mặt, một năm trước, hắn đã trèo qua đây để trốn, rồi bây giờ, vẫn với vết thương ở chân, hắn lại trèo vào, nhưng không phải trốn, mà là tìm

Ngôi trường yên lặng quá, hành lang dài chỉ có tiếng bước chân của hắn, Khôi Thần cắn răng chịu đau, cố đi đến nơi hắn ngồi lần trước, và đợi

Rất lâu trôi qua, vẫn không có ai khác ngoài hắn trên đoạn hành lang tĩnh mịch này, hắn đã không biết, ngồi một mình ở đây, lại cô đơn đến thế, và hắn nhớ đến An Hiểu Thuyên

Nghe ba mẹ nói, em ra đi vào lúc rạng đông, khi bầu trời vừa chớp nắng, khi tuổi 17 của em vừa kết thúc, lúc đó hắn vẫn còn đang mê man, không hề hay biết tất cả những nghi lễ đưa tiễn em đang lặng lẽ diễn ra, cho đến khi tỉnh dậy, thì một cuộc sống mới cũng đã bắt đầu, cuộc sống không có em

Kể từ đó, tất cả đều là vô nghĩa, kể cả cái chết, cũng bỗng chốc trở nên nhẹ nhàng

Người Dương Khôi Thần nhóp nhép mồ hôi, vết thương càng lúc càng khiến hắn đau đớn, đến nỗi đầu óc cũng không tỉnh táo nữa, mắt hắn hoa lên, tai ù đi, miệng khô rát, chính lúc đó, một giọng nói ở sâu trong hời ức chợt vang lên

- Để tôi băng bó vết thương cho

Dương Khôi Thần cố mở hé mắt, trước mặt hắn, chính là An Hiểu Thuyên, nó đang cúi người nở nụ cười quen thuộc với hắn. Khôi Thần mỉm cười yếu ớt, cố nhấc cánh tay không còn chút sức lực lên để chạm vào khuôn mặt mà hắn rất yêu

- Em đã ở đâu vậy?

Hiểu Thuyên cầm lấy tay hắn, hôn vào lòng bàn tay, nước mắt lăn dài, Dương Khôi Thần nhẹ nhàng lấy tay lau đi những giọt nước mắt chực rơi của vợ, trong khi khóe mắt hắn đã ướt đẫm

- Không lẽ ảo ảnh mà cũng phải để anh thấy bộ dạng xấu nhất của em à?

An Hiểu Thuyên phì cười làm lộ hai lúm đồng tiền hai bên má, Khôi Thần cũng cười, và hắn ngấm nhìn nó thật lâu. An Hiểu Thuyên bình thường luôn riu rít là thế mà bây giờ chỉ im lặng nhìn hắn, đôi mắt em ảm áp màu nắng, mái tóc nâu bồng bênh ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh, em xinh đẹp và tràn đầy sức sống như ngày đầu hắn gặp em. Dương Khôi Thần đưa tay vuốt tóc An Hiểu Thuyên, nước mắt rơi xuống môi mặn chát

- Anh...nhớ em nhiều lắm...anh muốn..về nhà

Cơn đau chợt ập đến khiến Thần nhăn mặt vì đau đớn, máu từ vết thương ra nhiều đến mức lan ra một vùng khá rộng, cánh tay vô lực rơi xuống, hình ảnh của Hiểu Thuyên cũng nhòe đi rồi biến mất. Dương Khôi Thần đổ người xuống nền gạch lạnh, hơi thở yếu dần

—Còn tiếp—

42. Chương 42 : Tạm Biệt

Ngày hôm nay Dương Khôi Thần tỉnh dậy, hần thấy bầu trời tươi sáng hơn rất nhiều, cảm giác nhẹ nhõm như đã bỏ được tảng đá trong lòng xuống vậy. Khôi Thần thấy mẹ của mình đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt bà buồn rầu vô cùng, Thần chống tay ngồi dậy, nghe thấy tiếng động, bà giật mình thoát khỏi suy tư, quay sang nhìn hần, đôi mắt bà chợt trở nên giận dữ, bà bước nhanh đến và tát thật mạnh vào mặt hần, cái tát đau đến nỗi bàn tay bà cũng đau buốt

Dương Khôi Thần không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên, trái lại, hần lại bình thản như tất nhiên rồi, hần nhìn mama Dương, nước mắt bà không ngừng rơi, đôi tay vừa đánh hần lúc nãy run lên vì xúc động. Dương Khôi Thần nén đau bước xuống giường, nhẹ nhàng ôm mẹ vào lòng, đôi môi nhợt nhạt khẽ hôn lên tóc bà

- Xin lỗi mẹ

Jin muốn lộn tròn ra khi thấy Khôi Thần mặc đồng phục nghiêm chỉnh đến lớp, trên người không có mùi rượu cũng như không dính máu, thậm chí kinh khủng hơn là còn mang đầy đủ sách vở ghi bài, và không chỉ mình Jin thắc mắc mà cả Gim và Won đều kinh ngạc khi thấy giờ ăn trưa Khôi Thần vẫn đọc sách. Biết tính của hần nên chẳng ai hỏi, nhưng đều có chung ý nghĩ rằng người khiến hần lại thay đổi như vậy chỉ có thể là An Hiểu Thuyên

Và cứ thế, nơi thường xuyên lui tới của Dương Khôi Thần từ bar, nhà kho, đường đua...trở thành trường học, thư viện, chẳng mấy chốc đại ca trường trở thành con một sách khiến không chỉ học sinh mà cả giáo viên cũng ngạc nhiên, thậm chí một cuộc họp kín của giáo viên đã diễn ra mục đích để chọn lại dàn giáo viên ưu tú dạy học cho lớp của Dương Khôi Thần, thế mới biết sức ảnh hưởng của hần to lớn đến thế nào

- Đưa đây

Hạ Thiên Di giật mình ngẩng lên thì thấy Dương Khôi Thần đã đứng trước mặt từ lúc nào, và tất cả học sinh đang nhìn chăm chăm vào họ

- Đưa gì cơ?

Thiên Di nhú mày ra chiều không hiểu, Thần nói giọng không chút âm sắc

- Đừng để tôi đào nhà cô lên để tìm

Cô hơi tái mặt, ai thì được chứ hần tuyệt đối không phải người nói suông. Thiên Di nuốt nước miếng, mở cặp ra và lấy tấm hình đưa cho Thần. Hần nhìn bức ảnh, lúc đầu khi tìm không được, hần đã nghĩ có khi mất đi lại tốt hơn, nhưng rồi, hần vẫn không thể từ bỏ

Hạ Thiên Di nhìn theo bóng Dương Khôi Thần đầy tiếc nuối, cô muốn được con người đó chú ý biết bao, cô đã yêu hần, yêu cái cách hần yêu An Hiểu Thuyên, mãnh liệt và vô cùng sâu sắc

Còn mãi ngẩn người suy nghĩ thì một giọng nữ nhẹ nhàng kéo cô về thực tại

- Nói chuyện với chị một chút được không?

Sân sau

Gim đưa xấp hình cho Hạ Thiên Di, trong đó là hình cô ở quán Bar, đang lả lơi trên ghẹo những người khách

- Nghe nói em xưng tên là An Hiểu Thuyên?

Thiên Di không đáp, chớp nhanh đôi mắt, cô chối

- Đó không phải là em

- Vậy là ai?

- Sao chị không nghĩ là chị An Hiểu Thuyên?

- Không bao giờ

Thiên Di nhếch miệng cười

- Sao chị có thể chắc chắn như vậy chứ, lỡ như...

- Vì chị đủ hiểu tiểu Thuyền để tin chắc rằng người này chắc chắn không phải nó

Gim nói vô cùng chắc nịch khiến Di không thể tránh khỏi ghen tỵ, cô khoanh tay

- Là em thì sao?

- Em có biết nếu chuyện này đến tai anh Thần thì hậu quả sẽ là gì không?

Hạ Thiên Di im lặng không đáp, dù gì giờ cô cũng chẳng còn gì để mất rồi, nếu người cô yêu không thể yêu cô, vậy hãy để người đó nhớ đến cô bằng cách hận cô vậy

Gim thở dài, nhẹ nhàng nói

- Chị biết em rất hận tiểu Thuyền vì khiến em rơi vào cảnh bị bắt nạt, chính chị cũng từng là nạn nhân của những trò đùa ấy, rồi tiểu Thuyền xuất hiện, cô ấy thà đối đầu với hàng chục tên bắt nạt như vậy chỉ để cứu chị

- Ý chị muốn ca tụng chị ấy là người tốt và bảo em đừng hận?

- Phải, chuyện rất dễ dàng

- Chị nói như vậy vì chị không phải là em

- Em nói như vậy vì em chưa gặp tiểu Thuyền

Hạ Thiên Di nhìn vào đôi mắt kiên định của Gim, cảm thấy ganh tỵ hơn bội phần, cô cụp mắt, cười buồn

- Chị ấy thực sự rất may mắn

Kétttt

Tiếng cửa rít vang lên nặng nề giữa không gian rộng lớn, tiếp đến là tiếng bước chân từ tốn đi trên nền cỏ và rồi đôi giày thể thao dừng trước bức ảnh trắng đen của một cô gái

- Anh đến rồi

Dương Khôi Thần mỉm cười nhìn An Hiểu Thuyền, nụ cười rạng rỡ đáp lại lời chào của hần. Khôi Thần đặt bó hoa chuông xanh xuống, dịu dàng nói

- Anh đem theo loại hoa em thích nhất đây, khó mua lắm đấy

Đáp lại hần vẫn là sự yên lặng, Khôi Thần nắm chặt tay, trước khi đến đây, hần đã hạ quyết tâm rất lớn, nhưng lòng ngực trái vẫn âm ỉ đau

- Có phải em thất vọng lắm không khi thấy anh như vậy...suốt một năm qua, anh khiến những người yêu thương anh đau lòng rất nhiều, ba bị bệnh mà anh vẫn chưa đi thăm lần nào, mẹ gầy đi nhiều mà anh cũng chẳng quan tâm, anh chỉ mãi sống trong đau khổ của mình mà quên rằng còn có nhiều người vì sự đau khổ của anh mà đau lòng...

Sau lần bị đâm vào chân, Dương Khôi Thần dường như đã tỉnh dậy, đã hiểu ra, và đã nghĩ thông suốt

- ...đã đến lúc anh phải thức dậy khỏi giấc mơ này rồi, phải bỏ xuống thôi

Khôi Thần chạm tay vào tấm ảnh của An Hiểu Thuyền, đôi mắt vừa vô hồn vừa đau đớn.

Đối với Dương Khôi Thần, sự xuất hiện của An Hiểu Thuyền như một giấc mơ không đoán trước, giấc mơ tuyệt đẹp nhất, nhưng rồi như mọi đứa trẻ ham ngủ khác, cuối cùng, cũng phải tỉnh dậy. Rất lâu sau đó, hần chậm chậm tháo chiếc nhẫn trên tay ra, đặt lên bia mộ của Hiểu Thuyền

- Joe – nghĩa là cuộc sống, em, chính là cuộc sống của anh

- Cảm ơn em, đã cho anh biết tình yêu thực sự là như thế nào, cảm ơn em, đã khiến anh thấy cuộc sống này đáng trân trọng biết bao, cảm ơn em, vì tất cả... Tạm biệt, Joe

Dương Khôi Thần quay người bước đi nhanh như chạy, như lần cuối hắn không đủ can đảm ở bên em, lần này, hắn chạy để thoát khỏi tất cả những kí ức về em. An Hiểu Thuyên vẫn lặng lẽ mỉm cười, em đâu còn cảm nhận được hắn yêu em đến nhường nào, em 17 tuổi, hắn yêu em say đắm, em đi rồi, thời khắc của em dừng lại mãi mãi, cũng như tình yêu của hắn dành cho em, trở thành vĩnh cửu

Cũng từ khi ấy, Dương Khôi Thần không bao giờ đặt chân đến đó nữa

Bó hoa chuông xanh dần héo úa theo thời gian....

10 năm sau

Trong 10 năm trở lại đây, không ai không biết đến tập đoàn Dương thị, tập đoàn tài chính đứng trong top 5 thế giới, và đương nhiên, kể cả tên tuổi của vị chủ tịch tài năng trẻ tuổi nhất Dương Khôi Thần. Từ một học sinh cá biệt, chỉ trong 1 năm, hắn đã hoàn thành chương trình đại học và 2 năm học quản trị kinh doanh ở Mỹ, sau đó chính thức lên tiếp nhận chức giám đốc tập đoàn Dương thị ở tuổi 21 và 1 năm sau lên ngôi ghế Chủ tịch. Ông bà Dương dù chỉ ngoài 40 nhưng đã mượn lý do an hưởng tuổi già để đẩy hết tất cả công việc cho đứa con trai cưng và đi du ngoạn thế giới

- Ấn Độ thế nào?

- Tuyệt lắm con trai,

##%\$^*&

- Vâng..vâng

- %\$^&

- Bạn rồi, cúp đây, ba mẹ chơi vui vẻ

- # \$&%& ** # \$....

Dương Khôi Thần nhanh chóng cúp máy mặc dù đầu dây bên kia Mama Dương có vẻ còn nhiều chuyện để nói. Có tiếng gõ cửa, một anh thư ký trẻ bước vào

- Thưa Chủ tịch, người của Hiệp hội đến rồi ạ

Khôi Thần gật đầu, đẩy ghế đứng dậy, một ngày bận rộn của hắn lại bắt đầu. Đến tận tối khuya công việc mới xong xuôi, lúc này thì chỉ còn duy nhất một nhà hàng là mở thôi

Căn nhà hàng nhỏ quen thuộc mà Chủ tịch Dương thị hay đến nằm ở ngay góc phố. Từ khi nhà hàng khai trương thì con phố tĩnh lặng này luôn tấp nập khách đến ăn, chỉ đến khuya sự yên tĩnh mới được trả về, vì thế Dương Khôi Thần thích đến vào giờ này, và nhà hàng cũng chỉ phục vụ suất khuya duy nhất cho vị đặc biệt này

- Nghe nói hôm nay lại kí hợp đồng thành công à?

Jin cầm ly rượu đỏ khoan thai nhấp ngụm trong khi Thần chỉ im lặng ăn không buồn đáp. Đưa miếng bò đầu tiên vào miệng hắn lập tức nhắm mắt nhìn cậu

- Gì nào? Tao đích thân nấu ày đây

Jin lắc lắc ly rượu nói, cậu đã chứng mất tên bạn thân này từ lâu vì hắn cứ đến ăn lúc giữa khuya, khiến cô vợ mới cưới của cậu cứ phải chờ hắn, mặc dù Gim rất vui vẻ chờ nhưng Jin thì bực lắm, nên hôm nay cậu đuổi vợ đi ngủ sớm để trả thù tên bạn không biết phép tắc này

Dương Khôi Thần buông nĩa xuống, lấy khăn ăn lau miệng và lặng lẽ uống rượu, tên Jin này nấu dở tệ chứ tài pha chế rượu là số một. 2 người im lặng nhấp nháp rượu, cặp bài trùng thuở trước cứ gặp là nói móc nhau giờ đây không còn. Một người có sự nghiệp lớn, một người đã lập gia đình, họ đều đã trưởng thành, đến cả Gim cũng không còn là cô nữ sinh nhút nhát mà đã trở thành bà chủ nhiệt tình cởi mở của nhà hàng nổi tiếng này, bên cạnh đó còn là một người vợ đảm đang hung dữ. Còn Won thì đã xách balo du lịch thế giới, cậu nhóc vẫn thường hay gửi bưu thiếp về, lần gần đây nhất thì cậu đang ở Hy Lạp. Tất cả bọn họ đều đi con đường riêng của mình

Ngồi đến gần sáng thì Gim đi xuống, quần áo đã chỉnh tề và trên tay ôm một bó hoa to. Khôi Thần nhìn lướt qua nhanh rồi đứng dậy

- Vẫn không đi à?

Jin đỡ lấy bó hoa từ vợ, rồi quay qua hỏi Thần, hần bước ra cửa, vẫy tay chào thay cho câu trả lời

Lại một mùa đông nữa sắp qua đi. Khôi Thần thở dài, trong hơi thở mang theo làn khói trắng, hần chợt mỉm cười, vậy là một phần linh hồn của hần đã bay đi rồi. Và rồi, trên con phố sớm vắng người đó, Dương Khôi Thần đứng khựng lại khi gặp phải một người quen, chính cuộc gặp này đã khiến 1 lần nữa, số phận của hần lại rẽ sang một hướng khác

- Ba

Ông An cũng bất ngờ đến sững người, gật đầu đáp lại, ông ra hiệu rẽ vào một quán cà phê gần đó

- Đã 10 năm rồi nhỉ?

- Vâng

Bầu không khí im lặng bao trùm, cả hai vốn đều kiệm lời nên ly cà phê cứ vơi dần mà cuộc trò chuyện vẫn không có gì khác ngoài những câu hỏi thăm thông thường

- Lần này ba về là để..

- Ừ

Im lặng thêm một lúc, ông An đứng lên đi vào phòng vệ sinh, Khôi Thần uống cạn tách cà phê, chuẩn bị sẵn một câu chào tạm biệt

Còn nhớ lần cuối trò chuyện là lúc ở trong sân nhà, Khôi Thần đã hứa sẽ chăm sóc cho An Hiểu Thuyên dù chẳng yêu thương gì, mới đó mà đã 10 năm, bây giờ, cả 2 đều tránh nhắc lại chuyện xưa

Đã hơn 10 phút mà ông An vẫn chưa ra, Khôi Thần có chút lo lắng, hần tiến đến phòng vệ sinh kiểm tra xem ông có ổn không thì chợt khựng lại khi nghe tiếng ông đang nói chuyện điện thoại

- Ừ..tình cờ gặp...Phải..không, có vẻ vẫn chưa biết...ừ..ừ..tiểu Thuyên thế nào rồi??

Dương Khôi Thần nghe như sét đánh bên tai, hần đứng chết sững

- Anh có tin vào định mệnh không?

- Không

- Em tin, em nghĩ chính định mệnh đã khiến mình gặp nhau

- Tử vi nói ngày hôm đó là đại hạn của anh

- Hừ..muốn chết à

-

- Em nghĩ số mệnh của mình là để làm vợ chồng, sống bên nhau suốt đời, cho nên anh đừng có cố chạy trốn khỏi em, anh chạy không thoát đâu, vì a, chính là định mệnh của em hehe

- Anh...có cố trốn đâu.....

Phải chăng vận mệnh đang xoay vòng...

—Còn tiếp—

43. Chương 42 : Tạm Biệt (2)

Thanks cả nhà đã đợi chap mới nhé - Thật sao?

Ông An giật mình xoay người lại, đối diện với ánh mắt đầy kinh ngạc của Dương Khôi Thần, nhất thời không nói lên lời. Hai người cứ im lặng đứng nhìn nhau, cho đến một lúc sau, ông An cup mắt xuống, gấp điện thoại lại và ra hiệu Khôi Thần đi theo mình

Xe chạy đã hơn một tiếng đồng hồ, càng lúc càng xa khỏi thành phố. Nhiệt độ bên ngoài đang xuống thấp nhưng ngọn lửa trong lòng Dương Khôi Thần càng lúc càng bùng lên dữ dội, cảm giác bồn chồn chạy khắp người khó chịu vô cùng. Khoảng mười lăm phút sau, xe dừng trước một bệnh viện khá lớn với khuôn viên trải cỏ xa đến tít tắp. Nhưng Dương Khôi Thần không còn tâm trí nào để ngắm nhìn nữa, hắn nhanh chóng bước theo sau ông An lên tầng 4 của bệnh viện

Đến trước một cửa phòng, ông dừng lại, đứng nép người qua một bên, ý muốn Dương Khôi Thần hãy tự bước đến mở. Giây phút này hắn chột khựng lại. Đã quá lâu rồi, nỗi đau trong hắn chưa hề nguôi ngoa, nhưng ít ra cũng đã cố gắng giấu sâu vào trong tim, hắn không muốn bất kì chuyện gì xảy ra khơi gợi lại nỗi đau đó. Hắn sợ, nỗi sợ hệt như 10 năm trước, cũng là cánh cửa lạnh lẽo này, đã chia đôi 2 người ra khỏi hai thế giới hoàn toàn tách biệt nhau

Khôi Thần nắm lấy tay cảm lạnh buốt, hít một hơi sâu, rồi hắn đẩy cửa bước vào

Căn phòng tràn ngập trong ánh nắng ban mai, ấm áp tinh khôi. Chiếc giường được kê ngay ngắn giữa phòng, máy đo nhịp tim đều đặn vang lên. Tim Dương Khôi Thần như ngừng đập, hắn tiến đến gần hơn, và người con gái chiếm trọn trái tim hắn, giờ hoàn toàn nằm trong tầm mắt của hắn

An Hiểu Thuyền nằm đó, chìm sâu trong giấc ngủ. Dương Khôi Thần lại tiến đến gần hơn, gần đến nỗi, hắn nghe được cả tiếng thở của em. Hắn đưa tay lên chạm vào đôi má ửng hồng, hi vọng đây không phải là một giấc mơ. Và đúng thật, người đó là em, bằng xương bằng thịt. Lúc này Dương Khôi Thần lại cảm thấy giận dữ, hắn hận, hắn hận người con gái này, dày nát trái tim hắn, rồi lại chìm vào một giấc ngủ ngon, trong khi hắn suốt 10 năm qua không đêm nào yên giấc. Hắn đem tất cả sự đau khổ dày vò phải chịu đựng đổ hết lên người An Hiểu Thuyền. Và hắn hận, hắn hận đến nỗi không thốt nên lời, chỉ có nước mắt lặng lẽ rơi trên khuôn mặt điển trai. Dương Khôi Thần quỳ xuống bên giường, nắm chặt lấy tay em và gục mặt vào đó

Hắn đang cầu xin

An Hiểu Thuyền nằm đây chẳng phải giống như nàng công chúa bị nguyên trong giấc ngủ ngàn năm, đợi chờ chàng hoàng tử đến đánh thức hay sao. Giờ hắn đã đến rồi, nên xin em hãy tỉnh lại đi

44. Chương 43 : Nàng Công Chúa Ngủ Trong Rừng

Đã vài ngày sau khi đến bệnh viện. Từ hôm đó, ngày nào Dương Khôi Thần cũng cố làm xong thật nhanh công việc để chạy đến bên An Hiểu Thuyền. Hắn đuổi hết ý tá và tự tay chăm sóc cho Thuyền. Hôm nay hắn cắt móng tay cho nó. Lần đầu tiên trong cuộc đời Dương Khôi Thần làm cái việc này. Hắn làm thật chậm rãi, từ tốn. Qua được 1 ngón tướng ngon lành, ai ngờ ngón thứ 2 hắn cắt trúng da của nó. Dương Khôi Thần hốt hoảng lấy khăn giấy bịt lại vết cắt, đồng thời ngược nhìn An Hiểu Thuyền. Nó vẫn nằm im lìm, đôi lông mày không hề chau lại vì đau. Nếu là bình thường chắc nó đã dựng lên cho hắn mấy đá rồi

Dương Khôi Thần thở dài. Hắn đưa tay lên vuốt ve mái tóc nâu. Đôi mắt tuy nặng trĩu nhưng đôi môi lại khẽ mỉm cười

- Không sao, miễn là em còn sống, thì dù 10 năm nữa, anh vẫn sẽ đợi
- Tại sao suốt bao nhiêu năm qua lại giấu con???

Ông An đặt tách cà phê xuống, đôi mắt mệt mỏi nhìn thẳng vào Dương Khôi Thần, rồi lại nhìn ra phía xa

- Ta làm thế cũng là vì con. Con là người thừa kế duy nhất của họ Dương, không thể không sinh con nối dõi. Nếu biết tiểu Thuyên còn sống, con nhất định sẽ đợi. Nhưng nhờ đâu đến suốt đời nó cũng không tỉnh lại, thì con sẽ đợi cả một đời sao, như vậy ta còn mặt mũi nào nhìn nhà họ Dương nữa

Dương Khôi Thần không đáp trả, trong lòng hắn cũng đầy hoang mang lo sợ. Tương lai không ai biết trước được. Không ai bảo đảm An Hiểu Thuyên sẽ tỉnh lại. Đã 10 năm trôi qua rồi, có thể phải chờ thêm 10 năm, 20 năm hay thậm chí đến suốt đời. Hắn yêu nó, chắc chắn là như vậy, chỉ là tình yêu đó liệu có đủ để hắn đợi cả một đời hay không

Hôm nay công ty thực hiện một vụ sáp nhập, cuộc họp kéo dài hơn dự tính, Dương Khôi Thần sốt ruột chạy đến bệnh viện, không biết tại sao hôm nay trong lòng hắn chợt có dự cảm không lành

Đẩy mạnh cửa phòng bước vào, Khôi Thần bàng hoàng. Giường gối đã được gấp gọn gàng. Tiếng máy đo nhịp tim bình thường vẫn đều đặn kêu cũng biến mất. Căn phòng chẳng có một ai

- Xin hỏi, bệnh nhân phòng số 603 đâu rồi??

Cô y tá ngạc nhiên nhìn chàng trai trước mặt, khuôn mặt điển trai đỏ bừng vì kích động

- Xin lỗi nhưng..bệnh viện chúng tôi không có phòng 603

- ..gì cơ

Dương Khôi Thần sững sờ. Cô ta đang nói cái gì vậy?? Không lẽ suốt mấy ngày qua hắn bị điên rồi sao, hay đây chỉ là một giấc mơ. Đầu óc hắn chợt quay cuồng, cảnh vật xung quanh chao đảo rồi mờ dần đi

Lúc tỉnh lại, Khôi Thần thấy hắn đang trong phòng ngủ ở nhà. Hắn ngồi dậy, thấy đầu còn đau nhức, nhưng mặc kệ, hắn lao nhanh đến bên máy tính, tìm kiếm thông tin về bệnh viện kia, và kinh hoàng nhận ra đúng thật không hề có phòng 603

- Cậu chủ

Khôi Thần giật mình quay lại, là ông quản gia

- Sức khỏe của cậu còn yếu lắm, xin hãy nghỉ ngơi đi ạ

- Tôi bị gì vậy??

- Cậu làm việc liên tục trong nhiều ngày không nghỉ ngơi nên bị kiệt sức, cậu đã nằm mê man mấy ngày nay rồi ạ

Hắn trầm ngâm không nói gì. Vậy ra, tất cả chỉ là giấc mơ

Khôi Thần ngồi xuống ghế, lắc đầu cười buồn

- Đã mơ rồi thì ít ra thấy được cô ấy tỉnh dậy đã chứ

Ông quản gia nghiêng đầu không hiểu, đang định cất tiếng hỏi thì hắn đã đứng bật dậy, sắc mặt tuy vẫn xanh xao nhưng có vẻ tinh thần đã sáng khoái hơn

- Chuẩn bị xe cho tôi

Xe đỗ xịch trước một quán bar lớn. Dương Khôi Thần thấy chìa khóa cho nhân viên và khoan thai bước vào trong. Chưa đầy một phút, hàng tá cô gái đã bu quanh hắn, hỏi han đùa cợt. Khôi Thần nhếch mép cười, rồi nốc rượu liên tục. Hắn muốn nhấn chìm đầu óc mình trong tiếng nhạc loạn xạ và hơi rượu kia. Hắn không muốn mình quá tỉnh táo nữa, nửa nửa mê mê, có khi lại gặp được người con gái đó chẳng

Không biết đã uống cạn bao nhiêu ly rượu rồi, hắn chợt ôm lấy 1 cô gái gần mình nhất, cả đám người xung quanh ô lên, có vài ánh liếc nhìn ghen tị, còn cô gái kia thì sung sướng thôi rồi, môi cười đến mang tai. Dương Khôi Thần ôm chặt hơn nữa, tưởng tượng như cô gái đó là em, và rồi hắn chạm vào khuôn mặt xa lạ kia, nỗi đau che mờ cả tâm trí, hắn kéo cô ta lại gần và...hôn

- Đây

45. Chương 44 : Ending

-Này Một giọng nói quen thuộc vang lên làm khiến àn hôn nhau bị cắt đứt. Cô gái lập tức chaurà, vừa luyến tiếc vừa giận dữ, miệng lầm bầm chữi đồng, còn Dương Khôi Thần thì nhúu mảyquay lại nhìn người vừa cắt tiếngMột dáng người hộ pháp quen thuộc

-Xin chào hàng xóm cũDương Khôi Thần nhếch miệng cười thật tươi, không quan tâm đến khuôn mặt ngày càng tối sầm lại của người trước mặt

-Mày...Gã ta mấp máy môi, dường như nổi tức giận đang sôi sục cả khí quản của gã khiến cho việcnói chuyện trở nên khó khăn

-Con chó của mày đâu rồi?Khôi Thần tiếp tục giữ nụ cười nửa miệng đó mà chọc tức gã

-Thằng khốnGã khống lồ gần giọng. Chỉ mỗi việc gặp lại hần thôi đã khiến gã muốn điên tiết lên rồi khi phảinhớ lại chuyện lúc trước, vậy mà giờ hần còn chọc vào nỗi đau đầy tủi nhục đó khiến gã chịu hết nổi. Gã dùng cánh tay đầy gân guốc của mình nắm lấy cổ áo Khôi Thần, điều này càng khiếnhần cười to hơn

-Cảnh này quen quá nhỉ??Hần nói giọng đầy giễu cợt, nhưng rất nhanh sau đó, đôi mắt đã tối sầm lại, hần cũng đang nhóilại những kỷ niệm cũ, hần đang nhớ đến nó, và điều đó khiến hần không hề vui vẻ hơn gã cơ bắpnày là bao nhiêu

-...chắc mày không muốn những tình tiết sau đó lặp lại lần nữa chứ???Vẫn là chất giọng đó nhưng nghe rộn cả sống lưng. Tay gã khống lồ hơi run, nếu chỉ có haingười thì có lẽ gã đã nín nhịn rồi, nhưng đằng này lại trước mặt nhiều người như vậy mà nhúnnhường thì hèn quá, và gã đã để cho cơn tự ái giết chết gãBópCú đấm như trời giáng rơi thẳng vào gương mặt điển trai của chàng trai họ Dương. Khôi Thần đưa tay lên lau máu trên khóe miệng, đầu óc hần cảm thấy choáng váng, không phải do cú đấm, mà do số rượu hần đã nốc trước đó. Có lẽ nhận thấy mình đang chiếm ưu thế, gã khống lồ cười đắc ý, chút do dự trong gã đã nhanh chóng tan biến hếtBópLại thêm một quả đấm vào sườn trái, lực có phần mạnh hơn cái đầu tiên. Mọi người trong quán bar la ãm lên, sợ hãi nhiều hơn là hưởng ứngDương Khôi Thần thâm nguyên rửa cơn say đến không đúng lúc, mặt hơi nhả lại vì cú đấm, nếu hần còn đủ tỉnh táo để đứng vững thì chắc chắn sẽ nện cho gã kia một trận tới bởiTrong khi Khôi Thần nằm chịu đòn dưới đất, thì tên này dường như quá háng máu, cầm luôn cái ghế nhắm đầu hần mà phang thẳngRầmẦm thanh kia dường như lớn đến nỗi hút hết những thứ tạp âm khác, khiến cho toàn bộ vũ trường sôi động ồn ào là thế trong phút chốc rơi vào sự im lặng đầy chết chóc, ai ai cũng mở to mắt nhìn nhân vật chính....đổ ãm xuống sàn nhà, mà ngay khi gã vừa đo ván, lúc này mới thấy một người con gái nhỏ nhắn đứng sau lưng gã, trên tay đang cầm một chiếc ghế khácTrái hần với vẻ mặt kinh hãi của những người xung quanh, cô gái với vẻ ngoài thanh tú vẫn giữ nguyên khuôn mặt điềm tĩnh, thậm chí là một chút bực bội. Cô đá tên khống lồ, miệng lầm bầm chữi gì đó

-Đám đánh chồng bà hã..chỉ tao mới có quyền hành hạ hần thôi có biết chưa hãRồi khi cô gái đó ngẩng mặt lên thì vô cùng ngạc nhiên vì cái con người mới 5 giây trước nằmquần quai dưới sàn giờ đây đã đứng thẳng trước mặt cô vô cùng tỉnh táo, rất nhanh, hần kéo taynó lôi ra ngoài, khi dừng lại ở một con hẻm nhỏ, trước khi nó kịp lên tiếng thì hần lại một lầnnhanh như cắt ôm chặt nó vào lòng

-...em đây rồiVốn có rất nhiều điều để nói, nhưng không biết sao cố gắng lắm, Dương Khôi Thần cũng chỉ nóiđược có vồn vẹn vài chữ, nhưng chỉ nhiều đó thôi, mà cả ngàn tảng đá đè nặng trong lòng hãđã hoàn toàn biến mất, giờ trong lòng hần, trong vòng tay hần, chỉ còn duy nhất người con gáiấyAn Hiểu Thuyền lúc đầu còn ngạc nhiên, nhưng sau đó rất nhanh nó đã òa khóc, nó siết chặt hai tay qua cổ hần, và cứ thế úp mặt vào vòm ngực rắn chắc của hần mà khóc, khóc cho tất cảnhững yêu thương, nhớ nhung và hơn hết, là lời xin lỗiDương Khôi Thần vuốt mái tóc nâu mềm mại của vợ, mỉm cười dịu dàng

-Được rồi, về nhà thôi Rất nhẹ nhàng, hần ôm lấy hai chân của nó, hiểu ý, nó kẹp chặt hai chân mình vào người hần, vàKhôi Thần bế nó lên xe trong khi nó vẫn vui đầu vào người hần khóc ngon lành

-Xong chưa?Dương Khôi Thần tình nghịch hỏi An Hiểu Thuyền khi cả hai đang đứng trước cổng nhà. Nó ximũi vào tờ khăn giấy hần vừa đưa, gật gật đầu, Khôi Thần nhovn miệng cười, đưa tay đẩy cãnhcửa được trạm trở tình xảo ra

-OaaaaAn Hiểu Thuyền há miệng trằm trồ khi phòng khách xa hoa đập vào mắt

-Đẹp quá! Khôi Thần bật cười thành tiếng, nếu người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ An Hiểu Thuyên đang khen kiêu bầy trí sang trọng, nhưng hắn biết, con người vật chất như vợ hắn chỉ bị cám dỗ bởi sự xa hoa kia thôi

-Trời ơi cái bình này đẹp quá! An Hiểu Thuyên nhìn chiếc bình bông cao gần đến eo của mình mà trầm trồ, không rõ nó có biết cái bình đó có niên đại gấp 10 lần số tuổi của nó không. Dương Khôi Thần bật cười, chỉ bức tranh treo ngay giữa phòng

-Cái đó bán không được bao nhiêu đâu, bức tranh kia có giá hơn này

-Đâu đâu? Sao lúc mới cưới mình không sống ở đây nhỉ

-Để em đốt trụ à, miễn đi

-Ồ nhà giàu nhỏ mọn, chỉ là một căn nhà thôi mà

-Hai căn! An Hiểu Thuyên không đòi co nữa, chỉ bĩu môi lầm bầm gì đó mà hắn không cần nghe cũng biết nó đang rửa xả hắn

-Ui! Mãi mê ngắm những đồ nội thất gần như vô giá trong phòng khách nên An Hiểu Thuyên vô tình đắm chìm vào cô gái giúp việc đang bưng nước đến, khiến cho chiếc áo trắng bị úa vàng do trà

-Em có sao không? Dương Khôi Thần bước nhanh đến hỏi bằng giọng lo lắng. Khôi cần nói cô gái giúp việc kia mặt mày xanh ngắt vì sợ hãi, cả những người giúp việc xung quanh cũng nhìn cô với vẻ lo ngại

-Tôi...tôi xin lỗi...xin lỗi! Trong lòng mọi người đều nghĩ vậy là tiêu cô gái tội nghiệp kia rồi, vì không cần phải biết việc tấm ảnh của cô gái kia đã được đặt trên bàn làm việc của cậu chủ suốt mười năm qua thì chỉ việc nhìn cách hắn quan tâm nó thôi cũng đủ biết nó quan trọng với hắn đến như thế nào

-Em không sao! An Hiểu Thuyên mỉm cười nhìn hắn trấn an, rồi rất tự nhiên nó liếm phần trà vừa đổ lên áo

-Trời ơi, trà thượng hạng đấy, uống quá! Cô giúp việc trở mặt lên nhìn nó, cả những người xung quanh nữa, mọi người đều không tin được hành động vừa rồi của "cô gái quan trọng nhất cuộc đời cậu chủ" của họ, chỉ có Khôi Thần là chắc lưỡi lắc đầu, mặc kệ Thuyên đứng đó lầm bầm, hắn...vác thẳng nó lên lầu

-Này, em vẫn chưa coi xong màaaaaa

-Để mai! Hắn chỉ buông câu gọn lọn thế rồi đi một mạch mặc cho nó vẫn vùng vẫy! Bốp

-Không nhẹ nhàng hơn được à?? An Hiểu Thuyên nhăn nhó xoa hông trong khi đã nằm vật trên giường. Khôi Thần không thèm trả lời mà nhanh chóng bước vào phòng tắm. Thuyên liếc nhìn theo dáng hắn khuất sau cánh cửa, sau khi chắc chắn hắn không nghe không thấy được mình rồi, nó mới thở gấp, tay đưa lên ngực trái, không phải đau đớn gì, mà vì nó cảm thấy rất căng thẳng, hồi hộp, tim đập nhanh như hồi lúc đầu nó thích hắn, phải, chính là cảm giác đó. 10 năm rồi! An Hiểu Thuyên đứng dậy, đi qua đi lại để trấn tĩnh bản thân, rồi như nhớ ra gì đó, nó lao như bay đến cái gương trong phòng, và nó bàng hoàng. Trông nó bây giờ, mặt xanh môi tái do cơ thể vẫn còn yếu, trên người con nguyên bộ đồ bệnh nhân, tóc tai thì bù xù vì trần ầu đã vừa rồi, thành thật mà nói, Thuyên chẳng khác gì bệnh nhân tâm thần mới trốn viện

-Hèn chi bọn trong quán bar không inh vào! Hiểu Thuyên lầm bầm nhớ lại, bỗng nó a lên một tiếng, quên mất gọi điện cho ba mẹ. Chẳng là lúc mới tỉnh dậy, nó ngay lập tức được chuyển sang phòng hồi sức, trong trạng thái mơ màng, nó nghe thấp thoáng giữa những câu nói tưởng chừng không bao giờ dứt của mẹ có tên hắn, ngay lập tức, nó trở nên tỉnh táo hơn và phải kiềm chế lắm mới không bật dậy mà chạy đi tìm hắn, cho đến khi ba mẹ ra khỏi phòng để nói chuyện với bác sĩ rồi nó mới nhanh chóng lên đi, và khi đi ngang qua quầy tiếp tân, An Hiểu Thuyên chết sững người. Một dáng người rất quen thuộc, bờ vai rộng mà nó đã tựa lên cả trăm lần, cả mái tóc màu nâu mềm mại kia. Hiểu Thuyên muốn nhìn thấy gương mặt kia biết nhường nào, nhưng đôi chân cứng đờ, nó chỉ biết đứng phía sau lưng hắn, lặng lẽ ngắm nhìn. Hắn cao hơn trước rồi, vai cũng rộng hơn, và trông thật lạ lẫm trong bộ vét màu xám, mái tóc cũng được chải gọn gàng chứ không để rối như trước, rồi nó chợt vỡ lẽ, đã 10 năm rồi, chúng nó đã không còn là những cô cậu nhóc tuổi đôi mươi nữa rồi! Sau khi hít một hơi thật sâu, An Hiểu Thuyên bước đến định chạm vào người hắn thì đột nhiên nó nghe tiếng hắn hỏi người y tá trực quầy

-Xin hỏi, bệnh nhân phòng số 603 đâu rồi?? Phòng 603, phòng 603 là thế nào. Đầu An Hiểu Thuyên lúc đó như muốn nổ banh ra vì tức giận, tên khốn này đã đến mấy lần rồi mà đến cả số phòng cũng chẳng nhớ là

sao, và ngay lúc đó, vì quá mất bình tĩnh nên An Hiểu Thuyên đã chộp lấy cái khay đựng thuốc của một y tá vừa đi ngang qua và phang thẳng vào đầu hắn. Lúc bình tĩnh lại thì thấy Dương Khôi Thần đã nằm ngất xỉu dưới đất rồi, cũng may lúc đó người quản gia vừa gọi điện đến cho hắn, thế là màn kịch bắt đầu. An Hiểu Thuyên rời mắt khỏi gương, nhìn xung quanh căn phòng, rộng đấy, nhưng đồ đạc chẳng có bao nhiêu, chỉ có cái giường ngủ rộng thênh thang. Nó bước đến mở một cánh cửa, thì ra phòng này thông với phòng làm việc. Trái ngược với căn phòng ngủ trống huơ, phòng làm việc bày hàng loạt những tủ sách bằng gỗ cao chót vót, đặt biệt căn phòng này còn được thiết kế mái vòm, nhìn chẳng khác gì phòng đọc sách trong tòa lâu đài. Hiểu Thuyên bước đến chiếc bàn duy nhất trong phòng, có vẻ đây là một phòng làm việc kín, là nơi của riêng hắn, vì cũng chỉ có duy nhất một chiếc ghế. Thuyên lướt nhẹ theo mặt bàn mát rượi. Trên bàn mọi thứ đều được sắp xếp ngăn nắp, chiếc laptop được đặt ngay giữa trở nên thật lạc lõng trong căn phòng đậm vẻ cổ điển này. Và rồi nó giật mình khi ánh mắt chợt dừng lại ở một khung hình, khung hình duy nhất trong căn nhà này. Là hình cười của hai đứa nó, tấm hình duy nhất, nó đứng cười tít mắt trong bộ đầm cưới, còn hắn thì bấu môi, chẳng thèm nhìn vào ống kính. Mặc dù là tấm ảnh cưới duy nhất nhưng nó cũng không thể phủ nhận là trông hai đứa nó chẳng khác nào trò hề. Thuyên phì cười, bất ngờ, nó tháo khung hình ra, và quả không sai, đằng sau bức hình cưới lồ bịch kia còn một tấm hình khác, chính là tấm nó lên chụp hắn, những kỷ niệm lúc xưa chợt ùa về, nhưng mọi thứ đều rất mờ nhạt. Đang mải đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, Hiểu Thuyên giật mình vì cảm giác nóng nóng trên má. Dương Khôi Thần hôn nhanh lên đôi má bầu bĩnh của nó rồi nhe răng cười

-Anh lại chơi bẩnHắn không thèm cãi lại, cầm lấy tay nó kéo về phòng. Trái tim An Hiểu Thuyên lại đập thình thịch khi cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay to lớn kia. Từ phía sau nó có thể thấy được vài giọt nước từ mái tóc ướt nhiều xuống bờ vai trần rần rần. Bất giác, nó nuốt nước bọt

-Được rồi, ngồi xuống

-Làm gì??Thuyên nhìn xuống chiếc giường, lo lắng hỏi, tay bắt chéo trên ngực, Dương Khôi Thần phì cười, ném cái khăn vào mặt nó

-Lau tóc cho tôiThuyên định ném lại cái khăn vào hắn nhưng rồi lại ngoan ngoãn làm theo. Dương Khôi Thần khẽ nhắm mắt, tận hưởng khoảnh khắc này, lúc này, hắn đã xối nước lạnh vào mặt để chắc rằng đây không phải một giấc mơ, rồi khi thấy người con gái đó ngồi trong phòng làm việc của mình, căn phòng suốt 10 năm chỉ có mình hắn, thì hắn đã thở phào nhẹ nhõm. Rồi từng cử chỉ thật nhỏ khi cơ thể hai người chạm vào nhau cũng khiến tim hắn đập loạn. Quá lâu rồi. Ngay lúc này đây, khi những ngón tay nhỏ bé chạm vào mái tóc hắn, hơi thở hắn lại trở nên mất kiểm soátDương Khôi Thần bất ngờ cầm lấy tay An Hiểu Thuyên, nó giật bắn người, tim đập lệch một nhịp. Và trong khoảnh khắc một trên phần ngàn giây ấy, không gian trở nên tĩnh lặng hơn bao giờ hết. An Hiểu Thuyên không rút tay lại, hồi hộp chờ đợi, bàn tay có chút run. Khôi Thần cảm nhận được sự run rẩy đó, bản thân hắn cũng căng thẳng không kém, nhưng rồi, rất chậm rãi, hắn đan nhẹ bàn tay mềm mại đó vào tay mình và đặt một nụ hôn thật sâu lên đó. An Hiểu Thuyên ngồi phía sau đông cứng người lại, đôi môi nó hơi giãn giãn, và rồi như một cuộc hẹn trước, Dương Khôi Thần quay nhanh người lại còn An Hiểu Thuyên cũng cúi người xuống vòng tay qua cổ kéo hắn sát vào người và cả hai cùng trao nhau nụ hôn mãnh liệt. Dương Khôi Thần ôm lấy bờ eo thon nhỏ, kéo nó nằm xuống giường. Những nụ hôn vừa nồng nàn vừa vội vàng, như thể sợ mất đi cảm giác này, sợ chỉ trong nháy mắt tất cả lại vụt biến mất. Dương Khôi Thần dường như mê muội đi, hắn ôm siết thân người nhỏ bé kia và không cần biết nó có bị đau bởi sức mạnh của hắn hay không, trong đầu hắn lúc này chỉ có suy nghĩ một suy nghĩ là chiếm hữu nó. An Hiểu Thuyên cố gắng hít thở sau những cái hôn tới tấp, tuy bả vai đau nhức vì bị hắn đè xuống nhưng nó vẫn không mấy kêu la. Khi Dương Khôi Thần hôn xuống cổ và hóm vai, mới có một tiếng nói khẽ khàng

-Em nhớ anh nhiều lắmKhôi Thần khựng lại, hắn ngược nhìn lên, và thấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt xanh xao của nó. Hắn hôn lên những giọt nước mắt ấy và ôm nó vào lòng

-Anh cũng rất nhớ em, JoeTất cả lại rơi vào im lặng, mãi một lúc sau, An Hiểu Thuyên mới khẽ tăng hắng

-Anh..không tiếp tục à?Khôi Thần cười ma mĩnh

-Chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian màThuyên cũng khẽ mỉm cười, phải rồi, bây giờ tại nó đã có khoảng thời gian cả cuộc đời trước mắt rồi

-Mà này, chiều nay anh vào bar làm gì?

-Tìm gái

-Gi hả?

- Tìm gái

-Anh...vậy đi mà ngủ với nó điThuyền vùng vằng đập Thần xa ra nhưng hấn nhanh chóng khóa chặt nó lại

-Thì đang nằm với nó đây

-Sao...??

-Em tưởng anh không biết đâu là thực đâu là hôn mê à, hay đâu là ngất xỉu đâu là bị đập vào đầu à??Thuyền không biết phải đáp thế nào, chỉ còn cách bấu môi một cách cố chấp

-Thôi ngủ đi

-Không

-Đừng bướng

-Chỉ là..An Hiểu Thuyền chợt dịu giọng lại, Khôi Thần nhũu mày nhìn nó chờ đợi, nó đưa tay luồn vào tóc hấn

-Chỉ là em đã ngủ quá nhiều rồi. Hôm nay em sẽ thức canh cho anh ngủThuyền nhoẻn miệng cười, Thần cũng khẽ cười, hấn hôn nhanh lên môi nó rồi rúc sâu vào ngực nó. Hiểu Thuyền cũng ôm chặt lấy hấn, hôn lên đỉnh đầu

-Ngủ ngonVài giờ nữa bình minh sẽ đến bên ngoài khung cửa sổ kia, nhưng không như buổi bình minh nhuốm đầy sự chia ly lần trước, lần này, buổi bình minh của cuộc sống mới thực sự đến, và mặc dù An Hiểu Thuyền không còn 17 tuổi nữa, nhưng tất cả dư vị của năm 17 ngọt ngào ấy vẫn được giữ vẹn nguyên, và nó sẽ sống như thể nó vẫn 17 tuổi, luôn tràn trề sức sống và niềm tin, và nó sẽ yêu như thể năm 17 tuổi ấy, yêu hết mình và cố gắng hết mình ột ngày mai có thể không bao giờ đếnSức nhớ ra điều gì, An Hiểu Thuyền khẽ với tay lấy chiếc điện thoại, nó vẫn chưa nhận tin cho ba mẹ. “Con đang ở nhà Khôi Thần”, suy nghĩ một chút, Thuyền xóa đi soạn lại, và nó mỉm cười khi máy báo hiện đã gửi“Con đang ở nhà”

-Joe?

-Sao?

-Nằm ở tư thế này, anh không chắc là mình có thể kiềm chế đượcDương Khôi Thần nhoẻn miệng nở nụ cười mờ ám, Hiểu Thuyền bấu mạnh vào mặt hấn

-Ngày mai em phải trông thật cool để đi gặp hai con quý sứ kia đấy, đừng có nhiều lời

-Chuyện đó đâu cần nói nhiều

-Gruuu

-Joe?

-Gi nữa

-Rừng phong năm nay rất đẹp

-...Tuyệt

-Đi 2 cặp hấn là vui lắm đâyMột giọng nói phá đám quen thuộc chợt xen vàoTiếng cười giòn giã của năm 17 tuổi lại ngân vang

End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-toi-muoi-bay>